

BĚH ZE SÉRIE AKTA OREGONU

CLIVE CUSSLER

A CRAIG DIRGO

ZLATÝ BUDDHA

DIRK PITT NA VŠECHNO NESTAČÍ...

**CLIVE
CUSSLER**
A CRAIG DIRGO

**ZLATÝ
BUDDHA**

Přeložil Milan Hausner

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2004

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2003 by Sandecker, RLLLP

All rights reserved.

Z anglického originálu *Golden Buddha*

(First published by Berkley Book, 2003)

přeložil © 2004 Milan Hausner

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Světlana Karasová

Grafická úprava obálky © 2003 Bohumil Fend

Tisk: CENTA spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7341-300-0

Mým bratrům Larrymu, Stevovi, Cliffu a Johnovi
a mé sestře Dawn;
nikdy si neodpustili příjemného šlofíka,
i když všude kolem bylo pěkně rušno.

ÚVOD

Tak už víte, že další dobrodružství Dirka Pitta se nekoná, a dokonce nejde ani o dobrodružství Kurta Austina z Akt NUMA. Tato kniha popisuje příběh staré a potulující se lodi *Oregon*, kterou znají čtenáři ze Záplavy.

Pod prapodivnou starodávnou fasádou a rezavým trupem *Oregonu* se skrývá technologický zázrak, který postavil vědecký génius. Posádku tvoří tým velmi vzdělaných a inteligentních žoldáků, kteří operují pod záštitou široké Společnosti. Vstupují do služeb vlád, korporací i soukromých společností, aby se postavili korupci a ničujícím hrozbám všeho schopných zlosynů v exotických přístavech sedmi moří.

Craig Dirgo se mnou napsal zcela novou řadu knih s hrdiny, kteří se až doposud v žádné mé práci neobjevili.

Upřímně doufám, že odražení od břehu i celá plavba vám přinese příjemný čtenářský zážitek.

Clive Cussler

HRDINOVÉ

TÝM SPOLEČNOSTI

CABRILLOJUAN: Předseda Společnosti
HANLEY MAX: Prezident Společnosti
TRUIT RICHARD: Viceprezident Společnosti pro Operace

POSÁDKA: (v abecedním pořádku)

ADAMS GEORGE: Pilot vrtulníku/agent
BARRETT RICK: Kuchtík/agent
CRABTREEOVÁ MONIKA: Koordinátor pro zásobování a logistiku/agent
GANNON CARL: Operační důstojník
GUNDERSON „HUBEŇOUR“ CHUCK: Hlavní pilot/agent
HALPERT MICHAEL: Účetní a ekonom/agent
HORNSBY CLIFF: Operační důstojník
HUXLEYOVÁ JULIA: Lékař/agent
JONES PETE: Operační důstojník
KASIM HALI: Komunikační důstojník
KING LARRY: Sniper/agent
LINCOLN FRANKLIN: Operační důstojník
MEADOWS BOB: Operační důstojník
MURPHY MARK: Zbrojír/agent
NIXON KEVIN: Speciální efekty/agent
PRYOR SAM: Strojní inženýr/agent
REINHOLT GUNTHER: Strojní inženýr/agent
REYES TOM: Operační důstojník
ROSSOVÁ LINDA: Bezpečnostní důstojník a průzkum/agent

SENG EDDIE: Velitel pobřežních operací/agent

STONE ERIC: Velitel řídicí místnosti/agent

OSTATNÍ

DALAJLÁMA: Duchovní vůdce Tibetu

CHU ŤIN-TCHAO Prezident Čínské lidové republiky

OVERHOLT IV LANGSTON: CIA, důstojník, který najal Společnost na osvobození Tibetu

ČUREN LEGHOG: Předseda autonomní oblasti Tibet

RÉ SUNG: Šéfinspektor policie, Macao

PUO LING: Detektiv, Macao

HO STANLEY: Milionář a kupec Zlatého Buddhy, Macao

FRIDAY MARCUS: Softwarový král, multimilionář, který chce koupit ukradeného Buddhu

SPENSER WINSTON: Podvodný překupník uměleckých děl, který se pokusí Buddhu ukrást

TALBOT MICHAEL: Překupník uměleckých děl ve službách M. Fridaye

PŘEDEHRA

31 . BŘEZNA 1959

KVĚTY KOLEM LETNÍHO PALÁCE Norbulingka ještě nebyly v rozpuku, i když nastala jejich doba. Parkové úpravy celého komplexu, umístěného za vysokou zdí, působily nádherně. Uprostřed stromů a bujné vegetace vyrostla nižší žlutá zeď, za kterou mohl vstoupit jen dalajláma, jeho poradci a několik mnichů. Přímo uvnitř v blízkosti poklidných jezírek našel dalajláma svůj domov a chrám k modlitbám.

Uprostřed země zmítané chaosem existoval ráj pokoje a ducha.

Zimní palác Potala se nacházel nedaleko. Zdálo se, že se masivní stavba táhne po celém svahu. Palác pocházel z dávných dob a ve svých útrobách skrýval více než tisíc komnat, v nichž žily stovky mnichů. Stavba působila opravdu impozantně. Kamenná schodiště sedmipatrového paláce vedla ze střední terasy po svahu dolů a končila kamennou zdí tvořící základnu obřího paláce. Přesně položené kameny se tyčily až do výšky pětadvaceti metrů.

Na úpatí paláce, na volném pásu půdy, vyrostly stany tisíců Tibetanů. Zdejší lidé stejně tak jako velká etnická skupina místních horalů sem přišli chránit svého vůdce. Na rozdíl od nenáviděných Číňanů majících přinejmenším ručnice byli zdejší rolníci vyzbrojeni jen noži a luky. Proti dělům měli jen maso na těle, kosti a svou duši. Navzdory bezbrannosti ale byli ochotni za svého duchovního vůdce položit vlastní život s hrdostí.

K takové oběti by stačilo, aby je k tomu dalajláma vybídl jen jediným slovem.

DALAJLÁMA SE PRÁVĚ UVNITŘ žlutých chodeb modlil ke svému osobnímu protektorovi Mahakalovi. Číňané mu nabídli, že ho budou chránit v jejich ústředí, ale motiv byl ve skutečnosti docela jiný. Skutečný důvod, proč chtěli zajistit jeho přesun, vyplýval z dopisu, který dalajláma obdržel od Ngabd Ngawang Džigma, guver-

néra oblasti Čamdo. Po diskuzi s generálem Tanem, čínským vojenským přidělcem v oblasti, si Džigme byl jist, že Číňané se rozhodli dav rozprášit střelbou z děl.

Pokud by k tomu došlo, ztráty na životech by byly nepředstavitelné.

Dalajláma povstal z pokleku, došel ke stolu a zazvonil na zvonec. Dveře se téměř ihned otevřely a v otvoru se objevil velitel osobní dalajlámovy gardy *kusun depon*.

Za dveřmi bylo vidět několik *singghů*. Policisté střežící palác dodávali celé atmosféře hrozivý nádech. Každý z nich, vysoký asi metr osmdesát, s ohromným knírem a v černém vatovaném kroji, vypadal ještě větší a nepřemožitelný.

Zlověstní tibetští mastifové *chaj* jen dokreslovali ponurý rámec celé scenerie.

„Povolejte věstce,“ pronesl dalajláma tiše.

LANGSTON OVERHOLT III. si byl dobře vědom nadcházející krize. Stál vedle radisty, který ladil odpovídající frekvenci. Nacházeli se v jeho domě v Lhase.

„Situace je kritická, přepínám.“

Radista otáčel knoflíkem, aby snížil rušivé vlivy.

„Červený kohout určitě vstoupí do kurníku, konec.“ Operátor pozorně sledoval ciferníky.

„Potřebujeme okamžitou pomoc, konec.“

Opět nastala pomlka, jak radista ladil frekvenci.

„Potřebujeme tu orly nebo velbloudy, konec.“

Langston zůstal tiše stát, když se ve vysílačce ozývalo jakési chrčení a zelené kontrolky se zvolna rozblikaly. Žádost o pomoc se už nesla éterem. Teď mohli jen čekat. Overholt zoufale toužil po letadlech – a to hned.

VĚŠTEC DORDŽE DÄBKEN byl v hlubokém transu. Paprsky zapadajícího slunce prošly malým oknem, umístěným vysoko ve zdi chrámu, a dopadly do kadidelnice. Chomáčky kouře tančily ve slunečním svitu a vzduchem se nesla podivná, téměř skořicová vůně. Dalajláma seděl se zkříženými nohama na polštáři u stěny, jen něko-

lik kroků od Däbkena. Věštec klečel v hlubokém předklonu a čelem se dotýkal dřevěné podlahy. Pak promluvil zastřeným hlasem:

„Odejdi dnes v noci! Běž!“

Pak, stále ještě v transu a s očima zavřenýma, vstal a obešel stůl. Zastavil se jen krok od něj. Sklonil se a z desky sebral brk a namočil ho do inkoustu. Na kus papíru nakreslil podrobnou mapu. Pak se sesul k zemi.

Dalajláma rychle popošel k věštci, zvedl mu hlavu a lehce ho poplácal po tváři. Stařec se začal pomalu probírat. Dalajláma mu strčil pod hlavu polštář, pak vstal a z hliněného džbánu nalil pohár vody. Pomalu přiložil pohár k okoralým rtům starce.

„Pij, Dordže,“ vybídl ho tiše.

Stařec se zvolna probral a ztěžka se posadil. Jakmile si byl dalajláma jist, že je věštec v pořádku, obešel stůl a hleděl na inkoustovou kresbu.

Podrobná mapa mu ukazovala únikovou cestu z Lhasy vedoucí k indickým hranicím.

OVERHOLTOVA ŽIVOTNÍ POUŤ byla již předem dána. Ale spon jeden člen jejich rodu sloužil snad v každé válce, kterou kdy Amerika vedla. A to platilo už od války za nezávislost. Dědeček se proslavil jako zvěd v občanské válce, otec bojoval v I. světové válce a Langston III. sloužil ve speciálních jednotkách OSS za II. světové války. V roce 1947 pak přešel do vznikající CIA. Overholtovi táhlo na čtyřicítku a už patnáct let hrál tajné hry ve zpravodajských službách.

Ještě nikdy se nedostal do tak zlověstné situace. Tentokrát nebezpečí nehrozilo nějakému králi či královně, prezidentovi, papežovi či diktátorovi. Útok byl nyní veden proti duchovnímu vůdci. Ten světec ztělesňoval boha i svatého vůdce, jehož rodokmen sahal až do roku 1351. Pokud se něco nestane v nejbližších hodinách, ti komunističtí parchanti ho uvězní. A pak šachová partie s lidskými figurkami jednou provždy skončí.

OVERHOLTOVU ZPRÁVU ZACHYTILI v barmské Mandalaji a poté ji předali do Saigonu. Následně putovala do Manily a pak

přes podvodní kabel do kalifornské Long Beach. Do Washingtonu pak už zbýval jen kousek.

CIA na základě zhoršující se situace v Tibetu začala formovat vojenské síly v Barmě. Jednotka však nedosahovala takové síly, aby mohla Číňany porazit. Snad by jen mohla zpomalit jejich nástup až do okamžiku, kdy bude nasazen dobře vyzbrojený výsadek.

Jako krytí jednotka využívala příhraniční leteckou společnost *Himalayan Air Services*. K dispozici bylo čtrnáct C47 – deset sloužilo k transportu a shazování zásob a zbývající čtyři konvertovali na létající pevnosti první generace. Podporu jim zajišťovalo šest stíhaček F86 a zbrusu nový jedináček – těžký bombardér Boeing B52.

ALAN DULLES SEDĚL V OVÁLNÉ PRACOVNĚ a popotahoval ze své dýmky. Líčil celou situaci prezidentu Eisenhowerovi. Když skončil, nechal prezidentovi chvíli na rozmyšlenou. Uběhlo několik minut.

„Pane prezidente,“ řekl konečně, „CIA připravila v Barmě výsadek pro první úder. Stačí vaše jediné slovo a během hodiny je ve vzduchu.“

Eisenhowera zvolili v roce 1952. Prožil si toho dost – McCarthyovská slyšení, první poradce ve Vietnamu i infarkt. Musel vyslat deset tisíc vojáků do arkansaského Little Rocku, aby podpořil integraci barevných, musel strpět první úspěchy Sovětů ve vesmíru i kamenování viceprezidenta nenávisným davem v Latinské Americe. Kuba teď navíc měla komunistického vůdce přímo na zápraží Ameriky, pouhých sto třicet kilometrů od pobřeží. Prezidentovi přibývalo vrásek, působil vyčerpaně.

„Ne, Alane,“ řekl tiše po delším nadechnutí, „jako generál jsem se naučil, že je třeba se občas držet strategicky zpátky. Právě teď se nebudeme do Tibetu vměšovat.“

Dulles vstal a sevřel Eisenhowerovi ruku. „Dám svým mužům vědět,“ odpověděl.

NA OVERHOLTOVĚ VELITELSKÉM STANOVIŠTI ve Lhase už oharky cigaret padaly přes okraj popelníku. Hodiny plynuly a jediné, co sem přišlo, bylo potvrzení přijetí kódované depeše. Každ-

dou chvíli sem místní přinášeli nové a nové zprávy. Podle očitých svědků se dav před palácem blízko Lhasy rozrůstal každým okamžikem, ale zvědové nebyli schopni stanovit přesný počet lidí. Tibetané sestupovali z hor vyzbrojeni holemi, kameny i noži. Valící se masa bude chutným soustem pro děla skvěle vyzbrojených čínských vojáků.

Číňané se doposud neodhodlali k žádné akci, ale podle zpráv už tvořili zátarasy na cestách k posvátnému městu. Overholt si podobnou situaci prožil před pěti lety v Guatemale, kdy dav podporovaný antikomunistickými rebely s Carlosem Armasem v čele najednou vybuchl. Následoval totální chaos. Aby mohl být opět nastolen pořádek, začaly síly věrné prezidentu Jacobu Arbenzovi střílet do lidí a ještě před úsvitem nastávajícího dne byly nemocnice a márnice nacpané po střechu. Na přípravě demonstrace se podílel i Overholt a její krvavý konec se mu dodnes zjevoval jako ta nejhorší noční můra.

Pak vysílačka konečně zapraskala.

„Cylindr negativní, přepínám.“

Overholtovo srdce přestalo tlouci. Letadla, na která se tak spoléhal, nepřiletí.

„Táta medvěd potvrzuje úklid cesty, pokud to bude v průběhu extrakce nezbytně nutné. Určete odjezd a ústupovou trasu, konec.“

Eisenhower sice nechce na Lhasu zaútočit, pomyslel si Overholt, ale Dulles se rozhodl pokrýt ústup na svou pěst. Ještěže není můj šéf on-line, hned bych ho někam poslal. Pěkně mě vypekl, zaklel v duchu.

„Pane?“ sykl radista.

Overholt se probral ze svých chmurných myšlenek.

„Čekají na odpověď,“ dodal radista tiše.

Overholt si vzal mikrofon. „Potvrzuji a souhlasím,“ řekl. „Poděkujte tatškovi medvědovi za ten postoj. Ozveme se, až budeme na cestě. Zavírám úřad, konec.“

Operátor se upřeně na Overholta podíval. „Co jiného jsme mohli čekat, co?“

„Všechno zlikvidovat,“ přikázal tiše Overholt. „Ihned odjíždíme.“

ZA ŽLUTÝMI HRADBAMI probíhaly ve zběsilém tempu přípravy na dalajlámův útěk do exilu. Strážé pustili Overholta dovnitř. Teď jen čekal, až mu dovolí vstoupit do těsné blízkosti dalajlámy. Ten se po chvilce objevil, ve žlutém hábitu a s typickými černými obroučkami brýlí, a vešel do kanceláře v přijímací hale. Duchovní vůdce vypadal unaveně, ale byl smířený s osudem.

„Čtu ve vaší tváři,“ řekl tiše. „Žádná pomoc nepřijde.“

„Vaše Svatosti,“ odvětil s pokorou Overholt, „víc už udělat nemohu.“

„Ano, Langstone, jsem si jist, že jste udělal vše, co bylo ve vašich silách. Situace je prostě taková,“ poznamenal dalajláma, „proto jsem se rozhodl odejít do exilu. Nemohu vystavit svůj národ případnému masakru.“

Overholt se vydal za duchovním vůdcem s naprostou jistotou, že ho bude přesvědčovat o nezbytnosti exilu, ale rozhodnutí už bylo dávno učiněno. Mohlo ho to napadnout – po celá ta léta, co byl dalajlámovi nablízku, byl tento muž vždy plně oddán svému národu.

„Já a moji lidé vás rádi doprovázíme,“ nabídl se Overholt. „Máme podrobné mapy, vysílačky a zásoby.“

„Bude nám potěšením,“ odvětil dalajláma. „Odcházíme za chvíli.“ Dalajláma se otočil.

„Kéž bych dokázal udělat víc,“ špitl Overholt.

„Osud musíme brát tak, jak přijde,“ řekl dalajláma u dveří. „Teď jděte shromáždit své muže. Sejdeme se dole u řeky.“

NA NOČNÍ OBLOZE nad Norbulingkou se rozlily triliony hvězd. Měsíc byl jen pár dní po úplňku, a tak zaléval zemi mdlým žlutým světlem. Všude vládlo ticho a posvátný klid. Noční ptáci, běžně trylkující své strašidelné popěvky, oněměli. I zvířata uvnitř dalajlámova sídla – volně se pohybuující kabar pižmový, horské kozy, velbloudi, přestárlý tygr a pávi – najednou jako by ztuhla. Lehký vánek přicházející z vrcholků Himaláje přinášel vůni borovic a zvěstoval nastávající změnu.

Kdesi na svazích nad Lhasou se ozval sněžný levhart.

Dalajláma obhlížel pozemky, pak zavřel oči a snil o svém návratu. Namísto běžného roucha měl na sobě kalhoty a černý vlněný kabát

místo pláště bez rukávů. Přes levé rameno nesl na závěsu ručnici, přes pravé rameno měl přehozenou starobylou obřadní *tchangku* – vyšíváný hedvábný gobelín.

„Jsem připraven,“ obrátil se na náčelníka gardy Šikija Kenpu. „Je ikona bezpečně uložena?“

„Je uložena v bedně a střežíme ji, Vaše Svatosti. Moji lidé ji budou chránit stejně jako vás – za každou cenu.“

„Nepochybuji,“ přitakal dalajláma měkce.

Dva muži prošli brankou ve žluté zdi.

Šikijach Kenpo držel v ruce velký, drahokamy posázený zakřivený meč. Zasunul ho do kožené pochvy za opaskem a otočil se směrem ke svému vládci.

„Držte se v mé blízkosti.“

Poté v doprovodu několika mužů z oddílu *kusun depon* prošli vnější bránou a vmísili se do davu. Procesí se rychle sunulo po rozbité prašné cestě. Dva strážní zůstávali vzadu a dávali pozor, zda je někdo nesleduje. Nikoho ale neviděli. Dalajláma přešel k další dvojici *kusun depon*, kteří zajišťovali celý prostor. Postupně se přemísťovali před dalajlámu a vždy ho také jistili i zezadu. Byl to takový přesun v přískocích. Vepředu operovala skupina zkušených válečníků, schopná předvídat všechna nebezpečí. Teprve když byl prostor zajištěn, pokračovali v přesunu. Obrovitý mnich táhl ikonu na ručním vozíku. Jeho velké dlaně spočívaly na dvou vodicích tyčích. On sám se po cestě pohyboval jako řidič rikši, který promeškal klienta.

Všichni chvátili a klapot jejich bot připomínal tlumené tleskání.

V blízkosti jednoho z přítoků řeky Kjičhu pronikla do jejich chřípí první vůně mokřých mechů. Když přecházeli po kamenech na druhý břeh, pohybovali se velmi rychle.

NA PROTILEHLÉM BŘEHU Kjičhu se Overholt starostlivě podíval na hodinky a pak pomalu přecházel sem a tam. Několik strážných *kusun depon* tu už pár hodin připravovalo koně a muly pro rychlejší únik. Dívali se na blondáteho Američana rezignovaně, rozhodně však ne nepřátelsky či s obavami. Velké pramice je převezly až sem, teď byly uvázány u protějšího břehu a čekaly na dalajlámu. Overholt si na druhé straně všiml krátkého záblesku znamenajícího

jediné – přechod je bezpečný. V měsíčním světle se čluny naplnily velmi rychle a za chvíli se už nocí neslo jen šplouchání vesel.

První člun najel na kamenitou pláž a dalajláma překročil bok lodi.

„Langstone,“ řekl tiše, „nikdo vás z města nesledoval?“

„Ne, Vaše Svatosti.“

„Máte tu všechny své muže?“

Overholt ukázal na sedm agentů, kterým velel. Stáli vedle cesty s vojenskými kufry naplněnými zásobami a vybavením. Když Šikijach Kenpo vyskočil na břeh, okamžitě se ujal velení jednotky na koních. Vojáci svírali v dlaních dlouhé oštěpy s hedvábnými stuhami. Jejich koně zdobily obřadní pokrývky a okrasné popruhy. Pak se najednou ozval tlumený zvuk trumpety připomínající volání divokých hus. Nastal čas odchodu.

Overholtovi a jeho mužům pomohli do sedla a zařadili je do karavany. Za úsvitu následujícího dne se už pohybovali pěkný kus od Lhasy.

PO DVOU DNECH CESTY přes vysokohorský průsmyk Che-La ve výšce 4800 m a řeku Cangpo se skupina na noc zastavila v klášteře Ra Me. Poslové na koních přinášeli hrůzostrašné zprávy o masakru, který Číňané rozpoutali v Norbulingce. Z děl a kulometů stříleli do bezbranného davu. Zemřely tisíce lidí. Dalajláma prožíval nekonečné hoře.

Overholt podával hlášení o přesunu s velkou radostí, protože až dosud nepotřebovali žádnou pomoc. Trasu vybrali velmi pečlivě, zvláště proto, aby se vyhnuli možnému střetu s Číňany. Byli vyčerpaní, ale vytrvalí Nepálci dál pokračovali v cestě. Už minuli město Lhuntse Dzong i vesnici Jhora.

K průsmyku Karpo vedoucímu do Indie zbýval už jediný den cesty.

Pak začalo sněžit. Nad posledním tibetským městem Mangmang, ležícím před indickými hranicemi, se valila nízká oblaka a vál silný vítr. Přišla sněhová smršť. Dalajláma, vyčerpaný nejen fyzicky, ale také psychicky, onemocněl. Neustále mu na mysl tanula ona hrůza, v níž zemřeli a stále ještě umírají jeho lidé. Poslední noc byla opravdovým očištěním.

Pro usnadnění útrap posadili dalajlámu na hřbet křížence koně a jaka – dzoma, který pomalu kráčel průsmykem Karpo. Dalajláma vybídl procesí, aby se zastavilo. Nadešel čas rozloučit se s rodnou vlastí.

Overholt přitáhl otěže a dojel k dalajlámově zvířeti. Počkal, až se dalajláma ze zamyšlení vrátil zpět do reality. „Moje země na vás nikdy nezapomene,“ řekl tiše. „Jednoho dne vás přivedeme zpátky.“

Dalajláma přikývl, poplácal křížence po krku a překročil hranice do exilu. Na konci karavany se mnich táhnoucí vozík s artefaktem nesmírné ceny zapřel nohama a začal zdolávat prudký svah. Skoro tři sta kilogramů mu při výstupu působilo obrovské potíže, teď se mu málem vysmeklo z rukou. Zapřel se patami.

1

SOUČASNOST

OSM HODIN VEČER. Od jihu se jako černý brouk po zvlněném modrém ubruse Karibiku pomalu plazila staříčká obchodní loď a blížila se k vjezdu do kubánského přístavu Santiago. Oblak dýmu z jediného komínu se rozplynul v modrém oparu a východním vánku. Slunce sklánějící se nad západním horizontem přecházelo v obrovskou oranžovou kouli, zvětšenou zemskou atmosférou.

Starý nákladní parník beze jména se plavil od přístavu k přístavu, z jednoho konce světa na druhý. Dnes už mnoho takových trampových plavidel nenajdete, nikdy se nevydávají na pravidelné lodní trasy. Náklad je jim vším a jsou zcela závislá na jeho majitelích. Potulní mořeplavci, putující od přístavu k přístavu. Nakládají a vykládají zboží, pak se ztrácejí jako přízraky do noci.

Tři kilometry od pobřeží se k nim připojil člun, který dál sledoval kurz jejich lodi. Lodivod přirazil k zrezavělému trupu v okamžiku, když mu shodili žebřík.

Padesátník se snědou pletí a hustou šedivou kšticí hleděl na starobylou loď. Černý lak byl oprýskaný, trup potřeboval nový nátěr a vůbec celkovou opravu. Každý otvor lemovaly pruhy rzi. Koroze už skoro úplně zničila velkou kotvu visící v kotevním průvlaku. Lodivod jen sotva rozeznával písmena na horní části přídi. Ta kocábka nesla jméno *Oregon*.

Jesus Morales pokýval překvapeně hlavou. Byla to záhada, že tenhle vrak nešel ke dnu už před dvaceti lety. Ta troska se ale stále označovala jako nákladní plavidlo. Pomyslel si, co by na ni asi řekli ti byrokraté na ministerstvu dopravy, kdyby znali technický stav plavidla, které si najímali na převoz hnojiv, cukru či tabáku. Nedokázal pochopit, jak tahle vykopávka mohla projít inspekci námořních pojišťovacích společností.

Když se plavidlo téměř zastavilo, Morales se postavil k zábradlí a nárazníky jeho člunu se otřely o trup lodě. Pak počkal, až hřeben

vlny jeho člun nadzvedl, a svižně se vyhoupl z mokré paluby na provazový žebřík a vyšplhal k poklopu. Rutina, kterou vykonával desetkrát denně. Dva námořníci čekali u poklopu a pomohli mu na palubu. Oba pořízkové se ani nenamáhali přivítat ho úsměvem. Jeden z nich jen ukázal na žebřík vedoucí na můstek, pak se otočili a odešli. Morales zůstal na palubě s myšlenkou, že tyhle dva pobudy by rozhodně nechtěl potkat v noci a sám na opuštěném místě.

Než se po žebříku dostal do horní nástavby plavidla, na chvíli se zastavil.

Životní zkušenost ho naučila loď znát víc než dobře. *Oregon* měřil skoro 170 metrů na délku a třiadvacet metrů na šířku, jeho tonáž odhadoval na 11 000 tun. Měl pět otočných jeřábů – dva byly za kominem a nadstavbou a tři na přední palubě připraveny k nakládce zboží. Napočítal šest závěsů a dvanáct poklopů. V dobách největší slávy to byl zcela určitě dokonalý expresní nákladní parník. Morales odhadoval, že loď byla postavena na počátku šedesátých let. Na zádi vlála íránská vlajka. Takovou registraci tady lodivod moc často neviděl.

Jestliže *Oregon* vypadal od čáry ponoru nahoru ošuntěle, při pohledu shora se už rozpadal úplně. Rez pokrývala téměř vše od naviáků až po řetězy, ale těžká technika se dala ještě jakžtakž použít. Zdálo se, že s jeřáby už nikdo nepracoval celé roky.

Ani posádka si příliš nepotrpěla na pořádek. Všude se tu válely pomačkané sudy a další harampádí. Morales si nepamatoval, zda vůbec někdy viděl loď v tak šíleném stavu a zasviněnou.

Vylezl po žebříku na můstek a kroutil hlavou nad poničenými přepážkami s oprýskanou barvou, popraskanými okénky a zašlými skly. Před dveřmi na můstek se zastavil a zhluboka oddechoval. Nakonec dveře otevřel – a zase ten samý nepořádek. U kormidla pokrýval prach úplně všechno a kdysi naleštěné stěny nesly stopy spálenin od odhozených nedopalků. Všude tu bylo cítit nejrůznější pachy. A navíc ten kapitán.

Moralese přivítal další pobuda s obrovským břichem visícím přes opasek kalhot.

Zjizvená tvář, nepěkně zlomený nos otočený k levé tváři, husté černé vlasy sčesané dozadu a napadané jakousi mastnou pomádou a

ježatá nesestříhaná bradka. To vše spolu s umaštěným oblečením dodávalo kapitánovi vzezření bezdomovce. Oteklé červené oči a žlutohnědé zuby, paže s modrým tetováním, špinavá jachtařská čapka na temeni hlavy a světle hnědá kombinéza celkovému dojmu také příliš nepomohly. Tropický žár a vlhkost nevětraného můstku nenechaly Moralesa na pochybách, že se ten chlap nekoupal alespoň měsíc. Takový kapitán si nezasloužil ani trocha uznání a nikdo by mu neholdil ani tu poslední kůrku.

A teď ten muž natáhl upocenou dlaň k Moralesovi a promluvil anglicky. „Rád vás vidím. Jsem kapitán Jed Smith.“

„Jesus Morales, lodivod přístavního úřadu Santiago,“ vykoktal celý nesvůj Morales. Smith mluvil se silným americkým akcentem, rozhodně nepřilíš častým na palubě íránské lodi.

Smith mu podával svazek papírů. „Registrace a celní deklarace.“

Morales se na lejstra ani nepodíval, to udělají úředníci v kanceláři. Zajímalo ho jediné, zda má loď právo vstoupit do přístavu. Pak balíček vrátí kapitánovi. „Můžeme postoupit?“

Smith mávl rukou k dřevěnému kormidlu, které také vypadalo dost podivně – starobylé kormidlo na lodi z šedesátých let. „Je vaše, señore Moralesi. Ve kterém doku budeme kotvit?“

„Bohužel až do čtvrtka není žádný dok volný. Budete muset kotvit v polovině přístavu.“

„To jsou Čtyři dny. Máme své plány a musíme plnit harmonogram. Nemůžeme tu civět čtvři dny a čekat na vyložení.“

Morales pokrčil rameny. „Správci přístavu neporučím. V doku kotví lodě se zemědělskou technikou a automobily. Právě se vykládají. Mají prioritu, vy musíte počkat.“

Smith zvedl ruce. „Tak jo. Nebude to poprvé, co budeme chytat lelky, než vyložíme.“ Jeho ústa plná zkažených zubů se rozšklebila do širokého úsměvu. „Stejně si musí kluci zašpásovat někde na břehu.“

Tato představa vyvolala na Moralesově tváři vrásky. Bez dalších slov došel ke kormidlu. Smith zavolal do strojovny a poručil poloviční chod. Lodivod ucítil první vibrace. *Oregon* se znovu vydal na cestu do úzkého hrdla přístavu Santiago mezi vysokými útesy rostoucími rovnou z mořského dna.

Pokud do něj loď přímo nevplula, nebyl kanál vedoucí do nízko položeného přístavu z otevřeného moře vidět. Na útesu tyčícím se vpravo do výše skoro sedmdesáti metrů vyrostla kdysi koloniální pevnost Morro Castle.

Morales si povšiml, že Smith a jeho podivná posádka, která se vyrojila u zábradlí, pečlivě sledují obranná postavení, vyhloubená na rozkaz Fidela Castra do skály v domnění, že USA na Kubu zaútočí. Studovali rozestavění děl a síla raket pomocí velmi drahých dalekohledů.

Morales se usmíval pod neexistující vousy. Ať si tam klidně čučí, stejně jsou už síla opuštěná. Zůstaly tam jen dvě malé jednotky, aby se postavily domnělému nepříteli, kdyby chtěl proniknout do přístavu. Stejně se ale nikdy nikdo neobjeví.

Morales s vysokou zručností vedl *Oregon* zatáčkami a obraty kanálu mezi bójemi. Přístupový kanál se velmi záhy otevřel do otevřeného přístavu, který připomínal míč obklopený městem Santiago. Kormidlo ale reagovalo nějak podivně. Kdykoliv s ním otočil, následovala zvláštní odmlka. Než se kormidlo vrátilo doleva, vždy skočilo o kousek doprava. Dvě sekundy prodlevy připomínající ozvěnu. To nebyla opožděná reakce ze strojovny, to byla opravdová prodleva mající určitý důvod. Vlastní reakce lodi ale byla správná. Proč tedy ty dvě vteřiny?

„Vaše kormidlo se zpožďuje.“

„No jo,“ zabručel Smith, „začalo to před pár dny. V dalším přístavu zajedu do loděnice a někdo se na ty hřídele podívá.“

Moralesovi sice ta odpověď nedávala žádný smysl, ale vzhledem k tomu, že loď právě vjížděla do městského přístavu, zaplašil záhadu ze své mysli. Přes vysílačku se spojil s hláskou službou přístavu. Informoval o příplutí a dostal pokyny pro zakotvení.

Morales ukazoval na řadu bojů, které vytyčovaly kotviště, a přikázal Smithovi snížit rychlost. Zád' natočil tak, aby příd' směřovala proti příbojové vlně. Pak nařídil vypnout stroje. *Oregon* zpomaloval. Nakonec se zastavil mezi kanadskou kontejnerovou lodí a libyjským ropným tankerem.

„Můžete spustit kotvu,“ řekl Smithovi, který jen krátce přikývl.

„Spustit kotvu!“ křikl do reproduktoru na posádku. Po chvilce zařinčel kotevní rumpál a z průvlastu se ven začal sunout kotevní řetěz. Když kotva dopadla na hladinu, zvedla se silná sprška vody. Příd' lodi se ztrácela v rezavém mlžném oparu vodní tříšti a odletujících štěpinek rzi z řetězu.

Morales pustil kormidlo a obrátil se ke Smithovi. „Přístavní poplatky uhradíte, až předložíte své dokumenty v přístavní kanceláři.“

„Vážně to nejde hned?“ zavrčel Smith. Sáhł do kapsy overalu a vytáhl svazek amerických stodolarovek. Odpočítal jich patnáct, pak zaváhal, podíval se na Moralese – ten se tvářil zděšeně – a řekl: „No dobře, tak dva tisíce babek, co vy na to?“

Aniž by zaváhal, Morales ukryl poklad do své peněženky.

„Jste velmi štedrý muž, kapitáne Smithi. Oznámím v kanceláři, že veškeré poplatky byly uhrazeny.“

Smith podepsal požadované dokumenty a do palubního deníku zanesl čas zakotvení. Pak položil svou masivní tlapu kolem Kubán-cova ramena. „Teď k těm kočkám. Kde na ně v Santiagu natrefíme?“

„Kabarety jsou hned v přístavu a tam je levný i alkohol.“

„Řeknu to posádce.“

„Sbohem, kapitáne.“ Morales mu ani nepodal ruku. Stačilo být na palubě, aby si připadal špinavý a umouněný. Stisknout tu mastnou tlapu se mu rozhodně nechtělo. Moralesovu kubánskou otevřenost zchladilo nevábne prostředí na palubě *Oregonu*. Rozhodně se mu nechtělo zůstat ani o sekundu déle, než bylo nezbytně nutné. Opustil můstek, sestoupil po žebříku na palubu a pak po druhém do čekajícího člunu. Pořád nemohl pochopit, jak se tak odporné plavidlo může na moři udržet. Byla to nejhorší loď, kterou kdy navigoval do přístavu. Ani si neuvědomil, že přesně takový dojem byl krycím mánevrem majitelů lodi *Oregon*. Pravda totiž byla docela jiná.

KAPITÁN SMITH S USPOKOJENÍM sledoval, jak lodivod Kopouští *Oregon*. Měli ho z krku. Pak došel k zábradlí připevněnému k palubě v místě, kde zcela očividně postrádalo smysl. Chytil se ho a stiskl knoflík na spodní straně. Čtvercová paluba, na které Smith stál, se najedou dala do pohybu a začala klesat. Sestoupila do jasně osvětleného rozlehlého prostoru plného počítačů, automatic-

kých řídicích systémů a konzolí komunikačních a palebných systémů. Paluba velitelské místnosti byla vyložena vysokým kobercem, stěny obloženy drahocenným dřevem a nábytek připomínal výstavní síň. Ano, srdce *Oregonu* bilo zcela jinou písničkou, než se zdálo na horní palubě.

Šest lidí – čtyři muži a dvě ženy – oblečených v úhledných šortkách a bílých blůzách mělo plné ruce práce s mnoha elektronickými systémy. Žena sedící u televizních obrazovek právě pomocí dálkových čidel monitorovala celý záliv, zatímco muž sledoval na stínítku televizní kamery plavidlo lodivoda, jak mizí v útrokách hlavního kanálu. Nikdo se ani nenamáhal podívat na tlustého kapitána. V ústrety mu vyšel jen jediný muž – v khaki šortkách a zelené golfové košili.

„Jak to šlo s lodivodem?“ zeptal se Max Hanley, prezident Společnosti, odpovědný za všechny operační systémy včetně strojovny.

„Lodivod zaznamenal to zpoždění.“

Hanley se jen zakřenil. „Kdyby jen věděl, že řídí kostlivce. Musíme ale ten systém srovnat. Mluvil jsi s ním španělsky?“

Ted' se zašklebil Smith. „Ne, svou nejlepší yankejštinou. Proč by měl vědět, že mluvíme jeho řečí? Měl jsem takhle jistotu, že nás nevypeče nějakou zprávou přes vysílačku těm přístavním ouřadům.“ Smith stáhl rukáv blůzy a podíval se na hodinky značky Timex se silně poškrábaným sklíčkem. „Třicet minut do setmění.“

„Vybavení v Měsíční tůni je připraveno.“

„A výsadek?“

„Připraven.“

„Mám akorát tak čas shodit ty hadry a udělat ze sebe člověka,“ prohlásil Cabrillo a už se chodbou zdobenou díly moderních umělců hnál ke své kajutě.

Kajuty posádky se nacházely mezi dvěma komorami pro náklad. Na jejich vybavení nikdo nešetřil, bez ohledu na to, zda šlo o plavčíka či kapitána. Na *Oregonu* si na hodnosti nikdo nehrál. Vysokoškolaři, špičkoví odborníci ve svém oboru – nejlepší lidé, kteří kdy sloužili v armádních jednotkách. Všichni patřili k podílníkům a vlastnili akcie své lodi. Hodnosti přestaly existovat. Cabrillo měl funkci předsedy, Hanley prezidenta a ostatní dostali jiné tituly. Všichni to ale

vlastně byli žoldáci. Pracovali pro peníze, pro zisk a pokaždé to nebyly operace v rukavičkách. Najímaly si je vlády či velké společnosti pro přísně utajené operace po celém světě. Riziko se většinou nedalo ani změřit.

MUŽ, KTERÝ PO DVACETI MINUTÁCH opustil kajutu, vypadal naprosto jinak než ten, který do ní vstoupil. Zmizela pomáda, nesestříhaná bradka i špinavá kombinéza. I ten šílený pach se kdesi rozplynul. Místo starých hodinek se objevil chronograf Concord z nerezavějící oceli. Ten chlap navíc prošel radikální redukční dietou – shodil skoro padesát kilo.

Juan Rodriguez Cabrillo se z pochmurného mořského vlka jménem Smith stal opět sebou samým. Vysoký čtyřicátník přitahoval dámy svým divokým vzhledem. Jeho pomněnkové oči kmitaly sem a tam, blond vlasy měl ostříhány na ježka a horní ret zdobil knír hodný hrdiny kovbojských filmů.

Proběhl chodbou k zadním dveřím a vešel do řídicí místnosti umístěné v prostorných útrobách lodního trupu. Přes tři paluby se táhla komora, které neřekli jinak než Měsíční tuň. Zde skladovali potřebnou podmořskou techniku – potápěčské vybavení, batyskafy pro lidskou posádku i řízené robotem a celou řadu různých podmořských elektronických čidel. V závěsech se tu vznášel i pár nejmodernějších podmořských plavidel od amerického výrobce ponorek – dvacet metrů dlouhý Nomad 1000 a desetimetrový Discovery 1000. Když se otevřela vrata v trupu, nahrnula se dovnitř po úroveň čáry ponoru voda.

Pozoruhodné plavidlo rozhodně nebylo plovoucím vrakem. První dojem prostě klame. Vnější paluby pokryté rží tvořily jen skořápku moderní lodě. Můstek, nepoužívané kajuty a kabiny vytvářely dokonalé krytí při návštěvách přístavních inspektorů či lodivodů.

Cabrillo vstoupil do řídicí místnosti pro podvodní operace a chvíli stál za velkým stolem s trojrozměrným holografickým obrazem ulic Santiaga. Bezpečnostní důstojník Linda Rossová postávala jen kousek od něj a vedla přípravu skupiny agentů, převlečených do uniform kubánské armády. Když ji Cabrillo doslova ukecal k rezignaci a k tomu, aby se dala najmout na *Oregon*, měla už hodnot korvetní-

ho kapitána. V námořnictvu zastávala nejdřív funkci zpravodajského důstojníka na křižníku *Aegis*, potom sloužila čtyři roky ve štábu námořní rozvědky ve Washingtonu.

Linda hodila okem po Cabrillovi. Juan stál a tiše poslouchal, do vlastní přípravy nevstupoval. Za Lindou se sice chlapi příliš neotáčeli, přesto ji ale považovali za velmi atraktivní dámu. Stopětašedesát centimetrů a pětšedesát kilogramů udržovala v kondici pravidelným cvičením, jen málokdy věnovala pozornost makeupu a účesu. K tomu se přidával intelekt a tichý hlas. Celá mužská posádka *Oregonu* jí ležela u nohou.

Pět mužů a jedna dívka stáli kolem detailního trojrozměrného modelu města a naslouchali posledním instrukcím. Pomocí krátkého kovového ukazovátka se světelným zdrojem na konci Linda označila jejich cíl. „Pevnost svaté Uršuly. Byla postavena během americko-španělské války. Ve dvacátém století sloužila jako skladiště. Castro se svými pochopy ji změnil ve vězení.“

„Jaká je přesná vzdálenost od místa vylodění k vězení?“ zeptal se Ernie Seng, velitel pobřežních operací a specialista na zvláštní mise.

„Čtrnáct set metrů,“ odvětila Linda.

Seng si složil ruce na prsou a hluboce se zamyslel. „Dostat se tam v uniformách místních to půjde, ale pokud se budeme zpět vracet s osmnácti vězni, nevěřím, že se nám to může podařit.“

„A zcela určitě ne s vyčerpanými a nemocnými lidmi. Dobře na tom nebudou,“ přidala se Julia Huxleyová, lékař *Oregonu*. V průběhu záchranné operace se musí postarat o zdravotní stav vězňů. Malá postavou, ale s vyvinutým hrudníkem by se dobře uplatnila při zápasu. Jenže Julia byla nejsympatičtější ženou posádky. Čtyři roky sloužila jako hlavní lékař námořní nemocnice v San Diegu. Všichni si jí velmi vážili.

„Naši místní agenti ukradnou nákladník dvacet minut před zahájením operace. Normálně vozí zásoby potravin. Vůz s řidičem bude parkovat jeden blok od ubikací dělníků, na molu přímo nad vylodovacím dokem. Odveze vás do vězení, tam počká a pak vás vezme zpět. Po skončení akce auto schová a sám dojede domů na kole.“

„A jmenuje se nějak? Heslo?“

Linda se jen zlehka usmála. „Heslo zní *dos*.“

Seng se mračil ještě víc. „Dvě? Tomu nerozumím.“

„Jasně, odpověď bude *uno*. Jednoduché, ne.“

„Alespoň se to nedá zapomenout.“

Linda se odmlčela a chvílku mačkala knoflíky na dálkovém ovládání. Obrazy města se rozplynuly do trojrozměrného modelu věznice v pevnosti svaté Uršuly. Měli před sebou chodby i jednotlivé cely. „Podle našich zdrojů je v celém žaláři jen deset strážných. Šest v denní směně, dva ve večerní a dva od půlnoci do šesté ráno. Se dvěma si jistě poradíte. Navíc si budou myslet, že jste vojenský transport převážející odsouzené do jiného nápravného zařízení. Váš příchod je naplánován na desátou. Znehybníte dva strážné a osvobodíte vězně. Návrat na palubu nejpozději v jedenáct. Nesmíte se opozdit, pak by byl únik z přístavu ohrožen.“

„Jak to?“ zeptal se nechápavě jeden z mužů výsadku.

„Zjistili jsme, že obranné systémy přístavu procházejí každou noc operačním testem provozuschopnosti. Přesně o půlnoci. To už musíme být na volném moři a uhánět pryč.“

„Proč nepočkáme a neprojedeme po půlnoci, kdy většina města spí?“ zeptal se další muž. „V deset bude ještě na ulicích živo.“

„Vzbudíme menší podezření, když se nebudeme plížit z města za kuropění,“ odvětila Linda. „Navíc zbylých osm strážných určitě do rána někde v baru nasává.“

„Jsi si jistá?“ zeptal se Seng.

Linda přikývla. „Místní sledovali jejich zvyky celé dva týdny.“

„Pořád ale platí Murphyho zákony,“ připomněl Cabrillo. „Osvobození vězňů a únik z pevnosti by měly projít snadno. Složitější bude návrat na palubu a únik z přístavu. Jakmile bezpečnostní síly uvidí, že zvedáme kotvu, uzavřou kanál a tady uvnitř vypukne peklo.“

„Máme přece dostatek palebné síly, abychom se dostali ven,“ pohlédla Linda na Cabrilla.

„To je fakt,“ potvrdil Juan, „první ránu ale musí vypálit oni. Pokud zaútočí, *Oregon* nebude mít jinou šanci, než se bránit.“

„My vlastně ani nevíme, pro koho si do toho vězení jdeme,“ přidal se Seng. „Musí to ale být někdo důležitý, protože jinak by to nedrželi v takové tajnosti.“

Cabrillo se na Erniero podíval zpytavým pohledem. „Všechno musíme udržet pod pokličkou do té doby, dokud nebudou na palubě. Jsou to kubánští lékaři, novináři, obchodníci – všichni stojí v opozici proti Castrovi. Jsou to lidé, kteří se těší velké vážnosti a úctě. Castro si je vědom, že na svobodě jsou pro něho nebezpeční. Když je dostaneme do Miami a oni se přidají k tamní komunitě, vlna odporu proti kubánskému režimu dostane nový impuls.“

„Je to pro nás dobrý obchod?“

„Pokud je dostaneme na americkou půdu, pak deset milionů dolarů.“

Seng i další v hloučku kolem hologramu se usmáli. „Panečku, to se zas budeme moci chvilku válet na peci a lenošit,“ dodal potěšeně.

„Dobrý obchod je pro nás vždy hnací silou“ připomněl se širokým úsměvem Cabrillo. „Profit jsme si přece dali do vínku.“

PŘESNĚ VE 20.30 VSTOUPILI SENG a jeho malá skupina do hlavní kabiny Nomada 1000. Doprovázeli je dva námořníci, kteří budou malou ponorku řídit a později i hlídat. Ponorka spíš připomínala luxusní jachtu než plavidlo pro práci pod vodou. Na hladině byla poháněna výkonnými dieselovými motory a pod hladinou bateriemi. Pod vodou byla schopna vyvinout rychlost až dvanáct uzlů a sestoupit do tří set metrů. Dovnitř se pohodlně vešlo dvanáct pasažérů, ale Cabrillo nechal ponorku přestavět tak, aby se do ní při podobných operacích směstnalo i třikrát víc lidí.

Vstupní dveře zapadly a pojistky se uzavřely. Plavidlo bylo ve zpevněném závěsu jeřábem vyzdviženo z paluby a umístěno do Tůně. Operátor se podíval na panel a pak vydal Cabrillovi sotva znatelný signál. Dlouhé plavidlo se začalo pomalu snášet do tmavé vody. Jakmile dosedlo, potápěči odstranili závěs. Jeřáb ho zvedl zpátky na galerii nad jezírkem.

„Kontrola spojení,“ ozval se Seng. „Slyšíte mě?“

„Jako z partesu,“ ujistila ho Linda Rossová.

„Je všude čistý vzduch?“

„Žádná loď v dohledu, jen tři rybářské čluny míří ven z přístavu. Držte se ve třiceti stopách. Budete mít dost místa pro kýl i šrouby.“

„Schovejte nám kafe,“ požádal Seng.

„Bon voyage,“ popřál jim Cabrillo.

„Tobě se to mluví,“ odsekl Seng.

Za chvílku světla uvnitř Nomada naposledy zablikala a černá obluda zmizela v kalné a temné vodě přístavu Santiago.

PILOTI PONORKY SE ŘÍDILI podle GPS, který jim vytyčil přesný kurz až do městských doků, kde bylo naplánováno vyloďení. Laserové paprsky monitorovacího systému detekovaly stěny doku. Bezpečně zajeli mezi zád' a před' dvou kontejnerových lodí vykládajících náklad a pomalu se sunuli ke gigantickému sloupoví. Jakmile se octli uvnitř a nikdo je nemohl spatřit, vynořili se. Začali se přibližovat k břehu podle laserového navádění, které zesilovalo městské osvětlení pronikající mezi sloupy.

„Plovoucí údržbová plošina před námi,“ oznamoval hlavní pilot ponorky.

Při vyloďení neprovedli žádnou přebírku zbraní či výstroje. Zbraně měli ukryty pod uniformami. Chtěli přece vypadat jako malá četa procházející městem, která nevzbudí nějakou zvláštní pozornost. Jejich jedinou snahou teď bylo dodat uniformám zdání profesionality, měli v nich být dobře vidět. Všichni členové výsadku kdysi sloužili ve speciálních jednotkách. Jejich hlavní zásada – žádné ztráty na životech – mohla být výjimečně porušena jen v případě, že by byli ohroženi fatálně. Seng kdysi velel rotě námořního průzkumu a nikdy nepřišel o žádného ze svých lidí.

Téměř ihned poté, co Nomad lehce bouchl do plovoucí plošiny, opouštěl Seng se svými lidmi ponorku. Vzápětí už běželi po schůdcích do přístřešku, který chránil dok, sklad s nástroji a zásobami. Dveře se dalyodemknout docela snadno. Seng se jediným pohledem ven přesvědčil, zda není nikdo nablízku. Jeho tým ho vzápětí následoval na molo.

Přístav byl osvětlen téměř jako ve dne díky reflektorům jeřábů a lodí při noční vykládce. Naštěstí východ zůstal ve stínu, a tak Sengovi muži neměli žádný problém.

Zaujali spořádaný šik a s kadencí hodnou čestné gardy vyrazili od skladiště.

21.36 – Ernie zkontroloval čas. Mají přesně dvacet minut na přesun k vratům věznice. Nákladák našli za devět minut. Stál vedle doku ve ztemnělém prostoru. Staříčká dodávka značky Ford z roku 1951 vypadala, jako kdyby najezdila už nejméně dva miliony kilometrů. V mdlém světle rozpoznal písmena na červeném nákladovém prostoru asi pěti čtverečních metrů. GONZALES – ZÁSOBOVÁNÍ POTRAVINAMI. Samozřejmě s nápisem ve španělštině. Řidiče našli podle žhnoucího oharku cigarety.

Seng došel k otevřenému okénku, v ruce automatickou pistoli P97 A5 s tlumičem. „Dos!“ špitl španělsky.

Řidič vyfoukl dovnitř vozu dým z cigarety bez filtru. „Uno.“

„Nastupte si dozadu,“ přikázal Seng svému týmu. „Já zůstanu vpředu.“ Otevřel dvířka spolujezdce a vyskočil na sedadlo. Nepadlo ani slovo. Řidič zařadil jedničku ve vydřené převodovce a vyjel z doku do města. Na nábrežní promenádě nesvítila jediná lampa, buď popraskaly žárovky a nikdo je nevyměnil, nebo Kuba prostě šetřila energií. Po několika blocích vyjel řidič na hlavní třídu, která mírně stoupala na pahorek San Juan.

Druhé největší kubánské město Santiago leží v provincii Oriente. Kdysi bývalo hlavním městem této ostrovní republiky. Bludiště malých uliček a budov ve španělském koloniálním stylu s balkony obklopovaly nikdy nekončící plantáže kávovníku a cukrové třtiny.

Seng mlčel a plně se soustředil na obhlídku postranních uliček. Na příručním GPS sledoval, zda s nimi šofér hraje fér. U obrubníků postávala jen přestárlá auta, na chodnících se mísili lidé na večerní procházce s těmi, kteří posedávali u barů při pověstné sklence. Všude tu bylo slyšet hlučné kubánské tóny. Některé nápisy na obchodech už byly dávno oprýskané a loupaly se, zatímco jiné už zase zářily novými nátěry a malbami. Chodníky byly uklizené, ale okna už neviděla hadr hezkých pár měsíců. Lidé však vypadali šťastní a veselí, všude tu byl slyšet smích, sem tam i zpěv. Nikdo si dodávky uprostřed města ani nevšiml.

Seng zaznamenal několik uniforem, ale ty se zajímaly o ženské a vůbec nedbaly žádných vetřelců. Řidič si zapálil další smradlavou cigaretu. Seng nikdy nekouřil, a proto se teď vyklonil z okénka a zhluboka se nadechoval vzduchu, aby se štiplavého pocitu zbavil.

Za deset minut už přijížděli k bráně pevnosti. Řidič zastavil asi padesát metrů od ní. „Počkám tady,“ řekl perfektní angličtinou. Jediná věta, kterou od odjezdu z doku vyslovil.

Seng ho měl přečteného. „Učitel nebo lékař?“

„Učím historii na univerzitě.“

„Děkujeme.“

„Ať vám to netrvá dlouho. Pokud se to protáhne přes půlnoc, bude to už moc podezřelé.“

„Vrátíme se mnohem dřív,“ sliboval Seng.

Seng vyklouzl z kabiny vozu a ostražitě se rozhlížel kolem. Ulice s cihlovým podkladem byla zcela prázdná. Velitel zlehka zaškrábal na dveře dodávky. Členové týmu vyskákali ven a seřadili se do úhledného šiku. Vzorovým krokem se přesunuli k přední bráně, kde Seng zatahl za šňůru zvonku. Zvonění muselo být slyšet i ve strážnici za branou, protože po chvílce se objevil evidentně rozespálý strážný a mnul si spánky a oči. Spal ve službě. Chtěl za své probuzení vetřelcům notně vyčinit, ale když se všiml epolet plukovníka, zjehl, zdvořile ustoupil a předpisově salutoval.

„Pane, co vás přivádí do pevnosti v tak pozdní hodinu?“

„Plukovník Antonio Yarayo. Přicházím z pověření ministra pro státní bezpečnost. Musíme vyslechnout zdejší vězně. Z důvěryhodných zdrojů jsme zjistili, že jsou zapojeni do špiónážní sítě ve prospěch USA. Jejich svědectví bude mít zásadní význam.“

„Omlouvám se, pane plukovníku, ale musím vás požádat o oficiální pověření.“

„Samozřejmě, seržante,“ pronesl Seng předpisově. „To jistě musíte.“ Podal mu obálku. „Proč tu s vámi není další strážný?“

„Právě obchází celý.“

„Dobrá. Nebudeme ale přece trčet ve dveřích. Pustíte nás dovnitř?“

Strážný okamžitě ustoupil a zavedl výsadek do prázdné kanceláře, kde stál jen stůl a dvě židle. Na stěně visela obrovská fotografie mladého Castra.

„Kdo tu velí?“ zeptal se Seng.

„Kapitán Juan Lopez.“

„Kde je teď?“

„Má volno a je se svou dívkou v domě ve městě. Vráti se zítra ráno v devět.“

„Žijete si tu v pohodě, co?“ zašklebil se domnělý plukovník. „Jak se jmenujete?“

„Poručík Gabriel Sanchez, pane.“

„A ten druhý na obchůzce?“

„Seržant Ignez Macco.“

„Prosím ověřte dokumenty, ať můžeme dovnitř.“

Poručík se posadil a otevřel obálku. Seng se pomalu přesunul za něj a z kapsy vytáhl malou pistoli. Sanchez nevěřícně zíral na několik stránek z komiksů. Podíval se na plukovníka a... „Pane plukovníku, já vůbec ne...“

Víc toho říct nestačil, protože Seng mu vystřelil uspávací šipku přímo do šíje. Poručík se na plukovníka nechápavě podíval a pak se jen zlehka sesul na stůl.

Seng podal jednomu z týmu lepicí pásku. Nemusel vydávat žádné rozkazy. Vše měli nacvičeno do posledního detailu. Dva muži strážného svázali. Pak jeden z nich vytáhl z kapsy kulatý šperhák, odemkl skříň a nebohému Juana do ní strčili. Další muž již odpojoval bezpečnostní systémy a komunikační zařízení.

Vběhli do chodby, kterou se po schodišti sestupovalo k celám. Seng znal přesně vnitřní uspořádání, protože si do paměti vložil obraz známý z holografického modelu pevnosti.

Nikam nemuseli spěchat, ale na druhé straně s časem plýtvat také nemohli.

V pevnosti nebylo třeba držet velkou posádku. Podle silných zdí a jediného přístupu k celám se dalo usuzovat, že se odtud uniknout nedá. Bez vnější pomoci výsadku z *Oregonu* by se vězňům útěk nepodařil. Velmi úzkou chodbu osvětlovala jen řada žárovek u vysokého stropu. Schody končily u velkých ocelových vrat připomínajících bankovní sejf. Seng a jeho tým teď také hleděli do objektivu televizní kamery. Měli před sebou nejsložitější část operace. Seng strčil do klíčové dírky vrat podivně vypadající klíč. Tiše se modlil, aby se jim to povedlo, aniž by museli znát kód.

Jeho obavy se ale naplnily. Po zasunutí klíče se ozval bzučák a o chvíli později i rozmrzelý hlas. „Kdo je tam?“

„Plukovník Antonio Yarayo, státní bezpečnost s týmem vyšetřovatelů.“

Následovala pauza. Seng ale na nic nečekal.

„Okamžitě otevřete! Mám pověření! Poručík Sanchez by přišel se mnou, ale nemohl opustit bránu. Zůstala by nestřežená. Jste seržant Ignez Macco, že? Pokud máte nějaké otázky, vše najdete v dokumentech, které mám u sebe.“

„Ale, pane,“ namítal překvapený strážný, „pokud otevřu, okamžitě se ozvou bzučáky a sepne se bezpečnostní okruh na státní bezpečnost ve Fort Canovat. Pustit vás mohu až v osm.“

„Poručík Sanchez dostal příkaz alarmy vypnout!“ blušoval Seng.

„Pane, to nemůže udělat. Dveře mají samostatný systém a jsou jižštěně z velitelství ve městě. Mohu otevřít až v osm ráno, jak jsem vám už jednou říkal.“

První reálnou překážku v cestě vlastně předpokládali. Seng by se klidně vsadil, že státní policie ve městě by si nejdřív telefonicky ověřovala, zda nedošlo jen k nějaké poruše. Pak by teprve vyslali jednotku.

Strážný to nakonec vzdal. O pár vteřin později se ozvalo klapnutí a ocelová vrata se pomalu otevřela do malé štěrbiny. Pak se dveře otevřely docela. Seržant stál v ukázkovém postoji a salutoval.

Seng neztrácel čas zdvořilostmi. Namířil trankvilizační pistoli na stojícího muže a vystřelil šipku do jeho hrdla. Strážný vyboulil oči a svezl se na kamenitou podlahu jako pytel.

Rozhodně nešlo o nějaký krásný a moderní kriminál. Rezavějící mříže pocházely z konce devatenáctého století. Starobylý klíč k nim visel na opasku strážného. Seng mu ho sebral a hned začal odemykat první dveře. Sotva se dveře pootevřely, vběhla dovnitř Julia Huxleyová. Sengův tým pomáhal šokovaným vězňům, kteří očekávali to nejhorší, na chodbu.

„Pět z nich nevyjde ani ty schody nahoru,“ sdělovala po chvílce Julia. „Musíme je vynést na nosítkách.“

„Odneseme je na zádech,“ rozhodl Seng. „Pro nosítka nemáme dostatek rukou.“

„Ti nebožáci si myslí, že jsme je přišli popravít,“ ozval se vysoký rzoun s ježkem.

„Nemáme čas jim cokoliv vysvětlovat,“ vyštěkl Seng. Věděl dobře, že na stanici se policisté už díví, proč se v noci rozezněl alarm. Určitě už telefonovali a zjistili, že i telefony jsou mimo provoz. Bylo jen otázkou času, kdy se tu objeví po zuby ozbrojená jednotka. „Julie, postarej se o ty, kteří mohou chodit. Pomoz jim. Vy ostatní odnese ty chůze neschopné.“

Dali se na ústup, s nebohými vězni přes rameno a volnou rukou podpírající ty silnější. Julia šla poslední a pomáhala dvěma ženám. Neustále jim šeptala slůvka útěchy, jež mohla pomoci jen svou hřejivostí, protože španělština rozhodně nepatřila k jazykům, které mistrně ovládala.

Možná by si ale dokázala objednat margaritu.

Výstup po točitém schodišti představoval pro zesláblé vězně opravdovou trýzeň. Cesta zpět ale neexistovala. Zadržení kubánskými bezpečnostními silami by skončilo popravou. Zdolávali schody, hrud' se jim dmula a dech sotva popadali. Měli před sebou opět víru a naději v normální život na svobodě. Díky skupince šílenců, kteří jim tuto víru opět vlili do žil. Seng neměl čas na soucit a ani se nepodíval na jejich ztrhané, byť již uvolněné tváře. Čas oslav teprve přijde, až budou v bezpečí na *Oregonu*.

Plně se soustředil na jediné: Jak je co nejrychleji dostat za bránu. Uvažoval rychle a chladnokrevně.

Konečně došli k bráně za strážnicí. Seng opatrně vyšel na ulici, po cizím vozidle či osobách ani stopy. Dodávka stála na stejném místě.

Výsadek se přesunul ven přímo do ničující tropické žhavé vlhkosti. Všichni se topili ve vlastním potu. Pomocí laserového noktovizoru Seng pozorně studoval noční ulici. Všude klid. Vyběhl tedy tým, aby vyšel ven a přesunul se k vozu.

Potom se vrátil do strážnice a zkontroloval strážného. Ještě se neprobudil. Na konzoli za stolem blikala červená kontrolka. Poplašné zařízení se opravdu po průniku do cel sepnulo. Vtom zazvonil telefon. Seng zvedl sluchátko a ostře odsekl: „Uno momento!“

Pak vytrhl telefon ze zdi a praštil s ním o zem. Vyběhl ze dveří.

Všichni se nacpali do nákladového prostoru dodávky jako Japonci do vagónů metra ve špičce. Řidič zařadil jedničku s jasným kovovým cvaknutím a dodávka se rozjela. Provoz rozhodně nezhoustl, protože

si Kubánci užívali noci na balkonech, seděli na židličkách či u stolků na chodnících, zatímco další popíjeli v barech a kantýnách. Všude se zpívalo a tančilo.

Seng se vykláněl ven z vozu a naslouchal, zda noční kantilény nepřerušují sirény. Jediný nepříjemný zvuk pocházel z uvolněného dusítka na předním kolmém výfuku. Ale i tento zvuk brzy zanikl v ruchu města. Kubánci, alespoň se to Sengovi zdálo, se na dodávku letmo podívali, ale pak se odvrátili k mnohem zajímavější věci. Po ulicích Santiaga jezdilo hodně takových veteránů se zrezlým dusítkem a téměř upadlým výfukem.

Dodávka jela k uzoufání pomalu, ale Seng byl dostatečně zkušený na to, aby řidiče nepobízeli. Šinoucí se vůz nevzbuzoval žádné podezření. Po čtvrt hodině, která se zdála hodinou, zastavili v doku hned vedle skladiště. Stačil jediný pohled a Seng už všechny popoháněl pod přístřešek.

Štěstěna jim přála i nadále a dalších pět minut proběhlo bez jakékoliv neočekávané události. Ruch panoval jen kolem dvou nákladních lodí, kde se vykládaly velké přepravní kontejnery. Stále ostražitý Seng si zhluboka vydechl. Přesouvali se k dřevěnému schodišti vedoucímu dolů k vodě, kde se ve tmě rýsovaly obrysy postavy pilota ponorky. Pomáhal Kubáncům na plovoucí dok. Druhý pilot ukládal pasažéry do stísněných prostor hlavní ponorkové kabiny.

Když Seng s Julií jako poslední proklouzli poklopem dovnitř, pilot rychle odpojil kotevní lana, rozhlédl se a řekl: „Skvělý čas.“

„Co nejrychleji na *Oregon*!“ Seng neplýtl slovy. „Poplach je už vyhlášen. Překvapuje mě, že tu ještě nejsou kubánské bezpečnostní síly.“

„Když nás nedokázali najít doteď,“ řekl s naprostou jistotou pilot, když zajišťoval poklop, „tak se nikdy nedozví, odkud jste se tu vzali.“

„Přinejmenším do okamžiku, kdy *Oregon* zmizí ze svého kotviště.“

Během pár vteřin už ponorka zmizela pod temnou hladinou a za pouhou čtvrt hodinku se vynořila v měsíční tůni v trupu mateřského plavidla. Potápěči zavěsili kočku jeřábu do oka na zádech ponorky. Velký jeřáb ji zdvihl na druhou palubu a položil na galerii. Posádka

už hosty očekávala, zdravotnický personál Huxleyové byl připraven přesunout zbědované Kubánce do moderní nemocnice v nitru *Oregonu*.

Hodiny ukazovaly tři minuty po jedenácté.

Hubený muž, jenž předčasně zešedivěl, okamžitě rozpoznal muže, který velel celé akci. Šel vrávoravě Juanu Cabrillovi v ústrety. „Pane, jsem Juan Tural. Mohu se dozvědět, kdo nás vlastně dostal se svaté Uršuly a proč?“

„Jsme z jedné obchodní společnosti a za podobné úkoly nás platí.“

„Ale kdo?“

„Vaši američtí přátelé,“ odvětil Cabrillo. „Víc říci nemohu.“

„Pak tedy vaše akce nemá žádné politické cíle?“

Cabrillo se lehce pousmál. „Naše akce vždy sledují určitý cíl.“

„Byl jsem si jist, že naše záchrana přijde odjinud,“ povzdechl si Tural.

„Vaši lidé nemají dostatek technických prostředků na podobnou akci. Proto si nás najali.“

„Je mi moc líto, že to děláte jen pro peníze.“

„Tak to není, naši motivační nejsou jen dolary,“ zavrtěl hlavou Cabrillo. „Peníze umožňují naší Společnosti financovat charitativní projekty. Máme volnost, jakou jsme nikdy ve státních službách neměli.“ Podíval se na chronograf. „Teď mne omluvte, ještě pořád nejsme z lesa venku.“

Otočil se a odešel. Tural se za ním díval a skoro nic nechápal.

2 3.17 HOD. POKUD MĚLI UNIKNOUT, nadešel čas. V pevnosti už spustili poplach a teď už čtyři pročesávají město a hledají vězně a osvoboditele. Jediné spojení s nimi představoval řidič dodávky, ale ani on nemohl v případě zadržení a mučení podat kubánské bezpečnosti dostatek informací. O *Oregonu* neměl ani nejmenší ponětí. Šofér si myslel, že výsadek se vylodil na jiné části ostrova.

Cabrillo zvedl telefon a zavolal prezidentovi Společnost do strojovny. „Maxi?“

Hanley se ozval skoro okamžitě. „Juane.“

„Máme vyprázdněné balastní nádrže?“

„Nádrže jsou prázdné a trup je zvednutý. Můžeme nabrat rychlost.“

„Nastává odliv a vezme nás sebou. Musíme vyrazit, dokud je příď natočena do kanálu. Jakmile zvedneme kotvu, nastavím pomalý chod. Nemá smysl, aby někdo na břehu zaznamenal, že odtud mizíme. Jakmile budeme v kanálu nebo uslyšíme sirény, nasadím plný chod. Budeme určitě potřebovat i tu poslední kapku šťávy, kterou z motorů dostaneme.“

„Chceš říct, že nás provedeš úzkým kanálem uprostřed noci a v plné rychlosti, aniž bys potřeboval lodivoda?“

„Lodní počítač zaznamenával každíčký kus kanálu se všemi bójemi, když jsme připlouvali. Úniková trasa je vložena do paměti automatického pilota. OTIS to zvládne za nás.“

OTIS byl zdrobnělinou jejich lodního automatického řídicího systému. Udržel *Oregon* na určené trase s přesností na centimetry.

„Ať už máme automatického pilota, nebo ne, přesto bude obtížné se prosmyknout úzkým kanálem při rychlosti 60 uzlů.“

„Zvládneme to.“ Cabrillo zavěsil a vyťukal další číslo. „Marku, status zbrojních systémů?“

Mark Murphy, hlavní zbrojář *Oregonu*, mluvil unyle jako správný Texasan. „Pokud Kubánci odpálí raketu, sundáme ji.“

„Až budeme na volném moři, pošlou na nás letadlo.“

„Nic, co bychom nezvládli.“

Juan se otočil k Lindě Rossové. „Lindo?“

„Všechny systémy online,“ řekla klidně.

Cabrillo položil sluchátko do vidlice a s kubánským úzkým doutníkem relaxoval. Očima přejížděl po posádce stojící v řídicím centru. Čekali na jeho pokyn.

„Tak tedy,“ vypravil ze sebe pomalu, než se zhluboka nadechl. „Je čas zvednout kotvy.“

Předal hlasový příkaz počítači. Naviják začal vytahovat kotevní řetěz velmi pomalu a hlavně tiše. Kotevní okénko bylo vyloženo teflonovými výztužemi, takže řetěz neřinčel. Přišel další příkaz a *Oregon* zvolna vyplul.

Dole ve strojovně Max Hanley odečítal hodnoty z měřicích přístrojů a obrazovek na velké konzoli. *Oregon* poháněly čtyři výkonné

námořní magnetohydrodynamické motory revolučního designu. Zesilovaly a získávaly elektřinu ze slané mořské vody před tím, než prošla proudnicí magnetického jádra s teplotou absolutní nuly kapalného helia. Vzniklý elektrický proud pak velkou silou vháněl vodu do pohonných trysek na zádi.

Žádná jiná loď nebyla schopna vézt takový náklad a takovou rychlostí jako *Oregon*, ale navíc Cabrillovo plavidlo nepotřebovalo k pohonu nic jiného než slanou vodu proudící magnetickým jádrem. Energie pro pohon byla prakticky nevyčerpatelná. Loď nemusela nést velké palivové nádrže, a proto mohl být prostor uvnitř plavidla využit jinak.

Světové oceány brázdily jen čtyři lodě s magnetohydrodynamickými motory – tři linkové parníky a jeden tanker. Konstrukteři těchto pohonných jednotek drželi jazyk za zuby a nikdo tedy nevěděl, že jsou i na *Oregonu*.

Hanley se o technicky dokonalé a spolehlivé motory také náležitě staral. Neměl s nimi skoro žádné problémy. Choval se k nim, jako by k němu navždy patřily. Dbal na jejich vyladění na špičkový výkon v těch nejextrémnějších podmínkách. Teď jen sledoval, jak se díky jejich síle plavidlo sune kanálem na otevřené moře.

Nad velitelským centrem tiše odskočily pancéřované panely a odkryly velké okno v přední přepážce. I šepot mezi posádkou sledující vzdalující se světla města povadl, jako kdyby je muži kubánských bezpečnostních sil mohli slyšet.

Cabrillo si ale všiml další lodi plující kus před nimi. „Kdo to je?“ zeptal se.

Na obrazovce naskočil přístavní deník s příjezdy a odjezdy lodí. „Čínská nákladní loď vezoucí cukr do Čchangčou,“ sděloval operátor. „Odpluli hodinu před určeným termínem.“

„Jak se jmenuje?“

„V překladu *Rudý úsvit*. Patří čínské armádě.“

„Vypnout všechno vnější osvětlení, zvýšit rychlost, až se dostaneme do stínu plavidla před námi,“ dával Juan pokyn počítači. „Použijeme je jako zástěrku pro únik.“ Navigační světla na vnější palubě pohasla. Vzdálenost mezi dvěma plavidly se začala zmenšovat. Uvnitř kontrolní místnosti se rozsvítila modrozelená světla.

Když se *Rudý úsvit* dostal do kanálu a míjel první řadu bojí, *Oregon* mu už visel padesát metrů za zádi. Cabrillo držel svou loď tak, aby odrazy světla z čínské lodě nemohly dopadat na boky *Oregonu*. Cabrillo vsadil na jednu kartu. Silueta jeho lodi musela splynout se stínem Rudého úsvitu.

Juan se podíval na velké hodiny na zdi. Ručička poskočila na 23.39. Do spuštění kubánských bezpečnostních systémů zbývalo pouhých jednadvacet minut.

„Plujeme za tou lodí a to nás zpomaluje,“ připomněla Linda. „Ztrácíme drahocenný čas.“

Cabrillo přikývl. „Máš pravdu, nemůžeme už čekat. Posloužili našemu cíli.“ Sklonil se nad mikrofon počítače.

„Plnou parou vpřed a předjet loď před námi.“

Oregon nyní připomínající malý člun s vysoce výkonnými motory nadzvedl příď a hnal se k zádi druhé lodě. Brázda za zádi *Oregonu* se otevřela jako kráter. Plavidlo vletělo do kanálu a protáhlo se kolem čínské nákladní lodě ve vzdálenosti necelých deseti metrů. Čínští námořníci na ně hleděli s výrazem nepochopení. S každou vteřinou plul *Oregon* rychleji. Právě tato vlastnost – neuvěřitelná rychlost – byla tím, co z *Oregonu* dělalo opravdovou chloubu. Čtyřicet, padesát uzlů.

Když loď míjela pevnost Morro, měla už rychlost dvaasedesát uzlů. Žádná jiná loď o takové tonáži by to nikdy nedokázala.

Světla majáku vysoko na útesu nad přístavem už velmi záhy připomínala jen blikající tečky na černém horizontu.

NA POBŘEŽÍ UŽ VYPUKL poplach, protože jedno z plavidel se pokoušelo o neautorizované odplutí. Naštěstí radarové stanice nebyly přímo propojeny s odpalovacími pozicemi raket země-země. Důstojníci jen kroutili hlavou, neboť jim bylo divné, že tak velké plavidlo může vyvinout takovou rychlost. Radary podle nich ukazovaly nepřesně a odpálit rakety na tak těžko zasažitelný cíl bylo velkým hazardem.

Oregon byl už třicet kilometrů od stanoviště, když si generál ve službě dal dohromady, že trysk neznámého plavidla a únik vězňů z pevnosti svaté Uršuly spolu nepochybně souvisí. Nařídil odpálit ra-

kety na unikající cíl, ale v okamžiku, kdy se nespolehlivými komunikačními spoji dostal až k odpalovacím stanovištím, byl už *Oregon* mimo perimetr.

Kubánské letecké síly od něj dostaly rozkaz útočníka zadržet dříve, než se dostane pod ochranu kutrů americké pobřežní hlídky. Generál se opřel v křesle a spokojeně bafal z doutníku. Ke stropu stoupaly voňavé obláčky. Ne, uniknout nemohou. Cíl měli pod radarovou kontrolou a dva starší letouny MIG od něho nejsou víc než sto kilometrů.

CABRILLO SE ANI NEMUSEL DÍVAT do mapy, aby věděl, že plavba kolem kubánského výběžku od Santiaga přes Západní průchod severozápadně do Miami se rovná čisté sebevraždě. Plavba dlouhá skoro tisíc kilometrů jen ve vzdálenosti osmdesát kilometrů od kubánského pobřeží by je předurčila jako snadný cíl. Nejbezpečnější bylo vydat se na jihozápad, kolem jižního výběžku Haiti a pak skoro přímo na západ do Portorika – území pod americkou zástavou. Tam budou moci vyložit cestující. Dostane se jim tam odpovídající lékařské péče, než budou letecky dopraveni na Floridu.

„Dva neidentifikované letouny v dosahu,“ sdělovala Linda.

„Máme je,“ přidal se Murphy sklánějící se nad konzolí zesíleného radaru. Pohrával si s knoflíky a spínači.

„Identifikace?“ zeptala se Linda.

„Podle počítače dva MiGy27.“

„Tak jsou daleko?“ přidal se Cabrillo.

Skoro sto kilometrů a blíží se,“ odvětil Murphy. „Je mi jich líto, bídníků, neví, co mají před sebou.“

Cabrillo se obrátil na komunikačního operátora Halhilo Kasima.

„Zkus to Španělsky. Varuj je, že máme na palubě rakety zeměvzduch. Řekni jim, že budou sestřeleni, pokud jen projeví náznak nepřátelství.“

Kasim se ani nemusel namáhat osobně. Zadal pokyny a počítač přeložil varování do španělštiny a odeslal jej na dvaceti různých frekvencích.

Po několika minutách zavrtěl hlavou. „Poslouchají, ale nevysílají.“

„Mají dojem, že klameme tělem,“ dodala Linda.

„Pokoušej se znovu a znovu.“ Obrátil se k Murphymu: „Jaký je dolet jejich raket?“

„Podle technické dokumentace mají střely s krátkým doletem do šestnácti kilometrů.“

Cabrillo najednou vypadal docela zachmuřeně. „Pokud přeletí do padesátikilometrového perimetru, sestřelit. Pro jistotu vystřel jednu. Manuálně ji naved', aby proletěla kolem nich co nejbližší.“

Murphy okamžitě propočítal trajektorii a zmáčkl červený knoflík.

„Raketa na cestě.“

Slyšitelný sykot doprovázel zvedající se doutník z otvoru v přední části paluby. Na monitorech sledovali let rakety na severozápad. Za okamžik zmizela v oblacích.

„Čtyři minuty do kontaktu,“ sděloval Murphy.

Všichni očima viseli na velkých hodinách nad předním sklem. Nikdo nepromluvil. Napjatě očekávali běh dalších událostí. Pohyb ručiček jim připomínal věčnost. Nakonec jen Murphy mechanicky oznámil: „Střela proletí dvě stě metrů nad a mezi nimi.“

„Snad to pochopili?“ zeptal se Cabrillo s mírným nádechem exaltovanosti v hlase.

Následovala dlouhá pauza: „Letí domů.“ Murphyho hlas zněl docela spokojeně. „Kluky kubánský políbila štěstěna.“

„Měli dostatek rozumu, aby pochopili, kdo tahá za kratší konec.“

„Přesně tak,“ řekla s úsměvem Linda.

„Nepotřísnili jsme si ruce krví,“ dodal Cabrillo s notným ulehčením. Hovořil velmi tiše. Sklonil se nad konzoli a počítači nařídil „přechod na cestovní rychlost“.

Tajná operace už byla skoro úspěšně završena. Posádka *Oregonu* ale z toho nijakou radost neměla. Všech svých úspěchů dosahovala díky kombinaci zvláštních dovedností, odborných znalostí, intelektu a dokonalého plánování. S výjimkou navigátora a techniků dohlížejících na řídicí centrum si mohli jít všichni odpočinout. Někteří zmizeli v kajutách, kde si dopřejí zasloužený spánek. Ostatní se sešli v lodní kantýně nad sendviči a skleničkou. Povídání nebralo konce.

Cabrillo odpočíval ve své kajutě obložené dřevem. Nakonec došel k sejfu v podlaze pod kobercem a vytáhl balíček s údaji o jejich dal-

ších kontraktu. Skoro hodinu se prokousával dokumenty a pak začal připravovat první kroky a strategii celého zásahu.

Za dva a půl dne *Oregon* již kotvil v portorickém přístavu San Juan. Kubánské exulanty převzaly místní úřady. Už před západem slunce byla skvělá loď s prapodivnou posádkou znovu na moři a směřovala k dalšímu cíli. Než jejich nová mise skončí, musí uzmout artefakt nezměrné hodnoty, vrátit moc duchovnímu vůdci a osvobodit celý národ. Když *Oregon* opouštěl přístav, Cabrillo na palubě nebyl. Seděl v letadle mířícím přímo k vycházejícímu slunci.

2

FALCON 2000X barvy burgundského odstartoval z Heathrow po šesté hodině ráno a v Ženevě přistál v půl deváté místního času. Tryskový letoun vyvinul s doletem přes 7000 km rychlostí 0,8 Mach. Stál „pouhých“ 24 milionů dolarů. Přesto měl na palubě jediného pasažéra, pana Winstona Spensera.

Na ženevském mezinárodním letišti Cointrin na něj čekala limuzína Rolls-Royce s řidičem, který ho odvezl rovnou do hotelu. Aniž se musel zapsat do knihy hostů, byl ihned uveden do svého apartmá. Spenser potřeboval jen pár minut, aby se vzpamatoval. Stál před zkošeným zrcadlem a hleděl na svůj obraz. Patricijský dlouhý nos, neproniknutelné světle modré oči a bledá plet' potřebující sluníčko na nepřiliš výrazné tváři a bradě vytvářely dojem, že ten chlap někde pozapomněl charakter. Nebyla to tvář chlapa, za kterým všichni stojí. Byl to obličej poskoka různých boháčů.

Když skončil s obhlídkou svého obličeje, odložil drahou kolínskou do kosmetické taštičky od Burberryho a poté vyšel z pokoje na malé občerstvení. Aukce uměleckých předmětů, kvůli které sem do Ženevy přijel, začne co nevidět.

DÁTE SI JEŠTĚ NĚCO DALŠÍHO, pane Spensere?“ zeptal se úslužně číšník. Spenser hleděl chvíli na zbytky jídla na talíři. „Ne, už nic,“ řekl rozhodně.

Číšník se uklonil, vzal talíře a pak smetáčkem vytaženým ze zástěry smetl drobky ze stolu. Tiše se vytratil. Nikdo neplatil a žádné bankovky neustily. Cena snídaně i spropitné jsou zahrnuty v ceně pokoje na účtu, který Spenser stejně neuvidí.

Ze vzdáleného kouta jídelny si Spensera pozorně prohlížel Michael Talbot. Byl to obchodník s uměním ze San Franciska, který se se Spenserem už několikrát setkal. Jen v loňském roce ho nezáživný Brit třikrát přeplatil. Spenserovi klienti, pro které pracoval, měli nejspíš neomezené zdroje.

Talbot mohl jen doufat, že dnes to bude naopak.

Spenser si oblékl šedý oblek s pletenou vestou a modrou puntíkovanou kravatou. Šněrovací kožené boty měl nablýskané do nejvyššího lesku. Prokvetlé šedé vlasy střižené nakrátko odpovídaly šedesátníkovi, přesně tak, jak Talbot Spensera odhadoval.

Jednou se dokonce Talbot pokoušel při cestě do Londýna navštívit jeho obchod. V telefonním seznamu nebylo telefonní číslo, na uvedené adrese stála malá kamenná budova bez vývěsního štítu, ale s ohromnou videokamerou přímo nad zvonkem. Zdálo se, že tu nikdo nepracuje už nejméně sto let. Talbot dvakrát zazvonil, ale nikdo mu otevřít nepřišel.

Spenser si byl vědom, že ho Talbot pozoruje, ale sám si ho měřil jen koutkem oka. Mezi sedmi zájemci o dnes dražený umělecký předmět patřil tento Američan rozhodně mezi nejvážnější soupeře. Jeho klientem byl softwarový miliardář ze Silicon Valley s velkou slabostí k asijskému umění. Talbotova nezřízená potřeba druhé porážet mohla Spenserovi jen pomoci. Díky svému egu byl ochoten nabídnout vyvolávací cenu, ale když se dražba přiostrí, začne se většinou vztekat a vypadne z role. Spenser se pousmál nad naivitou a předvídatelností novodobých zbohatlíků. Vstal, aby strávil zbytek času ve svém pokoji. Aukce začínala až v jednu odpoledne.

POLOŽKA TŘICET SEDM,“ vyvolával dražitel se vší vážností. „Zlatý Buddha.“

Na pódiu přivezli velkou mahagonovou truhlu. Dražitel se sklonil ke sponám přidržujícím víko.

Příliš zájemců se nesešlo. Na dnešní tajnou aukci byli pozváni opravdu jen ti, kteří si mohli dovolit zaplatit obrovské ceny za úžasná umělecká díla s poněkud tajemnou minulostí.

Spenser se zatím držel stranou. Položka dvacet jedna Degasův bronz, o kterém se vědělo, že byl před dvanácti lety ukraden z muzea, ho sice lákala, ale jeho jihoamerický klient mu řekl jasně, kolik je ochoten zaplatit. Cena tuto hranici překročila. Spenser si připadal, že už se k ničemu pořádnému nedostane, i když obchody jeho klientů, které vedl, dosahovaly objemu milionů. Proto dnešní aukce měla být přdehrou k Spenserovu odchodu do penze. Dražitel otevřel bednu přesně v okamžiku, kdy Spenser zmáčkl knoflík na miniaturním

satelitním telefonem v kapsičce vesty. Mluvil do mikrofonu usazeném v klopě saka.

„Řekněte, prosím, vašemu zaměstnavateli, že předmět je vystaven,“ sděloval asistentovi vzdálenému tisíce kilometrů.

„Ptá se, zda je tam všechno podle vašich představ?“ Na druhé straně linky padl první dotaz.

Spenser hleděl s úžasem na masivní zlatou sochu. Davem se nesl obdivný šum.

„Mnohem víc,“ špitl do telefonu.

Uběhlo pár vteřin, než předal asistent informaci dál. Pak řekl. „Za každou cenu.“

„Bude mi ctí,“ pousmál se Spenser, když pomyslel na minulost.

Zlatý Buddha údajně pocházel z roku 1288. Byl odlit vládci teritoria, pozdějšího území Vietnamu, na počest jejich vítězství nad Kublajchánovými nájezdníky. Skoro tři sta kilogramů zlata z laoských dolů bylo odlito do dvoumetrové formy Nejvyššího. Namísto očí byly usazeny siamské nefrity a kolem krku zavěšen náhrdelník z barmských rubínů. Břicho bylo ozdobeno thajskými safíry, vlastní pupík pak tvořil velký oválný opál vydávající prazvláštní odlesky. Tento posvátný předmět dostal první dalajláma darem v roce 1372.

Zlatý Buddha poprvé opustil tibetský klášter po 587 letech, při cestě dalajlámy do exilu. Při cestě do USA, kam mířil dalajláma na návštěvu, a kde měl být vystaven, se socha záhadně ztratila na manilském letišti. Podezření z této neslýchané krádeže padlo na prezidenta Ferdinanda Marcose, který nebyl z tohoto činu nikdy očištěn. Komu od té doby socha patřila, zůstávalo záhadou. Teď se jakoby náhodou objevila na zdejší aukci. Identita prodávajícího však stále zůstávala nerozluštěnou hádankou.

Stanovit cenu takového uměleckého předmětu je téměř neřešitelné, ale přesně o něco podobného se nyní dražitel pokusí. Předběžné a velmi konzervativní odhady hovořily o částkách mezi 100 až 120 miliony dolarů.

VYVOLÁVACÍ CENA JE stanovena na padesát milionů dolarů,“ vybídl dražitel.

Podle Spensera šel zbytečně nízko. Jen samotné zlato mělo dvojnásobnou hodnotu. Nedozírnou cenu soše dávala její historie, ne její krása. Spenser si pomyslel, že svět je na pokraji ekonomické krize.

„Máme padesát milionů,“ vyvolával dražitel. „A tamhle šedesát.“

Talbot zvedl svou licitační plácačku, když nabídka překročila osmdesát milionů.

„Osmdesát, že by devadesát,“ pokračoval dál úředník monotónním hlasem.

Spenser očima našel na protější straně aukční síně Talbota. No jo, Američan! Satelitní telefon u ucha, plácačku v ruce! A navíc celý nažhavený, aby jeho nabídku dražitel nepřehlédl.

„Devadesát! Nebo snad sto?“ vykřikoval dražitel.

Stomilionová nabídka přišla od jihoafrické zprostředkovatelky, kterou Spenser znal. Její kupec vydělal jmění na diamantech. Tato dáma Spenserovi učarovala – už spolu vypili nejednu sklenku sherry. Znal ale také způsoby jejího klienta. Jakmile cena překročí hranici, za kterou by akvizici mohl prodat, odstoupí ze hry. Sice miloval umění, ale pokud z něj nemohl mít v budoucnosti nějaký zisk, až tak moc ho to nezajímalo.

Ze zadních řad se už nesla nabídka na sto deset milionů dolarů. Spenser se otočil. Věk zájemce se nedal odhadnout, ale podle šedin na hlavě a bradce odhadoval Spenser muže na šedesátníka. Znal tady v síni všechny, od vidění nebo osobně, ale tento stařešina byl zde nováčkem. Choval se naprosto nezúčastněně, jako by se dražilo na nějaké charitativní akci nebo šlo o plesovou tombolu. Jenže zde už byl v sázce rozpočet některých malých států. Ten chlap rozuměl svému oboru – jinak by ho aukční společnost nepozvala. Kdo to tedy, ksakru, může být?

Německý farmaceutický magnát přihodil na sto dvacet milionů.

„Zvýšíme na sto třicet?“

Talbot mávl plácačkou jako policista na přechodu.

Nabídka se zastavila na sto čtyřiceti milionech. Přednesl ji ten šedovlasý neznámý. Najednou se ho zmocnila divná předtucha. Spenser se na něj znova podíval a... jejich pohledy se střetly. Stařík dokonce na Spensera mrkl, ale z toho jeho gesta přejel po páteři britského překupníka mráz.

Uhnul pohledem, ale tam zase spatřil Talbota v živé telefonní diskusi. Softwarový nabob začal uvadat.

„Řekni mu,“ šeptal Spenser do telefonu, „že se to zpomalí na sto padesáti, pak ale přijde ještě jedna nabídka.“

„Chce vědět, zda jsi už přihodil.“

„Ne, ještě ne,“ špitl Spenser. „Vědí ale o mně.“

Spenser už s tímto dražitelem uzavřel nejeden obchod, proto na něm muž teď doslova visel pohledem. Spenser hrál dál. Bez jediného gesta, bez úsměvu. Nic, co by se dalo chápat jako nabídka.

„Ptá se, zda se pustíš na dvě stě,“ ozval se asistent.

„Jasně že ano,“ přitakal Spenser.

Vzápětí pomalu, velmi pomalu, zvedl ruku se dvěma prsty. Vzápětí se dotkl rtů.

„Nabídka je dvě stě milionů,“ pronesl dražitel chladně.

Sám žádal o pouhých deset milionů navýšení a najednou se mu dostalo rovných padesáti.

„Jsme na dvou stech milionech,“ zněl znovu ten prázdný hlas.

„Zvýší někdo o deset milionů?“ Dražitel nezměnil taktiku.

V sále bylo ticho jako v hrobě. Spenser se otočil. Šedovlasý muž se propadl do země.

„Dvě stě poprvé,“ zaznělo síní. „První výzva, dvě stě podruhé!“ Odmlčel se. „Prodáno! Dvě stě milionů plus provize. Opravdu skvělý obchod.“

Ztichlou místností se nesl tlumený potlesk.

Spenser zůstal na místě další půlhodinu, aby zařídil balení a bezpečnostní opatření při převozu na letiště. Před pátou ranní už seděl v letadle a směřoval na východ, kam měl zásilku doručit. Z bezpečnostních důvodů si Spenser najal charterové letadlo, u nějž se nedalo vypátrat, že jeho investorem je multimilionář z Macaa. Společnost, kterou si objednal, poskytovala kompletní služby – zajištění převozu do Asie i odvoz cennosti z letiště na místo určení v obrněném voze. Do důchodu už mu zbýval jen malinký krůček.

ŠESTÝ DEN PO VYLOŽENÍ KUBÁNCŮ v San Juanu už *Oregon* Soboplouval mys Dobré naděje. Na velkoplošné obrazovce čtyřikrát osm palců se projektoval stav moře přímo před přídí. Jinak nebylo vidět nic. Slunce se sklonilo k západu a *Oregon* se zrovna plavil v oblasti Indického oceánu, kam zamíří jen pár nákladních lodí. Před dvaceti minutami Hali Kasim zahlédl plejtváka obrovského. Pomocí podhladinových sensorů začal sbírat data o hmotnosti tvora a teď je porovnával s datovými knihovnami.

„Je tady nový,“ usmíval se Hasim.

Franklin Lincoln, který měl právě službu na můstku, vzhlédl od partičky pasiánsu na počítači. „Měl by sis najít jiného koníčka,“ vypískl svou typickou fistulí.

„Bavím se dobře,“ poznamenal Kasim.

„To já taky,“ pískl Lincoln na monitor. „Navíc mi to nezabírá paměť počítače.“

Rozezněl se bzučák. Plavidlo zpomalilo, až se zastavilo docela.

Ze severu k nim mířil černý hydroplán. Proletěl nad *Oregonem*, aby určil směr větru podle vlajky na stožáru, a pak jako kachna vzorově přistál na hladině. Teď už roloval *Oregonu* po boku.

„Přijel šéf,“ sdělil ostatním Kasim.

JUAN RODRIGUEZ CABRILLO ihned poté, co se vyšvihl na palubu, zamířil do své kajuty. Vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. Svůj batoh se šedivou parukou a umělou bradkou hodil na postel. Sundal si boty a začal si rozepínat košili. Musel si dát sprchu.

Na většině lodí můžete na koupelnu zapomenout, ale Cabrillo si mohl dopřát pohodlnou očištnou lázeň. Hluboká měděná vana s masážními hlavicemi byla zapuštěna do boku trupu pod obdélníkovým oknem v mosazném rámu, kterým se dal pozorovat svět ve vodě. Hned vedle vany stál odděleně sprchový kout vyložený mexickými dlaždicemi. Na přední přepážku mechanici upevnili koupelnovou skříňku s umyvadlem a zásuvkami.

Na tmavé dubové podlaze ležela vysoká bavlněná rohož. Záchod byl umístěn proti umyvadlu. Jednu ze stěn zdobila vyřezávaná lavice z Filipín.

Cabrillo hleděl do zrcadla pověšeného nad umyvadlem.

Budu se muset stavit u lodní holičky a masérky v jedné osobě, pomyslel si. Juanův námořnický blond ježek potřeboval zastříhnout. Oči měl zarudlé a tvář úplně bledou. To vše jako důsledek stresu. Nemohl se pohnout, klouby měl ztuhlé a cítil totální vyčerpaní.

Posadil se na lavici, stáhl si kalhoty a pozorně hleděl na svou protézu. Od onoho nešťastného okamžiku, kdy se účastnil námořní bitvy s čínským torpédoborcem Čchengtu, to byla už třetí. Společnost tehdy kryla záda Sandeckerově agentuře NUMA v Hongkongu. Protéza však plnila svou funkci skoro tak dobře jako končetina, kterou ztratil.

Vstal, došel k vaně a pustil si vodu do měděné vany.

Než se naplnila, oholil se, vyčistil si zuby a odepnul protézu. Pak si vlezl do horké vody. Zavřel oči. Jeho mysl se zatoulala hluboko do minulosti...

PŮVOD RODU CABRILLŮ sahal kamsi hluboko až k prvním osadníkům Kalifornie. Navzdory svému španělskému jménu ale Juan Cabrillo vypadal spíše jako surfař z Malibu než španělský dobytý. Jeho rodiče patřili ke střední třídě a podle toho jej také v okrese Orange vychovali. Sedmdesátá léta v Kalifornii znamenala pěkný mazec – všude samý sex a drogy, ale Cabrillo zůstal těchto zkušeností ušetřen. Svou povahou se dal považovat za konzervativního vlastence, někdy až zpátečnického kverulanta. Když se nosily dlouhé vlasy, nechal se ostentativně ostříhat nakrátko a pečlivě dbal o svého ježka. Místo roztrhaných džin a triček se navlékal vždy do pečlivě upravených a elegantních obleků. Jeho vzhled nepředstavoval typický vzdor proti všem a všemu. Juan byl prostě takový odjakživa.

Dokonce i dnes se pořád řadil mezi elegantní šviháky.

Na střední škole se pletl do politiky a na univerzitě patřil k aktivním členům domobrany. Nebylo pro něj překvapením, když mu CIA po promoci nabídla místo. Juan Cabrillo představoval agenta nové generace – přesně takového, jakého potřebovali. Myslelo mu to, ale

nepůsobil jako knihomol, nechyběla mu stálost, ale nuda s ním nebyla. Uměl se přizpůsobit, aniž by přehlížel podstatné záležitosti.

Hovořil španělsky, rusky a arabsky, prokázal své schopnosti převleků a neviditelných úniků. Jakmile byl vysazen v týlu, dokázal se nepříteli velmi rychle přizpůsobit. Neohrožený, ale ne zbrklý chlap byl velmi brzy vysoce ceněný operativní pracovník.

Pak přišla Nikaragua.

Společně s dalším agentem byli vysazeni, aby brzdili rozvoj prokomunistické sandinistické fronty a ze začátku se Cabrillovi dařilo. Jenže za rok se situace vymkla z rukou. Přímou ukázkový příběh – příliš mnoho šéfů a málo indiánů. Vysocí úředníci ve Washingtonu začali kolem sebe mlátit a indiáni v Nikaragui museli zaplatit. Začaly vybuchovat bomby a naše dvojice v tom byla až po uši.

Cabrillo vzal všechno na sebe jako obětní beránek. Parták byl z toho tedy venku.

Právě z něj se stal v CIA důležitý člověk, který teď Juanovi vracel dluh. Prakticky od samotného vzniku Společnosti jí začal zadávat různé úkoly a obchody. Tentokrát jim ale opravdu nabídl úkol k nezaplacení.

Cabrillo měl se svým týmem uskutečnit misi, kterou už od samého počátku všichni prohlásili za neproveditelnou.

KDYŽ CABRILLO DOKONČIL svou garderobu po osvěžující lázni, drželi Kasim s Lincolnem stále službu. Do půlnoci Kasim vystopoval dalšího kytovce a Lincoln zvládl dvaatřicet partiček Klondiku. Povedená dvojka snad přečetla už všechny časopisy, které v San Juanu sehnali. Lincoln si potrpěl na letecké magazíny, zatímco Kasim se uklidňoval nad automobilovými přehledy.

Přiznejme si, že nikomu nevadilo jejich lelkování ve službě. *Oregon* se totiž řídil a hlídal zcela sám.

ZA PŮLHODINY UŽ JUAN RODRIGUEZ CABRILLO, oblečený do světlých volných kalhot, naškrobené bílé košile a blejzru od Billa Blasse, seděl u velkého mahagonového stolu v jednací místnosti společnosti. Linda seděla proti němu a popíjela dietní colu, Eddie se uvelebil vedle ní. Právě se probíral hromadou papírů. Mark

Murphy zabral místo v koutku a ostřím vystřelovacího nože škrábal do koženého pásku. Murphymu se tento kousek tak zalíbil, že ostrost čepele začal zkoušet i na papíru.

„Jak to šlo na aukci?“ zeptal se Max Hanley.

„Cíl si přinesl dvě stě milionů,“ zlehka prohodil Juan.

„Panečku,“ hvízdlá Rossová, „to je vážně balík.“

Před stěnou plnou zhasnutých monitorů na konci stolu stál Michael Halpert. Zapnul laserové ukazovátka a pak vlastní obrazovky od země až ke stropu. Čekal na Cabrilla. Teď od něho dostal pokyn, aby začal.

„Kontrakt přišel z Washingtonu našemu právníkovi do Vaduzu. Je to klasická smlouva – půlka předem, půlka po dokončení. Na účtu je připsáno pět milionů dolarů, druhých pět přijde po úspěšném splnění mise. Peníze jsme proprali dokonale. Nejdříve šly do Vanuatu, pak do Jižní Afriky a tam jsme nakoupili zlaté cihly. Přesně jak jsme se domluvili.“

„Zdá se,“ prohodil Murphy, který si stále hrál s čepelí nože, „že kdyby nám ty transakce nevyšly, ukradneme Zlatého Buddhu pro sebe. Ušetří nám to spoustu času a přinese stejné peníze. Zlato jako zlato, ne?“ Murphy to moc vážně nemyslel.

„Co naše hrdost Společnosti?“ usmál se Cabrillo na vtipkujícího kolegu. „Máme docela dobrou reputaci. To ji máme dát v sázku? Jakmile jednou klienta ošidíme, odepíšu nás. Co pak budeme dělat? V poslední době jsem v novinách nenašel žádný inzerát hledající žoldácké mariňáky.“

„Čteš špatné noviny,“ odbyl ho Seng úšklebkem od ucha k uchu. „Zkus Manila Times či Polnice Bulharska.“

„Krást předměty, o kterých se píšou knížky, má jeden háček,“ připojila se Rossová, „špatně se prodávají.“

„To tedy nemáš pravdu,“ smál se Murphy. „Znám jednoho Řeka a ten by koupil třeba *Monu Lisu*.“

Cabrillo jen mávl rukou. „Fajn, ale teď zpátky k naší práci.“

Na hlavní obrazovce naskočila mapa světa. Halpert ukazoval jejich cíl.

„Vzdušnou čarou je to šestnáct tisíc kilometrů od Portorika,“ sděloval. „Po moři ovšem mnohem dál.“

„Drahé už bude jenom se tam dostat,“ připomněl Cabrillo. „Až s tímhle skončíme, musíme se porozhlédnout, zda v té oblasti není nějaká jiná práce.“

„Zatím nic,“ připustil Halpert. „Ale už se na tom pracuje, neboj se. Právnick ovšem dojednal, že pokud doručíme předmět včas, dostaneme zvláštní prémii.“

„Kolik a kdy?“ zeptal se věcně Cabrillo.

„Další milion,“ odpověděl Halpert. „Do 31. března.“

„Proč zrovna do posledního března?“ kroutil hlavou Juan.

„Protože právě na tento den plánují návrat vůdce k jeho lidu.“

„Dobrá. Takže máme sedm dní a z toho tři budeme na cestě. Čtyři dny na průnik do zajištěného objektu, ukradení zlaté sochy o váze tří set kilogramů a její transport po trase dlouhé asi čtyři tisíce kilometrů do velehor zemičky, o které většina lidí slyšela jen ve škole.“

Halpert přikývl.

„No, koukám, že to bude docela zábava.“

4

CHUCK „HUBEŇOUR“ GUNDERSON navzdory tomu, že pilotoval Citation X, si dopřával klobásky a plátky čedaru. Téměř dva metry vysoký muž vážil dobrých sto padesát kilo. Kdysi hrál křídlo za wisconsinskou univerzitu, kde také promoval. Pak ho naverbovali k vojenskému obrannému zpravodajství – DIA. Zkušenosti z této práce a láska k pilotování z něj udělaly i v soukromém sektoru skoro nepostradatelného člověka. Teď mu nezřízeně chyběla láhev piva a musel vzít zavděk alespoň teplou zázvorovou limonádou. Upřeně sledoval kontrolky. Všechny svítily zeleně.

„Hodný letadýlko,“ poplácal svůj letoun po kontrolním panelu a znova ověřil kurz.

Spenser zamířil ke kokpitu a zaklepal na dveře. Pak je otevřel. „Sehnali jste už ten obrněný vůz, co má na náklad čekat na letišti v Macau?“

„Nemějte obavy, pane Spensere,“ ujišťoval ho spokojený Gunderson. „O všechno je postaráno. Naprosto o všechno.“

PŘÍSTAV AO-MEN PŘEKYPOVAL ŽIVOTEM. Sampany a obchodní bárky se J dělily o trasy s moderními obchodními parníky a s párem jachet sloužících potěše svých vlastníků. Nad mořem vál slabý vítr a nad zálivem se vznášela vůně páleného dřeva z ohnišť pevniny, mísící se s aroma směsice vykládaného koření. Gunderson dostal povolení k přistání na místě vzdáleném pouhých devatenáct kilometrů od pobřeží Jihočínského moře.

Spenser zíral na Zlatého Buddhu přivázaného k podlaze na druhé straně uličky.

VE STEJNÉ DOBĚ SEDĚL Juan Cabrillo v čele stolu lodní jídelny V a právě užíval espresso po skvělém obědě o několika chodech – chateaubriand, míchaná zelenina, sýrový talíř a zapečené piškoty se zmrzlinou. Otřel si ústa do ubrousku a začal mluvit.

„V Macau na letišti máme svého člověka,“ vysvětloval. „Ten zařídí odvoz Buddhy, jakmile ho získáme.“

„Jaký má plán?“ zeptal se Hanley.

„Zatím nic určitého,“ připustil Cabrillo, „ale vždycky na něco přijde.“

Seng nedokázal mlčet.

„Sehnal jsem podrobné mapy přístavu, ulic i celého města,“ řekl. „Letiště i přístav jsou od místa určení, kam Buddhu odvezeme, vzdáleny jen něco přes kilometr.“

„Máme docela štěstí,“ vyhrkla Linda.

„Celá tahle země má přece jen jedenáct čtverečních kilometrů,“ připomněl Seng.

„Kotvíme mimo přístav, že?“ zeptal se Mark Murphy.

Cabrillo jen přikývl.

„Pak potřebujeme GPS koordináty pro jednotlivé lokality,“ podotkl Murphy. „Člověk nikdy neví...“

Další hodinku celá skupina jen klábosila nad jednotlivými detaily operace.

OM,“ VZDYCHAL TIŠE MUŽ. „Om.“ Muž, jenž mohl nejvíce těžít z návratu ztraceného Buddhy, zatím neměl ani nejmenší tušení o smřšti událostí kolem své osoby. Meditoval uprostřed poklidné zahrady kolem svého kalifornského sídla v Beverly Hills. Přestože už mu bylo skoro sedmdesát, na svůj věk rozhodně nevypadal. Čas mu jen napomohl, aby se stal opravdovou a ještě více dokonalejší lidskou bytostí.

V roce 1959 ho Číňané donutili emigrovat z vlasti do Indie. V roce 1989 dostal Nobelovu cenu míru za nenásilný odpor proti okupaci své země. Ve světě, kde už se stoletá stavení považují za pamětihodnosti, ztělesňoval již čtrnácté převtělení ctěného a uznávaného duchovního vůdce.

Právě v tomto okamžiku se dalajláma v nitru svých myšlenek vracel do své vlasti.

WINSTON SPENSER MĚL VŠEHO DOST. Byl unavený a našťvaný. Od odletu z Londýna si neodpočinul a nebylo divu,

že se na něm podepsaly věk a vyčerpávající cesta. Když letoun zastavil na konci přistávací dráhy, povstal a čekal, až pilot dojde ke dveřím a vysune schůdky. Pak sestoupil. Nedaleko parkoval obrněný vůz s otevřenými zadními dveřmi a vedle nich postával na každé straně jeden strážný v černé uniformě se zbraní v pouzdře. Tvářili se jako soudce Lynche. Jeden z nich došel ke Spenserovi.

„Kde to máte?“ vyštěkl na něho.

„V bedně v hlavní kabině,“ sotva špitl Winston.

Muž pokynul na kolegu, který už stál vedle nich.

Vtom se na schůdkách objevil Gunderson.

„A vy jste kdo?“ houkl první strážný.

„Pilot.“

„Zpátky do kokpitu! Počkáte tam, dokud neskončí překládka.“

„Hele,“ začal Gunderson, ale na víc se nezmohl. Hromotluk v uniformě ho chytil za ruku a hodil do kokpitu. Pak za ním zabouchl dveře. Dvojice poté vyvezla bednu po vysokozdvizné plošině do připravené dodávky. Dva muži by tu tíhu sami nezdvihli. Nákladák popojel, aby mohli zavřít dveře. Gunderson se objevil právě v okamžiku, kdy jeden z hlídačů zamykal zadní dveře.

„Tak tohle ohlásím,“ durdil se Gunderson na muže.

Strážný se jen podivně pousmál a s překvapivým klidem nastoupil do kabiny na místo spolujezdce.

„Do chrámu A-Ma?“ vykřikl strážce z okna.

„Ano,“ přitakal Spenser.

Strážný ukázal na černý mercedes stojící poblíž.

„Vy pojedete za námi.“

Okénko vyjelo nahoru, řidič zařadil jedničku a pancéřový vůz se pomalu rozjel.

Spenser se usadil do auta a vydal se mu v patách.

PANCÉŘOVÉ VOZIDLO I SPENSEROVA limuzína přejely most Taipa, a minuly hotel Lisboa a pokračovaly nahoru po ulici Infante D. Henrique, jež pak přešla v San Mo La, neboli Novou třídu. Na západní straně ostrova kolona dojela až na křižovatku Rua das Lorchas, kde zatočila k jihu podél pobřeží.

Pobřeží připomínalo scénu z dobrodružného filmu, na hladině jen kousek od nich se plavily džunky a sampany, zatímco v obchůdcích na náplavce se prodávalo vše od vykuchaných kuřat až po stříbrné opiové dýmky. Všude se tu neslo švitoření kantonských obchodníků dohadujících si se zákazníky cenu spolu s cvakáním spouští nedočkavých turistů.

Na křižovatce Rua do Amirante Sergio uhnula kolona vlevo, objela autobusové nádraží a vjela na pozemky klášterního komplexu A-Ma. Nejstarší církevní objekt v Macau pocházel ze čtrnáctého století. Byl postaven na hustě zalesněném kopci s výhledem na řeku. Pět propojených svatyní bylo spojeno cestičkami vysypanými oblázky. Když Spenser vystoupil z limuzíny a šel k obrněnému vozu, ucítil v chřípí vůni kadidla. Vzápětí vybuchly první rachejtle, které měly zaplašit zlé duchy. Spenser instinktivně sklonil hlavu a hleděl do okénka rovnou na řidiče.

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se klidně šofér.

„Ano,“ vyhrkl Spenser, když se narovnával. „Jdu dovnitř jen na okamžik. Počkejte na mne.“

Řidič přikývl. Spenser vstoupil na cestičku.

Vešel do chrámu a ihned zamířil do místnosti v zadním traktu, kterou hlavní mnich používal jako přijímací kancelář. Tiše zaklepal na dveře, které se nehlučně otevřely. Stál tam holohlavý muž ve žlutém hábitu, s úsměvem od ucha k uchu.

„Pane Spensere,“ uklonil se, „jdete si pro svou bednu.“

„Ano,“ přitakal obchodník.

Mnich zazvonil na zvonek. Vzápětí vstoupili ze zadní místnosti dva další mniši.

„Pan Spenser si přišel pro tu bednu, jak jsem o ní mluvil,“ zdvořile řekl mnich. „Podrobnosti vám vysvětlí sám.“

Velký dar chrámovému komplexu byl onou cenou za to, že návna tu může zůstat, dokud bude potřeba. Lež ve správný čas pak jistě vyřeší zbytek.

„Přivezl jsem vám pozlaceného Buddhu a chtěl bych, abyste ho po nějakou dobu vystavili,“ řekl Spenser a usmál se na mnicha. „Máte tu dostatek místa na takovou krásu?“

„Samozřejmě, pane,“ uklonil se mnich znovu. „Přineste ho.“

Za dvacet minut byla záměna dokonána. Zlatý Buddha se nyní skrýval všem na očích. Pod svícnem bývá největší tma.

Za půl hodiny a necelé dva kilometry od chrámu dorazil k cíli i pancéřový vůz. Strážníci zmizeli a překupník Spenser společně s miliardářem z Macaa hleděli na vydražený objekt.

„Víc, než v co jsem doufal,“ sotva hlesl sběratel.

Panáčku, máš ale mnohem míň, než za co jsi zaplatil, pomyslel si v duchu Spenser. Jsem šťasten, že jsem pro vás mohl takový obchod uzavřít.“

„Takovou akvizici musíme oslavit,“ zářil miliardář jako měsíček.

Stříbrné podnosy na dlouhém stole ze vzácného třešňového dřeva nabízely vybrané orientální pochoutky. Spenser si odpustil pečínku z opice, stejně tak jako pohrdl mořskou ježovkou. Pak se pustil do obličátního kuřete v omáčce z burských oříšků. Silně kořeně přílohy stejně stačily na to, aby se mu sevřel žaludek stále ještě trpící z dlouhé vyčerpávající cesty. Už aby tato noc skončila, pomyslel si.

Seděl na protilehlé straně stolu proti majiteli. Po obou stranách měl miliardář tři konkubíny. Když dojedli dezert, šlehanou pěnu s divokými bobulemi, podával se koňak a doutníky. Muž vstal.

„Winstone, půjdeme do lázně?“ vybídl ho. „Naše dámy se o nás postarají.“

Muže ani nenapadlo, že bude vlastnit falešného Buddhu jen necelý týden.

Winston Spenser zase nemohl vědět, že má před sebou pouhých čtrnáct dní života.

LANGSTON OVERHOLT IV. seděl v koženém křesle stojícím bokem ke stolu v kanceláři v Langley ve Virginii. V ruce držel černou pátku na racquetball, s propoceným bílým gripem na rukojeti. Pomalu a metodicky mlátil do míčku. Ten se odrážel do pŕlmetrové výšky a pak padal přesně na stejné místo k dalšímu odpalu. Po čtyřech úderech pátku vždy otočil na druhou stranu. Rytmus mu pomáhal myslet.

Štíhlý Overholt nepŕsobil vyzáble, byl šlachovitý a vytáhlý. Ale kost a kŕže rozhodně nebyl. Skoro devadesát kilogramŕ na chlapa přes metr osmdesát bylo pokryto napnutou kŕží na hoře svalŕ. Postavu měl spíš hranatou než kulatou. Obdél níková hezká tvář byla lemována tvrdými rysy. Jeho blond kadeře, které si nechával sestřihat každé dva týdny u holiče uvnitř sídla CIA tady v Langley, mírně prokvétaly.

Overholt běhal dlouhé tratě.

Začal s tím už na střední škole, když tato mán ie zasáhla celou Ameriku. Hnala ho vpřed kniha Jima Fixxe *Běžec od A až do Z*. Udržoval se v kondici i na univerzitě. Pak se oženil, nastoupil u CIA, rozvedl se a znovu oženil. Jeho vášeň pro dlouhé tratě ale nepohasínala. Při běhu se mu z tēla vyplavoval všechen stres, v kterém si velmi liboval.

Do CIA vstoupil v roce 1981 hned po promoci a zatím sloužil pod šesti různými řediteli. A nyní poprvé po celých desetiletích měl Langston Overholt IV. najednou možnost splnit otcŕv slib dalajlámovi a rovněž tak splatit svému příteli Juanu Cabrillovi jejich dlouholeté přátelství. Nesměl ztrácet čas. Vtom zazvonil telefon.

Pane,“ ozvala se sekretářka, „DDO chce s vámi okamžitě mluvit.“ Overholt si vzal sluchátko.

VZDUCH VE WASHINGTONU, D. C. žhnul jako asfalt na dálnici, vlhký jako miska horkého chilli. Klimatizace v Bílém domě běžela naplno, ale stejně teplota neklesla pod pětadvacet stupňŕ

Celsia. Prezidentovo sídlo notně zestárlo a adaptovat historickou budovu tak, aby si zachovala svůj ráz a odpovídala duchu doby, to moc nejde dohromady.

„Máte vůbec nějakou mou oficiální fotografii z Oválné pracovny, kde jsem v tričku?“ vtipkoval prezident.

„Podívám se, pane prezidente,“ odvětil asistent, který právě uváděl dovnitř ředitele CIA.

„Děkuji vám, Johnne,“ odvětil prezident a propustil asistenta.

Přes desku stolu si stiskli s ředitelem ruce. Asistent zavřel dveře a oba muži osaměli. Prezident svému hostu naznačil, aby se posadil.

„Moji pobočníci jsou sice přesní a akurátní,“ zavrtěl hlavou prezident, „ale nemají žádný smysl pro humor. Ten klučina už určitě prolézá s nějakým historikem všechny archivy Bílého domu.“

„Pokud nějakou fotku najde,“ přidal se ředitel CIA s úsměvem, „tak to bude Lyndon Johnson.“

Když je vám sedmnáct a znáte se s ředitelem CIA, hra na špiony vás musí fascinovat. Jakmile se stanete prezidentem, pak máte konečně možnost opravdu sledovat, jak se věci mají. Vrásky mu nijak nesebraly jeho nadšení – prezident stále považoval zpravodajské hry za ohromující divadlo.

„Co jste mi přinesl?“ zeptal se prezident.

„Tibet,“ odvětil ředitel bez zbytečných řečí.

Prezident přikývl a na stole nastavil ventilátor tak, aby vánek lehce vanul k oběma. „Prosím, vysvětlíte mi to.“

Ředitel CIA vytáhl z kufříku nějaké dokumenty a rozložil je po stole. Pak předložil plán.

PREZIDENT CHU ŤIN-TCHAO ve své pekinské kanceláři studoval reálné ekonomické analýzy vývoje čínského hospodářství. Modernizace vyžadovala mnohem více ropy a Číňané zatím ve své zemi nedokázali najít žádné významné naleziště. Ještě před několika lety nedostatek ropy nepředstavoval žádný vážný problém, protože její cena se pohybovala na nejnižších hranicích – na svém dvacetiletém cenovém minimu. Prudký vzestup cen však najednou vyvolal obrovský a zničující zmatek. Japonská neutuchající žízeň po ropě zvedala cenu na úroveň, kterou si prostě Čína nemohla dovolit.

Ťin-tchao hleděl z okna. Všechen dým z průmyslové zóny odvál vítr z města a venku vládlo krásné počasí. Vítr ale nebyl dostatečně silný, aby odvál saze usazené na parapetu. Právě na něm přistál vrabec. V prachu sazí zanechal stopy. Pták se najednou přímo před sklem zastavil a hleděl na prezidenta.

„Jak bys snížil náklady?“ zeptal se tiše prezident vrabčáka. „A kde bys hledal ropný pramen?“

6

OREGON SE POD PŘÍKROVEM neproniknutelné temnoty plavil kolem Paracelských ostrovů. Na hladinu dopadala hustá stěna mořského lijavce. Vítr měnil směr a jeho poryvy pohazovaly lodí jako kocábkou. Několik minut bičovaly střední část paluby *Oregonu*, pak se poryv přesunul na příď, vzápětí zas na zád'. Promočené vlajky na zádi se zmítaly kolem stožárů a byly připraveny se odtrhnout stejně odhodlaně jako skaut hodlající jedinou zápalkou zapálit ohýnek.

Franklin Lincoln hleděl na radarové obrazovky v řídicí místnosti lodi. Bouře se začala protrhávat právě v okamžiku, kdy *Oregon* překonal 22. stupeň zeměpisné šířky. Muž došel k počítačovému terminálu v řídicí místnosti, vyťukal pokyny a čekal, až se zobrazí satelitní snímky čínského pobřeží.

Nad Macaem a Hongkongem se držel velký smogový mrak.

Frank se podíval na Haliho Kasima, s nímž držel službu. Chrápal s pusou otevřenou dokořán a s nohama na panelu.

Hali by klidně prospal i hurikán, či v téhle části oceánu spíš cyklon.

VOKAMŽIKU, KDY OREGON MÍŘIL NA VÝCHOD, se Winston Spenser probudil. Byl z vývoje událostí celý rozpačitý. V podvečer zašel do chrámu A-Ma podívat se na Zlatého Buddhu. Sochu ještě ani nevynuli z mahagonové bedny, seděla vzpřímeně za otevřenými dvířky do místnosti. Spenser znervózněl. O stávajícím umístění cenného artefaktu nevěděl skoro nikdo, ale přesto právě teď prožíval opravdová muka.

Spenser nijak nepochyboval, že Buddha je jen kus zlata a drahokamů, ale z nějakého neznámého důvodu socha měla v sobě životní sílu. Hromada zlata teď jako by ozařovala ztemnělou komoru jakýmsi vnitřním zdrojem. Velké jadeitové oči sledovaly každý jeho pohyb. Přestože se celkový výraz mohl zdát dobrosrdečným ztělesněním proroka s bříškem, pro Spensera představoval příslovečnou sílu, která ho teď srážela k zemi.

I když nemohl nic tušit, přesto se mu najednou v pozdním odpoledni zdálo, že jeho pokus skrýt tady sochu zas až tak geniální nebyl. Zlatý Buddha nebyl nějakým nepodařeným falzifikátem, jehož plátno pokryje nátěr barvy – socha přece ztělesňovala boha překypujícího láskou a úctou.

Spenser ji ale šlohnul jako cukrátko u hokynáře.

DALAJLÁMA NASLOUCHAL POMALÉMU zurčení vody ze skalky. Stále meditoval. Hluboko v jeho mysli vládl pokoj, který ale teď narušil jakýsi neklid. Musel ho zaplašit. Uvnitř jeho lebky se najednou rozsvítila velká koule jasného světla s ostrými pulzujícími konturami. Pomalu se uklidňoval a koule splaskla na malou, jasně zářící tečku. Dalajláma se začal zabývat svou tělesnou schránkou.

Nepokoj narůstal.

Po osmnácti minutách se vrátil do své slupky. Vstal.

Necelých sto metrů od něj bděl pod plachtou vedle rybníčku na zahradě dalajlámova sídla na Beverly Hills jeho oddaný Šikijach Kenpo. Dalajláma k němu přišel. I známý hollywoodský herec, jeho hostitel, povstal. Také on se usmíval.

„Přišel čas vrátit se do vlasti,“ řekl tiše dalajláma.

Hostitel nic nenamítal a ani na něj nenaléhal.

„Vaše Svatosti,“ řekl jenom, „dám připravit letoun.“

NA SEVERU TIBETU, na hranicích mezi provinciemi Ü-Cang a Amdo, se k náhorní plošině zvedala hora Pa-sa-tung-vu-la-šan. Zasněžený vrcholek hory shlížel na oblast, kterou se plahočila malá skupinka mužů. Našinec by jistě tvrdil, že oblast kolem hory je opuštěná a holá, prostě pustina, kterou je lépe ponechat svému osudu. Ve své podstatě tomu tak bylo.

Leč hluboko v ní leželo celá staletí tajemství známé jen několika vyvoleným.

Po kamenité cestě se vlekl velmi pomalu jak. Na jeho hřbetě mu seděl loskuták. Od okamžiku, kdy na něm přistál, nevydal ani jeden hlásek. Pták se zakymácel, pomalý třes horského terénu najednou přešel do hlubokého otřesu. Zvíře se nahrbilo strachy a loskuták se

vznesl do oblak. Svými paznehty se zvíře zarylo do země, aby přestálo otřes. Pak se země pomalu uklidňovala a trudná pouť mohla pokračovat.

Během několika minut byly končetiny a spodní část těla zvířete pokryty povlakem suroviny, kvůli níž po nespočetné generace jedni bohatli a druzí zešíleli.

VICEPREZIDENT SPOLEČNOSTI Richard Truitt nemohl usnout. Jeho biologické hodiny byly stále nastaveny na časovou zónu Macaa. Přihlásil se k počítači a kontroloval poštu. První e-mail dostal od Cabrilla před pár hodinami. I tento byl krátký jako všechna jeho korespondence.

George vše potvrzuje. Všechny systémy v chodu. ETA 33 hodin. Za celou operací stojí CIA a Oregon bude na místě do dvou dní. Truitt měl najednou spoustu práce, aby všechno připravil. Zavolal hotelovou službu a objednal si vejce se slaninou. Pak vešel do koupelny, aby se oholil, vysprchoval a vzal na sebe zbrusu novou identitu.

JUAN CABRILLO SPOLKL poslední sousto omelety plněné gorgonzolou a slaninou uzenou na jabloňovém dřevě. Talíř odsunul stranou.

„Je zázrak, že ještě všichni nevážíme přes metrák,“ poznamenal.

„Papričky i sýrové jalapeño stály za to, abych otevřel oči,“ přidal se Hanley. „Kdyby se moje bývalá žena zeptala našeho kuchaře, jak se má vařit, tak bych asi ještě byl v chomoutu.“

„Jak to vlastně máš s tím rozvodem?“ zeptal se Cabrillo.

„Skvěle,“ rozplýval se Hanley. „Vždyť jsem v loňském roce měl příjem jen třicet tisíc dolarů.“

„Bud’ k ní fér,“ varoval ho Juan. „Rozhodně nechci, aby kolem nás čenichali nějací právníci.“

„Vždyť víš, že budu,“ zvažněl Hanley, když doléval kávu ze stříbrného kávovaru na stole. „Musím jen počkat, než se Jeanie uklidní.“

Cabrillo vzal šálek do ruky a vstal. „Jsme necelých čtyřiaadvacet hodin od přístavu. Jak jsme na tom v Kouzelné?“

„Většina věcí je sestrojena a právě jsem začal s převleky.“

„Skvělé,“ kývl hlavou Cabrillo,

„Máš nějaké zvláštní přání, jak bys chtěl vypadat?“ zeptal se Hanley.

„Rozhodně nechci žádný knír nebo vousy, jo?“ zlobil se naoko Cabrillo. „V Macau dost prší a já nechci mít bláto až za ušima.“

Hanley vstal od stolu. „Sahibe, vaše přání je mi rozkazem.“

OREGON BYL SPOLEČNOSTÍ přestavěn v domovském přístavu Odessa. Do trupu byly vsazeny dvě paluby, takže se teď v útrobách lodi nacházela tři patra, když nepočítáme kormidelnu v nástavbě. V nejspodnější palubě byly motory, Měsíční tůň, strojovny, zbrojnice a skladiště. O jedno patro výš, kam bylo možné vyjít po kovovém schodišti nebo vyjet výtahem, byla paluba s komunikačními a zbrojními systémy, kanceláři, velkou knihovnou a místnostmi s počítači a mapami. V nejvyšším patře se nacházela jídelna, tělocvič-

na, prostory pro odpočinek, kajuty posádky, konferenční místnost a šatna. Podél celé paluby se táhla běžecká trať se dvěma dráhami. *Oregon* představoval hotové město.

Hanley právě přešel dráhu a hnal se ke schodům. Výtahům se úzkostlivě vyhýbal. Otevřel dveře a vklouzl na schodiště obložené mahagonovými deskami a zalité světlem z nástěnných svícňů. Vstoupil na vysoký koberec v dřevem obložené chodbě, na jejichž stěnách byly vystaveny plakety a medaile udělené vděčnými národy a klienty mužům a ženám z posádky *Oregonu*.

Mířil na příď. Stěny chodby na levoboku přešly ve skleněný průhled, za kterým se nacházela Kouzlnírna jako v hollywoodském studiu. Kevin Nixon zvedl hlavu a zamával.

Hanley otevřel dveře do dílny a vstoupil do chladné místnosti provoněné pomádou, vinylem a voskem. Z vestavěných reproduktorů se linul zpěv Willieho Nelsona.

„Jsi tu už dlouho?“ zeptal se Hanley.

Nixon seděl na trojnožce u pracovního ponku v kovovém rámu a s dřevěnou deskou. V dosahu měl rozloženy různé nástroje. V ruce držel orientální čelenku se zlatými vlákny, která spadala na zem vpravo od něj.

„Dvě hodiny,“ poznamenal. „Ráno jsem se vzbudil, zkontroloval e-maily a dal se do práce. Všechny přípravy jsou skoro u konce.“

„A snídal jsi vůbec?“ zeptal se Hanley.

„Nějaké ovoce,“ připustil Nixon. „Stejně musím shodit ještě alespoň pět kilo.“

Nixon rozhodně nepatřil k drobečkům, ale svou váhu si držel. Pokud byste ho potkali na ulici, považovali byste ho za svalovce, ale ne za tlustěocha. S váhou sváděl neustálou bitvu, ale jeho hmotnost kolísala mezi 105 až 120 kilogramy. Podle toho, jak pevnou měl zrovna vůli. Vloni v létě měl několik týdnů dovolenou a vydal se do Apalačských hor na túry. Dostal se pod sto kilogramů, ale sedavý způsob zaměstnání a nepochybné umění mistra lodního šéfkuchaře ho znovu svedly na scestí.

Hanley se sklonil nad ponkem a s úžasem hleděl na Nixonovo dílo. „To se nosí při jejich obřadech, že?“

„Obyvatelé Macaa je nosí při slavnostním průvodu na Velký pátek.“

„Potřebujeme jich šest,“ připomněl Hanley.

Nixon přikývl. „Mám dva šamany a čtyři kajícíníky.“

Hanley došel k přepážce, pod kterou se nacházely další pracovní stoly. „Začnu dělat masky.“

Nixon přikývl a popadl ze stolu dálkové ovládání CD přehrávače. Zmáčkl knoflík a Willie dozpíval. Z reproduktoru se ozval Johnny Rivers a jeho *Tajný agent*.

„Kevine,“ ozval se znovu Hanley, „tobě se tahle práce líbí, vid’.“

„Znám jednoho muže, co všechna nebezpečí zmůže,“ pobroukával si Kevinův baryton.

TRUITT NÁM POSLAL PLÁNEK TRASY průvodu na Velký pátek,“ vykládal Cabrillo. „Bude tam mumraj a v centru se doprava skoro zastaví. Musíme to zkusit a spoléhat na štěstí.“

Eddie Seng se natáhl přes stůl k jedné složce. „Jak je možné, že Číňané připustí takovou oslavu, když je to křesťanský svátek.“

„Macao bylo od roku 1537 až do roku 1999 portugalskou kolonií,“ doplnila Linda Rossová. „Je tam více než třicet tisíc katolíků.“

„Číňané navíc milují slavnosti,“ přidal se Mark Murphy. „A jejich průvody...“

„Truitt tvrdí, že průběh bude stejný jako vloni,“ pokračoval Cabrillo. „Na konci se nad městem rozevře ohňostroj odpalovaný z bárek v zálivu.“

„Příkrov noci a ubývajícího měsíce nám tedy nepomůže,“ sykl Franklin Lincoln.

I když byl Frank nejlepším kamarádem Haliho Kasima, ten si přesto neodpustil poznámku: „Co si počneš, Frankie, vždyť ti to ladí s pletí, když je tma jako v pytli?“

Lincoln se obrátil ke Kasimovi a mírně si mnul špičku nosu. „Žádný problém, ale co si počneš, když z těch našich kluků naděláš všechny ty pobledlé typy á la Hugh Grant. V záři ohňostroje tahle maska moc fungovat nebude.“

„Pak musíme zvážit otázku hmotnosti,“ pokračoval Cabrillo, aniž věnoval pozornost ostřejší výměně názorů. „Zlatý Buddha váží přece jen 300 kilogramů.“

„Čtyři muži na každé straně jej zvednou, aniž by si způsobili kýlu,“ ozvala se Julie Huxleyová.

„Požádám Hanleyho a Nixona, aby něco vymysleli,“ vrtěl hlavou Cabrillo. „Nějaké návrhy?“

Celý tým pokračoval v plánování – do Macaa už to byl jen jeden den plavby.

PŘEDESDA TIBETSKÉ AUTONOMNÍ OBLASTI Čuren Leghog si četl zprávu o nepokojích za hranicemi v Nepálu. Včera v noci vládní jednotky zabily více než tři sta maoistických vzbouřenců. Zběsilost komunistických útočníků už od roku 2002 povážlivě narůstala. Několik let nechala nepálská vláda rebely na pokoji, ale nyní, když se cítila ohrožena, se rozhodla pro jasnou a nemilosrdnou akci. Američané poslali do Tibetu Zelené barety jako poradce, aby koordinovali údery. Vzápětí začalo přibývat obětí.

Boje se nesměly převalit do sousedního Tibetu. Čuren požádal Peking o další jednotky, které rozmístí ve vysokohorských přechodech mezi Nepálem a Tibetem. Prezident Chu Ťin-tchao ale z tohoto vývoje neměl žádnou radost. Náklady na správu Tibetu stále rostly a zrovna v době, kdy prezident připravuje rozpočtové úsporné balíčky, musí poslat další jednotky. Poradci navíc varovali, že tato mise je velmi nebezpečná i z mezinárodního hlediska. Pokud by byl čínskou armádou na tibetských hranicích zabit či zraněn byt' jen jediný americký voják, mohlo by dojít k eskalaci napětí. Prezident se obával, že by se situace mohla vymknout kontrole a Čína by byla vehnána do druhé Koreje.

Čuren nemohl vědět, že prezident ČLR začal považovat Tibet za přítěž, nikoliv za přínos. Doba přinesla celou řadu změn. Pokud Tibetané znovu pozvednou hlas a vypuknou bouře, Čína bude mít další masakr jako ten na náměstí Tianan'men. Jenže světové mínění už není takové, jaké bylo v roce 1989. Pád komunismu, rozpad Sovětského svazu a nynější spolupráce mezi USA a Ruskem by při násil-

ném potlačení podobného vzdoru dostaly Čínu mezi mlýnské kameny.

Americké jednotky se mohou vylodit v Bengálském zálivu a zaútočit ze základen v Afghánistánu. Ruské pozemní síly se mohou přesunout přes Kyrgyzstán a Kazachstán, či zaútočit z východních částí Ruska sousedících s Tibetem. Snadno mohlo dojít k otevřenému konfliktu.

Má cenu tohle všechno riskovat? Proč a nač? Pro malou, chudou horskou zemi, kterou Čína ilegálně okupuje?

Náklady dávno překročily zisk. Chu Ťin-tchao potřeboval jediné – najít způsob, jak si zachovat tvář. A potřeboval ho velmi rychle.

WINSTON SPENSER SI PŘIPSAL ke svému prapodivně nabytému majetku další podíl – tři procenta provize za nákup Zlatého Buddhy. Při ceně 200 milionů dolarů to představovalo šest milionů. Tato nemalá částka přesahovala jeho loňské příjmy pětikrát. Jenže pro Winstona to byla jen pověstná kapka v moři. Chtěl totiž Zlatého Buddhu prodat znovu.

Šest milionů sotva pokrývalo náklady jeho plánu. Musel nechat vytvořit věrnou kopii sochy a řemeslníci v Thajsku žádali téměř milion. Společnost, kterou si v Ženevě najal, aby zajistila transport Zlatého Buddhy do Macaa a také ozbrojený převoz v pancéřovém voze do kláštera, fakturovala také milion. Jenže on miliardáři řekl jen o jedné desetině skutečných nákladů, aby nevzbudil podezření. Pak jsou na řadě úplatky, které Spenser vyplácel při odvozu sochy z Macaa a z USA a které teprve musel poskytnout. Další milion vezme za své. Prostě z mnoha praktických důvodů se Spenser dostal tímto obchodem skoro na mizinu.

Překupník dal k dispozici všechny svoje úspory a vyčerpal všechna konta na tuto podvodnou transakci – pokud by před sebou neměl šek s proplacenou provizí, byl by v pěkné kaši.

Spenser ale věděl, že má pro Zlatého Buddhu dalšího jistého kupce. Byl opojen budoucností. Vytrhl list z notesu, roztrhal ho na malé kousky a spláchl do mísy. Pak si nalil sklenku skotské, aby zklidnil chvějící se ruce. Budoval si reputaci čestného obchodníka celý život, a teď by o ni, během jedné podloudné operace, mohl během vteřiny přijít. Člověk dělá pro zlato a peníze prapodivné věci.

PŘES TŘI ČTVRTINY ZEMĚKOULE a přes šestnáct časových pásem se blížila půlnoc a softwarový miliardář ze Silicon Valley si užíval radosti nad designem své nové jachty. Plány na 120 metrů dlouhou lodičku byly navrženy, vyprojektovány i dokončeny pomocí počítače. Každý detail, každý šroubek prošel počítačovou analýzou, dokonce i ty šrouby, kterými se připevňuje třicet toalet k palubám.

Nyní si právě hrál s nábytkem a čalouněním. Jeho ego nabývalo na síle.

Počítač mu dokonce vygeneroval hologram vítající významné hosty v lodním salonu. Ted' se ale rozhodoval, jaké musí zvolit fonty na iniciály, aby se hodily. Ona dvě písmena budou vyšita na každém gauči a židli, na každém ubruse či ručníku. Před pár lety si dokonce koupil britský šlechtický titul s erbem. Právě ted' jej počítačově vsazoval k iniciálám.

Co kdybych místo erbu vsadil svůj obrázek, napadlo ho nakonec, pak by mi ale lidi seděli na obličejí. Tento nápad ho viditelně pobavil, a když do místnosti vstoupil filipínský sluha, ještě se usmíval.

„Pane,“ pronesl pomalu klučina, „omlouvám se, že ruším, ale volají vás ze zámoří.“

„Kdo je to?“ zeptal se miliardář.

„Představil se jako přítel zlatého tloušťíka.“

„Spojte ho,“ vyzval sluhu a na jeho tváři se rozlil spokojený úsměv, „okamžitě.“

V MACAU BYLO POZDNÍ odpoledne. Spenser čekal, až se ten nabob připojí on-line. Spenser vyladřoval filtrovací zařízení měnící hlas připojené k satelitnímu telefonu, vyměnil v něm dokonce baterku. Rozsvítla se zelená kontrolka, ale Spenser stejně nevěřil, že ten krám bude fungovat spolehlivě.

„Jsem tady,“ houkl miliardář, když byli spojeni. „Co pro mne máte?“

„Pořád toužíte po Zlatém Buddhovi?“ Spenserův hlas zněl mechanicky a studeně.

„Jistě,“ zazněla odpověď. V ten samý okamžik filtrovací zařízení u jeho počítače dokonale odstranilo veškerá zkreslení hlasu povedeného obchodníčka. „Ale ne za dvě stě milionů dolarů.“

Myslel jsem si,“ zaznělo už zcela jasně z druhého přijímače, „že by to mohlo být přesně za polovinu.“

Mluví s britským akcentem, analyzoval počítačový magnát. Talbot ho informoval o nějakém Britovi, co dražil Buddhu pro jakéhosi britského sběratele. Ten telefonát nedával smysl. Nikdo nekupuje zboží za 200 milionů, aby je jen o pár dní později prodal za polovinu.

Ten dealer musel narazit na nečekaný problém, nebo nabízí falzifikát.

„Jak mohu vědět, že zboží je pravé?“ zeptal se softwarový král.

„Znáte nějakého specialistu na datování zlata?“ otázal se vzápětí Spenser.

„Někoho najdu,“ ozval se muž.

„Pak vám pošlu kousek kovu společně s nahrávkou, jak jej snímám z povrchu sochy. Zlato pro výrobu Zlatého Buddha pochází z...“

„Znám jeho historii,“ odsekl miliardář. „Jak mi vzorek pošlete?“

„Dnes večer prostřednictvím Fed Ex,“ odpověděl Spenser.

Softwarový král nadiktoval adresu. „Pokud se prokáže, že máte pravdu, kam a jakým způsobem vám mám doručit platbu?“

„Bezhotovostním převodem amerických dolarů na účet, který upřesním v době transakce.“

„Souhlasím,“ ozval se miliardář. „Dnes v noci vše připravím. Ještě jednu věc,“ dodal, „doufám, že jste lepší zlodějíček než odborník na elektroniku. Vaše šifrovací zařízení je druhořadé – máte britský přízvuk, a tak vlastně vím, co jste zač.“

Spenser hleděl na blikající kontrolku s opravdovým zhnusením, ale nic neříkal.

„Takže si pamatujte,“ dokončoval softwarový král své vítězství, „pokud se *mě* pokusíte napálit, umím být zatraceně mstivý.“

ZASTAVIT,“ VYDAL HANLEY ROZKAZ.

Oregon právě proplul vnější zónou přístavu. V 11.00 hodin požádal o přidělení lodivoda. Několik kontejnerových lodí opouštějících přístav ho zpomalilo. Plavba ke kotevní boji na rejdě před hlavním přístavištěm jim trvala skoro celou hodinu. V poledne už ale bylo jejich plavidlo plně zajištěno.

Cabrillo stál vedle Hanleyho u kormidla a společně hleděli na město rozkládající se kolem přístavu. Lodivod právě odešel. Juan sledoval jeho mizející člun.

„Mohl si něčeho všimnout?“ zeptal se.

„Pochybuji,“ odvětil Hanley.

Původní loď Společnosti *Oregon 1* se před pár lety připletla do námořní bitvy u Hongkongu a potopila čínskou válečnou loď *Čchen-g-tu*. Pokud by Číňané zjistili, že stejná posádka, která má na svědomí torpédoborec za mnoho milionů dolarů, právě připlula, nechali by je všechny pověsit jako špiony.

„Truitt zařídil, že pozítří nakládáme krycí náklad,“ informoval Cabrillo. Očima projížděl seznam úkolů na tabulce. „Zboží má něco do sebe – bude se vám líbit. Rachejtle a petardy pro ohňostroj v Cabo San Lucas.“

„*Oregon* a ohňostroje, tak to opravdu jde dohromady,“ tiše se pousmál Hanley.

VYHRAZENÉ LETIŠTĚ V HONOLULU poskytovalo veškerý komfort, ale vůbec nepůsobilo okázale. Klimatizace udržovala příjemný chládek. Přes kouřová skla se otevíral krásný pohled na přistávací dráhy. Langston Overholt IV. procházel chodbou a sledoval přistávající soukromé letouny i ty, které právě rolovaly na ranvejích. Žádné cestující však ani koutkem oka nespatriil. Čekaly na ně limuzíny či velké černé dodávky, které je rozvážely do konečných destinací. Někteří zase zůstávali uvnitř, protože šlo jen o mezipřistání nutné k doplnění paliva. Piloti i posádka přicházeli a odcházeli, sledovali povětrnostní situaci nebo se s chutí věnovali kávě a pečivu ze studeného bufetu v jedné z místností. I uprostřed noci tady vládl klid, pokoj a dobrá organizace. Overholt vstal z lenošky, došel ke stolu, kde si nalil šálek kávy a z košíku si vzal banán. Vtom se mu v kapse rozvíbroval telefon.

„Overholt,“ řekl tiše.

„Pane,“ ozval se hlas vzdálený tisíce mil. „Cíl již klesá na konečné přiblížení.“

„Děkuji vám,“ řekl prostě Overholt a zavěsil.

Oloupal banán, snědl ho a přešel k přepážce. Z náprsní kapsy vytáhl odznak v koženém pouzdru, rozevřel ho a ukázal úředníkovi. Muž se podíval na zlatého orla a pak očima přešel Overholtovu fotografii i osobní údaje.

„Prosím, pane,“ usmál se úředník.

„Potřebuji mluvit s lidmi z Falcona, který právě přistává.“

Muž přikývl a od opasku odepnul vysílačku. „Spojím se s rampou a pošlu pro vás vozík. Mohu vám ještě nějak pomoci?“

Overholt se otočil a hleděl ven z okna, kde lehké mrholení přecházelo v lijavec.

„Mohu si zde vypůjčit deštník?“

Steward zrovna mluvil s ostrahou rampy. Proto jen přikývl. „Vezměte si můj.“ Sáhl pod přepážku a podal ho Overholtovi.

Overholt zajel rukou do kapsy pro peněženku a z několika bankovek vytáhl padesátku. „CIA vás dnes večer zve na večeři,“ řekl s úsměvem.

„Snad proto, že jste tu nikdy nebyl?“ otázal se chápavě mladík.

„Tak nějak,“ přikývl Overholt.

Úředník ukázal ke dveřím. „Vozík na vás už čeká.“

Světla přistávajícího letounu Falcon se odrážela od padající dešťové clony a od mokrého povrchu dráhy. Skřípěly pneumatiky. Za letadlem se hnala dodávka s blikajícím majákem na střeše. Vůz ho předjede a navede stroj k místu tankování.

Overholt se tu objevil proto, aby se dalajlámy zeptal, zda je připraven na cestu do vlasti.

MACAO LEŽÍ NA TŘECH OSTROVECH, propojených kanály. V nejsevernější části se nacházejí vládní budovy, na prostředním ostrově Taipě – vzniklo letiště s uměle prodlouženými přístávacími dráhami, které bylo s vnitrozemím ostrova spojeno dvěma silnicemi. Na jihu pak leží ostrov Coloane. Na sever a východ se táhne Čína a na západ přes vodní plochu označovanou jako Ču-t'iang Kchou Hongkong.

Původně portugalská kolonie připadla v roce 1999 Číně. V současnosti podléhá zvláštní správě podobné jako v Hongkongu. Rozloha Macaa je pouhých 14,5 čtverečních kilometrů, což je šestina rozlohy Washingtonu, a žije tu přibližně 430 000 obyvatel.

Oregon kotvil nedaleko Coloane, co nejbliž mezinárodním vodám.

„Dicku,“ křikl Cabrillo, když seskakoval ze žebříku na molo, „jak to jde?“

„Všechno v nejlepším pořádku, pane předsedo,“ přišla vzápětí odpověď.

Bob Meadows a Pete Jones, bývalí členové námořních výsadkových jednotek Navy Seals a operační specialisté, společně s expertkou na bezpečnostní systémy Lindou Rossovou sestupovali hned po něm. Jakmile se shromáždili na molu, Truitt jim ukázal připravenou dodávku.

„Vysvětlím vám situaci,“ řekl, když nastoupili.

Truitt vyjel s dodávkou na dlouhý most. Ve voze vládlo ticho, které narušoval jen rachot pneumatik přejíždějících po častých expanzích svárech.

„Tohle je Taipa,“ řekl Truitt. „Dva mosty vedou do Macaa. Pojedeme po tom kratším, ale přesto je to skoro dva kilometry.“

Když Truitt mířil k druhému mostu, Cabrillo se díval upřeně na západní tepnu k Hongkongu. Po silnici se valila kolona nákladňáků přivázejících zboží z přístavů a letiště. Přesto však nedocházelo k velkým zácpám a doprava byla docela plynulá a rychlá.

„Mohou úřady uzavřít mosty?“ zeptal se.

„Nejsou tady žádné brány jako takové,“ zavrtěl Truitt hlavou, „ale přesto mohou postavit přes silnici několik nákladňáků a my budeme v maléru.“

Před předním sklem začaly růst výškové budovy Macaa.

„Pokud máme štěstí, tak se jeho sídlo nachází hned na hlavní promenádě,“ poznamenala Linda.

„Bohužel, Lindo, tak to není,“ zavrtěl hlavou Truitt při pohledu do zpětného zrcátka. „Jeho dům stojí nahoře na kopci.“

Cabrillo hleděl před sebe na obrovský dav lidí mezi budovami. Most měli za sebou. „Pokud nás chytanou, tak...“ Odmlčel se.

Truitt zpomalil a zajel do postranní uličky přeplněné lidmi. „To se nedá nic dělat, šéfe,“ dodal tiše.

„Proč někdy nekrademe tam, kde není ani živáčka?“ zeptal se náhle Meadows.

„Protože zboží, za které nás platí, se na takových místech neválí,“ rozesmál se Jones.

LANGSTON OVERHOLT POTŘEBOVAL více času, aby dalajlámovi vysvětlil svůj plán. Proto se znovu spojil s Washingtonem a pak nastoupil do letounu. Let ke slunci protáhl noc do nekonečna. Když přistávali na mezinárodním letišti v Manile, aby doplnili palivo, stále se ještě nerozvednívalo. Pilot po odletu zamířil nad Vietnam a poté přes nejjižnější výběžek Thajska. Po přeletu dokončil prudký obrat na sever nad Andamanské moře. Následovala další přestávka v Rangúnu a poslední část přeletu do Panžábu, odkud bude dalajláma v malém letadle přepraven do Malé Lhasy, jeho dočasného domova v exilu, v severní Indii.

Jakmile letoun nabral letovou hladinu, oba muži pokračovali ve svém hovoru.

„Váš otec byl můj přítel,“ vzpomínal dalajláma tichým hlasem. „Proto jsem si vyposlechl váš návrh velmi pozorně. Budete mi ale muset vysvětlit, jak přinutíme Číňany, aby se jen tak stáhli z mé vlasti. Kdyby mělo dojít ke krveprolití, nesouhlasil bych!“

„Prezident je přesvědčen, že pokud budeme spolupracovat s Rusy, nebezpečí války s Čínou je minimální. Mají ekonomické problémy a náklady na okupaci dosahují závratné výše.“

„Věříte, že finanční motiv bude dostatečný?“ zaváhal dalajláma.

„Možná by pomohlo věnovat jim Zlatého Buddhu,“ vysvětloval Overholt, nechávaje si trumf v rukávu.

Dalajláma se usmál. „Langstone, jste stejně skvělý chlap jako váš otec, ale tentokrát máte velmi nepřesné informace. Zlatý Buddha byl ukraden, když jsem odcházel do exilu. Exilová vláda nemá vůbec co nabídnout.“

Nad horizont vystoupala sluneční koule a svými paprsky zalila křídla letounu zlatavou září. V zadní části stroje stevard připravoval lehkou snídani – džus s koláčky. Nadešel čas pro vynesení trumfu.

„Spojené státy plánují získat Zlatého Buddhu,“ řekl. „Během několika dní bude náš.“

Dalajláma se zeširoka usmál. „Musím připustit, že mě tato zpráva překvapila. Už chápu, proč jste za mnou přeletěl půl světa.“

Overholt se usmál a přikývl. „Věříte, že Číňané přijmou tuto náhradu, pokud navíc bude hrozit nebezpečí možné války?“

Dalajláma zavrtěl hlavou. „Ne, tak to není, můj příteli. Skutečné tajemství Zlatého Buddhy je v jeho útrobách... za toto tajemství by Číňané obětovali naprosto všechno.“

10

TRUITT SJEL Z MOSTU a projížděl mimoúrovňovou křižovatkou. Vpravo stál hotel Lisboa s tisíci pokoji a kasinem. Zamířili na západ po třídě Avenida dr. Mario Soares. Vpravo se k nebesům tyčila Bank of China, budova z růžové žuly a skla, která umožňovala zaměstnancům z nejvyšších pater dohlédnout až za čínské hranice.

„Na to, že to nejsou kapitalisté, si staví pěkné paláce,“ uznale prohodil Meadows.

Nikdo nereagoval, neboť je všechny pohltila krása tohoto místa. Centrum Macaa je prapodivnou směsicí starého a nového, evropského i orientálního stylu, tradicionalismu i moderny. Na Rua da Praia Grande zatočil Truitt doleva.

„Všichni říkají, že tady byla nádherná vyhlídka,“ připomněl Truitt. „Už není. Od doby, kdy začal rekultivační projekt jezera Nam Van.“

Byla to pravda. Okolo silnice byly vidět jen velké škarpy, míchačky a hromady stavebního materiálu.

Ulice přešla do Avenida da Republica, která lemovala jezero.

„Tamhle je rezidence guvernéra,“ ukazoval Truitt nahoru do kopce. „Jedeme oklikou, abyste se mohli seznámit s celkovou geografickou situací. Ten kopec severně od rezidence se jmenuje Penha, druhý na konci této ulice je kopec Barra. Náš cíl se nachází mezi nimi na Estrada da Penha.“

Zatočili doleva a začali stoupat do svahu ulicí nazvanou Estrada de D. Jao Paulino. Následovalo zatočení doprava na ulici Estrada da Penha, která měla tvar písmene „U“ kolem vrcholku kopce. Na druhé straně se pak znovu napojovala na Estrada de D. Jao Paulino.

Vůz projel nejnižší konec podkovy a v polovině stoupání Truitt zpomalil. „Tak tady ji máme tu krásku.“

„Kráskou“ Truitt mýnil staré elegantní sídlo hodné místního boháče. Celý areál byl obehnan vysokou kamennou zdí se železnou bránou porostlou břečťanem. Velké, dobře udržované stromy kultivované po celé generace dokreslovaly pečlivě sestřižený smaragdový

trávník. Při průjezdu kolem bylo vidět i hřiště na kriket. Vpravo za vydlážděnou příjezdovou cestou se tyčila dvoupatrová garáž, před kterou mladík leštil mercedes.

Zdálo se, že v tomto přepychu žije bohatý loďář z devatenáctého století. Jedinou připomínkou současnosti byly dvě bezpečnostní kamery umístěné na kamenné zdi sousedící s ulicí.

„Dohromady je po celém pozemku rozmístěno šest kamer.“

Před nimi se právě nacházela křižovatka s Jao Paulino. Truitt zpomalil.

„Bude to dost komplikované,“ komentoval Truitt o něco později, když zastavil na stopce. „Máme jen jeden pokus.“

„A to?“ zeptal se Cabrillo.

„Náš cíl pořádá velkou party,“ oznámil Truitt, když zabočili doleva. „Jsme pozváni jako účinkující.“

Truitt jel zpátky po malebné cestě, kolem chrámu a dál po pobřeží.

TAKŽE?“ ZEPTAL SE SOFTWAREOVÝ KRÁL přímo. Odborník ze Stanfordu dostal tisíc dolarů. Zajistit laboratoř nebyl problém, stačilo zavolat rektorovi a připomenout minulé sponzorské dary.

„Zlato pochází ze třináctého století, ale abych mohl stanovit místo, kde bylo vytěženo, musel bych roztavit polovinu z předloženého vzorku.“

„A závěr? Na co ještě čekáte?“

„Bude to trvat tak pětáctýřicet minut,“ sděloval vědec už beztak zpocený z hrubých způsobů svého protějšku. „Proč nejdete do kavárny a nedáte si něco k pití?“

„Mají tam čaj *čaj*?“ zeptal se boháč.

„Ne,“ připustil vědec unaveně. „U Starbucků ho ale určitě dostanete.“

Jakmile popsal tomu podivínovi cestu, počkal, dokud neodešel a pak za sebou zavřel dveře laboratoře.

„Idiote,“ ulevil si.

Došel k malé peci a strčil dovnitř plátek zlata v tavicím kalíšku. Roztavený nerost pak analyzoval počítačem řízený přístroj zaznamenávající procentuální složení příměsí jiných kovů. Porovnáním se

známým složením odkrytých rudných ložisek lze stanovit, odkud roztavený vzorek pochází.

Nezbývalo než čekat. Vědec se pustil do lyžařského magazínu. Po dvaceti minutách se analyzátor zastavil.

PREZIDENT USA SEDĚL v zahradním křesle za hlavním domem v marylandském Camp Davidu. Proti němu si hověl ruský prezident. Mezi oběma muži stál dřevěný stůl. Přestože na něm nebyly vidět žádné skutečné peníze, ležely na jeho desce pomyslné 2 miliardy dolarů zahraniční pomoci.

„Vlade, jak se vám ta nabídka líbí?“ zeptal se prezident.

„Víte velmi dobře, že nejsem žádný přítel Číny,“ ozval se ruský prezident. „Zahraniční pomoc je ale jen náplast. Naše továrny potřebují zakázky, abychom se z ekonomických problémů dostali sami.“

Prezident přikývl. „Největší příjmy do mého rozpočtu pocházejí z výroby vojenských letounů a lodí. Seznam požadavků od tchajwanské vlády je téměř nekonečný. Co byste řekl tomu, kdybych vám část těchto dodávek přenechal?“

Ruský prezident se usmál. „Jste schopný politik, pane prezidentě. Dáte nám, co potřebujeme, a zároveň nás postavíte proti Číňanům, protože oni považují každého, kdo jen kdy promluvil s Tchaj-wanem, za úhlavního nepřítele.“

Prezident vstal z křesla. „Je to jednoduché, Vlade,“ usmíval se. „Jádrem každé politické dohody je dosáhnout prospěchu pro obě strany.“

„Jsem přesvědčen,“ řekl vážně ruský prezident, „že jsme se právě dohodli.“

„Výborně,“ odvětil ten americký. „A teď se pojd’me podívat, co dobrého nám připravil kuchař!“ Vybídl svého kolegu a oba společně vešli do jídelny.

ZLATO POCHÁZÍ Z BARMSKÝCH NALEZIŠŤ,“ sděloval vědec miliardáři, který se již vrátil a v ruce držel papírový šálek s čajem.

„Můžete to upřesnit?“

„Jižní oblast pod dvaceti stupni zeměpisné šířky – jižní Vietnam, Laos, Thajsko nebo Barma. Mohu se pokusit určit naleziště přesně, ale chce to čas.“

Muž popíjel čaj a při tom mával rukama. „Netrapte se tím, stejně už padlo ono magické slovo.“

Miliardář zamířil ke dveřím, z kapsy vytáhl mobilní telefon a vytušil číslo. „Můžete předjet!“ přikázal řidiči. Zavěsil a vyšel z místnosti.

„Chcete ten vzorek zpátky?“ křikl za ním vědec.

„Nechte si ho,“ houkl zpátky softwarový multimilionář. „Mám jich odtamtud mnohem víc.“

„Jste velmi šlechetný,“ ukláněl se vědec, seškrabuje právě zbytek zlata z plotýnky do obálky.

Odnesl obálku ke stolu a hodil ji do horní zásuvky. Došel ke dveřím, zhasl a pečlivě laboratoř zamk. Za pár minut už vyjel na malém mopedu ven z univerzitního prostředí s myšlenkou na toho podivínského návštěvníka.

UVNITŘ SKLADOVACÍHO PROSTORU *Oregonu* se Kevin Nixon a Max Hanley probírali sbírkou dopravních prostředků.

„Zcela jistě potřebujeme pár motocyklů a určitě alespoň jeden terénní vůz,“ rozhodl Hanley.

Nixon přikývl a začal kontrolovat první stroj. Technici jej od minulého nasazení pečlivě vyčistili a promazali. Prvotřídní údržba a okamžitá připravenost všech technologií Společnosti představovaly první záruku úspěchu.

„Provedu všechny zkoušky,“ dodal Nixon. „Použijeme státní poznávací značky Macaa?“

„Prima,“ odsouhlasil Hanley, „jen standardní, žádné diplomatické nechci.“

Nixon hleděl na seznam úkolů, který připravil Cabrillo. „Rossová chce sluchátka se dvěma kanály, jeden pro pozemní výsadek, druhý pro spojení s lodí.“

„Zkontrolovat nabití baterií a funkčnost,“ připomněl Hanley. „Zesilovač na kopci Barra vyřadíme z provozu, abychom se náhodou nedostali do místních kanálů.“

„Dáme tam i maják,“ připomněl Nixon při pohledu na seznam.

„Murphy chce pevný bod, pro případ, že bude muset odpálit raketu.“

„Murphy,“ mávl rukou Hanley, „ten vždycky zatlouká připínáček perlíkem!“

Nixon zkontroloval výfuk a pak přehodil nohu přes sedadlo a nakopl stroj. Motor se okamžitě probudil k životu a začal příst. Kevin ho vypnul. Stejnou kontrolu provedl i s druhým strojem. Celé hodiny trvalo, než byla zdvojená kontrola potřebného vybavení u konce.

V E STEJNÉ CHVÍLI SE MURPHY NACHÁZEL ve zbrojnici na zádi *Oregonu*. Kolem stěn místnosti se táhl pracovní ponk s mnoha zásuvkami s municí, náložemi, roznětkami a časovými spínači. Ve skříních všude kolem přepážek byly vyrovnány automatické zbraně, ručnice i pistole. Páchl tu střelný prach, kov a mazadla.

Na stole byla v látce zabalená rozebraná vojenská M-16. Murphy zmáčkl stopky a začal zbraň skládat. Přesně za minutu vyletěla jeho ruka nahoru. Tentokrát sestavení dokončil za 64 sekund

Příliš pomalu!

Došel k zásuvce s municí a začal vytahovat pásy s municí a připravovat další náboje.

„Bože, já tuhle práci miluju,“ pomyslel si.

D ODÁVKA VJÍŽDĚLA NA SPOJOVACÍ MOST mezi Macaem a Taipou. „Rekruti?“ vrtěl hlavou Cabrillo. „Koho napadl takový název?“

„Je to pocta Paulu Reveremu a jeho revolučnímu stylu hudby,“ chechtal se Truitt.

„Pak se ale ta skupina měla jmenovat ‚The Raiders‘!“ vrtěl hlavou Jones.

„Jenže,“ poznamenal rychle Truitt, „na ten večítek si už tu skupinu objednali.“

„Pak tam ale budou dvakrát a bude tam přecpáno,“ zlobila se Rossová.

„Možná by se to mohlo stát. Opravdoví Rekruti jsou kalifornská skupina hrající cover verze a zrovna teď jsou na turné po Dálném východě. Představte si, že před dvěma týdny byli zadrženi v Bangkoku při vystoupení v baru Phuket. Celník našel marihuanu v holení bubeníka.“

„To jsi na ně hodil, ne?“ poznamenal Cabrillo.

„Musel jsem. Je to jediná vhodná skupina, za kterou se můžeme vydávat– široko daleko nikdo jiný není čistý.“

„Ti kluci ale hrají docela dobře,“ zlobil se Meadows. „Nemůžeme jim přece zničit kariéru a nechat je shnít v thajském vězení. Zvláště pokud víme, že nic neudělali.“

„Neboj se, celníka si platíme,“ ujistil ho Truitt. „O zadržení není nikde žádný záznam. Jeden z našich se spojil s kalifornským manažerem skupiny a vysvětlil mu, že se všichni vrací domů první třídou, protože jejich koncert v Macau byl zrušen. Rekruti dostali odpovídající informaci tak zpracovanou, že ani nedutají, protože významnou měrou přispívají v boji proti terorismu – máme dobré krytí.“

Dodávka už jela po ostrově Taipa.

„Mám již jen jednu otázku,“ krčil rameny Cabrillo. „Kdo tedy bude zpívat první hlas?“

11

DALAJLÁMA OPATRNĚ SESTUPOVAL po schůdcích až na plochu letiště v Džalandháru v indické provincii Pandžáb. Venku vládl neobvykle horký den. Navzdory čtyřiceti pěti letům prožitým v indickém exilu si dalajláma nikdy nezvykl na zdejší klima. Jeho Svatost pocházela z hor a celou tu dobu postrádala chlad a sníh. Lehce popotáhl, jako kdyby chtěl ve svém chřípí zachytit chlad ledovců na severu. Jenže místo něho ho v nozdrách zaštípal pach výfukových plynů z nákladních vozů ženoucích se kolem letiště po přečpané silnici.

Přesto ale poděkoval a usmál se.

„Máme tady přípoj,“ řekl Overholtovi, který stál vedle něho na makadamu.

Pilot obhlížel nedaleko zaparkovanou Cessnu Caravan, velký jednomotorový letoun.

„Výborně, Vaše Svatosti,“ uklonil se Overholt.

„Jakmile se vrátím, sejdu se s poradci a věštcem,“ prohlásil dalajláma rozhodně a zpřímá se podíval Overholtovi do očí. „Pokud budou souhlasit a vy mi zaručíte, že nedojde ke krveprolití, přijmu váš plán.“

„Děkuji vám, Vaše Svatosti.“

Dalajláma zamířil k letounu, najednou se zastavil a otočil. „Budu se modlit za vás i za vašeho otce,“ pronesl tiše. „Budu se také modlit, aby náš plán vyšel.“

Overholt jeho úsměv opětoval. Dalajláma už ale po schůdcích nastupoval do letounu na poslední část své cesty. Usadil se a ihned se otočil ke svému pomocníkovi.

„Jakmile přistaneme v Malé Lhase, potřebuji, aby mi byly do kanceláře doručeny dokumenty o Zlatém Buddhovi.“

Asistent si vše zapisoval do malého notesu.

„Pak musím k lékaři,“ řekl dalajláma tiše. „S mou tělesnou schránkou se něco děje.“

„Jak si přejete, Vaše Svatosti,“ uklonil se pobočník. „Vše zařídím.“

Pilot nahodil motory letounu a začal předletovou přípravu. Za pár minut už stroj roloval na dráze a zanedlouho zmizel v oblacích. Overholt sledoval cessnu, jak stoupá a dokončuje obrat vpravo. Pak už byla na obloze vidět jen tečka. Overholt se obrátil k pilotovi Falcona.

„Odvezete mě do Santa Moniky?“ zeptal se přímo.

„Tam letíme tak jako tak, pane,“ opětoval pilot. „Račte nasedat.“

OVERHOLT MĚL JEDNU vlastnost, která nebývá u super špiónů obvyklá. Usnul kdykoli a kdekoli. Když letoun přistál na Tchaj-wanu, aby doplnil palivo, vrátil se mu z několika hodin trvajícího spánku elán. Zatímco se plnily nádrže, poodešel od stroje a po paměti vytočil číslo na mobilu.

Přes satelit dorazil signál na Marshallovy ostrovy v Tichém oceánu a odtamtud byl přesměrován do určené lokality. Signál byl šifrován a v žádném případě nebylo možno lokalizovat adresu adresáta hovoru. Odpovědí mu bylo jen číslo pobočky.

„2524.“

„Juane,“ řekl tiše, „tady Langston.“

„*Qué pasa, amigo*“ odvětil Cabrillo.

„Zatím všechno vypadá dobře,“ pokračoval Langston. „Jak jste na tom u vás?“

„Vše na svém místě.“

„Výborně.“

„Narazili jsme na vedlejší pramen,“ přiznal váhavě Cabrillo. „Předpokládám, že ti to nevadí.“

„Pokud se to nevrátí jako bumerang,“ podotkl Langston, „tak ne. Obchody tvé společnosti mne nezajímají.“

„Výborně,“ vydechl s ulehčením Cabrillo. „Pokud vše vyjde podle plánu, nemusíš platit cestovní výlohy.“

„Peníze nejsou problém, přicházejí až z nejvyšších míst,“ přiznal Overholt. „Tlačí nás ale čas. Zvládneme to do Velikonoc?“

„Proto jsou naše honoráře tak vysoké,“ rozesmál se Cabrillo. „Jsme totiž bleskurychlí. Dostaneš, co chceš, a dostaneš to určitě včas. Máš mé slovo.“

„Tohle na tobě fakt miluju,“ bavil se i Overholt. „Myslím ten absolutní nedostatek sebevědomí.“

„Zavolám, až bude po všem,“ rozloučil se Cabrillo.

„Jen abych o vás nečetl v novinách.“

Overholt zavěsil a telefon zasunul do kapsy. Než opět nastoupil do letounu, dokončil několik cviků na protáhnutí. O čtyřiaadvacet hodin později už seděl v dalším, tentokrát vojenském letounu směřujícím z Jižní Kalifornie na leteckou základnu Andrews v Marylandu. Bude tam na něj čekat služební vůz CIA, aby ho ihned odvezl na ústředí.

V SÍDLE NA ESTRADA DA PENHA probíhaly v čilém tempu přípravy na velkou oslavu. Bránou projížděla jedna dodávka za druhou – parkovaly před domem a vykládaly zboží. Na pozemku vyrostly tři velké bíložluté pruhované stany s přenosnými klimatizačními jednotkami. Hned vedle byly umístěny dvě velké přenosné fontány chrlící do výšky šesti metrů nasvícené proudy vody; natahovaly se rudé koberce a připravovala se zvuková aparatura. V rohu stálo malé pianino pro vystoupení pianisty v průběhu oslavy. Okolo pobíhali pávi, létaly hrdličky a křičeli papouškové. Všude se vršily stoly, židle a prostírání.

Party organizovala madam Iselda, dáma ve středních letech pocházející z Portugalska. Černé vlasy nosila sčesané do velkého ohonu. Z úst jí vyčnívala dlouhá tenká cigareta v modré saténové špičce. S ní na rtu vykřikovala rozkazy.

„Tyhle skleničky jsem si neobjednala,“ křičela na pracovníka, který začal rozbalovat krabici. „Já chtěla ty se zlatým okrajem. Odvézt.“

„Promiňte, slečno Iseldo,“ ošíval se Číňan a díval se do seznamu. „Promiňte, ale já tady mám tento typ.“

„Pryč s nimi, slyšíte, pryč s nimi!“ Nemělo cenu odporovat. Muž se raději rychle ztratil.

Páv si spletl stan se zahradní toaletou. Iselda ho vyhnala slaměným koštětem.

„Kde jsou ty laserové efekty?“ Iseldin hlas tentokrát nebyl určen nikomu konkrétnímu.

VE STEJNÉ CHVÍLI STÁL STANLEY HO ve své oblíbené kanceláři, jedné ze tří, v nejvyšším patře svého domu. Byla to jeho svatyně. Do těchto prostor nesměl vstoupit nikdo z jeho podřízených. Půdní místnost si nechal zařídit podle svého velmi často proměnlivého vkusu. Pracovní stůl kdysi sloužil na starobylé plachetnici, zato televizor měl zbrusu novou plazmovou obrazovku.

Knihovny podél stěn rozhodně nebyly vyplněny klasickou literaturou, kterou Ho vystavoval v místech, kam uváděl hosty. Tady byly spíše špionážní thrillery, lehká erotická literatura a levné rodokapsy.

Na podlaze byla natažena velká vlněná předložka se zobrazením fénixe. Byla utkána arizonskými Navaji. Stěny zase zdobily plakáty minulých i současných hollywoodských trháků. Na pracovní desce kapitánského stolu se bez ladu a skladu vršily stohy lejster. Hora dokumentů, model autíčka, hrnek od Walta Disneyho s propisovačkami a zaprášená bronzová lampa rozhodně s krásou detailu neladily.

Ho došel k ledničce ve tvaru bankovního trezoru a vytáhl láhev vody. Odšrouboval víčko a zhluboka se napil. Pak se dlouze zadíval na Zlatého Buddhu. Seděl na podlaze za otevřenými dvířky skříně.

Nemohl se rozhodnout, zda svou novou akvizici opravdu na večírku představí.

Vtom zazvonil jeho soukromý telefon. Pojišťovací agent si chtěl domluvit schůzku. Ho stanovil termín a znovu se upřeně zahleděl na svůj poklad.

POKUD NEVYPADNE PROUD,“ poznamenal Kevin Nixon, „tak si tu Grammy zasloužíme.“

„Máš už seznam písniček?“ zeptal se Cabrillo.

„Mám,“ přikývl Hanley s listem v ruce. „Písničky jsou naprogramovány v počítači.“

„Šedesátá a sedmdesátá léta,“ poznamenal Cabrillo, „s mnoha kytarovými sóly.“

„Bohužel nebudeme moci měnit repertoár na přání hostů. To bychom vzbudili hned podezření,“ připomněl holý fakt Hanley.

„Pokud tam ale bude nějaký zkušený kytarista, ihned pozná, že hrajeme z playbacku,“ podotkl Cabrillo.

„Usadil jsem na kytary malé diody, které jsou viditelné jen se speciálními brýlemi,“ vysvětloval Nixon. „Jsou předkódované. Bude stačit, když hráč bude klást prsty tam, kde mu kytara svítí.“

Nixon podal Cabrillovi kytaru a černé obroučky. Juan si přehodil nás přes rameno a Nixon zapnul nástroj do sítě.

„Palec má fialovou, ukazováček červenou, další pak žlutou, modrou a zelenou,“ učil je Nixon. „Totéž s pražci. Moment, zapnu počítač.“

Cabrillo si nasadil brýle a čekal. Jakmile se rozsvítila světla, hrábl do nasvícených strun. Místnost zaplnily americké lidové.

„No, na Grammy to nebude,“ připustil Cabrillo po chvilce, když struny potemněly, „ale mělo by to vyloučit náhodné nepřístojnosti od hostů znalých hudby.“

Hanley došel k ponku a vzal z něj průhlednou nádobu se světle modrou tekutinou. „Ještě jednu věc musíme vzít do úvahy,“ připomínal. „Projímadlo vyrobili v marylandském Fort Dietrich. Jakmile kápneme něco tohoto elixíru do připraveného punče, hosté se uběhají.“

„Předpokládám, že to nemá dlouhodobé účinky?“ zhrozil se Cabrillo.

„Ne,“ uklidnil ho Hanley, „Jen krátkodobé. Pár kapek bude stačit, abychom si pořádně užili.“

12

VZOREK BYL OVĚŘEN,“ prohlásil miliardář do telefonu. Spenser se vykašlal na filtrovaný telefon, ale jeho vystrašený hlas teď zněl mnohem nesrozumitelněji než s tou mašinkou. Akcent horních deseti tisíc to rozhodně nebyl.

„Máte tedy zájem?“ vyhrkl.

„Jistě,“ odpověděl muž, „převoz si zařídím sám. Mám dojem, že na vás je spolehnutí jako na starou odloženou štetku.“

Spenser se zamračil. Plán na další podraz mu už nevyjde. Zachránit ho mohl jen rychlý prodej – hledat dalšího kupce nepřicházelo v úvahu. Dostal se mezi mlýnské kameny. Byl dealerem, který musí prodat, zatímco kupující se klidně může dohadovat.

„Pak sem musíte přijet a převzít zásilku,“ sděloval Spenser.

„Kam?“

„Do Macaa,“ odpověděl popravdě Spenser.

Miliardář se zadíval do kalendáře na stole. „Budu tam večer na Velký pátek.“

„Budu tedy chtít hotovost nebo cestovní šeky,“ rozhodl se Spenser. „Už žádné převody.“

„Souhlasím, ale o nic se nepokoušejte. Beru si s sebou posily.“

„Hlavně vemte prachy,“ odsekl povedený vykuk, „pak dostanete Buddhu.“

Miliardář ukončil hovor. Spenser zůstal sedět a zíral před sebe. Už mu nezbývalo mnoho času.

M ONIKA JE HOSTEM NA OSLAVĚ,“ řekl Cabrillo s pohledem upřeným do poznámek na listu papíru. „Pro tuto operaci má ve svém dánském vzdáleném příbuzenstvu královské předky.“

„Ti jsou všude,“ naznačila Crabtreeová se skandinávským přízvukem v hlase.

Budeš se muset naučit ten správný akcent,“ prohlásil Hanley. „Zastav se v Kouzelně a dáme ti do pusy mašinku, co bude šišlat za tebe.“

„Skvělé,“ ušklíbla se Monika. „Nejlepší bude, když budu šišlat a ještě v očekávání.“

„Linda na tom bude hůř,“ rozesmál se Cabrillo. „Nahradí totiž slečnu Iseldu – tu, co kouří cigaretky.“

„Lepší to být nemůže,“ ušklíbla se Rossová. „Před pár lety jsem konečně přestala kouřit a teď se kvůli naší Společnosti musím k tomu zlovyku vrátit.“

„Mimochodem,“ neopomněl Hanley, „naše portugalská slečna Iselda nepochybně také holduje alternativnímu stylu života.“

„No dobrá, bude ze mě lesbická portugalská kočka s cigaretou přilepenou k spodnímu rtu organizující večírky,“ pokrčila rameny Linda. „Pořád lepší, než když jsem byla transsexuální domina.“

„To si pamatuju,“ ozval se Murphy. „Vypadala jsi jako Madeline Kahnova ve filmech Mela Brookse.“

„Ty si zase byl hodně submisivní zákazník,“ rýpla si Rossová.

„Hodlali jsme nasadit Julii, ale z jednoho prostého důvodu to nešlo,“ usmíval se pod vousy Cabrillo.

Julie Huxleyová, lékařka na *Oregonu*, se rozesmála. „Konečně se mi vyplatilo, že mi pořádně narostla prsa.“

„Tebe si ponecháme na převleky typu – já jsem ta Pamela, co v hlavě nic neměla,“ pokračoval Hanley.

„Ale já si tu holku do větru zahraju s chutí,“ nedala se Julie.

„Budeš přítelkyně jednoho z kapely,“ určil Cabrillo.

„To je totéž,“ ozvala se dychtivě Julie. „Maxi, no tak, vymysli něco, namaluj mi nějaké tetování.“

„S radostí,“ uklonil se hlavní garderobiér Max. „Pokud se ti to líbí, určitě se najde i nějaký piercing.“

„Co se týče kapely,“ vzal si slovo Juan. „Já hraju na klávesy. Většina písniček je nepotřebuje, takže budu mít čas čmuchar okolo. Murphy hraje první kytaru, Kasim sedí u bubnů a náš vyznavač soulu Franklin hraje na basovku.“

„To beru,“ prohlásil Lincoln. „Už teď mi rytmus hýbe celým tělem.“

„Co zpěvák?“ zeptala se Huxleyová.

„Pan Halpert?“ rozhodl Cabrillo.

Osazenstvo u stolu ztuhlo a hledělo na Michaela Halperta. Hlavní finančník a účetní jim rozhodně do téhle práce nezapadal. Nejkonzervativnější z celé posádky, co si prý žehlí i kapesníky, měl teď na jedinou představovat rockového. zpěváka. Bylo to totéž, jako kdyby Courtney Love hrála Pannu Marii.

„Bohužel hlavní zpěvák skupiny je vysoký a hubený. Organizátor večírku viděl videonahrávku. Když nás nenapadne nic lepšího, tak to uděláme, ale...“

„Zvládnú to,“ ozval se Halpert okamžitě.

„Jsi si jist?“ zeptal se Hanley. „U mě v Kouzelně umíme zázraky.“

„Jen pro informaci, vyrostl jsem v komunitě v Coloradu,“ vykládal Halpert. „Většina z vás ještě nechodila po houbách, když já jsem poslouchal rock.“

Cabrillo si této skutečnosti byl vědom. Jako jediný ze Společnosti měl přístup k osobním spisům.

„Človče,“ vrtěl hlavou Murphy, „já si myslel, že jsi měl vždycky jen dudlíka a počítadlo.“

„Hele, nech toho,“ ozval se Halpert. „Celá naše rodina v tom jela. Jerry Jeff Walker byl můj kmotr a Commander Cody mě učil jezdit na kole.“

„Panečku,“ pokyvoval uznale hlavou Kasim, „ty máš ale známosti.“

„Zpátky k naší práci,“ usadil je všechny Cabrillo. Halpertovo dospívání za moc nestálo, otec s ním přestal mluvit, když se zapsal k námořnictvu. Teprve po deseti letech se jejich vztah obnovil, ale stále mezi nimi panuje podivné napětí.

Halpert čekal na další Cabrillovo zadání.

„Dva naši pracují na zahradě. Nainstalují parabolické mikrofony na stromy, až je budou stříhat. Mikrofony zaznamenávají vibrace na skle, takže zachytíme vše, o čem se v domě hovoří.“

„Nedaří se nám odposlouchávat telefony,“ poznamenala Linda. „K síti se sice dokážeme připojit, ale Číňané poté, co převzali správu nad oblastí, přepnuli telefony na hongkongskou ústřednu. Přijímač

umístíme v rozvodné telefonní skříni v domě, ale nejsme si jisti, jak to bude fungovat.“

„Pak možná uslyšíme jen půlku hovoru?“ zeptal se Hanley.

„Správně,“ přikývla Rossová, „přes vibrace skla uslyšíme vše, o čem se mluví v domě.“

„S tím si nelámu hlavu,“ dodal Cabrillo. „Budeme muset přerušit telefonní linky. Právě po nich jsou vedeny signály k bezpečnostní službě, když spustí alarm.“

„To zvládneme,“ dodala Rossová. „Z mobilních telefonů ale půjde volat stejně.“

Hodiny plynuly, celý plán nabýval na konkrétních obrysech. Večírek přece začíná za necelých třicet hodin.

VĚŠTEC SE ZAČAL SVÍJET A MOTAT jako tančící derviš. Exilový palác v Indii nebyl tak rozlehlý jako Potala, ale sloužil ke stejným účelům. Žil tam dalajláma i jeho poradci. Byl to chrám, svatyně i ložnice. Všichni oddaní se scházeli ve velké společné místnosti s kamennou podlahou, kde dalajláma usedal do velkého trůnu. Bylo tomu tak i nyní.

Věštec oblečen do obřadního hedvábného roucha pošíitého zlatem s vetkanými žlutými, zelenými, modrými a červenými vzory kolem zrcátka na hrudi, které bylo vyloženo ametysty a tyrkysy. Na popruzech nesl vlaječky a obřadní tisky. Celá výstroj vážila více než čtyřicet kilogramů. Jakmile se oblečený a připravený věštec propadl do transu, jeho pomocníci mu na hlavu nasadili těžkou kovovou helmu s koženými doplňky, kterou těsně utáhli.

Duchovní síla starce byla tím, co mu pomáhalo unést neskutečnou tíhu obřadního oděvu. V opačném případě by nebyl fyzického výkonu schopen. Muž v hlubokém transu se však pohyboval velmi lehce, jako by byla výstroj nadnášena. Poskakoval jako astronauti na Měsíci. Pohyboval se s rukama v bok a připomínal kudlanku poskakující z jedné strany na druhou. Z nitra se mu draly zvláštní hrdelní skřeky. V levici mával těžkým postříbřeným mečem v ornamentu posvátné osmičky.

Zastavil se před trůnem a oklepával se jako pes, co právě vylezl z vody.

Jakmile znehybněl, dalajláma promluvil. „Je už čas vrátit se domů?“ zeptal se tiše.

Věštec mluvil zcela vzdáleným a nepřirozeným hlasem. „Dalajláma se vrací, ale do menšího Tibetu.“

„Vysvětli to, věštče,“ vyzval ho dalajláma.

Muž sebou trhl, poskočil, mávl rukama a znovu znehybněl.

„Sever drží klíč,“ pronesl věštec nahlas. „Dáme agresorům zemi, kterou kdysi drželi Mongolové, a oni odejdou.“

„Můžeme věřit Západu?“ zeptal se dalajláma.

Věštec se ohnul v kolenou a začal kroužit v kruhu. Když se znovu na dalajlámu podíval, řekl: „Brzy budeme mít to, co oni chtějí; náš dar stvrdí naše přátelství. Naše síla se vrací – domov je nedaleko.“

Pak najednou, jako kdyby mu poryv větru odfoukl kostru z těla, se svezl věštec na zem. Pomocníci se k němu seběhli, sňali helmu a odstraňovali silně propocenou róbu. Začali věštce omývat chladnou vodou. Přesto to trvalo skoro hodinu, než stařec znovu otevřel oči.

13

JSME ON-LINE,“ zašeptal technik. Radista na palubě *Oregonu* naladil přijímač. Ve sluchátkách se ozvala přiřazená stanice. Přepnul na záznamník a přes mikrofon sděloval: „Vše v pořádku, nahráváme.“

Potom slezl ze stromu, sesbíral všechny větve, které odřezal, a několik dalších hodin dál stříhal křoviny. Když technik dokončil svou práci a naházел větve do pronajatého vozu, bylo těsně po poledni. Došel ke dveřím domu a podal účet správci. Pak se otočil, vrátil se k vozu a odjel.

Radista v komunikační místnosti na domovském plavidle monitoroval hovory v domě a podle potřeby si psal poznámky do žlutého notesu. Zatím nic mimořádného, ale změna mohla přijít každou vteřinou.

VKOUZLÍRNĚ PROBÍHALA ZKOUŠKA KAPELY. Kevin Nixon ostatním pokynul, aby přestali hrát, a nastavil kontrolní panel.

„Tak dobře,“ vybídl je, „zase od začátku.“

Murphy uhodil do strun a ozvaly se první tóny Creedence Clearwater Revival v písni *Fortunate Son*. I ostatní se přidali. Halpertův hlas zněl překvapivě profesionálně. Poté, co mu jej počítač náležitě upravil, ho už nebylo možné rozpoznat od originálu. Dokonce měl i ty správné pohyby – na rozdíl od většiny ostatních.

Cabrillo u kláves připomínal hudebníka nadopovaného amfetami-nem. Kasim se pohyboval jako Buddy Rich v korzetu. Lincolnovi to šlo lépe – když brnkal na basu, zavíral oči a podupával si do taktu nohou. V jeho velkých tlapách kytara vypadala jako párátka a zdálo se, že vůbec nehýbe prsty. Nixon počkal, až dohrají.

„Nebylo to špatné,“ připustil. „Mám tu ale pro vás videonahrávky skupiny. Musíte se naučit jejich choreografii.“

Po dalších třech hodinách mohla skupina Rekruti II klidně vystoupit na scénu.

NADCHÁZEJÍCÍ ČÁST SVÉ PRÁCE Iselda milovala ze všeho nejvíce – poslední úpravy před slavnostním zahájením.

Z kabelky vylovila balíček slabých hnědých doutníků, na obou koncích pečlivě seříznutých. Na rozdíl od většiny vyznavačů této kratochvíle si Iselda vždy pochutnávala nejméně na třech či čtyřech druhích. Vybírala si svou zdraví škodlivou zálibu podle mnoha faktorů – podle pálení na prsou, škrábání v krku i množství nikotinu nutného pro její práci. Mentolky překrývající svým mátovým nádechem její dech, cigarety, jejichž nikotin potřebovala jako vzpruhu, nebo úzká tenká cigárka, která při konverzaci využívala coby dirigentskou taktovku. Zapálila si ten poslední a potáhla.

„Do koktejlového baru jsem žádala speciální tříšť z ledovce,“ obořila se už podruhé na dodavatele. „Já nechtěla ty obrovské kostky.“

„Chtěla jste oboje,“ odporoval dovozce. „Tříšť dovezou vzápětí.“

„Kde tedy je?“

„Ve skladu, Iseldo,“ odpověděl muž trpělivě. „Nechtěli jsme, aby tady roztála.“

Iselda pohlédla přes stan, kde pověřený pracovník připravoval zařízení vytvářející kouřové efekty ze suchého ledu.

„Potřebujeme víc kouře,“ křikla a rychle doběhla k dělníkovi, aby mu vynadala.

Několik minut muž cosi seřizoval a pak zařízení znovu pustil. K zemi začal klesat chladný a hustý plyn.

„Výborně,“ ušklíbla se Iselda. „Teď si ověřte, zda tady máme dost suchého ledu!“

Pak se rozběhla k technikovi, co nastavoval osvětlení.

TECHNIK SE SLUCHÁTKY NA UŠÍCH, který monitoroval hovory v sídle z paluby *Oregonu*, si do žlutého notesu napsal jakousi poznámku.

Vzápětí pak do komunikačního mikrofону vnitřního interkomu lodi pronesl následující větu: „Pane předsedo Cabrillo, myslím, že byste sem měl přijít.“

LIMUZÍNA ZPOMALILA PŘED BRÁNOU vedoucí rovnou na ranvej kalifornského letiště San José. Stál tam strážný s pistolí v pouzdře. Řidič stáhl okénko.

„Nová bezpečnostní opatření,“ řekl strážný. „Zákaz vjezdu na dráhu.“

Také miliardář stáhl okénko až dolů. Podobné chování se přece nesmí tolerovat.

„Tak moment,“ vykřikl našťavaně. „Jezdím tudy ke svému letadlu už dlouhá léta.“

„Teď už to ale nejde,“ dodal klidně strážný.

„Víte vůbec, kdo já jsem?“ řekl nadutě softwarový král.

„Nemám ani nejmenší ponětí,“ odvětil strážný. „Zato vím, kdo jsem já – chlápek, co vám nařizuje, abyste od brány okamžitě zmizeli.“

Aniž by řidič cokoliv řekl, zařadil zpátečku a odjel směrem k terminálům. Tam zaparkoval a počkal, než jeho zaměstnavatel vystoupil. Šéf měl špatnou náladu a celou cestu, co táhl zavazadla, pořádně nadával.

„Sakra,“ durdil se, „proč si vlastně platím celý hangár, když mě tam ani nepustí.“

Když došel ke dveřím na příjezdovou dráhu, spatřil ohromující všehochuť drahých letounů čekajících na své majitele. Tři gulfstreamy, citation a půl tuctu king-airů. Nechyběl ani karmínově červený netvor připomínající regionální spoj.

Softwarový miliardář si potrpěl na velké věci.

Leckterý boháč má svůj letoun, on proto musel mít ten největší. Musel to být stroj naznačující úspěch – něco jako psí obojek posázený diamanty. Proto si vybral Boeing 737. Uvnitř se nacházela kulečnicková dráha, vana i ložnice větší než v leckterém domě. Nechyběla velkoplošná televize, moderní komunikační zařízení a kuchař speciálně vyškolený v těch nejlepších restauracích. Na palubě už čekaly dvě tanečnice, které si objednal. Cestou ho budou bavit – kalifornská blondýnka a rusovláska velmi podobná mladé Ann Margret.

Dlouhý čas strávený nicneděláním při dlouhém letu se přece musí něčím vyplnit.

Dveřmi prošel na dráhu, aniž by čekal na řidiče s těžkými zavazadly, a namířil si to rovnou k letounu. Vyběhl po schůdkách a zmizel uvnitř.

„Dámy,“ vykřikl, „jsem vám k službám.“
Za třináct minut se už vznášeli v oblacích.

CABRILLO VSTOUPIL DO KOMUNIKAČNÍHO centra v okamžiku, kdy technik *Oregonu* vkládal data do počítače.

„Co máme?“ zeptal se bez zbytečného otálení.

„Mluvil s pojišťovacím agentem o schůzce a prohlídce Zlatého Buddhy.“

„Ksaku,“ ulevil si Juan. Prostřednictvím mikrofону začal vydávat rozkazy. „Maxi, přijd' do komunikačního, máme problém.“

Zatímco technik dál zkoumal, odkud ten hovor přišel, zamířil Cabrillo do řídicí místnosti.

„Juane, co se děje?“ ozval se už od dveří Max.

„Pozval si pojišťováka, aby mu ocenil Buddhu.“

„Kdy?“ zazněla prostá otázka.

„Ve čtyři odpoledne.“

Technik ťukl do klávesy a z tiskárny vyjel list papíru.

„Místo, odkud volal, známe. Je zobrazeno na mapě Macaa.“

„Pak musíme náš plán urychlit,“ zakabonil se Cabrillo. „Abychom tu neběhali s křížkem po funuse.“

WINSTON SPENSER BALANCOVAL na ostří nože. Jenom jeho reputace solidního obchodníka a věrného zákazníka banky mu umožnila čerpat nadstandardní úvěr, přesto ale ředitel banky požadoval předložení záruk do dvaasedmdesáti hodin. Kreditní karty dosáhly určeného minima a v jeho londýnské kanceláři zvonily hovory dožadující se vysvětlení. Navzdory všemu ujišťování a možným ziskům byl Winston Spenser na mizině. Jakmile ale vstoupí dohoda se softwarovým králem v platnost, bude se i on topit v penězích – teď si ale nemohl koupit ani letenku domů.

Měl před sebou vlastně jednoduchý úkol – zítra vyzvedne Buddhu, doveze ho na letiště a dostane onen podvodný obnos. Potom si pronajme letadlo a s pořádným jméním poletí vstříc novému osudu.

Až bohatému obchodníkovi z Macaa dojde, že byl napálen, bude už Winston Spenser dávno za horami.

JUAN CABRILLO SEDĚL U STOLU ve své kajutě a potřetí za sebou si procházel složku.

Za devět minut ručičky hodin překročí půlnoc a nastane Velký pátek. Den hry na kočku a myš. Operace Společnosti vždy vycházely z adaptability agentů, ale také vždy počítaly s trochou štěstí. Klíčem k úspěchu bylo minimalizovat možná překvapení prostřednictvím podrobného plánování. Vždy existovalo záložní řešení.

Právě v tom Společnost excelovala.

Tentokrát byl kamenem úrazu samotný předmět zájmu. Zlatý Buddha není mikročip, který lze strčit do kapsy nebo zašít do švu. Těžký předmět v životní velikosti vyžadoval hodně síly a také rafinovanosti, aby ho člověk vůbec mohl ukrást. Pokud krádež bude procházkou růžovou zahradou, pak transport vyžadující sílu několika mužů a dopravní stroje jí rozhodně nebudou.

A právě velikost a hmotnost Zlatého Buddhy představovaly ten pravý „oříšek“.

Pořád také proti sobě stálo až příliš mnoho hráčů. Obchodník s uměním Ho, lidé na večírku, čínské úřady, a teď dokonce i pojišťovací agent. Všichni jim mohli omylem či záměrně udělat čáru přes rozpočet. Na jejich přeprogramování či přeskupení sil nezbyl čas.

Cabrillo nenáviděl operace, kde neměli jednoznačně pokryty všechny únikové cesty.

Pokud je tolik v sázce, jeho lidé mohou skončit ve vězení nebo být dokonce zraněni či zabiti. Poslední operace, ve které Společnost přišla o několik zaměstnanců, byl Hongkong – několik agentů tam zemřelo a sám Cabrillo přišel o nohu. Od té doby se Juan vždy snažil odmítat operace se zvýšeným rizikem. Operace s Buddhou mu na počátku připadala docela jednoduchá, ale časem se vrásky začaly prohlubovat.

Cabrillo si pomyslel, že možná to je jen typické mrazení v zádech, které vždy předchází podobným akcím. Dnes v noci se zmocní Buddhy a začne jeho přesun k pravému vlastníkovi. Za pár dní pak

Společnost dostane svůj honorář a oni budou moci se svou lodí zamířit do jiné části zeměkoule.

WINSTON SPENSER SE NAPIL WHISKY Glenmorangie, jako by to byla zázvorová limonáda.

Spenserův brilantní plán se zhroutil a on se teď plácal na lodi, do které notně zatéká. Dnes večer mu volal Ho. Jeho slova ho bodala do morku kostí jako sekáček na led.

„Prosím, přijďte na ten večírek včas,“ vyzýval ho. „Chci, abyste byl přítomen tomu, až bude pojišťovací agent obhlížet Buddhu.“

Ještě jeden den a budu za horami, utěšoval se Spenser. Někde v Uruguaji či Paraguaji nebo na tichomořských ostrovech. Jen ne tady. Falzifikát měl sice všechno, co musí dobrý padělek mít, ale pokud bude auditor pojišťovny opravdový specialista, okamžitě odhalí ten trik. Zlato samo o sobě projde, ale problémem budou drahokamy. Pokud to tedy bude zkušený odborník na drahokamy, hned si všimne, že ty vsazené do sochy jsou bez jediné poskvínky. Obrovské kameny zdobící Buddhu jsou přírodními unikáty. Takové mají vždy nějakou vadu. Jenže tyhle opravdu neměly ani jedinou prasklinku.

Winston dopil láhev až do dna, došel k posteli a svalil se na ni.

Jenže lůžko s ním začalo tancovat a spánek nepřicházel.

NAŠINCE BY MOHLO SNADNO NAPADNOUT, že od svého odchodu do exilu ztratil dalajláma přehled o událostech uvnitř své domoviny. Leč pravý opak byl pravdou. Už v okamžiku, kdy překročil hranice, začali na jih proudit kurýrové přinášející do Malé Lhasy jednu novinu za druhou. Vše bylo pro tento okamžik připraveno. Zprávy předávané ústně přinášel neutuchající proud běžců, kteří se dovedně vyhýbali čínským hlídkám na velehorských přechodech. Řada pak pokračovala osobními kurýry nebo dalšími prostředníky. Dalajlámova výzvědná služba, skládající se ze stovek tisíc jeho přívrženců, pokrývala celou zemi. Vědělo se o každém přesunu čínských jednotek, hovory byly odposlouchávány a následně byly také podávány zprávy o zachycených rozhovorech.

Předmětem sledování však byly i sněhové podmínky či průtok řek a další otázky související s životním prostředím. Sledovali také turis-

ty, kteří se nechali zatáhnout do přátelských hovorů, v nichž se odkrývaly reálné postoje čínské veřejnosti. Armádní dodavatelé hlásili druhy zboží a přinášeli informace, že čínští muži ve zbrani ztratili i poslední stopy morálky. Dalajláma dostával hlášení o bojové pohotovosti včetně sdělení, kde kontrola obyvatelstva polevila. Společně se svými poradci velmi často svolával pracovní schůzky a obecně bylo možné říci, že o situaci v Tibetu měli lepší představu než nenávidění čínští okupanti.

„Prý si jejich vojáci kupují samé cetky?“ zeptal se dalajláma.

„Ano,“ přitakal poradce. „Většinou typické tibetské suvenýry.“

„A to je kupovali i dříve?“ vrtěl hlavou dalajláma.

„Nikdy,“ připustil poradce.

„Podle kurýrů nemají na základnách skoro žádné zásoby paliva,“ oznámil dalajláma.

„Potvrzují to hlášení tibetských dělníků na základnách,“ přikývl poradce. „Výjezdy nákladních vozidel na venkov jsou silně omezené a už přes měsíc necvičí tankové jednotky. Zdá se, že okupace začíná stagnovat.“

Dalajláma otevřel neoznačenou složku a prohlížel si dokumenty. „Virgima Consulting, která pro nás dělá analýzu, došla ke stejnému závěru. Čínská ekonomika je v těžkých problémech. Dovážejí největší objem ropy na světě, ale vývoz významně poklesl včetně investic. Pokud prezident nepřijme radikální úsporné balíčky, dojde v jeho zemi k dlouhotrvající a skoro neřešitelné krizi.“

„V to můžeme jen doufat,“ poznamenal jeden z poradců.

„Právě o tom všem jsem s vámi chtěl hovořit,“ řekl velmi tiše dalajláma. „S cistou myslí se nám bude lépe přemýšlet, ponořme se tedy nejprve do meditace.“

K ARMÍNOVĚ ČERVENÝ BOEING 737 byl palácem rozkoší v oblacích. Softwarový král si dopřával pečlivě odměřené dávky extáze komínované s pilulkami na zvýšení potence, aby mu let uběhl. Pilulky popoháněly jeho sexuální apetit, který měl od přírody mírně agresivní, extáze mu zas dávala chuť se milovat.

V přední části letounu si blondatý stevard něco znamenal do zápisníku v PDA. Jakmile dopsal, připojil se k síti a zprávu odeslal. Teď už mohl jen čekat na odpověď.

Letuška kousek dál už tak spokojená nebyla. S tím počítačovým náfukou letěla poprvé a už teď mu nemohla odpustit jeho zhýralost. Odvrátila pohled od zadní části letounu a podívala se na blondatého muže.

„Něco ti povím, už jsi s tím chlapem někdy letěl?“

„Dneska poprvé,“ přiznal i on.

„Kdybych nepotřebovala ty peníze,“ syčela rusovláška hněvem, „tak bych nechala zpáteční letenku propadnout.“

Blondák přikývl. „Pověz mi něco o sobě,“ vybídl ji.

Půl hodiny po tomto rozhovoru se už blondýn usmíval. Dostal letušku na svou stranu, i když dívka vlastně vůbec nepochopila, o čem s ní mluvil.

„Možná že bych pro tebe něco měl,“ nahodil udičku.

Vtom se ale rozezvučel bzučák ze zadní části a vzápětí se ozval hlas. „Přineste dvě pořádné láhve šampaňského,“ hulákal.

„Nezapomeň, cos říkal,“ poznamenala rusovláška. „Já jdu napojit našeho hřebce.“

NOČNÍ ULICE MACAA KYPĚLY ŽIVOTEM. Dva nespavci pomalu popojížděli do Avenue Conselheiro Ferriera de Almeida. Spolujezdec hleděl do přenosného GPS a určoval kudy jet. Zatočili na Avenida do Colonel Mesquita a dál na severozápad. Pak zajeli do boční ulice, která vedla k obytné oblasti jen půl míle od čínského území.

„Někde zaparkuj,“ přišel pokyn navigátora.

Řidič zajel pod strom u kraje silnice a vypnul motor. Navigátor ukázal na dům otočený průčelím od ulice.

„To je on.“

„Půjdeme?“ zeptal se řidič.

Spolujezdec vylezl z vozu a obešel ho. Čekal na řidiče, který vytahoval zpod sedačky koženou tašku.

„Všiml sis, že tady nikdo nemá psa?“ zeptal se řidiče.

„I my přece můžeme mít občas štěstí, ne?“

Měli na sobě tmavé obleky, které dobře splývaly s temnou nocí.

Na nohou měli boty s koženou podešví a na ruku černé chirurgické vinylové rukavice. Pohybovali se cílevědomě. V jejich pohybech však nebyla žádná arogance, jen účel. Po chvilce se dostali ke kamenné zdi a před zadní bránu. Řidič vytáhl z kapsy paklíč a během sekundy v zámku zachrastilo. Otevřel dvířka, aby kolega mohl vklouznout dovnitř, pak se protáhl sám a zase za sebou zavřel.

Nepotřebovali spolu mluvit, každý krok znali nazpaměť.

Přešli tiše za dům, kde odpojili bezpečnostní zařízení a vzápětí zdolali další zámek. Po chvíli už byli v domě. Pod schodištěm se na okamžik zastavili. Řidič otevřel malou černou plastikovou skříňku a vložil si do ní jack sluchátka. Namířil přístroj ke stropu a zaposlouchal se.

Vzápětí se usmál a kývl na partnera.

Sepnul ruce, naklonil hlavu a dlaně si položil na tvář, aby naznačil, že nahoře všechno spí. Jedním prstem ukázal na vzdálený levý kout. Druhou rukou pak naznačoval, kde je v prvním patře druhá ložnice. Vzápětí mávl pěstí vlevo. První cíl se nacházel tam, druhý zase na opačné straně.

Šofér roztáhl paže v bezmocném gestu.

Muž odepnul vak připnutý k opasku a podal kožený kufřík navigátorovi s obligátním úsměvem. Ten ho vzal a ihned se vydal po schodišti nahoru. Pár minut stál na prvním odpočívadle. Pak zaslechl parťákův hlas.

„Nic o tobě nevím,“ šeptal navigátor. „Mám ukrutný hlad.“

Řidič vyndal sluchátka, nacpal kabel dovnitř a znovu přístroj složil.

„Jdeme se najíst,“ vybídl navigátora.

Navigátor k němu došel a vytáhl úzkou baterku. „Nemůžeme se ani zeptat, co tu mají dobrého,“ durdil se. „Všichni šli do hajan.“

„No vidíš,“ pokyvoval hlavou jeho kolega, „a když se probudí, tak už zase budeme pryč my.“

Došli do kuchyně, ale tam to zrovna moc dobře nevypadalo. Vrátili se tedy do auta. Když dojeli do centra, dali si v kasinu skvělou šunku s vejci.

NA VELKÝ PÁTEK, 25. BŘEZNA 2005, slunce vyšlo v 6 hodin a 11 minut.

Na palubách sampanů ve vnitřním přístavu začínal čilý obchodní ruch. Před hotelem *Lisboa* na Avenida da Amizade tucet ženských v bavlněných halenách a s klobouky pověšenými kolem krku omýval chodník mýdlovou vodou, kterou vždycky vychrstly ven z plechových kbelíků. Rýžová košťata neskutečnou rychlostí likvidovala pozůstatky vítězů a ztroskotanců minulé noci. Odkudsi se vypotácelo několik opilců mžourajících do slunce v prvních hodinách nového dne.

Několik malých motorových tříkolek – rikš se objevilo na silnici. Jejich řidiči zaparkovali u chodníku a shromáždili se u krámků s kávou. V ruce drželi malé šálky s velmi silným nápojem. Když dopili, dál dováželi své zákazníky a také náklad na místo určení. Před malou restaurací asi dvě stě metrů od kasina na severozápad postával majitel s cigaretou. Dokouřil, nedopalek zahodil a zmizel uvnitř. Na peci v zadní místnosti se kouřilo z *caldo verde*, portugalské dušené směsi brambor, párků a zelených fazolí. Muž směsí zamíchal, dlouhou naběračku pak odložil na polici a věnoval se přípravě kuřat marinovaných v kokosovém mléce, česneku, pepři a čili s horskou solí.

Na druhém břehu se ve vlhkém oparu a smogu dosud skrýval Hongkong. Přesto už bylo slyšet první houkání trajektu mířícího do tamního přístavu. Na obloze už byly vidět první pruhy z motorů nákladních tryskových letounů klesajících na přistání. Z přístaviště pod chrámem A-Ma vyplouvala hlídkující čínská loď vojenského námořnictva, zatímco luxusní jachta s vrtulníkem za zádi se dožadovala rádiem místa určení.

Osamocené obchodní plavidlo, jehož stav už byl dávno za zenitem největší slávy, mířilo do přístavu s nákladem jízdních kol z Tchajwanu. V další nákladní lodi, zrovna tak ošuntělé a poničené, seděl u stolu blondatý muž a cosi četl.

Juan Cabrillo už byl vzhůru. Přehrával si různé scénáře následujícího dne. Když uslyšel krátké zaklepání, vstal a otevřel dveře.

„Jasně,“ houkl Max Hanley, „já věděl, že nespíš.“

Přinášel podnos s talíři zakrytými kovovými pokličkami, pod nimiž unikala pára.

„Snídaně,“ švitořil Max, když vstupoval do kajuty.

Cabrillo odhrnul papíry na stranu a Hanley před něho položil podnos. Odkryl velký talíř a usmál se.

Juan mu pokynul, aby se posadil.

Hanley se uvelebil v křesle a z termosky nalil dva šálky kávy, poté sňal pokličku i z druhého talíře.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Juan.

„Nic zvláštního,“ mávl rukou Hanley. „Vše podle plánu.“

Cabrillo srkal svou kávu.

„Pokazit se může až příliš mnoho věcí,“ sykl.

„Jako vždycky.“

„Proto vyděláváme takové peníze.“

„Máš pravdu, kvůli tomu nás tak královsky platí,“ přitakal Max.

TAKŽE TY DOKONCE VÍŠ, kdy jsem přišla o panenství?“ dobírala si ho letuška. „Měla jsem dojem, že víš všechno.“

„Tohle je moc osobní,“ rozesmál se blondák.

„Ale o mých láskách a kreditkách víš všechno,“ ušklíbala se rusovláska.

„Uznávám, že jsem ti vlezl do soukromí. Moji zaměstnavatelé mají smysl pro detail.“

„Pak jsi teda špicl,“ hodila zhnuseně hlavou.

„Bože to ne,“ odvětil blondák. „Pro ty jenom pracujeme.“

„Nezdaněné příjmy, co?“

„O tom přece sní každý,“ připustil mladík.

Dívka se zahleděla do přední části letounu. Měl vlastně pravdu, vždyť byla jen číšnicí v létající hospodě.

„Copak mohu odmítnout?“ pokrčila rameny.

„Prima,“ usmál se muž a vstal.

„Kam jdeš?“ zeptala se ho letuška.

„Zabít pilota,“ prohodil s úsměvem stevard dvou tváří.

Podle výrazu tváře ale rozhodně dívku nepobavil.

„Žertuji,“ zmírnil svá slova. „Musím si jen odskočit. Jsem vyškolen na 737, ale pan Důležitý by se asi moc divil, kdyby zjistil, že tu nejsem.“

„Co jste to za lidi?“ zavrtěla hlavou letuška, když blondák zmizel na toaletě.

VÁŽNĚ MÁTE DOJEM, že tahle kraksna dojede na hranice a zpátky?“ vrtěl hlavou Carl Gannon a hleděl na dvouapůltunový nákladák zaparkovaný pod stromem v boční ulici města Thimbu v Bhútanu. Kdysi měl nákladák krásný olivový lak, ale nyní spíš prachový polštář na loupající se rzi. Přední sklo ze dvou částí mělo u spolujezdce prasklinu a na všech šesti pneumatikách se nedalo bezpečně dojet skoro nikam. Zkroucená přední kapota otvírající se do stran už byla nejednou svařovaná. Namísto prahů byly dřevěné latě. Výfuk visel zpod kapoty na rezavém drátu.

Gannon obešel auto a pohlédl na korbu. Na dřevěné podlážce chyběla prkna, další byla popraskaná a plachta chránící bočnice připomínala zpuchřelé stanové celtý z druhé světové války.

„Ale samozřejmě, pane,“ švitořil Bhutánec žoviálně. „Má zdravé srdíčko.“

Gannon dál obcházel „koráb“ silnic. Vyhoupł se na stupačku a nakoukl do kabiny. Dlouhá sedačka pamatovala lepší časy a péra vykukovala ven, ale číselníky a ukazatele na palubní desce ukazovaly docela obstojně. Seskočil dolů, došel ke kapotě a zvedl ji. Motor svítil čistotou a byl skvěle promazán čerstvým olejem. Řemeny i hadice sice nebyly nové, ale funkční určitě byly, stejně jako baterie a kabely. Rychle slezl dolů.

„Můžete nastartovat?“

Muž obešel vůz, otevřel dveře a vsoukal se za volant.

Vytáhl několikrát sytič, sešlápl plynový pedál a otočil klíčkem. Po několika pokusech motor naskočil. Z rezavé díry na výfuku se vyvalil dým, ale motor začal zvolna příst. Gannon poslouchal velmi pozorné. Nikde žádné klepání ventilů, přesto na ně ale položil ruku, aby se ujistil. Vše v pořádku.

„Přidejte otáčky,“ křikl.

Majitel dupl na pedál a pak ho pustil. Čtyřikrát za sebou.

„Dobrá,“ přikývl Gannon. „Můžete motor vypnout.“

Když tak muž učinil, strčil si klíče do kapsy a vystoupil z kabiny. Chlapík, vysoký jen málo přes půldruhého metru, s opálenou pletí a mírně mandlovýma očima, se pořád usmíval v očekávání pozitivního verdiktu.

„Máte náhradní řemeny a hadice?“

„Seženu je,“ přitakal ochotně majitel auta.

Gannon vyndal balíček bankovek, převázaný silnou gumovou páskou. Stáhl ji a zamával penězi.

„Za kolik mne a zboží odvezete na tibetské hranice?“ zeptal se. „Započítáme k tomu i vaši amnézii.“

„Amnézii?“ nechápal ten muž.

„Až skončíme,“ upřesnil Gannon, „zapomenete nejenom na mě, ale i na naši cestu.“

Muž přikývl. „Tisíc dolarů,“ řekl klidně, „a jeden DVD přehrávač.“

„To zní rozumně,“ přikývl Gannon. „Kde bych tady sehnal nějaké dobytče?“

16

NA OREGONU SE VŠICHNI ČINILI. Kapela se právě nacházela v Kouzelně, kde ladila své instrumenty a oblékala se do připravených kostýmů. Juan právě přijal hovor na svém telefonu.

„Situace stabilizovaná,“ hlásila Linda, „blížím se k místu určení.“

„Máme tři muže uvnitř a další hlídá za zdí,“ informoval Cabrillo. „Pokud tě odhalí, spust’ poplach a pomoc přijde vzápětí.“

„Procházka růžovou zahradou,“ odpověděla mu Linda.

Rozhovor skončil a Cabrillo se otočil k Hanleymu.

„Iselda vstupuje na scénu.“

„Zatím premiéra, jak má být“ odvětil Hanley.

Mark Murphy poplácal Kasima po rameni. Byl připraven. „Tak běž! Hotovo!“

Michael Halpert si pohrával s mikrofonom. Murphy se k němu otočil.

„No tak, chlapče,“ dobíral si ho. „Dostaneš řemínky!“

Halpert k němu došel a otočil se. Murphy mu hned vyhrnul košili.

„Je to lehoučká osmatřicítka, Miku,“ připomněl, když připínal pouzdro se zbraní na záda. „Teď tas a zastav parní lokomotivu.“

Tuhle hlášku slyšel ve filmu *Tombstone* a od té doby ji používal skoro vždycky. Halpert sáhl dozadu a vytáhl pistoli.

„Počkej,“ sykl Murphy, „je moc vysoko, vykloubil by sis loket.“

Upravil usazení pouzdra a vybídl Halperta k druhému pokusu.

„Lepší,“ přikyvoval. „A co boty?“

Halpert se otočil a vytáhl nohavici. Murphy mu ke kotníku přilepil nůž v plastovém obalu.

Bud’ opatrný, Mikeu,“ vybídl ho Murphy. „Ostří je namočené v paralytickém jedu. Pokud bude třeba, stačí toho druhého jenom škrábnout. Problém je, že se totéž může stát tobě. Nech si ho u sebe, ale vždy měj situaci pod kontrolou.“

„Jasně, Marku,“ odvětil Michael.

Poté, co nůž bezpečně zajistil, Murphy vstal. „Máš strach?“ zeptal se.

„Trochu,“ připustil Halpert. „Většinou hraju roli kancelářské krysy.“

Murphy zvesela přikývl. „Neboj, brácho. Budu ti stát za zadkem. Pokud se vyskytnou trable, tak je vyřeším za tebe.“

HALPERT PŘIKÝVL, OBEŠEL STŮL a znovu si pohrával s mikrofonom. „Hele, šéfe,“ vybídl Murphy Juana, „ted’ je řada na tobě.“

Cabrillo se usmál od ucha k uchu a došel k Murphymu. Elton John by mu jeho maškarní kostým záviděl. Murphy otevřel první z tajných kapes ve vestě a ukryl dovnitř dvě podkožní jehly v obalu. Do druhé pak vložil obloukovitou čepel s ostřím z karbonové oceli a rukojeti s otvory pro prsty.

„Ten nůž je napuštěn paralytickým jedem,“ připomínal. Otáčel Juana jako loutku, než mu ke stehnu připnul pouzdro se zbraní. „Ty kulky jen štípou. Nemají žádnou ráži, co by se mi líbila. Aby to mělo cenu, musíš střílet na krátkou vzdálenost.“

„K tomu snad nedojde,“ zavrtěl hlavou Cabrillo. Lincoln, už zcela oblečený, stál opodál a brnkal na kytaru. Cabrillo se neudržel smíchy.

„Dobře, kapelo, jdeme na scénu,“ řekl. „Nezapomeňte na pravidla a operační plán. Jakmile vydám signál k úniku, okamžitě se přesuňte na shromaždiště. Dnešní operace je jen předehranou, a proto když zahrajeme falešně, se tak moc neděje a můžeme nakonec předvést hotový koncert. Hrdinné reky najdete jen v dávné minulosti. Zbraně přicházejí v úvahu, jen kdyby šlo o život nebo o nohu. Chceme jediné – dokončit svou práci beze ztrát. Otázky?“

Kouzlírna ztichla.

„Dobrá, lidičky,“ řekl Cabrillo nakonec. „Julie, převezmi dopisy.“

Lékařka Julie Huxleyová tuto část práce doslova nenáviděla. V dopisech agenti psali, co by si v případě, že budou zraněni nebo zabiti, přáli zařídit. Byl to vlastně seznam účtů a aktiv, které kde měli. Ať už se přihodí cokoli, Julie se o všechno postará. Postupně ode všech předala zalepené obálky. Nepadlo ani slůvko.

„Vždycky nějaká překážka,“ se smíchem prohodil Murphy. Hned aby všem zvedl náladu, dodal: „Lidičky, proboha, vždyť nejdeme rozebírat atomovou hlavici. Jdeme jen ukrást pár kilo zlata.“

Smutek záhy pominul a dílna už zase rezonovala jejich hlasy.

„Do odjezdu zbývá jen pár minut,“ připomenul Hanley. „Pokud máte hlad, nenechte se pobízet.“

Uvnitř zůstal jen Hanley s Cabrillem, ostatní vyrazili za šéfkuchařem.

„Meadows a Jones? Jak jsou na tom?“ zeptal se Juan.

„Připraveni.“

„A co ten náš pilot?“

„Už si to hasí,“ prohodil Hanley.

„Takže už zbývá jen hrábnout do strun.“

DVA MUŽI NA MOTORKÁCH se sajdkárami sledovali civilní zaměstnance městského úřadu Macaa, jak staví na Rua de Lourenco zábranu kvůli průvodu na Velký pátek. Postranní ulice budou zablokovány úplně, ale tyto dřevěné zábrany budou bránit před nárazníky aut či před předními koly motorek.

„Pojedme se podívat na hlavní shromaždiště,“ vybídl první z hlídkujících.

Druhý muž přikývl. Zmáčkl startér, zařadil rychlost a vyletěl na silnici. O pár bloků dál přeskočil obrubník a vypnul motor. Hlavní ulici vedoucí k otevřenému prostranství vyzdobili mnoha vlajkami, nápisy a fábory z krepového papíru. Za soumraku se rozhoří svíčky uvnitř rozvěšených lampiónů. Podomní obchodníci už stavěli své stánky plné různých pochutin a suvenýrů, zatímco místní metaři se stejně zbytečně snažili odstranit z ulic poslední papírky.

„Určitě nebudou chybět draci,“ řekl první a ukazoval na velké alegorické vozy.

Atrakce se ani nedaly spočítat – lodě, pódia určená pro hudebníky, polykače mečů či žongléry. A samozřejmě draci. Příšerky z červeného, modrého a žlutého papíru s dlouhými ocasy se vlnily ve vzduchu.

Atrakce byly upevněny na velké pohyblivé alegorické vozy, zatím přikryté látkou, papírem a v jednom případě jakousi měděnou pokličkou a převázané drátem. Jakýsi muž je všechny objížděl a naku-

koval pod plachtu většiny z nich. U každého vozu čekal řidič a pozoroval okolí malou šterbinou. Výfukové zplodiny z malých spalovacích motorů se valily ven.

Zatím tu vládl klid, ale nic takového se nedalo očekávat, až přehlídka začne. Na každém voze vypukne opravdový mumraj a hláhol.

„Jdu se podívat.“ Muž slezl z motorky a šel se podívat na první atrakci. Nadzvedl plachtu a hleděl do útrob. Policista ho však vzápětí odkázal do patřičných mezí.

„Dost místa,“ prohodil muž, když se znovu vrátil k ostatním. Kolem nich pochodovala dechovka včetně slona s mahútem sedícím v proutěném sedle na hřbetu zvířete. „K čertu se vším,“ ulevil si druhý motorkář, „zpropadená práce!“

RICHARD TRUITT HLEDĚL DO ZRCADLA ve svém hotelovém pokoji na Avenida de Almeida Ribeiro a uvazoval si kravatou. Sálh do neceséru, vyndal kulatou krabičku a otevřel ji. Nehtem přešel po barevných kontaktních čočkách a pak si je nasadil do očí. Několikrát zamrkal. Pohlédl pozorně do zrcadla a zhodnotil výsledek. Dokonalá a uspokojující proměna.

Z další tašky vytáhl zubní protézu a nasadil ji na horní řadu zubů. Docela se mu jeho nový vzhled králíka zamlouval. Oči skryl za brýle ze želvoviny, které si na nose pečlivě upravil. Stal se z něho fešák každým coulem. Stačilo napomádovat vlasy a nastříkat si falešné lupy na límec tvídového saka. Postavička jako z románu. Paráda.

Vešel do obývacího pokoje svého apartmá, z podavače tiskárny vzal dokument a pečlivě jej přečetl. Okázalým a typicky nabubřelým britským stylem definoval roli muže, který má toto královské pověření z roku 1834 v držení. Truitt složil certifikát a strčil si ho do kapsy saka. Vypnul tiskárnu a notebook složil do brašny. U dveří už stály další zabalené kufry. Zašel ještě do koupelny, kde po sobě důkladně uklidil. Pak se vrátil do obýváku a svoje toaletní potřeby nacpal do jedné z kapes příručního zavazadla. Přistoupil k telefonu a vytočil číslo.

„Jsem na cestě,“ řekl.

„Hodně štěstí,“ zazněla prostá Juanova odpověď.

Ted' se jen potřeboval nepozorovaně dostat z pokoje.

LINDA ROSSOVÁ MĚLA přívětivou povahu a bývala většinou velmi dobře naladěná.

Role Iseldy byla pro ni vítanou změnou. Uvnitř každého z nás se skrývají černé myšlenky, které se snažíme potlačovat. Zpráva o Iseldě však hovořila o přesném opaku – manažerka v sobě potlačila to nejlepší a nechala vyvěrat na povrch jen černou duši. Linda se chystala vychutnat si tuto roli až do morku kostí. Výtahem sjela na parkoviště a s nerudným výrazem v tváři došla k okénku hlídače. Muž vyběhl, aby jí hned přistavil vůz. Když na něj čekala, nemohla se rozhodnout, jak velké spropitné asi Iselda dává. Nakonec si uvědomila, že nejspíš žádné!

Hlídač vyvezl zaprášený peugeot a otevřel dveře, Rossová vklouzla za volant a s větou „příště vám něco šoupnu“ za sebou přibouchla. Uvnitř vozu to smrdělo jako v podřadné hospodě těsně před zavřením. Koberečky už nikdo nevyklepal celé věky a z popelníku se valily ven oharky cigaret. Na vnitřních stranách okének ulpěla vrstvička nikotinu.

„A jdeme na to,“ zašeptala, když otvírala přihrádku, z níž vytáhla balíček cigaret. Jednu si hned zapálila. S peugeotem vyjela na rampu a dál na ulici. Za necelou čtvrthodinku už parkovala před sídlem. Nadešel čas první zkoušky.

„Otevřít bránu!“ zařvala na hlídače zírajícího na ni přes okénko. Zmáčkl knoflík. „No proto, už tak mám zpoždění.“

Zaparkovala při vjezdu a při vystupování si zapálila další cigaretu.

„Vysypat popelníky v mém autě,“ houkla přísně na zahradníka jdoucího okolo.

Muž ji přehlížel a klidně šel dál. Rossová došla ke dveřím, zazvonila a čekala, až ji komorník vpustil dovnitř.

„Jděte mi z cesty,“ zuřila. Zamířila rovnou směrem ke kuchyni, jejíž polohu si pamatovala z plánů. Vletěla dovnitř, podívala se na sporák a okamžitě se obořila na jednoho z šéfkuchařů, které Iselda přijala.

„Tohle má být bisk, jo?“ vztekala se.

„Ano, madam,“ odvětil čínský kuchař.

Naklonila se nad sporák a zvedla pokličku a nasála vůni polévky. „Lžící, prosím.“

Kuchař jí podal lžící, aby mohla jídlo ochutnat.

„Je tam málo humra,“ rozhodla nakonec.

„Ano, madam, rád přidám.“

„Dobrá, dobrá,“ zklidnila se Rossová. „Pokud mne pan Ho bude potřebovat, jsem venku. Jakmile upečete první garnátové taštičky, přijdu ochutnat.“

„Samozřejmě, paní,“ ukláněl se kuchař, ale to už se hnala zadními dveřmi ven.

Když dodavatel jídla spatřil Iseldu před domem, hned se k ní přidal. Uklonil se a chvíli na ni zíral.

„Vypadáte nádherně, slečno Iseldo,“ pochleboval.

„Lichotky nic neznamenaají,“ zamračila se. „Je tedy všechno na svém místě?“

„Až na tu věc, o které jsme mluvili včera,“ ujistil ji.

Ksakru, pomyslela si Linda.

„O co šlo?“ vybuchla. „Nemohu si pamatovat všechno.“

„No přece o tu ledovcovou tříšť,“ připomněl nebožák. „Dovezou ji během hodiny.“

Odběhla k dalšímu dělníkovi vyřezávajícímu z ledu sousoší.

Pracovník cateringu se drbal na bradě – Iselda byla nějaká jiná. Chovala se stejně nabubřele, ale mateřské znaménko na tváři bylo rozhodně o hezký kousek níž. Pokrčil rameny a šel zkontrolovat skleňičky.

Rossová zašlápla nedopalek do oblázků cestičky. Musela se nadechnout, po silných cigaretách se jí točila hlava. „Ta křídla se musí víc propracovat,“ zpražila sochaře. Přikývl a řezal dál. Dlouhán přinášel složené židle. Usmál se a zamrkal.

Vysoko v korunách bílého ořechu se usmíval i agent Společnosti v loveckém oděvu, který splýval s listovým. Zapnul mikrofon.

„Lindě ta role sedí jedna radost,“ sděloval.

STANLEY HO STÁL VE SVÉ kanceláři a hleděl dolů na přípravu večírku. Spatřil Iseldu přicházející po zápraží, ale o rozhovor s ní nestál ani trochu. Statná Portugalka vyváděla Hoa z míry – byla

dobrá v tom, co dělala, ale brala se až moc vážně. Vždyť pořádal večírek a ne muzikál na Broadwayi. Ho velmi dobře věděl, že hosté během půl hodiny budou tak vedle, že by si ani nevšimli potkana servírovaného místo předkrmu.

Každou chvilku se ale měl objevit soudní odhadce, to mu dělalo značné starosti.

Od jednoho historika se dozvěděl, že v soše Zlatého Buddha se s vysokou pravděpodobností nachází tajná schránka. Musí ji najít. O moc nešlo, ale přesto ho tento moment dokázal vzrušit. Zvědavost mu nedávala spát a hodlal se pojišťovák se zaměřením na asijské umění na takovou možnost zeptat. Uvidí, jestli se mu dostane nějaké odpovědi.

Kdyby o ní nic nevěděl, stejně tu bude Spenser, a ten by o této možnosti měl také něco vědět.

RICHARD TRUITT JEL s vypůjčeným vozem po Praia Grande a mířil k vjezdu do sídla. Zastavil a stáhl okénko. U brány předal svou pozvánku hlídači.

„Hned si to ověřím,“ uklonil se muž.

Vytočil linku pana Hoa.

„Pane Ho,“ řekl s velkou pokorou, „je tu pan Samuelson z pojišťovací společnosti.“

S nikým takovým jsem ale nemluvil, pomyslel si Ho.

„Vpusťte ho,“ řekl po chvíli, „ať počká dole.“

Zavěsil a ihned vytáčet jiné číslo.

„Můžete dovnitř,“ uklonil se hlídač. „Zaparkujte vedle garáže a počkejte dole.“

Ho klepal prstem do desky stolu, kdy čekal na spojení.

„Rezidence pana Lassitera,“ ozval se muž s kantonským přízvukem.

„Stanley Ho. Mohu mluvit s panem Lassiterem?“

„Je nemocný,“ zněla odpověď, „už sem jede doktor.“

„Nenechal mi vzkaz pro případ, že budu volat?“

„Moment.“ Hlas se odmlčel.

Ho čekal hodnou chvilku, než se ozval jiný chlap s křaplavým hlasem.

„Promiňte, milý příteli,“ sípal, „něco jsem chytil. Tam k vám ale míří můj pracovník Samuelson. Poradí vám stejně dobře jako já.“

Lassiter míval jiný hlas, pomyslel si Ho. Ať už chytil cokoli, je na tom špatně. „Už je tady,“ potvrdil tedy do telefonu.

„Nemějte obavy, pane Ho,“ pokračovalo chrchlání, „je to uznávaný expert na asijské umění...“

Tentokrát kašel trval skoro minutu.

„Doufám, že se brzy uzdravíte.“

„To já taky,“ zaznělo po notné chvíli. „Doufám, že i já Zlatého Buddhu brzy uvidím.“

Ho zavěsil a zamířil do přízemí.

Operátor na *Oregonu* se odpojil od linky a s úsměvem se podíval na již nekašlajícího dvojníka pana Lassitera.

„Na kuchtíka sis vedl fakt jako špion,“ řekl tiše.

WINSTON SPENSER SE nenarodil pro svět podvodu a zločinu. Právě v tuto chvíli se pozvracel na toaletě svého hotelového pokoje. Našinec by namítl, že jde o typický důsledek včerejší opice, ale ve skutečnosti jen žaludek nevydržel ono šílené napětí. Stres z toho, že lže a podvádí, což i on považoval za nepravost. Ted' už ho jen páčila žáha a zvedal se mu žaludek. Doposud zvrátil vše, co pozřel, a šíleně se potil. Jako kdyby z něj lež vysála všechnu šťávu.

Spenser se zvedl, popadal ručník a utřel si ústa.

S hrůzou se na sebe podíval do zrcadla. Krví podlité zarudlé oči a popelavě šedá pleť rozhodně nepatřily zdravému člověku. Z prožívaného stresu měl napjaté lícní svaly, škubaly sebou jako popcorn na pánvi. Prstem si chtěl setřít slzu v koutku oka, ale ruka se mu příliš třásla. Vpotácel se do sprchy, aby ze sebe tu hrůzu a šílený strach smyl.

RICHARD TRUITT ČEKAL V OBÝVACÍM POKOJI. Rozhlížel se po místnosti a snažil se vytvořit si obraz svého protihráče. Domyslel si, že majitel domu zbohatl svou vlastní zásluhou teprve nedávno. Svůj odhad odvozoval podle stylu nábytku a dekoru. Drahé kousky rozestavěné halabala nenesly v sobě špetky duše. Pompa převládala nad pohodlím. Zbohatlíci se poznají okamžitě. Nakupují předměty ve velkém, aby zaplnily prostor a vytvořily dojem domácího pána, který nikdy vlastně ani mezi těmi věcičkami nikdy nebydlel.

Trůnil tu vycpaný lev, ale Truitt pochyboval nad tím, že by tuto trofej skolil sám Ho. Viselo tu několik výtvarných děl od velkých umělců, jako například od Picassa, rozhodně ale nepatřily k jejich nejlepším dílům. Koupil si je jen proto, aby udělal dojem. Hosté nemající ponětí o umění museli být jistě ohromeni, ale Truitt okamžitě poznal, že se jedná o pouhé napodobeniny. Pohovka z doby Ludvíka XVI. až příliš připomínala fakírovo lůžko se hřebíky.

„Pane Samuelsoně,“ ozvalo se ze schodiště.

Truitt se otočil směrem, odkud k němu doléhal hlas.

Necelých sto šedesát centimetrů útlá postava s tmavě černými vlasy, která připomínala kalifornského hazardního hráče ze sedmdesátých let. Kdyby zaťal zuby, sálal by z jeho malých úst hněv. Tentokrát se ale usmíval, ale Truitt se stejně začal chovat tak, jako by byl v jistém ohrožení.

„Stanley Ho.“ Domácí pán sešel ze schodů a natáhl k hostovi ruku.

Na jeviště vstoupili dva hlavní aktéři.

„Paul Samuelson,“ představil se s lehce pokrčenou rukou. „V kanceláři mne požádali, abych zastoupil pana Lassitera. Bohužel chytil nějaký virus či co.“

Truitt se v roli pana Samuelsona přímo vznášel místností jako Michael Caine.

„Předpokládám, že máte s těmito artefakty zkušenosti.“

„Samozřejmě,“ řekl rozhodně Truitt. „Vystudoval jsem asijská umění. Sochy mám ze všeho nejraději.“

Ho ukázal na schodiště vedoucí nahoru. „Socha je známa jako Zlatý Buddha. Už jste ji někdy viděl?“

Zastavili se na prvním odpočívadle, než pokračovali dál k druhé části schodů.

„Obávám se, že ne,“ sípal Truitt. „Byl už někdy vystaven?“

„Ne,“ sdělil Ho okamžitě. „Po celá desetiletí byl ve vlastnictví soukromého sběratele.“

„Pak jej tedy budu muset porovnat s těmi kousky, které znám.“

Už měli před sebou poslední část točitého schodiště.

„Máte nádherný dům,“ lhal bezostyšně Truitt. „Schody jsou z mahagonu, vidíte?“

„Ano,“ zastavil se pan Ho před vchodem do kanceláře a hledal magnetickou kartu s kódem k zámku. „Z brazilského mahagonu. Byly sesazeny ručně bez jediného hřebíku a šroubu.“

Otevřel dveře a vešli dovnitř.

„Opravdu krásné,“ rozplýval se Samuelson. Hleděl přes místnost k místu, kde seděl Buddha. „Tak krásnou sochu jsem ještě neviděl.“

Truitt mířil v doprovodu Hoa rovnou k ní. „Skvělé,“ vykládal. „Mohu se jí dotknout?“

„Prosím,“ nebránil mu Ho.

Odhadce se choval přesně podle Hoových představ s odpovídajícím poměrem respektu a úcty k němu. Ho to koneckonců předpokládal. Kdyby odhad nevyzněl v jeho prospěch, určitě by si našel cestu, jak agenta správně přesvědčit.

Truitt přejel prsty po Buddhově tváři a pak hleděl přímo do jeho diamantových očí. „Mohu se vás zeptat na původ tohoto skvostu?“

„Pochází ze třináctého století z Indočíny,“ holedbal se svými znalostmi Ho.

Truitt otevřel malý kožený vak, ze kterého vyňal klenotnický okulár. Nasadil si ho na oko a začal drahokamy prohlížet. „Jsou vynikající.“

Ho pozoroval soudního odhadce studujícího sochu od hlavy k patě. Zdálo se, že své práci rozumí, a proto se rozhodl, že se ho zeptá na tajnou schránku uvnitř. „Jeden historik mi sdělil, že většina těchto artefaktů má někde uvnitř utajený prostor.“

„Odosobněná část Buddha, kde není jeho duše,“ přikývl Truitt. „Prázdnota.“

„Vy o této možnosti víte?“ vyhrkl Ho.

„Samozřejmě,“ usmál se Truitt. Jak se mu teď hodila řešerše, kterou pro něho o asijském umění nechala zpracovat Společnost. Tajné schránky tvořily jednu z kapitol.

„Žádnou tu ale nevidím.“

„Podívejme se ještě jednou.“

Oba muži se znovu pustili do pečlivé obhlídky svatého předmětu, ale žádnou skrytou schránku neobjevili. Truitt se rozhodl, že dál bude hrát svou hru.

„Můžeme se na chvílku posadit?“ zeptal se Hoa.

Zasedli u milionářova stolu.

„Jakou hodnotu máte na mysli?“ zeptal se Truitt.

„Předpokládám, že něco ke dvěma stům milionů dolarů,“ neváhal Ho.

Jste z hodně drahého kraje,“ pousmál se Truitt.

Naklonil se dopředu a vysypal obsah koženého sáčku na podlahu. Při sbírání ještě stihl pod desku psacího stolu umístit štěnici.

„Jsem to ale hlupák,“ začal najednou bědovat, poté co štěnice se dělala na svém místě.

„Jakou má ta socha cenu?“ naléhal Ho.

„Nepřítomnost tajné schránky zvedá vlastně tomuto unikátu cenu,“ lhal Truitt nepokrytě. „Socha tedy musela vzniknout asi o několik desítek let dříve, než jsem předpokládal. Schránky se budovaly od dvanáctého století. Vaše socha potřebuje detailní ocenění.“

Ho vyloudil na tváři d'ábelský úsměv. Měl obrovskou radost, kdykoli uzavřel skvělý obchod, a navíc nejspíš převezl i ty nejvzdelanější překupníky s uměním. Před okamžikem mu připadalo 200 milionů jako celé jmění, ale teď najednou měl dojem, že nakoupil lacino.

„Co tedy myslíte?“ zeptal se.

„Klidně napišu pojistku na dvojnásobek vaší prvotní představy,“ řekl klidně Truitt, „je ale zřejmé, že pojistné bude také odpovídat vyššímu odhadu.“

Truittovi se vážně dařilo – mamon zaslepil oči i zdravý rozum Samuela Hoa. Vnikl sem jako vetřelec, ale teď už z něho téměř byl přítel, který rozdává dárečky. Švindl vyjde jen tehdy, když mu kavka věří. Ho sedl na vějičku.

„Ale...“ přece jen mu to nedalo, „pokud pojistím sochu na větší sumu, pak mi také banky více půjčí.“

„Samozřejmě, pane,“ uklonil se Truitt, „banky většinou respektují naše odhady.“

Ho krátce přikývl. „Můžeme se tedy dohodnout na pojistném ve výši čtyř milionů dolarů?“

„Musím se spojit s hlavní kanceláří a dořešit konečnou výši,“ zaváhal Truitt. „Hodnotu Zlatého Buddha vám však klidně písemně potvrdím.“

Ho se posadil do křesla. Pocit, že vlastní umělecké dílo opravdu nepředstavitelné hodnoty, ho zcela ovládl. Teď stačilo jen trochu popíchnout jeho ego. Leč ono popíchnutí mohlo přijít jen od dalších boháčů. Jejich obdiv a závist.

„Pořádám dnes večírek,“ řekl.

„Všiml jsem si příprav,“ přitakal Truitt.

„Jste přirozeně srdečně zván,“ rozplýval se Ho. „Co kdybychom Buddhu předvedli mým hostům? Byl bych si mnohem jistější, kdybych nějaký ten certifikát měl už dnes. Pak se teprve dohodneme na pojistném. Chtěl bych nějakou smlouvu jen pro dnešní den.“

„Chápu, že chcete tu krásu ukázat všem tam dole,“ pokračoval Truitt. Ho nechtěl, ale teď už vlastně ano.

„Máte pravdu,“ přitakal, „přímo na mém pozemku.“

Truitt přikývl.

Ho ukázal na svůj aparát, Truitt už ale vytácel číslo na svém mobilu.

„Samuelson.“

„Richarde, jsi opravdový machr,“ odpověděl mu dobře známý hlas.

„Pár minut už máme naprostý přehled o všem, co jste spolu řešili. Výborná práce.“

„Potřebuji stanovit pojistné pro jednodenní smlouvu na vystavení uměleckého díla v ceně čtyř set milionů dolarů. Pak se dohodneme na výši dlouhodobého pojistného.“

„Pane jo, pane jo, moment,“ smál se operátor na *Oregonu*, „nějakou tu smlouvičku dáme dohromady. Co takhle dvacet tisíc dolarů? Klidně ale řekni cokoli. Leč radím ti dobře, zálohu bych vybral v hotovosti. Pozveš nás pak všechny na pořádnou oslavu, až ta jeho skončí.“

„Chápu,“ přikyvoval Truitt velmi vážně, „budeme požadovat zpřísněné bezpečnostní předpisy. Moment.“

Truitt přikryl dlaní přístroj.

Operátor na *Oregonu* se už radil s Hanleym.

„Truitt myslí na všechno,“ řekl. „Tohle mě nikdy nenapadlo.“

Ho čekal na verdikt pojišťovny.

„Smluvní honorář za jednodenní pojištění bude osmnáct tisíc pět set amerických dolarů. Má společnost trvá na zvýšených bezpečnostních opatřeních. Naštěstí tady máme svou firmu – z kanceláře se s nimi spojí a během hodinky tu máte ochranku. Souhlasíte?“

„Je jejich honorář zahrnut v ceně?“

Truitt se na okamžik zamyslel. Ne, už nemá cenu dál tlačit na pilu.

„Tři strážní jsou zahrnuti v celkové platbě, ale žádáme její uhrazení v hotovosti a předem,“ řekl Truitt naprosto vážným tónem.

Ho vstal a obešel stůl ke svému seifu. „Nemám námitek.“

Truitt se musel v duchu smát. I jen průměrně vzdělaný člověk by takovou nabídku nikdy nepřijal, ale Ho nepatřil k těm, které lze do této skupiny zařadit.

„Domluvíme to s kanceláří,“ pokračoval Truitt.

Ho začal vytáčet kód na svém seřfu.

„Dohodli jsme se,“ sděloval mezitím Samuelson operátorovi na lodi, – ale chceme tady náš bezpečnostní tým co nejdříve.“

„Panečku, ty seš fakt machr,“ řekl mu operátor.

„To tedy jsem,“ rozloučil se Truitt a zavěsil. Ho přinášel dva balíčky bankovek s přelepku deset tisíc dolarů.

Odpočítal patnáct bankovek a zbytek podal Truittovi. Ten je strčil do koženého kufříku. Hluboce se uklonil a obřadně poděkoval.

„Mohu dostat nějaký papír?“

„Na co?“

„Musím vám napsat stvrzenku,“ řekl vážně. „Jsme solidní firma.“

HANLEY SE NATÁHL PRO MOBIL a vytočil Cabrilla. „Dick Truitt dostal dovnitř další tři muže v roli ochranky.“

„Skvělé,“ řekl Cabrillo. „Neměl žádné problémy s odhadem?“

„Choval se jak opravdový profesionál,“ sděloval Hanley.

„Máme v Kouzelně ty správné uniformy?“

„Samozřejmě,“ přitakal Hanley. „Volal jsem Nixona, aby na ně našel emblém.“

„Dobrá, jdeme na to,“ rozhodl Cabrillo. „Vyzvedneme si Truitta.“

„Truitt jde ale na večírek,“ namítl Hanley, „dostal pozvání od pána domu. Takovou poctu mu nemůžeš odepřít, nebo snad ano?“

„Ať tam počká na naši eskortu,“ rozhodl Cabrillo. „Musí ji představit. Pak ho stáhni – mám pro něj jinou práci.“

„Jasně,“ souhlasil Hanley.

Cabrillo se odpojil a Hanley vše telefonicky konzultoval s osazenstvem Kouzelní.

„Kevine,“ přikázal, „Potřebuji tři uniformy bezpečnostní služby s odpovídajícími symboly.“

„Jak se mají jmenovat?“

„Napiš tam Strážní služba Redman.“

„To jsi složil z Redforda a Newmana, ne?“

„To si piš,“ potvrdil Hanley. „Podraz, ten jsi viděl, ne?“

„Potřebuji tak dvacet minut, než ty odznaky připravím,“ poznamenal Nixon. „Ale pošli sem už všechny tři kluky. Musím jim upravit uniformy, aby jim padly.“

„Máš je tam, coby dup,“ rozloučil se Hanley.

Podíval se na nástěnku v řídicí místnosti. Většina akcionářů Společnosti se už nějakým způsobem na operacích podílela – buď v operativě při zajištění únikových tras, či tvořila zálohu. Už mnoho možností nezbývalo: kuchtík Rick Barrett; lodní inženýr Sam Pryor a zbrojář středního věku Gunther Reinholt. Zatím nikdy nepůsobili v žádné akci. Jenže ufnukanci na palubu *Oregonu* nepatří.

„Potřebuji Reinholta, Pryora i Barretta,“ sděloval Hanley komunikační spojce. „Sejdeme se v Kouzlárně.“

Vzápětí se rozezněly první pagery.

NEBOT SE,“ UJIŠŤOVAL MURPHY HALPERTA. „Jen to páchne jako marihuana, ale tráva to není.“

Murphy nad ním mával jakousi kadidelnicí. Pak přešel k ostatním vlenům kapely. Cabrillo právě vcházel do konferenční místnosti. „Smrdí to tu jak v nějakém rockovém pajzlu,“ ohrnul nos.

Murphy došel blíž a začal rukama od svého šéfa odhánět dým. „Mezi úspěchem a neúspěchem jsou vždy jen malé hranice,“ ušklíbl se Murphy. „Proto jsme ve Společnosti tak úspěšní.“

„Skutečná kapela je docela střídá,“ vrtěl hlavou Cabrillo.

„Ho to ale neví.“

Cabrillo přikývl. „Poslouchejte, Dickovi Truittovi se podařilo dostat dovnitř tři naše lidi. Budou si hrát na ochranku pojišťovny. Pozor, Ho si ale najmul vlastní ochranku. Nesmí se vám stát, že si je popletete.“

Vtom zazvonil telefon. Juan poslouchal a beze slova nakonec zavěsil.

„Lidičky, nezapomeňte, že naši jsou Redrnanovi.“

Do místnosti vklouzla Julie Huxleyová.

„Páni,“ hvízdal Kasim.

Huxleyová měla obepnuté kožené kalhoty, v nichž krásně vynikly tvary nohou, a krátkou vestičku s cvočky, která jen stěží přikrývala

její mohutné poprsí. Kolem krku měla omotaný kus kůže s přívěskem ve tvaru „D“ a paži zdobilo velké tetování ostnatého drátu a pnoucího se vína. Natupírované a napomádované vlasy jen dokreslovaly přeplácáný a silný make-up na její tváři, pudr s pozlátkem a deseticentimetrové podpatky pak všemu daly náležitý punc.

„Tak co, vejtahové, jsem pro vás teď dost velká kočka?“ hodila po nich očima.

„Nikdy by mě nenapadlo, že tu máme i takové rekvizity,“ vrtěl hlavou Halpert.

Huxleyová kousek popošla a přivinula se k němu. Koneckonců Michael byl přece hvězda, frontman, a k takovému takové buchty patří.

„Co tím chceš říct,“ durdila se Julie, „tohle nosím vždy v neděli odpoledne.“

Huxleyová si samozřejmě vymýšlela, ale koneckonců za tu trochu legrace a vyděšených pohledů to stálo.

„Může se pak někdo divit,“ obracel Kasim oči v sloup, „že Ameriku všude ve světě považují za zemi číslo jedna?“

ROSSOVÁ ZKONTROLOVALA STROJE na umělý dým, když Ho vyšel na trávník.

„Slečno Iseldo,“ zaslechla, jak na ni volá, „mám nové umělecké dílo a rád bych ho vystavil tady na trávníku.“

Rossová se na Hoa pozorně podívala. Muž ukazoval k jedné straně stanů a pak se na ni podíval s velkým očekáváním. Skutečně nepoznal vůbec nic.

„Nějaký obraz?“ zeptala se Rossová.

„Ne, socha,“ řekl nadšeně Ho.

Vedle barevných světél, poblíž kouřových strojů, se zastavili dva dělníci.

„Dejte si pauzu,“ poslala je pryč domnělá slečna Iselda.

Muži zmizeli ve stanu.

„Povězte mi víc,“ usmála se Linda po svém.

„Skoro dva metry a je celá ze zlata,“ vykládal nadšeně Ho.

„Nejspíš dáme tu sochu tamhle,“ zamýšlela se Linda a ukazovala k místu o kousek dál. „Na konec červeného koberce do stanu. Bude tam jak stráž.“

Společně došli k místu.

Rossová si už lámala hlavu, jak připravit podmínky pro Společnost, aby mohli sochu ukrást co nejjednodušeji.

„Co takhle zahalit sochu oblakem dýmu?“ řekla pomalu. „Socha najednou zmizí a pak se znovu objeví.“

„Vynikající nápad,“ přitakal nadšeně Ho.

Rossová se usmála. Koutkem oka už zahlédla tři muže v uniformách od Redmanů. Tým jí pomůže. Barrett jako velitel strážního týmu k nim právě došel.

„Vy jste pan Ho?“ zeptal se.

„Jo, jsem.“

„Posílá nás pojišťovací společnost.“

Barrett položil prst pod oko a na Lindu zamrkal. Ho se díval úplně někam jinam.

„Výborně,“ řekl Ho. „Jsem rád, že jste tu tak rychle. To je Iselda, odpovídá za přípravu večírku. Právě teď vybíráme nejlepší místo, kde budete dílo hlídat.“

Barrett přikývl.

„Myslíme si, že tady,“ ukazoval Ho, „hned u vchodu do stanu.“

Barrett obezřetně prohlížel celý úsek, jako by hledal bezpečnostní rizika. Pak se otočil k Hoovi.

„Společnost nám řekla, že jde o sochu.“

„Správně,“ přitakal Ho. „O dva metry vysokého Buddhu.“

Barrett se uklonil a znovu se pustil do obhlídky.

„Je těžká?“ zeptal se.

„Asi tři sta kilogramů,“ vykládal Ho. „Proč se ptáte?“

„Víte, pane,“ lhal Barrett, „určitě by se vám nelíbilo, kdyby nebylo možné sochu v průběhu oslavy přenášet přímo mezi vašimi hosty. Chvilí tam a chvilí tady. Jenže tři sta kilogramů – tak to moji muži nezvládnou.“

Rossová už chápala, kam ti filutové míří.

„Vy si myslíte, že by to šlo?“ přidala se nadšeně. „Ta socha bude chodit s našimi hosty?“

„Něco takového,“ bručel strážný, „socha bude v naprostém bezpečí, pokud kolem ní stále budou lidé.“

„Zajímavý nápad,“ přidal se Ho.

„Už nám moc času do začátku nezbývá,“ ozvala se Iselda. „Můžu vám tedy rychle sehnat nějaké další sochy, abych všechno připravila!“

„Co tím chcete říct?“ nechápal Ho.

„Co kdybychom po pozemku rozmístili sádrové napodobeniny,“ navrhovala Rossová.

„Io je pravda, sádrové sochy by mohly případné zloděje zmást,“ přidal se zas pro změnu Barrett. „Nikdo by nevěděl, která je pravá a která napodobenina.“

„Vážně to půjde?“ divil se Ho.

„Nebojte se, pane Ho,“ šveholila Rossová, „moje společnost dokáže dělat zázraky.“

KAPELA SE SEŠLA V KONFERENČNÍ místnosti *Oregonu*. Hanley s Cabrillem probírali poslední instrukce.

„Jak už víte, uvnitř máme další trojici,“ shrnul poslední vývoj Cabrillo. „Nebudeme mít ani problém snést sochu dolů. Už by tam měla být.“

„První plus,“ poznamenal Franklin.

„Bude sice snazší sochu odnést,“ poznamenal Hanley, „ale o to víc budeme mít svědků.“

„Vypadá to, že budeme muset hosty poslat do hajan,“ doplnil Kasim.

„Taky se mi zdá,“ zamračil se Cabrillo.

„Celkem hrajeme tři série,“ vysvětloval Hanley. „Mezi nimi máme dvě přestávky, kdy se můžeme volně pohybovat. Budeme tě, předsedo, sledovat. Pořád totiž nemáme ve všem jasno.“

„Máme domluven letecký odvoz, až tu obludu sebereme?“

Cabrillo jen přikývl. „Čekají na nás.“

„Kdy si nás vyzvednou?“

„Deset minut před půlnocí,“ doplnil Hanley.

„*Oregon* odsud odpluje na místo setkání zítra,“ doplnil Cabrillo.

„V každém případě. Dokončíme svou práci a pryč odtud.“

„S pár zlatáky v kapse,“ liboval si Murphy.

„Alespoň tak si to představujeme,“ pokyvoval Cabrillo hlavou.

SLABÉ PROUŽKY SILNĚ VONÍCÍHO DÝMU z kadidla se linuly ke stropu chrámu A-Ma.

Malé skupinky turistů se procházely veřejnými prostory a kladly oběti k nohám různých zpodobení Buddhy. Lidé kráčeli po cestičkách z oblázků, posedávali na dřevěných vyřezávaných lavičkách a hleděli do odrazu slunce na mořské hladině. Nádherné místo klidu ve světě plném bouře, zmatku a klamu.

Winstonovi Spenserovi tady ale na duši dobře nebylo.

Strach ho zcela ochromil. Zlatý Buddha se mu vysmíval – byl si tím jist. Chladný pohled a nehybná masa mu naháněly strach. Spenser myslel jen na své peníze, co si za ně pořídí, a aby už byl odtud hodně daleko. Představoval si, jak přijíždí obrněný vůz, naloží sochu

a doručí ji do multimilionářova letounu. A potom už jen spousta peněz.

Vstal z lavičky v hlavním chrámu, zamířil ke dveřím a pak dolů kopce k čekající limuzíně na poloprázdném parkovišti. Většina zdejších se připravovala na slavnostní pochod a večerní oslavy. Pod stromem stály dva motocykly. Spenser se jich nevšiml – měl až příliš svých vlastních starostí. Vlezl si dozadu do vozu a vydal pokyn šoférovi. Limuzína opustila parkoviště.

Víc už vidět nepotřebuju,“ řekl jeden z motocyklistů. Jasně,“ odsouhlasil ten druhý.

ŠEST ČÍNSKÝCH SLUHŮ VÍTALO HOSTY. U brány musel každý ukázat pozvánku a zajet po točité cestě k hlavnímu vchodu do domu a tam vystoupit.

Slunce se pomalu sklánělo k západu a vytvářelo na hladině moře dole pod Hoovým sídlem čarokrásné odlesky. Spenser vystoupil z limuzíny a hleděl na tu nádheru. Měl na sobě černý frak, v podpaží již silně propocený. Protáhl se a vešel do foyeru.

Juan Cabrillo zrovna stahoval okénko nákladáku a podával strážnému propustku.

„Za garáže,“ dostalo se mu strohého přivítání. „Vyložit zboží a jeďte rovnou pryč.“

Cabrillo přikývl. Brána se otevřela a on s dodávkou zajel za garáže hned na kraj trávníku.

„Přehlídka začíná,“ hvízdal si.

Kapela začala vylézat z dodávky a vykládala své nástroje a zařízení. Nosila je do zadního traktu domu.

Cabrillo šel za Rossovou, kterou spatřil telefonovat. Stála uprostřed skupinky dalších hostů.

„My jsme kapela Rekruti,“ představil se, když domluvila.

„Dobrá,“ přikývla Rossová, „jeviště máte tamhle.“

„Máme ale velké reproduktory,“ podrbal se Juan na bradě, „sami je neuneseme. Můžete nám nějak pomoci?“

„Někoho seženu.“

„Ne, budou nám stačit nějaké vozíky,“ vrčel Cabrillo. „O své věci se staráme sami.“

Rossová přikývla a pak se otočila k jednomu z dodavatelů.

„Tamhle je manažer skupiny,“ řekla, „a teď by potřeboval půjčit vaše vozíky.“

Mark Murphy už stál na jevišti a přehlížel celkovou situaci. Tři velké stany tvořily s jevištěm velké ypsilon. Na vyvýšené jeviště se vstupovalo z jednoho stanu. Z něj sem táhly i kabely napájející aparatury Murphy odložil kytaru a nakukoval do stanu. Ve vzdálenosti patnácti metrů spatřil na druhém konci kolem pozemku zeď a vpravo pak vlastní zadní fasádu domu, vzdálenou asi třicet metrů, a dveře do kuchyně. Mark vešel do stanu, aby přesně odhadl vzdálenosti.

Hosté vstupovali do stanu po vrcholu „Y“. Hned u vchodu se nacházela fontána s malým pódiem, které teď bylo prázdné. Murphy přešel na druhou stranu a sledoval, jak jsou stanové dílce připnuté k zemi. Velké kovové spony napínaly lana upnutá do kolíků zatlučených daleko do trávníku. Podíval se nahoru. Cely byly napnuty v každém ze tří stanů na dvou dlouhých kovových tyčích, které přesahovaly světlou výšku stanu. Došel k jedné z tyčí a zjistil, že je usazena v plastovém podstavci.

Murphy si byl jist, že strhnout stany nedá naprosto žádnou práci.

STANLEY HO SE VRACEL DO DOMU, ale najednou se zastavil. Ke stanu se blížili nějací vlasatci, ale ti ho nezajímal. Zato dáma kráčející s nimi ano. Otočil se na podpatku a hned k ní zamířil.

„Jsem Stanley Ho,“ řekl s širokým úsměvem, „váš hostitel.“

„Candace,“ představila se Julie Huxleyová.

Hoův pohled zálibně sjížděl po Juliině plné hrudi. „Nechce se mi tomu věřit,“ vrtěl hlavou, „ale vás určitě ještě neznám.“

„Jsem tu s kapelou,“ mrkala na něj svůdně Candace. „Alespoň jsem s nimi přišla.“

„Umělkyně?“ zeptal se Ho.

„Mnohostranná,“ spiklenecky špulila rty Julie.

Ho si pomyslel, že zažije hotový koncert, když se bude dostatečně správně snažit.

„Musím dovnitř přivítat hosty,“ rozloučil se Ho, když spatřil, že se k nim blíží Iselda. „Promluvíme si později.“

Otočil se a zamířil do domu.

„Pane Ho,“ křikla za ním Rossová, „myslím, že už máme místo, kam ho postavíme.“

„Zaříd'te to,“ houkl zpátky.

Rossová prošla kolem Huxleyové. „Štětko,“ zašeptala.

„Lesbo jedna.“

MAX HANLEY SEDĚL V KOŽENÉM KŘESLE v řídicím centru *Oregonu*. „Tak dobře, lidičky,“ oslovil tři operátory, kteří zůstali, „jdeme na to. Záběr ze stromu.“

Obraz z malé kamery v koruně stromu se promítl na jednom displeji. Cabrillo táhl vozík s několika velkými reproduktory přes trávník. Rossová právě minula Huxleyovou a vešla do stanu. Murphy vykukoval z druhého. Jako kdyby to věděl, otočil se směrem k objektivu a usmál se.

„Larry,“ sděloval Hanley, „všechno v pořádku?“

Lany King seděl v koruně stromu a upravoval si pušku ostřelovače. Srovnal si mikrofon u hrtanu a promluvil.

„Šéfe, jaké tam máte obrázky?“

„Výborný,“ odvětil Hanley. „Co ty? Jak to zvládáš?“

King se v koruně zabydlil již kolem třetí ráno a teď už tam vězel skoro dvanáct hodin. Nedalo se asi vyloučit, že si ten pobyt ještě zdvojnásobí.

„Jednou v Indonésii jsem seděl na stromě šest dní,“ poznamenal King. „Zatím je to hračka.“

„A co tvoje nádobíčko?“ zeptal se Hanley, ačkoli znal odpověď.

„Tisíckrát zkontrolováno, šéfe,“ řekl King a rukou odehnal dotěrnou masačku usedající mu na paži.

King měl profesionální výcvik vojenského ostřelovače. Na Hanleyův rozkaz by klidně mohl sledovanou oblast pokrýt řadou výstřelů, ačkoli Hanley doufal, že to nebude potřeba. Pokud by se někdo z jejich týmu dostal do maléry, byl King velkou pojistkou.

„Larry, buď připraven,“ pokračoval Hanley. „Spojíme se s tebou hned, jak bude potřeba.“

„Rozumím,“ potvrdil King a dál dalekohledem sledoval prostor proti sobě.

„Podívejme se dovnitř stanu,“ přikazoval Hanley.

Na obrazovce naskočil obraz vysílaný z malé kamery zabudované do kláves, na které hrál Cabrillo. Obraz byl mírně mimo záběr.

„Juane,“ špitl Hanley.

Cabrillo tlačil vozík kolem stanu, ale drobné sluchátko v uchu plnilo svou funkci více než dobře.

„Klávesy musí trochu doprava. Chybí nám levá strana stanu.“

Cabrillo jen mírně přikývl.

„Ted’ dodávku,“ vybídl Hanley operátora.

Na rozdělené obrazovce naskočily dva různé záběry. Kamera byla usazena v bočním zrcátku. Měli před sebou celý prostor před domem. Lincoln právě vykládal nějakou bednu.

„Frankie,“ špitl Hanley.

Frankie Lincoln se podíval do zpětného zrcátka a začal si česat vlasy.

„Nechte vůz, kde je,“ nařídil Hanley. „Máme skvělý výhled.“

Lincoln se jen zašklebil na souhlas.

„Tak lidičky, jdeme na věc,“ obrátil se Max na operátory.

„Všechny naše oči a uši jsou na místě, tak ať nám nic neunikne.“

19

WINSTON SPENSER VEŠEL DO DOMU a hned si vzal od procházejícího číšníka skleničku šampaňského. Na jeden lok vypil půlku jejího obsahu a postavil se do řady čekajících. Stanley Ho chtěl stisknout ruku každému, kdo na večírek přišel. Před Spenserem stál jakýsi australský pár, kterého uváděli dovnitř, zatímco Ho se klaněl zástupci portugalského konzula. Spenser pokojně čekal s tím, že si vyžádal druhou sklenku šampaňského. Pak už najednou stál před Hoem.

„Winstone,“ podával mu s úsměvem ruku Ho, „jsem rád, že vás vidím, ale opozdil jste se. Odhadce tu už byl.“

„Promiňte,“ pokrčil rameny Spenser. „Ta doprava!“

Spenser se pokoušel vypařit, ale Ho chytil překupníka za paži.

„Nic se vlastně neděje,“ řekl s úsměvem. „Váš příchod je přesně načasován.“

Ukazoval ke schodišti.

Spenserovi se zhoupl žaludek. Redmanova ochranka právě snášela po schodech dolů Zlatého Buddhu, prikurtovaného k nosítkům jako šílený pacient.

„Rozhodl jsem se, že svůj nový klenot dnes všem předvedu,“ rozplýval se Ho. „Hosté budou nadšení. Nebojte se, zmíním se o všech, kteří mi dopomohli k takové akvizici.“ Spenserovou myslí se teď hnala lavina různých představ a nebyl spokojený ani s jednou.

„Pane...,“ začal pomalu. To už ho ale vyšoupl z pozice další host a hostitel se mu přestal věnovat. „Nemyslím, že...“

„Promluvíme si venku,“ špitl Ho, když tiskl ruku dalšímu páru.

K ZADNÍM DVEŘÍM,“ ROZHODL HANLEY a ukazoval na obrazovku Přepnul knoflík na komunikační konzoli a mluvil do mikrofonu „Juane, Buddhu vyvážejí ven.“

Na displeji se ukázal Cabrillo a zrovna nastavoval svůj klávesový nástroj. Zvedl hlavu a vydal domluvený signál. Rossová stála před stany, když sochu vyváželi ven, a pečlivě kontrolovala její první stanoviště.

Přímo před očima se zjevil cíl, ke kterému směřovalo veškeré jejich snažení.

VVRCHNÍ INSPEKTOR POLICIE MACAA SUNG RÉ pozoroval sochu ze své pozice u zadního vchodu na trávníku. Inspektor znal hostitele už dávno předtím, než zbohatl, ale přátelé tedy rozhodně nebyli. První Hoovo plavidlo a vzápětí založené první loďářství predikovalo pro Sung Réa jeden malér za druhým. V té době ještě nebyl vrchním inspektorem, nýbrž obyčejným detektivem pověřeným pátráním po pašerácích drog. Byl přesvědčen, že Ho pašuje drogy na svých lodích. Nikdy ho ale při činu nechytil. Majetek jeho protivníka rostl velmi rychle a inspektor věděl velmi dobře, že stejně tak rychle roste i jeho moc. Dvakrát byl inspektor z tohoto případu nadřizenými odvolán těsně před tím, než mohl vznést podložené obvinění. Teď už inspektor chápal, jak to ve světě chodí. Jakmile bude Ho vlastnit vše legitimně, nikdy nebude odsouzen za své obchody.

Réa poslali na večírek neoficiálně – jako zástěrku pro hosty. Patřil jen mezi ty, kteří měli společně se starostou, velvyslanci různých zemí a nižší aristokracií prostě jen vzbudit dojem, že je pan Ho opravdovým a ctihodným mecenášem. Navzdory tomu, že zde byl spíše jen „do počtu“, nemohl v sobě zapřít policistu. Hleděl na ten kus zlata a hledal cestu, kudy by se mohl někdo pokusit ho ukrást. Zdi kolem pozemku nabízely jedinou možnost – hlavní bránu. Umístění sochy na volném prostranství bezpečnostní opatření jen posílilo. Bude totiž pořád na očích. Rozhlížel se, ale nakonec zavrtěl hlavou a klidně vešel do domu s pocitem, že Zlatého Buddhu prostě nikdo ukrást nemůže. Pak se s chutí pustil do vybraných lahůdek.

UBRÁNY ZASTAVIL TMAVĚ ZELENÝ MERCEDES, kterého strážní vzápětí vpustili dovnitř. Tom Reyes za volantem limuzíny přijel po točité cestě až tak blízko, že zadní dveře mercedesu se otevíraly do hlavního vchodu. Řidič vystoupil, otevřel je a pomohl dámě z vozu.

Jakmile Crabtreeová vystoupila z vozu, Reyes se obrátil na majordoma: „Madam je princezna Aalborgová z Dánska.“

Majordomus ustoupil a dáma v krajkách a saténu vplula do haly a zamířila rovnou k panu Hoovi stojícímu nedaleko.

„Princezna Aalborgová,“ oznámil Reyes kráčeující dva kroky za ní.

Ho se lehce uklonil a zlehka políbil nataženou ruku. Pak zvedl hlavu a podíval se ženě do očí. „Je mi velkou ctí, že jste svou přítomností poctila můj dům.“

„Je okouzlující,“ odvětila s jakýmsi prapodivným akcentem Monika Crabtreeová.

Ho luskl prsty na blížícího číšníka. „Mohu vám nabídnout malé občerstvení?“

„Šampaňské s jahodou by bylo skvělé,“ přitakala dáma.

Ho sdělil přání číšníkovi, který jej ihned spěchal vyplnit.

„Jeevesi,“ obrátila se Crabtreeová na řidiče, „teď už to zvládnou – máte volno.“

Reyes kousek ustoupil, pak se obrátil a odešel k předním dveřím. Odvezl limuzínu ke garážím, kde vystoupil. Obešel vůz, opřel se o kapotu a zapálil si.

„Monika je uvnitř,“ hlásil Hanley Cabrillovi.

VÁNEK PŘICHÁZEJÍCÍ OD MOŘE přinášel jeho vůni v dopadajícím soumraku. Jen pár kilometrů odtud se dole ve městě probudily motory alegorických vozů. Kapela, která měla jít v čele se začala řadit, všichni čekali na pokyn. Macao se připravovalo na divokou noc. v mrakodrapech a na pobřeží se začala rozsvěcovat světla. Na hladině v přístavu blikala navigační světla přibližujících se lodí a jasné blikající tečky letounů klesajících a stoupajících nad letištěm zdobily ztemnělou oblohu.

V sídle pana Hoa se už shromáždili všichni hosté. Parkoviště před domem připomínalo prodejnu luxusních automobilů. Značky Jaguar, BMW, Lamborghini a dvě Ferrari. Dvanáct limuzín, dlouhý obrněný Humvee a starý Rolls-Royce se už skoro nikam na trávník nevešly. Nad vjezdem a nad zdí se pohybovaly objektivы bezpečnostních kamer, ale nikdo další už nepřijížděl. Strážný u brány zvedl unavené oči od monitoru.

Proto si nikdo nevšiml dvou volně jedoucích motocyklů.

Kdyby si našinec dával pozor či spíše byl seznámen s technickou specifikací motorky, zaznamenal by zvětšenou a zesílenou sajdkáru jedné z nich. Při bližším pohledu by zjistil, že sajdkára má zpevněný podvozek s kolečkem, sedátko bylo odstraněno a nahrazeno úchytem pro náklad. Motocykly jely dál na sever až ke stopce, pak zatočily doleva směrem k vnitřnímu přístavu. Jezdci mířili na schůzku, jejíž místo se nacházelo nedaleko.

KAPELA ZAČALA SE ZKOUŠKOU ZVUKU. Stěna reproduktorů a zesilovačů sice v plné míře připomínala rockové koncerty pod volným nebem, ale ven se linulo sotva několik tónů. Pokud by si někdo nestoupl přímo před ně, jen těžko mohl zjistit, že vlastně nefungují vůbec. V prázdných bednách nebyly žádné dráty, v jiných se zase nacházely věci vhodné k poněkud jiné operaci než hudební produkci.

Rossová došla ke Cabrillovi, aby mu jako Iselda předala poslední pokyny.

„První produkce začíná v sedm,“ řekla. „Jste připraveni?“

Cabrillo střídavě hleděl na muzikanty a na dav stále proudící kolem stanu. Někteří lidé se posadili, většina však stále kroužila od stolu ke stolu. „Za okamžik vám pustím pozadí. Bude to signál, abychom začali.“

Došel k hlavní konzoli a nastavil přepínač. Když se ozvaly první tóny, lidé se začali usazovat na určených místech. Stanley Ho stál uvnitř jednoho stanu v levém rameni „Y“. Pokoušel se udělat dojem na Julii historkami o svém bohatství a moci.

„Budha se mi vážně líbí,“ rozplývala se Julie. „Určitě mi po koncertě ukážete také jiné vzácné kousky.“

„Bude mi potěšením,“ radoval se Ho. „Nahoře ve své soukromé pracovně jich mám několik. Třeba se nám povede později nepozorovaně odejít a společně se na ně podívat.“

„To by se mi líbilo,“ flirtovala Julie.

Ho mlsně přikývl. Hlavou se mu už honila představa, co vše té atraktivní blondýně nabídne. Uvědomil si, že s klidem oželí všechny ostatní hosty.

„Musím teď jít. Mám zahajovací proslov,“ omlouval se Ho, „ale určitě se uvidíme později.“ Huxleyová na něj s úsměvem spiklenecky mrkala. Ho pak procházel kolem stolů, potřásl si s hosty rukou, až se dostal přímo před jeviště.

„Jsem Stanley Ho,“ oslovil Halperta, „mohu si půjčit váš mikrofon, abych to zahájil?“

Halpert mu jej podal. Ho poklepal lehce na mikrofon a ujistil se, že funguje.

„Dámy a pánové,“ oslovil své hosty.

Všichni ztichli.

„Jsem rád, že vás mohu přivítat na mé oslavě Velkého pátku.“

Dav začal tleskat.

„Doufám, že vám jídlo a pití bude stačit.“

Opětovný aplaus.

„Předpokládám, že už jste viděli poslední přírůstek do mé sbírky. Je vystaven u vchodu do stanu a znamená pro mne velké štěstí. Stejně tak jako den, který dnes slavíme – Buddha představuje osvícení, duchovno a věčnost, a ta je přece tématem stávajících oslav. Vraťme se nyní ve svých myšlenkách k těm, kteří položili životy za naši svobodu.“

Dav ztichl.

„Děkuji vám,“ rozloučil se Ho za chvíli. „Dnes večer uvidíte ohňostroj a světelnou show, pozval jsem i vynikající hudební skupinu až z Kalifornie. Přivítejme společně Rekruty.“

Podal mikrofon Halpertovi v okamžiku, kdy světla ve stanu začala pohasínat a jediný zdroj osvětloval jeho záda. Kapela hrábla do strun a do vděčného publika se už linuly první tóny písně Eagles *Already gone*.

Halpert se otočil a začal se svým uměleckým přednesem.

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ PODMÍNKOU pro úspěšnou krádež je neviditelný příchod a odchod. Oba muži na motocyklu znali toto pravidlo více než dobře, a tak se k chrámu A-Ma blížili velmi obezřetně. Turisté se už vrátili do svých hotelů a mnichové se odebrali na večerní rozjímání a prostou večeři. Vedlejší místnost, kde byla umístěna socha, zalévalo tlumené světlo. Muži v černých kombiné-

zách a s maskami na tváři se pohybovali jako tiší skřítki. „Tamhle je,“ zašeptal jeden z nich.

Tlačil před sebou pohyblivou plošinu, kterou včera v noci ukradli v místní půjčovně. Došel k soše a čekal, až partner zavře dveře skříňky a nakloní ji tak, aby bylo možné pod ní zasunout plošinu. Když sochu zajistili popruhy, začali se pomalu sunout ke dveřím.

WINSTON SPENSER PŘEŠEL Z VÍNA na koňak. Najednou mu připadlo, že se mu jeho podraz docela povedl. Podíval se na hodinky. Do schůzky s osádkou obrněného vozu před chrámem A-Ma zbývalo dost času. Pak se nechá odvézt na letiště, kde dokončí obchod se softwarovým králem.

Za úsvitu už bude někde jinde a konečně bude moci toho pití nechat.

Dopil sklenku a požádal číšníka o další. Pak se obrátil k ženě sedící vedle něj.

„Skvělá skupina,“ rozplýval se.

„Jsou opravdu dokonalí,“ přidala se Crabtreeová.

NAD JIHOČÍNSKÝM MOŘEM, 380 kilometrů od Macaa nad ostrovem Tungša klesal k zemi letoun v barvě burgundského. Softwarový král si právě utahoval šerpu kolem svého černého hedvábného kimona.

„Dámy jsou unavené,“ sděloval s notnou dávkou pýchy v hlase. „Připravte konvici kávy, džbán pomerančového džusu a nějaké pečivo. Odneste jim to dozadu.“

„Hned to bude,“ přikývl blondák a vyskočil ze sedadla.

Miliardář zaklepal na dveře kokpitu.

Pilot je otevřel. „Pane?“

„Jak dlouho ještě poletíme?“

„Necelou půlhodinu,“ sděloval druhý pilot hledící na navigační rozpis.

„Zařídil jste doplnění paliva?“

„Samozřejmě, pane,“ odvětil pilot s pohledem na dveře do kokpitu.

V uličce multimilionář ucítil vůni právě se připravující kávy. „Za necelou půlhodinku přistáváme,“ sděloval, když procházel kolem kuchyňky.

Blondák počkal, až jeho zaměstnavatel zmizí, a pak vytáhl digitální pager, do něhož vytiskl číselnou kombinaci. Zamrkal na letušku a znovu se vrátil k vaření kávy.

TROJICE ZAMĚSTNANCŮ Redmanovy ochranky sledovala, jak kapela hraje poslední skladbu první série. Sam Pryor se natočil ke kameře a podrbal se na nose. Hanley na *Oregonu* vzal mikrofon. „Julie,“ špitl, „přišel tvůj čas.“ Huxleyová se odlepila od reproduktoru a kráčela k Halpertovi. Canbrillo, Lincoln a Murphy začali odstraňovat některé části aparatury. Hned se u nich objevil Ho.

„Vždyť máte odehrát ještě dvě série,“ podívoval se.

„Máme problémy, někde je zkrat,“ nedal se Cabrillo. „Tři reproduktory nefungují. Nebojte se, nic se neděje. Teď taky nehrály a nikdo to nepoznal.“

„Mám je odnést do auta?“ nabídla se Julie.

„Je to tvá práce,“ ujistil ji Halpert.

Ho upřeně zíral na Julii. Představa, že se mu ta kočka zpotí, mu připadala nepřijatelná. „Strážný vám pomůže,“ rozhodl Ho. „Zařídím to. Slečna Candace mne požádala o prohlídku domu.“

„Samozřejmě, pane Ho,“ souhlasil Cabrillo. „My reproduktory odneseme před stan, a pokud je pak strážní naloží do naší dodávky, budeme rádi.“

„Samozřejmě,“ odvětil Ho. „Candy... pojd'te, provedu vás svým královstvím.“

ROSSOVÁ ZAMÍŘILA K DODAVATELI. „Před druhou sérií si Rpan Ho přeje speciální přípitek.“

„Ovocný punč s granadillou?“ zeptal se.

„Přesně tak,“ odvětila Iselda.

„Před hlavním chodem?“

„Přesně podle rozpisu.“

„Půjdu dát do punče led,“ uklonil se vedoucí číšník.

„Ne, máte tady hodně práce,“ nabídla se Iselda. „Udělám to sama.“

Jakmile se otočil, Rossová vytáhla z tašky láhev kapaliny a odtrhla pečeť. Lepkává tekutina měla podivnou modrozelenou barvu s drobnými stříbřitými šupinkami. Namíchala ji a pak nalila do soudku. Dřevěnou lžící pak nápoj rozmíchala, Nakonec přidala kostky ledu.

Dodavatel stál na druhé straně kuchyně a o něčem si povídal s šéfkuchařem.

„Nalijte punč do křišťálových džbánů a odneste je do stanu,“ rozhodla. „Pak číšníci mohou začít servírovat.“ Dodavatel jen mávl rukou a Rossová klidně vyšla ven.

SIGNÁL OD ROSSOVÉ,“ sděloval Lany King.

Hanley sledoval v kontrolní místnosti *Oregonu* všechny monitory. „Viděli jsme to taky, Lany.“

Hanley zaměřil na Buddhu – Reinholt, Pryor i Barrett stáli kolem sochy. Hned po levici spatřil tři velké reproduktory čekající na naložení do dodávky.

„Jakmile Ho proneše přípitek a kapela znovu spustí,“ rozhodl Hanley „začínáme s přesunem. Kam zmizel Ho?“

„Šel dovnitř s Huxleyovou,“ poznamenal King.

„Mám ho přes ruchové mikrofony. Je nahoře v kanceláři,“ upozornil operátor.

„Zapni reproduktory,“ navrhl Hanley.

„To je Manet,“ vykládal Ho.

„Mně se vždycky Monet a Manet pletli,“ vykládala Huxleyová. „No, umění není moje silná stránka.“

„A co je tedy vaší silnou stránkou?“ zeptal se Ho.

V ten okamžik promluvil Hanley prostřednictvím miniaturního přijímače v Juliině uchu. „Julie,“ šeptal, „Ho musí dolů pronést přípitek.“

„Raději vám to ukážu, než bych o tom jen mluvila,“ předla Candace, „ale ne teď. Až začnou hrát a můj přítel bude mít dost práce, budu se cítit bezpečnější.“

„Na bezpečnost dbát musíme,“ připustil Ho.

Huxleyová k němu došla a otřela se o něj svými bujnými přednostmi.

„Musím rychle pronést ten přípitek,“ rozhodl se Ho se stále vzrůstající touhou.

„Já se tam taky musím ukázat,“ přidala se Julie. „Pak na sebe budeme mít spoustu času.“

Ho zamířil ke dveřím a společně vyšli z kanceláře.

ČÍŠNÍCI UVNITŘ STANU uklízeli sklenky po aperitivu a pak začali nalévat punč z křišťálových džbánů do připravených skleniček. Většina hostů už zase seděla na svých místech. Ho kráčel prostřední uličkou směrem k jevišti se skleničkou punče v ruce.

Mark Murphy usazoval poslední nálože kolem domu a strnul. Do kapsy si strčil dálkové ovládání a pak odešel dozadu. Juan stál vedle jeviště a pozoroval dav. Ohromná kabelka Crabtreeové ležela na zemi. Špičkou boty se pořád přesvědčovala, zda je na svém místě. Nedaleko postávali Kasim, Lincoln i Halpert, kteří byli připraveni převzít svoje role. Před stanem nervózně přeshlapovali tři muži Remanovy ochranky.

Ho došel ke Cabrillovi. „Jsou reproduktory už v pořádku?“

„Ještě okamžik,“ řekl Cabrillo a dělal, jako když něco nastavuje. „V pořádku, pane.“

Ho znovu zatřásl do mikrofonu, aby se přesvědčil, že funguje.

MNICH VYŠEL Z jídelny, ale najednou se zarazil. Nad přístěnkem sice visel arabský nápis, ale Zlatý Buddha tam chyběl. Masivní zlatá socha nikde nebyla. Rychle se vrátil do jídelny, aby zalarmoval ostatní. Do hlavního chrámu vběhlo dvanáct mnichů ve žlutých hábitech. Zhodnotili celou situaci a nejvyšší z nich vběhl do kanceláře a zvedl telefon.

PROČ TY PLOŠINY NEMAJÍ BRZDY?“ zlobil se jeden z motorkářů, když se pokoušel alespoň podpatky zbrzdit na svahu plošinu.

Druhý muž běžel před ní, ale ani jemu se vzhledem k měkké půdě nedařilo její rychlost nějak významně ovlivnit.

„Tak se jen pořádně drž,“ zašeptal směrem ke kolegovi.

Nakonec spíš doklouzali na úpatí svahu, o nějakém řízení nemohlo být ani řeči. Jakmile však získali nad plošinou kontrolu, odtlačili ji k motocyklu. Pak přeřízli popruhy jistící sochu. Muž vpředu otevřel dveře sajdkáry.

„Naložíme to.“

V té samé chvíli se nahoře rozezněl chrámový zvon.

„Ksakru,“ zaklel první muž, když se snažili dostat objemný kovový kolos do sajdkáry. „Doufal jsem, že než to zjistí, budeme alespoň z parkoviště pryč.“

„Přivážu ho do vozíku,“ navrhl druhý, „a ty nastartuj.“

Muž se posadil na motorku a otočil klíčkem. Motor okamžitě naskočil.

Druhý zajistil Buddhu ve vozíku, pak sedl na svůj stroj a i on nastartoval. Podíval se vzhůru. Uviděl skupinu rozezlených mnichů řítící se smerem k nim. Zatroubil. Muž před ním se podíval na klopýtající muže, sepnul spojku a zařadil rychlost. Přidal plyn a v plné rychlosti se řítil pryč.

JEŠTĚ JEDNOU VÁM VŠEM DĚKUJI za návštěvu,“ pronášel Ho, „ale dřív než pozvedneme sklenky, potlesk pro Rekruty.“ Dav se roztleskal.

„A nyní,“ vyzval je Ho, „si připijme.“

„Na klid a zdar tohoto svátečního dne,“ řekl. „Vzpomeňme oběti těch několika, kteří přispěli k tomu, aby mnozí jiní našli klid.“

Přiložil sklenku ke rtu a napil se. Dav následoval jeho příkladu.

„A teď se bude podávat večeře,“ připomněl Ho, „poté znovu vystoupí kapela.“

OPOJNÝ LEKTVAR ROZLIT,“ oznamoval všem posluchačům Hanley. „Začínáme za pět minut.“

Když našinec ví, kam se podívat, život připomíná dobře organizovaný balet. Pokud je v obraze, i zdánlivě nesouvisející události začnou do sebe zapadat. Jestliže by někdo sledoval dnešní večírek z ptačí perspektivy, všiml by si dvou zcela rozdílných skupin lidíček.

Osoby patřící ke Společnosti se začaly pohybovat jako figurky na šachovnici, zatímco hosté tvořili kompaktní celek.

Sung Ré se pokoušel zaostřit, ale vnitřek stanu mu před očima ujížděl a neměl pevné obrysy. Periferním viděním zahlédl jakési modré skvrny. Pak spatřil žlutočervené cosi, co mu podle jeho představ připomínalo červenožlutou lasičku. Když ale otočil hlavou, byla pryč. Vtom zazvonil jeho mobil.

„Sotva vás slyším, pane,“ ozval se jeden z jeho detektivů.

Ré zíral na maličký přístroj. Držel ho daleko od úst, jako by nebyl schopen odhadnout vzdálenost. Pokoušel se jej přiložit ke rtům, ale tentokrát se uhodil do spánku.

„Co to je?“ ptal se sám sebe.

„Už vás slyším lip, pane. Právě nám volal opat chrámu A-Ma. Hlásí, že dva muži ukradli velkého Zlatého Buddha, kterého tam vystavovali.“

Ré se na okamžik zamyslel. Podobný Buddha přece sedí vedle stanu.

„To je v pořádku,“ řekl Ré, „Už jsem ho viděl.“

„O čem to mluvíte, pane?“

Ré zíral na květinovou výzdobu uprostřed stolu. Najednou se v ru objevila hlava koně a promluvila s britským přízvukem: „*Pojd' se projet.*“

„Poslouchej, ty tam,“ oznámil, „už tu mám koníčka.“

Ré sklonil telefon a otočil se k postavě hned vedle.

„Viděl jste mého koně?“

Jenže ta postavička vedle byl skřet hovořící prapodivným jazykem, kterému Ré ani zbla nerozuměl.

ŘEV MOTOCYKLOVÉHO MOTORU přehlušilo houkání sirény na druhé straně kopce. Dvojice mužů vypnula motor a poslouchala. Zvuk se nezesiloval, ale také nepolevoval.

„Výborně,“ řekl první z nich, „visí v dopravní zácpě. Přesně, jak jsme to plánovali.“

„Jdeme na to,“ řekl ten druhý. Nastartovali a odjeli.

DETEKTIV LING PUO KŘÍČEL DO vysílačky. K Hoovu sídlu mu zbýval už jenom pouhý kilometr, ale díky dopravní zácpě to prostě rychleji nešlo.

„Dostanete se někdo k chrámu?“ volal na jednotlivé hlídky.

Hlásily se mu, ale všechny někde uvízly. Jedině hlídka ve vnitřním přístavu popojela alespoň pár stovek metrů.

„Dva muži na motocyklech ukradli Zlatého Buddhu,“ hlásil do vysílačky a současně zmáčkl klakson. „Zahlédli jste někoho?“

Zloději zmizeli beze stopy.

Detektiv najel na chodník a za zvuku sirény a s rozsvíceným majákem se hnál vpřed.

Kapela spustila *The Boys are Back in Town* od Thin Lizzie. Hanley v kontrolní místnosti *Oregonu* pozoroval vývoj událostí se značnými obavami. Po podání omamného lektvaru sice očekávali kdejaké trable, ale teď všude vládl zmatek nad zmatek. Muži ve fracích a ženy ve večerních robách se vrhali na taneční parket, a některé dámy se dokonce začaly svých svršků zbavovat.

Stanley Ho se motal ve stanu jako ve snách. Točila se mu hlava, ale neměl ponětí proč vlastně. Candace stála na druhé straně stanu. Hned se k ní rozběhl.

„Máme šedesát vteřin,“ Hanley určoval rozpis z *Oregonu*.

„Slyším zvuk policejních sirén,“ ozval se varovně Larry, „míří určitě k nám.“

„Moniko,“ obrátil se Hanley na Crabtreeovou, „slyšíš je taky?“ Crabtreeová se natočila do objektivu kamery v klávesovém nástroji a mrkla.

„Ted,“ rozhodl Hanley.

Crabtreeová skousla v ústech balíček, který před okamžikem vytáhla z kabelky. Z koutků úst se jí najednou začala valit pěna. Chytila hostitele za krk a držela se ho jako klíště.

„Murphy, jsi na řadě,“ vybídl ho Max.

Murphy zmáčkl spoušť na dálkovém ovladači. Vzápětí se ozvalo několik explozí jako při ohňostroji, pak všude, ve stanu i venku vypadla elektřina.

„Ted, to vyměníme!“ vydal rozkaz Hanley.

Barrett s Pryorem zrovna vytahovali z dodávky bednu na reproduktor a otevřeli zadní poklop. Přímo na ně se smála sádrová pozlacená socha Buddha. Reinholt mezitím zakryl vystavené dílo plachtou, aby na ně nebylo ze stanu vidět. Ze strany pak výhledu bránila řada vzrostlých rostlin v květináčích.

„Na západní frontě klid,“ poznamenal King poté, co dokončil monitorování západního horizontu v zelenkavém světle noktovizoru.

„Je tam nějaký pohyb?“ zeptal se Hanley.

King znovu pozorně pročesal celé okolí i ulici příkře stoupající k Hoovu sídlu.

„Neoznačené policejní auto s přenosným majáčkem jede po Avenida Republica. Tak tři sta padesát metrů.“

„Zasáhneš ho na tu vzdálenost?“

„To tedy ke mně nemáš moc velkou důvěru,“ ohradil se Larry. „Je to auto, ne moucha. Pochybuji, že trefím řidiče mezi oči, ale člověk nikdy neví.“

„Nic takového nezkoušej, jenom pneumatiku.“

„Tak dobře, počkej,“ přítakal King.

Opřel ručnici o větev a začal řízeně dýchat. Čekal, až mu policejní vůz vjede do zorného pole. Najednou se dostal do podivného stavu, jakéhosi zen ostřelovačů. Když zaměřil cíl, vše se jakoby zpomalilo. King zmáčkl spoušť, úderník zažehl roznětku a výbuch střelného prachu vystřelil náboj z nábojnice a vyslal rotující střelu do výbrusu hlavně. Kulka opustila hlaveň, prolétla tlumičem a hnala se k cíli.

„Ksaku,“ zaklel Puo, když mu splaskla pneumatika. Zpomalil a zastavil u chodníku. Vystoupil z vozu a nechal dveře otevřené. Pohlédl na chodník, aby zjistil, na co vlastně najel. Nic ale neviděl, což ovšem vůbec nic neznamenal. Požíval se do prudkého kopce. kam chtěl dorazit, ale nakonec usoudil, že je moc příkrý. Vklouzl zpátky na místo řidiče a zapnul vysílačku.

„Cíl už nejede a volá o pomoc,“ s klidem hlásil King.

„Dobrá práce,“ poděkoval Hanley.

Díval se na monitory, ale bez osvětlení nerozeznal nic. Očima přeskakoval ze svých hodin na časový rozpis jednotlivých kroků. Uběhlo třicet vteřin. King dál sledoval pozemek. Ze zadních dveří kuchyně vykroukla skupinka kuchařů. Larry přešel noktovizorem

prostor před domem a zaznamenal, že hlavní brána se automaticky otevřela při výpadku proudu. Deset vteřin.

„Máš zaměřené rachejtle?“ zeptal se Hanley.

„Jasně.“

„Chraň si oči,“ radil Hanley.

„Přejdou na svoje vlastní,“ souhlasil King.

„Pět, čtyři, tři, dva, jedna.“

King zmáčkl spoušť a zasáhl balíček, který Murphy uložil na určené místo dávno předtím. K nebi se zvedly první římské svíce za ohlušujících explozí. Hmoždíře chrlily roje barevných hvězdic. Rachejtle vyhořely a jejich pád doprovázelo syčení. King si protřel oči a hleděl do osvětleného prostoru.

Před stanem třikrát zablikala baterka.

„Záměna dokončena,“ ohlásil význam tohoto signálu.

„Pošlete vrtulník,“ přikázal Hanley operátorovi.

„Dostala záchvat,“ křičel rozčilený Ho.

Princezna Monika Crabtreeová mu visela na krku a koulela očima. Ho viděl, že se jeho osobní lékař zmítá na parketu a na jeho úpěnlivé prosby o pomoc nijak nereaguje. Naštěstí se tam objevil Barrett.

„Té ženě je zle,“ špitl k němu milionář.

Muž ji od něho odtrhl a položil na zem. Uvnitř stanu panoval chaos a hudba dál hrála, ale nikdo z přítomných si v nastávající tmě nevšiml, že hudebníci už dávno zmizeli. Hlava se stále točila i hostiteli, a ten ještě pořád nebyl schopen se na nic soustředit. Strážný právě líbal Crabtreeovou.

„Jazyk ne,“ zašeptala Crabtreeová.

Barrett chvíli předstíral resuscitaci a pak se obrátil k Hoovi. „Ta žena asi umírá.“

„Volejte pro pomoc!“ rozhodl Ho.

Strážný vzal svou vysílačku a zavolal ambulanci. „Juane,“ předával Hanley pokyny, „ptáček je na cestě.“

„Už pro nás jedou,“ informoval Juan svůj tým. „Připravte se.“ Reinhold s Pryorem hbitě tlačili vozík s velkou bednou na reproduktory s falešným dnem ke vzdálenější straně určené přistávací plochy. Jakmile odstavili vozík, vytáhli z kapes zelené fluorescenční tyčinky

a přelomili je. Chemickou reakcí se tyčinky rozzářily. Rozmístili je do nepravidelného kruhu, v němž bude pilot vrtulníku přistávat.

Uvnitř stanu už panoval naprostý chaos. Lidé zpívali, kymáceli se ze strany na stranu, tancovali a poskakovali. Sung Ré osahával u stolu jakousi ženu a starosta Macaa pil vodu z vázy.

Jedině Winston Spenser vypadal až podivně klidně. Nesnášel ovocný džus, kdykoli mu bylo nevolno. Přípitek sice jen předstíral, ale stejně pochopil, že se něco šeredně zvirtlo. Pak ucítil píchnutí v šíji. O vteřinu později mu hlava klesla na stůl.

ZÁCPA NA OKAMŽIK polevila a policejní vůz ženoucí se přístavem se přece jen rozjel. Policista za volantem zahlédl dva motocyklisty, jak zahýbají na Calcada da Barra. Sešlápl plynový pedál až k podlaze a hnal se za povedenými zloději.

„Vidím je,“ křičel do vysílačky. „Míří na severozápad na Calcadu.“ Muž vezoucí ve vozíku sochu zahlédl policejní vůz ve zpětném zrcátku. Mávl rukou. Druhý motocyklista se podíval přes rameno a krátce přikývl. Zpomalil a počkal, až jej policejní vůz dojede. Pak se natáhl do sajdkáry a trhl pákou na jejím dně.

PEČLIVĚ NAPLÁNOVANÝ VEČÍREK pana Hoa se zvrhl v orgie. Juan Cabrillo právě kráčet k Hoovi, který se skláněl nad tělem Crabtreeové. Ho jednal jako ve snách. Stále ještě nedokázal pochopit, co se kolem něho děje, a droga jeho bystrosti také nepřidala. Před několika okamžiky se tu objevila ona lesbická organizátorka večírků, aby mu sdělila, že pojistky se nedají nahodit. Doporučila, aby se jen zvedly boční plachty. Do stanu tak pronikal přirozený měsíční svit. Většina lidiček se už ale stejně vykolébala ven na trávník.

„Pane,“ hlásil muž z ochranky, „ambulance nemůže projet. Ulice jsou ucpané. Doporučují leteckou evakuaci.“

Ho se podíval na Moničino již téměř bezvládné tělo. Smrt dámy z vysoké aristokracie rozhodně nebude tou událostí, pro kterou budou jeho společnost dále vyhledávat.

„Zaříd'te to,“ rozhodl rychle navzdory zamlženému vědomí.

„Už se stalo, pane,“ uklonil se muž v uniformě. „Máme ale ještě jeden problém.“

Tohle přesně Ho potřeboval.

„Co je to?“

„Tamhle se zhroutil ještě jeden host.“ Strážný ukazoval na Spensera ležícího na stole.

„Odneste ho odtud.“

Juan pokračoval: „Pane Ho, mým chlapcům je nějak divně. Pustili se do těch vašich jednohubek, chutnaly skvěle, ale něco s nima nebylo v pořádku. Navrhují ukončit večírek a hosty poslat na lékařské vyšetření.“

Před Hoovýmá očima se zhroutil celý svět.

„My odjíždíme,“ pokračoval Cabrillo. „Dojedu s dodávkou dozadu a budeme nakládat.“

„Já ale vaši zvukovou aparaturu potřebuji,“ namítl Ho, „abych mohl promluvit ke svým hostům.“

„Už jsme ji rozebrali,“ odbyl ho Cabrillo. „Ve voze ale máme přenosný megafon, půjčím vám ho. Hned jsem zpátky.“

Ho se obrátil k čekajícímu muži z ochranky. „Kdo hlídá Buddhu?“ „Dva moji muži, pane,“ odvětil Barrett zdvořile. „Doporučuji přenést sochu dovnitř.“

„Ke mně nahoru do kanceláře,“ přitakal Ho.

Zdáli se už ozývaly rotory vrtulníku.

Strážný vydal vysílačkou rozkaz, aby sochu uklidili do domu. Pak se sklonil ke Crabtreeové, vzal ji lehce do náruče a nesl pryč, směrem k přistávací ploše. Cabrillo kráčel k dodávce. Jakmile usedl za volant, natočil venkovní zrcátko a zahleděl se do objektivu.

„Sbíráme nádobíčko,“ řekl a pak už jen otočil klíčkem v zapalování.

MAX HANLEY NA OREGONU ohromeně sledoval celý ten mumraj. Tam dole se obě skupinky hostů notně lišily. Operativní skupina Společnosti se pohybovala s jasným účelem, zatímco zbytek hostů působil roztěkaně, rozjařeně a nerozhodně. Chaos a zmatek převzaly nadvládu. Nadešel čas zvednout kotvy.

„Murphy, Lincolne, Halperte,“ začal Hanley udělovat rozkazy, „už k vám jede Juan. Vše naložit co nejrychleji. Mazejte před barák.“

Zaznamenal slova souhlasu kolegů.

„Rossová, vylít punč a naservírovat pančované jednohubky.“

„Larry?“ zeptal se Hanley. „Co vidíš?“

„Polda se pořád opírá o kapotu a čeká na pomoc. Ten nám překážet nebude. Strážný vynáší Moniku ze stanu a jdou k místu přistání.“ King znova pomocí svého zařízení monitoroval pozemek. „Dvě uniformy vezou sádrovýho Buddhu k zadnímu vchodu do domu.“

„Dobrá,“ přitakal Hanley. „Všichni jsou ve hře. Slez dolů, jak budeš moci, a drž se při zdi. Řeknu Juanovi, aby tě naložil, až pojede okolo.“

„Jasně,“ řekl King.

Rozložil svou ručnici a pečlivě ji schoval do pouzdra. Pak se spustil z koruny stromů dolů a vyrazil na procházku západním směrem.

„Koho jsme ještě nepoužili?“ ptal se Hanley operátora, který měl na starost seznam všech účastníků této akce.

„Truitta.“

„Kde je Julie?“

„Naposledy jsem ji viděl ve stanu,“ pokračoval muž. „Ale když předseda zničil klávesy, přišli jsme uvnitř o kameru.“

„Dicku,“ zvolal Hanley, „jestli mne slyšíš, ohlas se někomu z týmu.“

Cabrillo jel velmi pomalu, protože se mu pod kola pořád pletly motající se postavy. Zajel k parkovišti a otevřel dveře. Truitt vyšel ze stanu a natočil se směrem k objektivu umístěnému ve zpětném zrcátku.

„Dicku, najdi Julii,“ vybídl ho Hanley. „Znehybněla našeho překupníka umění. Odneste ho do vrtulníku. Oba dva pak odjedete v její limuzíně.“

Truitt zvedl do kamery palec na znamení souhlasu, otočil se a odběhl.

Ostatní muzikanti zatím do nákladového prostoru dodávky rychle rovnali bedny a elektroniku. Nad jezerem Nam Van už blikala navigační světla vrtulníku a vzduchem se rozléhalo silné hučení lopatek rotoru.

Vřava uvnitř stanu nepolevila. Huxleyová si povídala s Hoem, který se nedokázal pohnout z místa. Jeho mysl nestačila zpracovávat všechny události kolem něho.

„Kde je ten megafon?“ vykřikl. „Musím varovat hosty.“

„Kde ho najdu?“ zeptal se Truitt.

„Megafon má ta hudební skupina,“ soukal ze sebe Ho, „alespoň tak to říkali.“

„Jsou vzadu ve stanu,“ poznamenal Truitt. „Dojděte si tam.“

Ho se odkymácel.

Truitt se naklonil k Juliině uchu. „Kde je ten obchodník s uměním?“

Huxleyová ho dovedla ke Spenserovi a společně s Truitem ho odnášeli k přistávací ploše.

Pilot vrtulníku snížil rychlost a zastavil se nad domem. Pronajatý Eurocopter EC-350 byl velmi dobře ovladatelný stroj, který se udržel na místě bez zbytečného manévrování. Na palubním rádiu nyní pilot změnil frekvenci.

„Čekám na ně,“ hlásil na *Oregon*.

„Co se tam dole děje?“ otázal se Max.

Pilot rozsvítil přistávací světla.

„Dvě postavy přinášejí třetí k přistávací ploše,“ hlásil pilot. „Jinak nic.“

„Jakmile budou blízko, přistaň,“ vydával pokyny Hanley. „Co nevidět přibude další dvojice. To zboží naložíte leda tak ve čtyřech.“

„Tome?“ ozval se znovu Hanley.

Ridič limuzíny slečny Crabtreeové teď zablikal světly.

„Bliká tady nějaké auto,“ sděloval pilot.

„Zajed' na trávník a zaparkuj vedle přistávací zóny,“ nařizoval Hanley Reyesovi.

Světla znovu blikla a limuzína se rozjela.

„Slyšel vás,“ konstatoval pilot.

Hanley nervózně přecházel sem a tam. V následujících okamžicích musí všechno klapnout na jedničku. Pokud se všichni budou držet plánu, budou pryč za pár minut. V terminologii Společnosti před sebou měli „kritický úsek“. Dobu, ve které se mohlo během několika vteřin všechno zkazit.

„Juan mává,“ ozval se operátor a ukázal na monitor.

Vzápětí se do záběru přihnal Ho.

„Co tady děláte?“

Cabrillo se otočil a rukou si uhladil vlasy. „Jen jsem se přičísl.“

Ho přikývl. „Máte ten megafon?“

Cabrillo se natáhl za sedadla a vytáhl přístroj. Podal mu ho.

„Je na baterky,“ ukazoval Juan, „stačí jen zapnout.“

Ho přepnul páčku. „Zkouška zvuku.“

Megafon fungoval. Ho hleděl do zadní části vozu, kde byli na lavicích mezi těmi všemi elektrickými kousky rozloženi muzikanti.

„Kde je Candace?“ zeptal se Ho s už docela jasnou hlavou. To bylo nebezpečné.

„Čeká na nás před domem,“ vykládal Cabrillo, když se soukal za volant. „Teď už ale musím odvést kluky do nemocnice.“

„Řekněte jí, že tu může zůstat, když bude chtít,“ řekl Ho.

„Zmíním se,“ ujistil ho Cabrillo, když otočil klíčkem v zapalování. Pak zařadil rychlost a pomalu se začal prodírat davem lidí.

Ho se do stanu vrátil už s mnohem čistější hlavou. Uvědomil si, že musí najít vyvýšené místo, aby ho bylo dobře slyšet. Jeho kancelář je přece v nejvyšším patře.

Vrtulník dosedl a Truitt otevřel zadní dveře.

Truitt, Barrett, Reyes a Huxleyová se pokoušeli přemístit objemnou bednu do nákladového prostoru. Když už Zlatého Buddhu náležíte zajistili, položili na zem Spensera a pomohli Crabtreeové nastoupit.

Truitt zasunul dveře a dvakrát na ně zabouchal. Pilot se na daný signál odlepil od země. Všichni venku se předklonili a chránili si obličej před vichrem způsobeným lopatkami helikoptéry stoupající do noci.

Jakmile vrtulník zmizel z dohledu, Reyes vstal. „Chlapci, mám vás svězt,“ řekl nenuceně.

Reinholt s Pryorem zrovna sešli ze schodů. Prošli předními dveřmi jen pár sekund před tím, než se Ho vydal do své kanceláře.

„Kde máme jednotlivé umělce?“ zeptal se Hanley.

„V helikoptéře je Crabtreeová, limuzínou odjíždějí Reyes, Barrett, Truitt i Huxleyová. Muzikanty má Cabrillo v dodávce.“ Operátor náhle ukázal na obrazovku. „Právě objeli stan a přijíždějí před dům.“

„Kde je Rossová?“

„Tam,“ ukázal operátor na obrazovku.

Když dodávka projížděla kolem stanu, zachytila kamera umístěná v zrcátku Lindu stojící vedle.

Před pár minutami nařídila číšníkům, aby sebrali všechny skleničky, pak na vozíku přivezla všechny džbány a překlopila je.

„Lindo, okamžitě ke svému vozu. Ihned odtamtud vypadni.“

Rossová okamžitě změnila směr a zamířila rovnou na parkoviště.

„Kde je kdo?“ zeptal se Hanley.

„King čeká u zdi na vyzvednutí. Dva strážní by už měli být venku,“ počítal operátor.

„Juane, je dodávka plná?“ otázal se Hanley Cabrilla.

Cabrillo souhlasně zabručel do zrcátka.

Dodávka zajela na příjezdovou cestu a mercedes se zařadil rovnou za ni. Na peugeot Rossové zbylo v koloně poslední místo. Vlezla si dovnitř a nastartovala.

„Zpomal u vjezdu a řekni strážným, že je sveze Rossová,“ navrhl Hanley jedno možné řešení. Cabrillo jen přikývl.

Po chvilce už dodávka zpomalila před vchodem do domu a Juan oba čekající informoval, jak se dostanou ven. Pak už mířil rovnou k hlavní bráně. První tým už opouštěl pozemky pana Hoa.

Stanley Ho zrovna vešel do své kanceláře. Pospíchal k oknu, aby upozornil své hosty na nutnost zajít k lékaři, ale vzápětí málem oněměl.

Cabrillo projel bránou a zatočil doprava.

„Na rohu u zdi zpomal,“ přišel Maxův pokyn. „Přidá se k vám Larry.“

Limuzína jedoucí v jeho těsném závěsu před odbočením zpomalila a v okamžiku, kdy Rossová přijížděla před hlavní dveře. Reinholt s Pryorem rychle nastoupili. I tento vůz se rozjel k hlavní bráně.

„Zavít bránu,“ řval Ho z okna jako smyslů zbavený.

„Nemáme proud, pane,“ odpovídal mu strážný. „Brány jsou otevřené.“

„Nikdo nesmí odejít!“

Rossově chybělo k průjezdu bránou asi deset metrů, když se muž u brány vyřítíl z vrátnice. Zoufale se snažil vytrhnout pistolí z pouzdra. Linda však nebyla žádná útlocitná slečinka. Sešlápala pedál a mířila rovnou na něj. Muž musel ve zlomku vteřiny vyřešit hamletovskou otázku.

Cabrillo uslyšel lupnutí, když Larry King seskočil ze zdi na střechu dodávky. Sklouzl dolů a v ruce držel pouzdro s puškou. Odsunul dveře, pouzdro hodil za sedadla a vklouzl Halpertovi do klína. Limuzína stojící dodávku předjela a bez ohledu na křižovatku se hnala dál.

Když muž z ostrahy v posledním okamžiku odskočil stranou, proletěla Rossová branou nejméně osmdesátkou. Potom prudce sešlápala brzdy a strhla vůz doprava.

Pak opět sešlápala plynový pedál až k podlaze. Kousek před ní se už znovu rozjížděla Cabrillova dodávka. Ani on nedbal dopravních předpisů a prudce zatočil doprava za limuzínou. Ostraha už však stála ve vozovce s pistolí v ruce. Muž zamířil a několikrát vystřelil.

První kulka zasáhla levé zadní světlo, druhá a třetí šly mimo. Čtvrtá však proletěla zadním oknem a roztránila zpětné zrcátko v

okamžiku, kdy ani Rossová nezastavila na křižovatce. Prudkým trhnutím volantu doleva zamířila k moři.

ZATAŽENÍ ZA PÁKU otevřelo otvor na dně postranního vozíku a po skluzavce se na vozovku vysypal jeho obsah. Malé kovové prstence velikosti oblázků trochu připomínaly drápky z dětské hry. Na rozdíl od nich však měly ostré hrany a trčely z nich špičaté trny. Poskakovaly po asfaltu a vytvořily na vozovce plynulou vrstvu.

Motocykl nabral rychlost v okamžiku, kdy policejní vůz vjel do pasti plné ostrých úlomků.

Explodovaly nejprve přední a vzápětí i zadní pneumatiky. Řidič ztratil nad vozem kontrolu. Dupal na brzdy a pokoušel se automobil zastavit. Následoval smyk, který vozem hodil doleva, kde narazil do novinového stánku a vzápětí do telefonního sloupu. V tu chvíli se nafoukl airbag a zatlačil policistu zpátky do sedadla. Když se odvětral oblak prachu, byly motorky už o dva bloky dál.

Policista odstrčil airbag z obličeje a natáhl se k vysílačce. „Havaroval jsem a ztratili jsme je.“

DETEKTIV LING PUO MONITOROVAL policejní hlášení ve svém neoznačeném voze. Právě přijel odtahový vůz. Z velitelství už přišla informace o krádeži v Hoově sídle. Tam ale měl hlídat Sung Ré, jeho přímý nadřízený. Detektiv nechápal, proč se jeho šéf nepokusil sestavit pátrací tým, aby zloděje zadrželi co nejdříve. Před chvilkou zaslechl hlášení o krádeži v chrámu A-Ma a o mužích unikajících na motorkách. Ne, to nemohla být náhoda. Rozběhl se k vozu odtahové služby.

„Naložte to auto, rychle,“ vydával příkazy. „Pak mě vemte na Estrada da Penha.“

„Hned to bude,“ ujistil ho řidič.

Detektiv vzal z vozu přenosnou vysílačku. Pozorně poslouchal zatímco dělníci připojovali hák. Za pár minut se už sunuli nahoru do kopce, směrem k pozemku Hoa. Po několika minutách vůz zastavil u zdi táhnoucí se kolem milionářova sídla. Ling Puo se hned vydal k bráně, kde se mu do cesty postavil strážný. Detektiv vyndal odznak

„Detektiv Ling Puo,“ vychrlil ze sebe, „policie Macao.“

„Jsem rád, že jste tady,“ řekl muž z ochranky. „Pan Ho se asi zblázní.“

„Co se tady stalo?“

Muž vyprávěl o nepovedeném večírku. „Párkrát jsem je zasáhl,“ chlubil se, „ale oni jeli stejně dál.“

Ling Puo si zapsal všechny podrobnosti a vzápětí je vysílačkou předával ostatním hlídkám. „Okamžitě vyhlásit celostátní pátrání. Pokud je hlídka někde spatří, budou je sledovat. O zásah se pokusí jedině v případě, že budou mít dostatečné zálohy.“

Policejní prezidium potvrdilo sdělení. Detektiv se znovu vrátil ke strážnému. „Viděl jste tu jiného policistu? Měl tu být pan Sung Ré, můj šéf.“

„Viděl jsem ho přicházet,“ připustil muž. „Ven ale nešel, to vím docela určitě.“

Puo přikývl a vydal se k domu. Cestu si zkrátil přes trávník a rozrazil dveře dokořán. Stanley Ho seděl v salonu na gauči, s mobilním telefonem u ucha. Inspektor Ré seděl v jednom z křesel.

„Pane, co se tu stalo?“ Puo hleděl na svého šéfa s velkým překvapením v očích.

Ré si mnul spánky. „Myslím, že nás omámili. Pomalu už začínám vnímat okolí, ale soustředit se nedokážu.“

Puo přikývl a dál sledoval, co říká do telefonu.

„Co si myslíte?“ řval. „Volali jsme pohotovost.“

„Ne, pane, nemáme tady žádný záznam.“

„S vámi si to vyřídím!“ Ho zlostně práskl telefonem.

„A vy jste kdo?“ obořil se na Puoa.

„Detektiv Ling Puo,“ představil ho Ré. „Můj nejlepší člověk.“

„Věci se mají takto,“ syčel zlostí Stanley Ho. „Dnes v noci byl ukraden vzácný umělecký předmět nevyčíslitelné hodnoty.“

„Co přesně, pane?“

„Skoro dva metry vysoká zlatá socha Buddhy,“ vysvětloval Ho.

„Stejná socha ale dnes zmizela také z chrámu A-Ma,“ vrtěl hlavou Puo. „Pochybuji, že je to náhoda.“

„Hned je mi líp,“ ulevil si Ho sarkasticky.

„Kam jste před okamžikem volal, pane Ho?“ zeptal se Puo. „O čem jste to mluvil?“

„Jednomu významnému hostu se tu udělalo špatně a my zavolali vrtulník, aby ji odvezl do nemocnice,“ vysvětloval už klidněji Ho.

„Jenže tam není o našem telefonátu ani zmínka.“

„Volal jste vy osobně?“ Puo pomalu pronikal k jádru zločinu.

„Ne, jeden muž z ochranky,“ zavrtěl hlavou milionář. „Stál jsem vedle něho.“

„Vyslechnu je,“ rozhodl Puo.

„Bohužel to nepůjde,“ zavrtěl hlavou Ho, „už jsou pryč.“

„Najímal jste je osobně?“ pokračoval Puo.

„Ne, pojišťovací společnost, která provedla soudní odhad toho vzácného předmětu,“ připustil Ho.

„Jak se ta společnost jmenuje?“

Ho vytáhl z kapsy fraku vizitku. Detektiv hned vytočil uvedené číslo. Představil se a dlouhou chvíli mluvil s operátorkou. Nakonec jí nechal číslo svého mobilu a zavěsil.

„Volá svému šéfovi, pane Ho,“ řekl velmi vážně Puo. „Ale podle ní za poslední měsíc s vámi nikdo od nich nejednal.“

„To je naprostý nesmysl,“ vrtěl hlavou Ho, „byl tady pojišťovák a mám od něj podepsanou smlouvu.“

„Dojednal ji váš obvyklý pojišťovací agent?“ zeptal se detektiv.

Náhle mu bylo všechno jasné. Od samého počátku se stal obětí nemilosrdného podvodu.

„Ty parchanti,“ vykřikl. Hřbetem ruky shodil ze stolu všechny dekorace a vzápětí mrštil židlí proti zdi.

„Pane Ho, uklidněte se, prosím,“ řekl Puo tiše. „Probereme to celé od začátku.“

HANLEY SLEDOVAL BLIKÁNÍ na displeji GPS lokátoru, který ukazoval polohu dodávky, limuzíny a peugeota. Zatím vše klapalo podle plánu. Hanley ve svém notesu otočil na další stránku. „Je čas oznámit únosy,“ vybídl operátora.

Muž vytočil číslo městské policejní služebny a dal jim Lassiterovu adresu a vzápětí Iseldinu. Za dvě minuty se už policejní auta hnala na

dvě rozdílné adresy. Trochu víc zmatku uprostřed velkého chaosu rozhodně nemůže uškodit.

Pod chrámem A-Ma, nedaleko Námořního muzea, Linda Rossová zastavila a vystoupila. Střela, která roztrátila zrcátko, zasáhla Reinholta sedícího na místě spolujezdce. Krvácel z pravého ucha.

„Pomoz mu do člunu,“ požádala Pryora.

Pak se přehoupla přes okraj doku, kde byl ukotven desetimetrový skarabeus. Vylezla nahoru na palubu výkonného plavidla, nahodila motory a provedla rychlou kontrolu. Když motory už spokojeně předly, vrátila se do doku a šla zpět k autu.

„Vem ho na palubu. Hlavu ale musí mít pořád nahoře,“ poznamenala Linda, když mýjela Pryora se zraněným Reinholtem.

Odemkla vůz, otevřela kufr a chvíli do něj zírala. Nastavila časový spínač, chvíli počkala, aby zkontrolovala odpočítávání, a rychle se rozeběhla k čekajícímu plavidlu.

„Umíš tohle řídit?“ zeptala se Pryora.

„Jasně,“ ujistil ji a otevřel trysky.

Když skarabeus vyjel z doku, šla Linda ošetřit Reinholta. Ve vzdálenosti asi sto metrů od doku už začali nabírat rychlost, v té samé chvíli se peugeot proměnil v ohnivou kouli.

UNÁMOŘNÍHO MUZEA došlo k výbuchu,“ hlásil dispečer Ling Puovi. „Uhasit a zahájit záchranné práce,“ přikázal detektiv. „Už víte něco víc o těch únosech?“

„Hlídka se blíží na první adresu,“ oznamoval dispečer, „severní oblast, velký dům. Druhá hlídka bude někde u mrakodrapů.“

„Informujte mě,“ řekl Puo. Došel k oknu a zamyšleně hleděl do sloupu stoupajícího kouře.

BARRETT SEDÍCÍ VEDLE Reyese ze sebe konečně shodil stejnokroj ochranky. Najednou z něj byl docela normální chlapík v plandavých kalhotách a černém tričku.

„Hele, Ricku, co je lepší? Válet se na peci nebo se ohrát při akci. dobírala si ho Julie.

Huxleyová seděla vzadu s Richardem Truitem. Přes koženou vestičku, která stejně téměř nic nezakrývala, si raději navlékla modrý

svetr bez rukávů. Ted' pod ním šmátrala rukama, jak se té kůže chtěla rychle zbavit. Když se jí to podařilo, stáhla okno a vyhodila ji ven. Barrett ji sledoval ve zpětném zrcátku.

„Připouštím, že v kuchyni to rozhodně není taková vzrušující zábava,“ připustil.

Truitt rozsvítil lampičku v zadní střední konzoli a z malého úkrytu vytáhl falešný knír, který si hned přilepil pod nos. Kníry se musí nakroutit, což Richard také hned udělal. Z přihrádky dále vytáhl umělý chrup, který si nasadil na vlastní. Výsledek zhodnotil v zrcadle. Pak po voze začal roztírat jakousi šedou tekutinu z malé lahvičky.

„Ted' už určitě hledají tohle auto,“ prohodil.

Reyes sjel volnou rukou k hrudníku a stáhl ze sebe košili ze stejnokroje řidiče. Roztrhla se v půli a pod ní se objevila úplně jiná. Svlékl i kalhoty a nahradily je jiné, s pečlivě nažehlenými puky. „Sluneční brýle,“ houkl na Truitta, který mu je podal. Nasadil si je. Také Julie si mezitím rozeplula suché zipy na svých kožených kalhotách a svlékla je. Pak se nasoukala do naprosto konzervativní usedlé sukně. Z očí si sundala nalepené řasy a z plastové tašky, kterou ji zezadu podal Truitt, vytáhla kosmetický tampon, kterým setřela až příliš provokativní make-up.

Reyes zajel ke kraji silnice. Všichni vystoupili. Prošli stromořadím směrem k Hlavnímu tržišti, kde se rozdělili po dvou. Limuzína zůstala na místě s otevřenými dveřmi a běžícím motorem. Za deset minut ji sice policisté objevili, ale nenašli ani jedinou stopu, které by se mohli chytit.

CABRILLO ZMÁČKL TLAČÍTKO na dálkovém ovládní garáže. Dveře se začaly zvedat.

Jakmile vrata zase sjela dolů, všichni se s úlevou vysoukali ven z auta. „Mají už naše popisy,“ připomínal Juan, když otevíral víko suda, do terého si před akcí uložili všechny převleky a další divadelní rekvizity. „Rychle se převlečte. Pak hned vypadneme.“

Sebral desky, které ležely na šatech, a rychle se převlékl. Když byli všichni hotoví, vytáhl doklady.

„Několik z nás zůstane v noci ve městě,“ vysvětloval a současně s tím připravoval pasy a hotelovou rezervaci. „Na *Oregon* nesmíme

zbytečně upozorňovat. Žádné zmatky, jako vždycky. Zdržujte se na dohodnutých místech. V případě ohrožení si vás tam vyzvedneme.“

V klidu svým lidem rozdával nové úkoly. Pak pohlédl na svou povedenou skupinu.

„Zatím to jde,“ řekl zrovna v okamžiku, když se jen kousek od nich rozezněla siréna.

Cabrillo doběhl k oknu, ale vůz budovu jen minul. „Hasiči,“ sděloval „Rossová je v bezpečí.“

Juan se vrátil ke skupině. „Tak jo, lidi,“ vybídl je, „pojd’me se s nimi sbratřit.“

Muži prošli bočními dveřmi a ponořili se do víru nočního života.

PRYOR ŘÍDIL SKARABEA kolem výběžku Jižního poloostrova a poté rovnou ke kotvišti *Oregonu*. Rossová si stoupla mezi sedadla hned vedle kormidla.

„Jak je na tom?“ zeptal se starostlivě přes řev silných motorů rychlostního plavidla.

„Moc dobře ne,“ sykla. „Ztratil hodně krve a přišel o horní kus boltce.“

„Bolí to moc?“

„To si piš, že ano!“ ozval se Reinhold.

„Měli bychom se spojit s *Oregonem*,“ navrhl Pryor. „Aby se připravili na jeho ošetření.“

„Nemůžeme porušit rádiový klid,“ zavrtěla hlavou Linda. „Mohli by zachytit naše vysílání.“

Pryor se otočil a hleděl na svého zraněného přítele. Reinhold se jen mírně usmál. „*Oregon* monitoruje všechny frekvence, že?“ zeptal se.

„Na vodě, ve vzduchu i nad pevninou,“ přitakala Linda.

„Musíme přece udržovat klid v rozsahu námořních frekvencí,“ připomněl Pryor.

„Ano.“

„Vrtulník se ale hlásit může, protože pokud by mlčel, pak by se něco ve vzduchu chystalo?“ přemýšlel nahlas Pryor.

„Už chápu,“ rozesmála se Linda.

Pryor se natáhl k opasku pro vysílačku. „Tenhle krám vysílá také na leteckých frekvencích.“ ,

Rossová mu málem vytrhla přístroj z rukou a stiskla Scan. V tu chvíli jim nad hlavami prolétal karmínový boeing a Rossová slyšela, jak pilot dostává poslední pokyny před přistáním. Linda zmáčkla knoflík pro vysílání a vyslala volací znaky vrtulníku. Stroj před pár minutami přistál a Spenser i Crabtreeová byli přeloženi do čekajícího vozu. Pilot zrovna sundal sluchátka, když ve vysílače znova zaprasalo. Stačily dvě minuty zpoždění a výzvu by už neslyšel.

„Vrtulník čtyři dva, Rejnok Alpha,“ ozval se pilot, „pokračujte.“ Šedesát tři, hlaste jednoho indiána,“ křičela Linda do mikrofону. Šedesát tři bylo služební Lindino číslo a indián označoval zraněného v akci.

Hanley neustále seděl u mikrofону ve vysílací místnosti *Oregonu*. „Vrtulník čtyři dva Rejnok Alpha, slyšíme vás, pokračujte na určený bod. Šedesát trojko, hlaste indiána.“

„Osm čtyři.“

„Dejte mi jeho složku,“ křikl Hanley na operátora. Na obrazovce naskočily Reinholtovy spisy. Hned na první stránce se zobrazila jeho krevní skupina.

„Šedesát trojko, rozumím,“ sděloval Hanley. „Potvrdit.“

„Šedesát trojka,“ ozvala se Linda. „ETA za pět.“

„Ukončete spojení,“ nařídil Hanley.

Rossová zmáčkla knoflík třikrát. „Šlápni na to,“ pobídla Pryora.

„Připravit lůžko a potřebné věci pro transfuzi,“ řídil operaci Max. „Krevní konzerva AB pozitivní.“

„Běž na palubu,“ vyzval operátora. „Na monitoru sleduj Lindin příjezd. Zařid' okamžité vyložení zraněného a ještě předtím rozsviť všechna palubní světla.“

„Jasně, šéfe.“

V té době už pilot vrtulníku seděl v bílém chevroletu SUV a projížděl letištní bránou. Na konci příjezdové cesty k letišti zastavil na stopce. Měl za sebou skoro padesát kilometrů, když ho mýjela dvě policejní auta s majáky. Přidal plyn, aby předjel autobus.

„Bylo to o fous,“ ulevil si.

Crabtreeová právě kontrolovala Spenserův tep.

„To je fakt, ale jsme z toho venku,“ řekla klidně.

SKARABEUS PŘIRAZIL K BOKU *OREGONU*. Pryor zachytil svázací lano, které mu hodili. Přivázal člun do úchytů, aby ho posádka mohla vytáhnout na palubu, a pak počkal, až operátoři z kontrolní místnosti vynesou Reinholta. Pak opět lana mírně povolil, aby člun znovu klesl na hladinu. Vypnul motory, vylezl z kajuty a došel k vypínači na nejbližší přepážce. Skarabeus se začal volně zvedat z hladiny. Když se člun ocitl nad hlavní palubou, zmáčkl Pryor další knoflík a skarabeus dosedl na palubu. Vše trvalo jen několik minut. Na břehu už zatím policejní světlomety pročešávaly hladinu přístavu.

Jakmile zvedák dokončil oblouk, Pryor zmáčkl další knoflík. Z paluby se začaly zvedat čtyři prorezlé kovové pláty, které člun prakticky zakryly. Po dalším stisku knoflíku se nad plavidlem uzavřela zasunovací střecha. Když policie začala pátrat v kanálu, byl už zraněný muž v péči lodního lékaře.

JUAN CABRILLO VYPADAL V NOVÉM převleku spíše jako stárnoucí univerzitní profesor či jako úředník na penzi, ale určitě ne jako velitel výsadku. Zvolna se procházel centrem Macaa. Netrpělivě čekal, až se mu Hanley přes pager ohlásí.

Měli za sebou třetinu operace a už nyní se vyskytla celá řada proměnných. První část – letecký transport Buddhy – proběhla hladce. Juan však neměl ani nejmenší tušení, jak se vede druhému výsadku. Spojení udržovali jen přes řídicí místnost na lodi.

Pager se rozezvučel v okamžiku, kdy procházel kolem místního zlatnictví. Juan si přečetl určenou adresu a okamžitě se vydal na místo setkání.

ANO, PANE,“ VYKLÁDAL POLICISTA do mobilního telefonu, „on i jeho žena jsou spoutaní na posteli.“ „Stalo se jim něco?“ zeptal se Puo.

„Ne, pane,“ odpověděl policista. „Ať už to byl kdokoliv, svázal je a nechal hrát hudbu, aby se trochu zabavili, a dokonce tam byl i omluvný dopis.“

„Jak je spoutali?“ vyptával se dál Puo.

„Ví, jak útočníci vypadali?“

„Ne,“ připustil policista, „neviděli vůbec nic. Na pažích jsme našli malé vpichy, nejspíš je omámili a pak svázali nylonovými provazy, probudili se zrovna v okamžiku, kdy jsme se tam dostali.“

„Ať už to byl kdokoli, byl dobrý...,“ připustil Puo.

„Dopis předejte do laboratoře,“ pokračoval. „Zajistěte, ať technikům v domě neunikne ani jediná stopa.“

„Už se na tom pracuje,“ ujistil ho policista.

„Dobrá,“ přikývl Puo, „ozvu se.“

Detektiv přerušil rozhovor a obrátil se na svého šéfa.

„Omámili pojišťovacího agenta i jeho manželku,“ sděloval tiše „Dokonce tam nechali omluvný dopis.“

Stanley Ho už zcela nepokrytě zuřil. Nejenom, že z něj udělali blázna, ale dokonce to dokázali veřejně a přede všemi. Za všechno může ten anglický parchant – vykutálený obchodník s uměním.

„Byla to past od samého začátku,“ uvažoval nahlas Ho. „Hraběnka nebyla vůbec pravá, tu nevolnost zahrála skvěle, a letecká evakuace byla jen trik.“

Detektiv zvedl ruku, aby zmlkl, protože mu už zase zvonil telefon „Puo.“

„Pane,“ hlásil se další policista, „jsme v bytě v tom věžáku. Paní domu, jakousi Iseldu, jsme našli svázanou ve spíži.“

„Je zraněná?“

„Kdepak, až na absták z nedostatku nikotinu je v pořádku,“ sděloval důstojník. „Co jsme ji rozvázali, stihla vykourit krabičku cigaret.“

„Viděla útočníky?“

„Prý to bylo, jako by se dívala do zrcadla,“ oznamoval policista. „Zezadu k ní údajně přiskočila žena, která vypadala stejně jako ona, a ucpala ji pusou nějakým smradlavým hadrem. Víc si nepamatuje.“

Puo přiložil dlaň k mluvítku a otočil se k inspektorovi. „Zaměnili i hlavní organizátorku večírku.“

Ho zvedl ruce a začal strašně nadávat.

„Buďte pečliví, nějaké stopy tam určitě nechali,“ nabádal Puo policistu. „Ženu odvezte na služebnu, ať tam s ní sepíší podrobný protokol.“

„Jasně, šéfe,“ rozloučil se policista. Puo zavěsil.

Réova mysl se už vrátila k normálu. Chodil po pokoji a mluvil a mluvil.

„Taková operace ale potřebovala velké finanční zázemí a skvěle sehraný tým lidí,“ hodnotil situaci. „Projděme si průběh událostí od samého počátku.“

„Pojišťovák byl falešný,“ supěl Ho. „Zaměnili organizátorku i tu hudební skupinu a ještě sem propašovali falešné hosty.“

„Dokonce sem poslali i ochranku,“ připomněl Ré. „Z ochránců se stali zloději.“

Do salonu vešel řidič odtahové služby. „Co potřebujete?“ zeptal se ho Puo.

„Vyměnil jsem vám pneumatiky,“ sděloval, „ale máte díru dokonce i v blatníku.“

„Cože?“

„Myslím, že vám někdo tu pneumatiku prostřelil,“ sděloval řidič. „Někde vevnitř určitě zůstala kulka.“

„Podíváme se na to,“ přikývl Puo. „Pokud jste hotov, můžete odjet. Účet pošlete na služebnu.“

Řidič odtahové služby se uklonil a odešel.

„Tohle nezosnovala banda normálních zlodějíčků,“ poznamenal inspektor Ré. „Měli i snajpra schopného zasáhnout cíl na velké vzdálenosti, piloty vrtulníku a odborníky na převleky.“

„To rozhodně nebudou místní,“ konstatoval detektiv Puo tiše.

„To mě fakt utěšuje, že mě okradli skuteční lumpové,“ ušklíbl se Ho. „Co kdybyste se nejdříve pokusili vrátit mi Buddhu a pak si klidně můžete dál hrát ta svá mentální cvičení a spekulovat, jak to celé vlastně provedli.“

Sedmnáct policistů a dva další detektivové prohledávali dům a přilehlý pozemek. Tři týmy hlídaly letiště a dva byly vyslány na místa únosů. Pohotovost měli všichni muži. Co by tedy ten Ho vlastně ještě chtěl!

„Pane Ho, víc dělat nemůžeme,“ oznámil mu detektiv. „Máme všechny muže v akci. Chytíme je.“

Ho jen zhnuseně vrtěl hlavou a vyšel z místnosti.

PŘÍVOD SE VYDAL DOLŮ Z KOPCE v okamžiku, kdy nad vnitřním přístavem vybuchly první rachejtle. Policejní síly zajistily průchod a hlídaly možné výjezdy všude tam, kde se mohli motocyklisté objevit. Z celé oblasti nebylo úniku a zdálo se, že je jen otázkou času, kdy spadne klec. Muž na motocyklu vezoucí sochu se hnál dolů postranní ulicí a troubil na klakson, aby se dav rozestoupil. Jeho kolega jel těsně za ním. Ječení sirén nabývalo na síle.

Přímo před nimi se dolů sunul vysoký alegorický vůz s drakem, z jehož velké tlamy šlehal oheň.

Max Hanley sledoval události na monitoru v řídicí místnosti *Oregonu*. Posunul joystickem mírně vlevo. Objektiv boční kamery otvíral jiný pohled. Hanley zahlédl motocykly. Na další obrazovce naskočila mapa Macaa s blikajícími tečkami, které symbolizovaly policejní vozy. Kolem motorek se stahovala síť. Nastavil pohyb kamer a pak se zahleděl do map, které ukradli v odboru veřejných prací magistrátu Macao.

ZPOCENÝ CLIFF HORNSBY cítil silnou únavu. Vstal z bedny, na které seděl na dně odvodňovacího kanálu. Podíval se na hodinky. Potom kompresorem nafoukl zvedací vak ležící dole pod žebříkem. Když se vzduchový polštář naplnil, muž vyšplhal nahoru. Cestou zkontroloval, zda je dřevěná rampa dostatečně pevná. Dlaní přešel po vnitřní straně, kterou už jednou vysunul, a přesvědčil se, že s ní lze volně pohybovat.

Nezbývalo nic jiného než čekat na signál.

Hanley hleděl na ovládací skříňku. Ovládání benzinových trysek v dračí tlamě, chrliče hliníkového prášku, řídicí páka. Pak se z reproduktoru ozvala důležitá informace.

„Zablokovali cestu na Avenida Infante D. Henrique,“ sděloval Halpert.

„Potvrzuji,“ řekl Hanley, „tvoje práce skončila. Vypadni odtamtud.“

Halpert se vydal do hotelu, kde měl strávit noc.

„Jed'te,“ vybídl Hanley motocyklisty.

Hanley řídil vůz přes kanalizační mřížku. Boční kamerou sledoval blížící se motocykly.

„Odstrč poklop, Hornsby,“ křikl do vysílačky.

Hornsby se opřel do mřížky a odsunul ji. Otvorem ve dně hleděl do vnitřností motorizované šelmy, která se zastavila nad jeho doupětem. Od pasu vzal baterku a prohlížel si útroby. Rám svařili z trubek a na ně natáhli vnitřní látkovou výstelku. U jedné strany upevnili kulatou nádrž s benzinem, ke druhé malou nálož. Na ní právě blikala zelená kontrolka. Hornsby už vnímal řev motorů blížících se motocyklů a rychle uskočil stranou.

První motorka vletěla pod postranní plachtu a smykem zastavila. Jako kdyby se ocitnul ve stanu. Útroby dračího vozu zabíraly 5 x 2,5 metru po obvodu a vysoký byl víc než dva metry. Řidič si uvnitř najednou připadal jako děčko zapomenuté v pout'ovém strašidelném zámku. Dovnitř vletěl i druhý muž. Hornsby se soukal z díry nahoru.

Bob Meadows si odepínal helmu. Sestoupil ze stroje a pak hodil helmu do kouta.

„Viděl jsem policii,“ řekl klidně. „Jsou na konci ulice.“

Pete Jones odhodil helmu. „Tak ať si to tam užijí,“ dodal zvesela.

Meadows už odepínal popruhy přidržující Zlatého Buddhu. „Ahoj, Horny.“

Jones došel k postrannímu vozíku a sklopil kovové bočnice. „Je to tíha, Cliffe.“

„Máme rampu,“ přidal se Hornsby. „Pokud ho dostaneme na rampu, necháme ho dopadnout do peřin.“

„Klouže to,“ sykl Meadows, když začal zápasit se Zlatým Buddhou.

Hanley sledoval průběh objektivem přední kamery. Policisté s odjištěnými zbraněmi systematicky postupovali rozestoupeným davem. Zmáčkl knoflík a z dračí tlamy se za ohlušujícího řevu vyvalil oheň.

Zlatý Buddha balancoval na horní straně rampy. Když sochu pustili, převalila se po desce rovnou do prázdného prostoru a přepadla dolů do vzduchového polštáře. Hornsby odsunul rampu na stranu a pospíchal k Meadowsovi a Jonesovi.

„Nejdříve vy dva,“ vybídl je, „odsuňte rampu na stranu. Já potom zavřu víko.“

Meadows s Jonesem se pustili dolů po žebříku. Hornsby došel k náloži na rámu a odjistil ji. Rozblikala se červená kontrolka. Vrátil se k otvoru. Hanley už hřímal do rádia.

„Policie je od vás tak třicet metrů,“ hlásil. „Jak jste daleko?“

Hornsby slezl několik stupínků a poklop zasunul na místo. Zapnul malý mikrofon připevněný ke klopě saka.

„Zavíráme dveře,“ řekl tiše. „Za deset sekund jsme dole.“

„Dobrá,“ souhlasil Hanley.

Hornsby seskočil ze žebříku a hleděl do bedny se Zlatým Buddhou. „Tak, pro tohle jste sem jeli, kluci.“

Hanley zmáčkl knoflík a zvýšil žár hořáku v dračí tlamě. Plamen šlehal až do vzdálenosti deseti metrů od vozu. Pak na dálku odpálil nálož. Malá exploze odtrhla boční stěnu nádržky s hliníkovým práškem. Látka na voze začala okamžitě hořet. Během krátké chvíle se alegorický vůz změnil v ohnivou stěnu s plameny šlehajícími do výšky deseti metrů.

„Pošlete sem hasiče,“ křičel policista do vysílačky. „Je tu velký požár.“

Hleděl do žáru ohně a čekal, že ven s křikem vyběhne obsluha vozu.

Jenže z hořící hromady se vůbec nikdo nevynořil.

BÍLÝ CHEVROLET ZAJEL KE STRANĚ a Cabrillo nastoupil. George Adams, pilot vrtulníku, teď v roli šoféra, se okamžitě odlepil od obrubníku.

„Jsi skvělý, Georgi,“ pochvaloval si Juan. „Nějaké problémy?“

Adams připomínal typické americké dítě z plakátů. Krátké hnědé vlasy rozdělené pěšinkou, na ostře řezané tváři úsměv hodný reklamy na zubní pastu. Navzdory svému zjevu George svým egem neplýtvál. Vzal si za ženu svou lásku ze střední školy a v armádě, než se stal členem Společnosti, sloužil jako praporčík.

„Ne, pane.“

„Moniko?“ otočil se Juan dozadu.

„Všechno v pořádku, šéfe,“ řekla. „Jen náš host je ještě trochu mimo.“

Cabrillo hleděl na zhroucenou postavu na zadním sedadle. Znovu se podíval dozadu, kde v rámu reproduktoru seděl falešný Buddha.

„Osvědčila se ta skládací rampa?“ zeptal se.

„Skvěle,“ přitakal Adams. „Nastavili jsme nohy na stejnou výšku, jako byla podlaha vrtulníku, a na kolečkách ho vyvezli.“

„Výborně. Na letišti jsme si pronajali malý hangár,“ odpověděl mu Juan. „Jedeme rovnou tam.“

Adams přikývl. Chevrolet zamířil přímo k mostu.

NA MACAO SE SNÁŠEL LEHKÝ DÉŠŤ. Sung Ré a Ling Puo stáli pod stříškou před domem pana Hoa a hleděli na město. Ling ukončil hovor a obrátil se k inspektorovi. Dole u Námořního muzea stále blikala světla hasičských vozů, které uhasily hořící Peugeot. Vpravo, místy, kudy šel průvod, se k obloze valil černý dým z hořícího alegorického vozu.

„Ať už Buddhu ukradl kdokoliv, měl dobré finanční zázemí a byl dokonale vycvičen,“ shrnoval Puo.

Ré už měl úplně čistou hlavu, pokud pomineme vztek hodný rozzuřeného dobrmana. Copak nestačilo, že se jeho město stalo rejdištěm zlosynů, ale oni navíc využili i jeho samotného! To tedy ne!

„Ať už se tu stalo cokoli,“ přemýšlel Ré nahlas, „stejně musí dostat sochu ze země.“

„Hlídáme letiště i přístavy,“ připomněl Puo. „Přechody do Číny jsou pod ostrahou. Nemohou opustit Macao. To je jisté.“

„Všichni podezřelí jsou Američané, s výjimkou toho překupníka,“ upozornil Ré. „Už jste zkontrolovali seznam víz?“

„Dnes v noci je úřad uzavřen,“ pokrčil rameny Puo, „hned ráno tam ale zajde náš člověk.“

„Ne, bylo by to stejně zbytečné. Jsou to profesionálové,“ vrtěl hlavou Ré. „Takhle je nedostaneme. Až získáme úplný seznam, budou už všichni Američané dávno pryč.“

Lingovi zazvonil telefon.

„Puo.“

„Oheň zachvátil jednu budovu,“ hlásil důstojník dohlízející na průvod. „Hasiči ale mají všechno pod kontrolou. Hasí alegorický vůz, jehož konstrukce je téměř úplně roztavená. Pokroucené kovové zbytky zatím není možné podrobit inspekci.“

„Jsou tam někde stopy po motocyklech?“

„Je možné, že jsou někde uvnitř toho rámu,“ poznamenal důstojník. „Zatím si ale nemůžeme být jisti.“

„Jedu tam,“ rozhodl Puo. „Držte stranou zvědavce. Ukončete průvod. Je to oficiální rozhodnutí.“

„Dobrá, pane,“ rozloučil se policista. „Jsme tam hned.“

Detektiv zavěsil a otočil se na svého šéfa. „Jdu dolů do průvodu. Pojedete se mnou, pane?“

Inspektor Ré se na okamžik zamyslel. „Ne, nepojedu, Lingu,“ zavrtěl hlavou. „Musíme se pokusit o nějakou koordinovanou akci. Vracím se na služebnu a zařídím vše potřebné.“

„Samozřejmě, pane,“ odvětil Puo. Inspektor se otočil a zamířil ke dveřím.

„Najděte ty chlapy,“ vyzval svého kolegu. „Hlavně ale najděte tu sochu.“

Inspektor Ré otevřel dveře a vešel dovnitř. Musel podat hlášení starostovi Macaa.

JUAN CABRILLO NASTAVOVAL NA VYSÍLAČCE uvnitř chevroletu správnou frekvenci pro spojení s *Oregonem*. „Kde jsme teď, Maxi?“

Po krátké odmlce zachytila radiostanice šifrovaný signál z lodě. „V týmu Rossové byl zraněný,“ sděloval Hanley. „Už je na klinice.“

„Chci hlášení hned, jak budeš vědět víc,“ žádal ho Cabrillo. „Co dál?“

„Chrámový tým je v kanálech, přesně podle plánu.“

„Viděl jsem kouř,“ přikyvoval Cabrillo. „Zranění?“

„Žádná,“ potvrdil Hanley. „Jde to. Připravujeme vyzvednutí.“

„Co ostatní?“

„Většina zůstává ve městě,“ popisoval Hanley situaci. „King se vrátil ke člunu a řídí operace do návratu Murphyho.“

„Cíl číslo tři?“

„737 přistála před pár minutami,“ oznamoval Hanley. „Zrovna procházejí celní kontrolou.“

„Náš člověk je s nimi?“

„Čeká na instrukce.“

„A dál?“

„Druhá část přepravy je téměř zajištěna,“ potvrzoval Hanley. „Zdá se, že balík doručíme včas.“

„Výborně,“ souhlasil Cabrillo, „my jsme už skoro na letišti.“

Hanley hleděl na blikající tečky na monitoru. „Juane, dokázal jsi to.“

„Můžeme tedy vyrazit,“ řekl Juan. „Dovedeme do konce ten náš vedlejší kšeft.“

„Tak hodně štěstí.“

„Konec,“ odhlásil se Cabrillo.

MEADOWS, JONES A HORNSBY teď připomínali tři turisty na exkurzi v arizonských dolech.

Na hlavách měli stříbrné kovové přilby s malými reflektory na baterky, které vrhaly kužele světla přímo vpřed, a oni tak mohli jít úplně v klidu. Hornsby studoval mapu podzemních kanalizačních chodeb. Připomínaly chapadla chobotnice. Jones hleděl před sebe na zeď promočenou deštěm prosakujícím z povrchu.

„Počítali jsme v operačních plánech s deštěm?“ zeptal se.

„Pokud nepřijde nějaká průtrž,“ připustil Hornsby, „mělo by všechno být v pořádku.“

„Co když ale přijde?“ nedal se Jones.

„Pak jsme v maléru,“ uznal Hornsby.

„Musíme si tedy pospíšet,“ uzavřel debatu Meadows.

„Přesně tak,“ přikývl Hornsby, „plán počítá s šesti hodinami deště. Teprve poté se stoky naplní do výše hrudníku.“

„To už budeme pryč, ne?“ zadoufal Jones.

„Podle plánu ano,“ dodal Hornsby.

Zlatý Buddha stále seděl na dřevěné rampě. Když Hornsby vpoledvečer sestoupil bočním tunelem do kanálu, nesl s sebou čtyři gumová kola, která připevnil k rampě. Šlo sice o provizorní řešení, ale pojízdná rampa umožňovala třem mužům plahočit se tunely s tak těžkým předmětem. K bedně připevnili dva ošklivé olivově zelené vaky se zásobami a zbraněmi. Kontejner, který před sebou tlačili, jim dosahoval téměř k hrudníku.

„Tudy jsem se dostal dolů,“ ukazoval Hornsby na mapě. „Je mi fakt líto, že nemůžeme hned ven. Pouhých dvě stě metrů. Když se ale objevíme přímo uprostřed města, určitě budou všude policajti.“

Meadows se podíval na místo, které Hornsby označil ukazovákem. „Kam až musíme podle *Oregonu* dojít?“

Hornsby přešel prstem po vytýčené trase.

„To je pěkná dálka,“ zlobil se Jones.

„Pár mil to bude,“ připustil Hornsby. „Ale vylezeme ven na zajištěném místě ve vnitřním přístavu, kde si nás vyzvednou.“

Meadows přešel rukávem po okraji přílby a otřel z ní kapky vody. Pak si stoupnul za Zlatého Buddhu. „Poslyš, ty máš mapu, mizero,“ vybídl ho, „proč nepopadneš popruh a já s Jonesem budeme tlačit zezadu. Ty naviguješ.“

Tři muži se pustili do nelehkého úkolu na dně odvodňovacího kanálu. Tam nahore déšť nabýval na síle a během hodiny se proměnil v typický tropický monzunový liják.

LINDA ROSSOVÁ VEŠLA DO KONTROLNÍ místnosti *Oregonu*. Max Hanley si právě naléval šálek kávy z konvice na stole. Linda podle napjatých svalů na jeho tváři poznala, že jen stěží překonává stres.

„Reinholt se brzo vzpamatuje,“ oddychla si nahlas. „Zranění vypadalo hůř, než jaké je ve skutečnosti. Pokud nechytí nějakou infekci, bude v pořádku.“

„Zůstanou mu nějaké trvalé následky?“ zeptal se Hanley, když sobě i Rossové naléval další šálek kávy.

„Přišel o horní kus boltce,“ odvětila Linda. „Bude potřebovat plastiku.“

„Jak se na to tváří?“

„Už se probral z šoku a hned se ptal, kde je,“ vysvětlila Linda. „Když jsem mu řekla, že už je na *Oregonu*, vypadal spokojeně.“

„Lodní inženýři jsou vždycky nejšťastnější na palubě u mašinek,“ usmál se Hanley.

„Jak vypadá průběh operace?“ změnila téma Linda.

„Pravý Zlatý Buddha je v odvodňovacím kanálu,“ odpověděl Hanley a ukazoval na monitor. „Naši muži se ho snaží dotlačit na pobřeží.“

„Počkat, já si ale myslela, že jsme tu sochu transportovali vrtulníkem,“ vrtěla Rossová hlavou.

„To byl padělek,“ odpověděl jí klidně Hanley.

„Cože...“ Rossová se nezmohla na nic jiného.

„O tom nemuseli všichni vědět,“ připustil Hanley. „Pamatuješ se na ten okamžik, kdy předseda přiletěl hydroplánem?“

„Jasně,“ vyjekla Rossová, „ale... to jsme už vlastně byli na cestě.“

„Ano, právě se vrátil z aukce, kde toho Buddhu prodali. Společnost se s kupcem hned spojila a zařídila přepravu do Macaa. Pilotoval Gunderson. Pak jsme připravili obrněný vůz a chtěli se sochy zmocnit. Jenže ten obchodník měl jiné plány. Rozhodl se, že svého mecenáše napálí. Tak jsme ho nechali, aby se držel svého plánu. No a my jen čekali, abychom zjistili, kde je pravá socha.“

„Takže ta šaškárna na večíрку byla jen zástěrka?“

„Operace měla za cíl zmást úřady a celý ten zmatek ještě víc zasmodrchat,“ připustil Hanley. „Cabrillo dokončí původní obchodníkův plán a Společnost shrábne další peníze.“

„Takže Reinholta postřelili pro nic za nic,“ zuřila Linda.

„Reinholta postřelili z tisíce a jednoho důvodů,“ odbyl ji Hanley. „Zmátli jsme policii Macaa a navodili situaci, že hlavním podezřelým je ten obchodník.“

„Z Winstona jsme udělali volavku,“ ušklíbala se Linda.

„Je to náš malý obětní beránek,“ připustil Hanley.

„Skutečně ďábelský plán,“ připustila Rossová.

„Ještě jsme neskončili,“ řekl Max tiše. „Ještě jsme nedostali zapláceno a také nám hoří půda pod nohama.“

V PEKINGU SE SEŠLO NEJVYŠŠÍ VEDENÍ Číny. Prezident Chu Ťin-tchao, vrchní velitel čínské armády, i ministr zahraničních věcí se skláněli nad satelitními snímky.

„Zdá se,“ hlásil ministr, „že od včerejšího dne je ruský Novosibirsk nejrušnějším letištěm na světě. Rusové sem dopravují vojenský materiál v nezvyklém počtu. Nákladní letouny přistávají v intervalu několika minut.“

Chu si prohlížel snímek pod lupou. „Tanky, obrněné transportéry, útočné vrtulníky a další výzbroj jsou v plné pohotovosti na ploše.“

Velitel čínské armády podal prezidentovi další snímek. „Podle počtu techniky se domníváme, že zde Rusové mají čtyřicet tisíc mužů a zdaleka to není konečný počet.“

„Už jsem se spojil s Leghodem Čurenem v Tibetu,“ řekl Chu. „Mobilizuje všechny síly a posílá je na severní hranici.“

„Kolik mužů má ve zbrani?“ zeptal se ministr zahraničí.

„Asi dvacet tisíc vojáků bojových a pomocných jednotek na území Tibetu,“ upřesnil generál.

„To už je skoro dva ku jedné,“ poznamenal ministr zahraničí.

Prezident odsunul fotografie stranou. „Abychom si udrželi svůj vliv v Tibetu, financovali jsme za ta léta z přilehlých oblastí do Tibetu masivní imigraci. Čuren mobilizoval Číňany žijící v Tibetu a museli narukovat. Máme skoro dvacet tisíc mužů navíc k těm, které můžeme povolát. Někteří už opustili Lhasu a míří na sever. Cestou se je pokusíme vycvičit.“

„Rusové ale mají profesionální jednotky,“ namítl generál. „Naši farmáři a hokynáři budou rozprášeni během prvního střetu.“

„Pokud ovšem Rusové překročí hranice,“ poznamenal ministr zahraničí. „Diplomatickou cestou nás ujišťují, že jde jen o cvičení.“

„Poněkud rozsáhlé manévry,“ zavrčel prezident.

Opřel se v křesle. Rozhodně se nechtěl dostat do křížku s Rusy, ale také se nemohl vzdát hrozby ze své strany.

KDYŽ CABRILLO S OSTATNÍMI dorazili k pronajatému hangáru, prohledávali právě celníci Boeing 737 a Spenser se začal probouzet z omámení. Adams otevřel zadní dveře auta a zamával mu pod nosem čichací solí. Spenser několikrát trhl hlavou a pak prudce otevřel oči. Adams mu pomohl vstát a vyvedl ho z vozu. Obchodníkovi se podlamovala kolena a pokoušel se si vzpomenout, co se vlastně stalo.

„Pojďte sem,“ řekl Adams a odvedl ho k připravenému křeslu postavenému vedle pracovního ponku. Pomalu ho usadil.

Mezitím se Cabrillo spolu s Kevinem Nixonem pustili do sestavování rampy, aby na ni mohli postavit bednu od reproduktoru. Nixon už několik hodin v hangáru něco kutil.

„Je všechno připraveno?“ zeptal se Juan.

„Ano, pane,“ prohodil Nixon a popadl bednu reproduktoru.

Dva muži naložili bednu na kovový dopravník. Na konci pásu bednu postavili na užší stranu, rozložili nohy rampy a bednu popruhy přivázali. Potom ji znovu uložili do auta.

„Máme tady šaty na převlečení?“ zeptal se Cabrillo.

„Zastavil jsem se cestou v hotelu. Jeho zavazadla jsou už taky naložená,“ poznamenal Nixon.

„Nejlepší plány,“ usmál se Cabrillo, „o myších a lidech.“

Společně s Nixonem se teď Cabrillo vydal k pomalu mžourajícímu Spenserovi.

„Nikdy jsme se nesetkali,“ řekl Cabrillo velmi vážně, „ale stejně toho o vás vím víc než dost.“

„Jste mi nějak povědomý,“ vyhrkl obchodník upřeně hledící na Cabrilla. „Co je to tady za lidi?“ Spenser házel hlavou, aby si pročistil myšlenky. „Co... ode mne chce... chcete?“

Adams stál jen pár kroků od něj. I když nepůsobil zjevem jako násilník, Spenser si byl jist, že kdyby se pokusil vstát, daleko by se nedostal.

Cabrillo vstoupil do Spenserova zorného pole. Upřeně mu hleděl přímo do očí.

„Zrovna teď na tom nejste nejlépe,“ řekl chladně, „takže zavřete klapáčku a poslouchajte. Jen pár mil odtud zuří jeden asijský multimilionář, kterého jste obral o dvě stě milionů dolarů. Rozhodně to není žádný jelimánek. Ke svému jmění přišel obchodem s drogami a spoluprací s triádami. I když teď své obchody legitimizoval, stačí jediný telefonát a máte jeho kamarády na krku. Nejspíš jim už stejně volal. Takže si buďte jist, že po vás jde celé zdejší podsvětí a nebude tomu jinak ani jinde v Asii.“

„Co jste ...?“ sípal odsouzenec.

„Neposloucháte mě,“ přerušil ho razantně Cabrillo. „Víme, že jste zaměnil Buddhy a chtěl tu sochu prodat i podruhé. Pokud budete spolupracovat, dáme vám šanci zmizet. Jinak ji stejně vyměníme a pak zavoláme Hoa my a řekneme mu, kde vás najde. Jak se říká, nemáte na vybranou.“

Spenser usilovně přemýšlel. Bez prodeje je finančně zruinován. Jakmile se ale na veřejnost dostanou zprávy o podvodu v Macau, je ve světě obchodu s uměním navždy odepsán. Mohl jediné změnit identitu a zmizet. Začít nový život někde na druhém konci světa. Moc možností mu opravdu nezbylo.

„Nemám žádné doklady,“ řekl. „Můžete mi pomoci?“

Cabrillo ho dostal a Spenser to věděl – teď jen potřebovali Spensera dostat na loď.

„Kevine,“ řekl Cabrillo docela klidně. „Máš spojení s lodí?“

„Jasně, pane.“

„Výborně,“ odvětil Cabrillo. „Udělej mi laskavost a vyfoť pana Spensera.“

„To udělám velice rád,“ souhlasil Nixon.

Poslední trajekt z Hongkongu zpomalil před dokem. Kapitán začal nastavovat trysky tak, aby plavidlo plynule vklouzlo do přístaviště. Na přídi stál muž s naleštěnými botami od Colea Harana, v lehkých vlněných a pečlivě vyžehlených kalhotách a hedvábné košili. Netrpělivě čekal, až bude moci plavidlo opustit. Jeho neobvykle dlouhé vlnité vlasy splývaly na ramena. Kravatu z čistého hedvábí

měl připnutou sponkou ke košili. Pokud byste věděli, na co se zaměřit, nemohli byste na jeho obličeji přehlédnout jizvičky po plastické operaci. Nepochybně šlo o špičkově provedený a neskutečně drahý zákrok. Kromě únavy z vyčerpávajícího letu z Indonésie do Hongkongu na něm nic jiného nebylo znát.

Bylo mu pětáctýřicet, ale vypadal o deset let mladší.

Pozoroval, jak plavčíci zajišťují kotevní lana. Líbilo se mu jejich mládí, zručnost a cizokrajný vzhled. V zemi, kde většinou žil, vždycky vyhledával společníky latinského původu. Měl dokonce pocit, že také on je pro ně přitažlivý. Najednou si přál být doma a procházet se po svažitých ulicích města ve snaze najít další rozkoše. Jenže byl někde jinde. Tisíce kilometrů od domova a navíc tu měl práci. Alespoň se usmál na jednoho plavčíka, ale ten kluk mu úsměv neopětoval. Pak už spustili lávku.

Společně s malou skupinkou nočních cestujících vyšel po lávce ke dveřím označeným Návštěvy. Podal svůj pas místnímu úředníkovi a počkal, až ho vpustí do Macaa. Po deseti minutách už před budovou zastavoval taxi. Otevřel satelitní telefon a zkontroloval doručené e-maily.

MAX HANLEY NA *OREGONU* mohl konečně zavřít oči. Nohy měl položené na stole v řídicí místnosti. Hlava se mu svezla ke straně. Když mu ale operátor poklepal na rameno, ihned se probрал.

„Pane,“ řekl operátor tiše, „nejspíš máme problém.“

Hanley si protřel oči a vstal. Když došel ke konvici s kávou, nalil si šálek. „Pokračuj.“

„Ptáček přiletěl na zdejší imigrační úřad.“

Společnost udržovala rozsáhlé databáze, do kterých každoročně vkládala celou řadu nových jmen. Kdykoli se tyto osoby objevily v systémech, které se Společnosti podařilo napíchnout, prošla jména novou analýzou a hodnocením. Hanley se napil kávy a pak se podíval na list papíru, který mu operátor podal.

„Počítali jsme s podobným vývojem,“ řekl tiše Hanley. „Vida, už je tady.“

NIXON SE POSTAVIL PŘED SPENSERA a objektiv fotoaparátu namířil rovnou na jeho hlavu. Pak zmáčkl spoušť.

„Můžete si nechat narůst plnovous?“ zeptal se Cabrillo.

„Je příliš řídký,“ připustil Spenser.

„Co budeme muset udělat,“ zeptal se Cabrillo Nixona, „aby vypadal jinak?“

Nixon došel ke stolu a chvíli se přehrabával ve skříňce s převleky. „Vousy a paruky, make-up, zubní protézy... Jak moc ho mám změnit?“

„Uděláme z vás někoho úplně jiného,“ připomněl Cabrillo Spenserovi. „Kde se chcete ukrýt?“

Spenser nad odpovědí chvíli přemýšlel. Rozhodně se mu nechtělo prozradit, kam odjede, ale z toho, co o svých věznitelích věděl, mu bylo jasné, že v případě potřeby by si ho stejně našli.

„Uvažoval jsem o Jižní Americe,“ připustil.

Cabrillo přikývl. „Mírně opálená pleť, střední knírek a trochu delší vlasy,“ řekl Nixonovi. Kevin přikývl a připravoval líčidla

„Z vašeho spisu víme, že neumíte španělsky ani portugalsky. Být vámi vydám se do Uruguaye či Paraguaye, kde se váš anglický přízvuk docela ztratí.“

Do místnosti nakoukla Crabtreeová. „Proč by nemohl být Kanaďan?“

Cabrillo souhlasně přikývl. „Uděláme to takto,“ rozhodl. „Dokončíte pro nás tu záměnu a my vám poskytneme novou identitu. Bude z vás Kanaďan, který už pár let žije v Paraguayi a má občanství. Pro začátek dostanete milion dolarů a letenku z Hongkongu do Asunciónu. Zbytek už záleží jen na vás.“

„Úřady mě ale nenechají vycestovat s milionem v hotovosti,“ řekl Spenser s notnou nadějí v hlase.

„O to se postaráme,“ poznamenal Cabrillo. „Chce to si jen vybrat jméno.“

Nixon se pustil do práce maskéra.

„Norman McDonald,“ rozhodl se Spenser.

„Tak tedy Norm McDonald,“ souhlasil Cabrillo.

HUBEŇOUR GUNDERSON sledoval celní prohlídku letounu, Hkdyž mu v kapse začal vibrovat digitální pager. Vyndal ho a podíval se na displej. Zapamatoval si zprávu, text vymazal a přístroj znova strčil do kapsy. Celníci vešli do kokpitu, kde stál Gunderson, a podali pilotovi nějaké podepsané dokumenty.

„Přesuneme se k tankovací rampě,“ řekl pilot celníkům, kteří jen přikývli. Vyšli ze dveří a po schůdcích sestoupili dolů. Odstavili schůdky, které technik vzápětí odvezl pryč.

„Zavřete dveře,“ přikázal pilot a začal letoun navádět směrem k stanici s pohonnými hmotami.

Za půl hodiny už byl letoun s plnými nádržemi připraven ve velkém hangáru, pár metrů od místa, kde čekal Cabrillo se svým týmem. Softwarový magnát už zase telefonoval.

HORNSBY, MEADOWS A JONES nemohli popadnout dech. Hlavním odvodňovacím kanálem se táhla různá potrubí. Na dně se drželo patnáct centimetrů vody plné špačků, papírů a odpadu ze světa nad jejich hlavami.

„Každou minutu přibývá několik centimetrů,“ konstatoval poněkud suše Meadows.

Hornsby v kuželu světla hornické helmy prohlížel pláněk. Vyznačil trasu a porovnával ji s kompasem. „Ne, tak rychle sem neteče,“ snažil se uklidnit kolegy, „každopádně nám to ale komplikuje život.“

Jones se ve stísněném prostoru stále rozhlížel. Nesnášel malé prostory a chtěl se odtud dostat co nejrychleji. „Kudy, Horny?“

„Levou chodbou.“

VŘÍDICÍ MÍSTNOSTI *OREGONU* se Max Hanley zrovna skláněl nad povětrnostním radarem. Tmavě rudá skvrna zobrazovala zlověstně hustou oblačnost na vodní ploše mezi Macaem a Hongkongem.

„Jaká je předpověď?“ zeptal se Hanley operátora.

Muž zadal pokyny do počítače a obraz se začal pomalu sunout západním směrem. Při současné rychlosti vypukne bouře nad Macaem asi ve čtyři hodiny ráno. Kolem snídaně bouřková fronta dosáhne

čínské pevniny a vyjasní se. Až do té doby však bude déšť opravdu silný.

„Eddie,“ vybídl Max kolegu, „budeš asi muset dojít pro tým v tunelu.“

Eddie Seng byl pro Společnost mužem v záloze. Sloužil v námořním průzkumu, strkal ruku do ohně víckrát než všichni ostatní dohromady a navíc uměl zvrátit nebezpečnou situaci v selanku. Cabrillo s Hanleym ho zatím drželi stranou. Seng čekal jako záloha pro řešení nečekaných okolností a už se nemohl dočkat.

„Potřebuji dva čluny zodiak a lokační přístroj, abych je našel, až se zvedne hladina.“

„Murphy, Kasime a Huxleyová,“ houkl Hanley, „vybavení bude připraveno. Dejte dohromady tým a sejdem se tady.“

Seng odešel z místnosti.

BEZ KOMENTÁŘE,“ práskl Sung Ré telefonem.

Novináři z místních novin si už domysleli, že se něco děje, ale nikdo jim žádné podrobnosti říct nechtěl. V nemocnicích ošetřovali hosty z Hoova večírku, ale když droga vyprchala, všechny je v naprostém pořádku propustili do domácího ošetřování. Hovořilo se o zkažených potravinách, ale celé prohlášení bylo děravé a všem bylo jasné, že pravda vyjde brzy najevo. Policisté vyšetřovali únosy, novináři odposlouchávali policejní frekvence. Krádež v chrámu A-Ma, hořící peugeot, požár v průvodu – všude samý novinář. Do domu pana Hoa ale měli přístup zakázán. Jakmile se milionář zbavil posledního hosta, přikázal dům uzavřít. Ráno už bude muset Ré s pravdou ven.

Zrovna v té chvíli zase zazvonil telefon.

„Vrak alegorického vozu už chladne, ale ještě stále se nemůžeme k troskám dostat dostatečně blízko,“ hlásil Puo. „Podle mého museli uvnitř uhořet.“

„Sledovali jste ho celou tu dobu?“ zeptal se Ré.

„Ano, pane,“ odvětil Puo.

„Pak mi najděte zuby, nějaké kosti a roztavené zlato,“ vybídl ho Ré.

„Jistě, pane.“

Ling Puo hleděl na hasiče stále stříkající proudy vody na doutnající zkroucený kov. Za hodinu budou moci vstoupit do požářiště a provést podrobnou obhlídku. Mezitím se budou plně věnovat krádeži v Hoově domě. V Macau se někde nachází ještě jedna socha Zlatého Buddhy. Detektiv byl rozhodnutý ji najít.

DOHODA ZNĚLA V HOTOVOSTI,“ odpověděl Spenser na Cabrillovu otázku.

Monika Crabtreeová hovořila s *Oregonem* na utajené lince. Psala si poznámky, pak spojení přerušila. „Pane předsedo,“ obrátila se na Juana, když domluvila. „To byste měl vidět.“

Nixon připravoval novou Spenserovu podobenko. Jakmile dokončil první náhled, poslal ji na *Oregon*, kde měli k dispozici prázdné pasy, imigrační doklady a volné kreditní karty. Na *Oregonu* je vytisknou a doručí do hangáru.

Cabrillo hleděl na poznámky a pak je podal Crabtreeové. „Okamžitě zničit.“

TOM REYES SE HNAL MĚSTEM s Franklinem Lincolnem na místě spolujezdce. Lincoln hleděl na rozmístění taxíků a zpátky před sebe. „Tři vozy u trajektu, dvanáctka, jednadvacítka a dvaadvacítka.“

„Jsme napojeni na jejich dispečink,“ oznamoval Reyes. „Dvaadvacítka odvezla klienta do hotelu *Lisboa* a dvanáctka jede na New Road. Musí být v jednadvacítce. Šofér hlásil dispečerovi, že jede k hotelu *Hyatt Regency* v Taipě, kde bude na zákazníka čekat, a teprve pak budou pokračovat v cestě.“

Reyes se hnal na most vedoucí do Taipy. „Zavolej Hanleyho a vysvětlí mu situaci.“

Lincoln zapnul vysílačku a ohlásil se řídící místnosti.

„Dopřej mi chvíli,“ požádal ho Hanley.

„Připoj se k databázi Hyatt a najdi jeho jméno,“ pokynul Ericu Stoneovi, operátorovi ve službě. Podal mu papír. „Chci vědět také číslo pokoje.“

Stoneovy prsty tancovaly po klávesnici a již za pár vteřin se obrátil zpět k Hanleyovi.

„Přesně načasováno,“ řekl. „Právě se registruje.“

Stone počkal, až se data objevila na obrazovce. „Pokoje 2214,“ řekl.

„*Hyatt Regency*, pokoj 2214,“ opakoval Hanley Lincolnovi. „Musíte ho rychle dostat. Pokud na něj čeká taxík, chce se asi vrátit na letiště.“

Jasně,“ přikývl Lincoln. „Co pak?“

„Přivezte ho sem.“

Reyes se hnál k hotelu.

„Pokoje 2214,“ opakoval Lincoln. „Uneseme ho a odvezeme na *Oregon*.“

Reyes už zajížděl na parkoviště. „Máš peníze?“

„Jistě a na co?“ zeptal se Lincoln.

„Pro toho taxikáře,“ řekl Reyes, „zaplatím mu, aby odjel. Pak na mne počkej na dvaadvacátém patře.“

MICHAL TALBOT ZAPLATIL PIKOLÍKOVÍ a zavřel dveře. Měl docela dost času, a proto se rozhodl, že si dá sprchu. Svlékl se a vešel do koupelny, kde nastavil trysky.

Tom Reyes vytáhl z tašky kartu s univerzálním kódem. Projel jí čtecím zařízením na dveřích a počkal, až se rozsvítilo zelené světlo. Pak pomalu otevřel dveře. Slyšel hukot vody. Chtěl zavřít dveře, ale uslyšel kroky na chodbě. Vyhlédl ven a spatřil Lincolna. Reyes si přiložil prst na ústa a naznačil Lincolnovi, aby vešel dovnitř.

BARRETTE,“ ZEPTAL SE HANLEY, „zvládneš to v Kouzličárně?“

„Už jsem to zkoušel dřív,“ přitakal Barrett.

„Sejdi dolů a nažhav latexovou mašinku.“

„Jasně, šéfe,“ řekl Barrett a okamžitě opustil řídicí místnost.

TALBOT SE UTÍRAL DO OSUŠKY a ještě stále nebyl rozhodnutý, co si na vezme na sebe. Vyšel z koupelny do ložnice. U stolu seděl velký černý chlap a okouzlejícím způsobem se na něj usmíval. Talbot jen překvapeně zíral, neschopen pochopit, co se to vlastně děje.

Najednou se ode zdi oddělil stín a zezadu mu přiložil dlaň na ústa. Hodili ho na postel obličejem do peřin, ihned svázali nylonovými provazy a do úst mu nasadili roubík.

Do uší mu strčili ucpávky, a proto ani nemohl slyšet Reyese, jak říká Lincolnovi: „Jdu najít vozík pokojové služby. Počkej tady.“

Lincoln přikývl a zapnul televizi. Vězeň nikam neuteče. Ležel spoutaný jako krocan na Den Děkuvzdání. Nepohnul ani brvou. Za osm minut ho už společně s Reyesem vyváželi zadním východem z hotelu, kde ho naložili do svého vozu.

„Mám hlad jako vlk,“ posteskl si Reyes, když míjeli vjezd do hotelu.

„Chlape jeden,“ zavrtěl hlavou Lincoln, „myslíš ty vůbec na něco jiného.“

V OKAMŽIKU, KDY REYES S LINCOLNEM zaparkovali vedle kotvícího *Oregonu*, kontroloval Max Hanley přístroj v Kouzelně. Stroj stojící vzadu na pracovním ponku zapískal. Tekutá guma se ohřála na provozní teplotu a termostat vypnul ohřívání.

Hanley se otočil, pohlédl na přístroj a pak se znovu podíval na krabičku, kterou držel v rukou. „Oukej,“ řekl směrem k Barrettovi, „zkusíme to znovu.“

„Zkouška, jedna, dva, tři,“ počítal Barrett. „Jedna, dvě, Honza jde, nese pytel mouky...“

„Dobrý,“ zarazil ho Hanley.

Hleděl na malou skříňku, kterou si přiložil k hrdlu, a zopakoval Barrettovi říkanku. Sledoval obrazovku počítače, kde se zobrazovaly sloupcové grafy. Zaznamenal nesoulad s nahrávkou a pomocí optometrického šroubováku upravoval nastavení nerezových šroubků na zadní stěně skřínky. „Zkusme to znovu.“

„Ne, se slečnou Lewinskou jsem nikdy žádný sex neměl,“ parafrázoval Barrett. „Ne, z mých úst nikdy nevyšla žádná lež. Žádné vyšší daně. Ne, vzhledem k mé rodině na podobné otázky nebudu odpovídat, bla, bla, bla.“

„Počkej,“ zastavil ho Hanley.

Max opakoval Barrettovy tlachy a znovu hleděl na kontrolní obrazovku. Barrett jen nehybně seděl. Z úst jeho kolegy se linula věrná podoba jeho vlastního hlasu. Působilo to zlověstně a překvapivě.

„Ani má matka by nepoznala rozdíl,“ připustil.

„To víš,“ dobíral si ho Hanley, „moderní technologie nás pořád překvapují.“

„Jak to chceš připnout?“ zeptal se Barrett. Hanley mu to ukázal.

REYES SE ROZHLÉDL PO PŘÍSTAVU. Nikdo je nesledoval. Spolu s Lincolnem vyvlekli Talbota ze zadního sedadla a po můstku ho dotáhli na palubu *Oregonu*. U poklopu už na ně čekala Julie Huxleyová. Trio pak společně muže dopravilo rovnou do podpalubí. Talbot s očima stále převázanýma klopytal dolů, do výtahu a

pak dlouhou chodbou do Kouzlířny. Lincoln otevřel dveře a Reyes dovedl Talbota ke křeslu, kde ho připoutal. Okamžitě utáhl řemeny, aby se muž nemohl pokusit o útěk. Rozsvítil velkou lampu. Talbot pocítil žár. Pak mu sňali pásku z očí a muž chvíli mžoural do kužele bílého světla.

„Vy jste Michael Talbot?“ zeptal se Hanley.

„Ano,“ vyštěkl Talbot a snažil se odklonit hlavu z jasného světla.

„Dívejte se dopředu!“ štěkl Hanley.

Talbot něco namítl, ale moc protestovat nemohl, a ani nechtěl. Cítil, že někdo stojí za ním, ale nemohl se otočit.

„Měl jste v Indonésii pohlavní styk s nezletilým?“

„Kdo jste?“ špitl Talbot.

V téže vteřině ucítil na šíji dotyk a následně jím projel elektrický šok.

„Otázky klademe my,“ řekl tiše Hanley. „Měl jste styk s nezletilým?“

„Tvrdil mi, že je mu osmnáct,“ cedil Talbot skrze sevřené zuby.

„Už máme dost takových, kteří si do Asie jezdí ukájet své neuchutné pudy,“ řekl nezvykle vážně Hanley. „Děláte Americe ostudu.“

„Jsem tu na služeb...“ koktal Talbot.

Znovu pocítil elektrický výboj.

„Ticho,“ vyštěkl Hanley.

Talbot měl strach z neznámého. Do duše se mu vkrádal zmatek, nervy měl nadranc a střeva se mu kroutila. Na čele se mu perlil pot a chtělo se mu čurat.

„Musím si odskočit.“

„Až vám to dovolím,“ rozhodl Hanley. „Nejdříve odlijeme formu pro masku vašeho obličej, pak ji dotvoříme v trojrozměrném počítačovém modelu. Po internetu ji rozešleme po celém světě. Od této chvíle po vás půjdou všichni policisté v Asii. Navíc nahrajeme vaše přiznání. Jestli ale budete spolupracovat a splníte naše úkoly, odvezeme vás do Hongkongu, kde nastoupíte do prvního letadla do USA. Pokud nás jakkoli podvedete, moře vás vyplaví na čínských plážích. Tak co si vyberete?“

„Tak dobrá, dobrá,“ bručel Talbot, „jenže teď si už opravdu musím odskočit.“

„Odved'te ho na záchod.“

Znovu mu zavázali oči a odvedli ho na toaletu. Ruce mu nechali volné.

Za pět minut už zase seděl přivázaný v křesle. Za dalších patnáct minut už byla připravena forma masky a nahrán jeho hlas. Netrvalo dlouho a Michael Talbot už byl opět tváří dolů na zadním sedadle sedanu a odjížděl rovnou k trajektu.

WINSTON SPENSER SE SNAŽIL DÍVAT na věci z poněkud jiného úhlu. Jenže žádný neexistoval. Chtěl využít jedinečnou příležitost, ale teď přišel zkrátka. Lidé, kteří ho měli v rukou, měli své argumenty.

Zbývaly jen dvě možnosti. Rozhodl se, že jejich nabídku přijme. Dají mu novou identitu a milion dolarů závdavkem. Spenser hleděl na svou podobiznu v novém pasu a pak se zvědavě podíval na ženu telefonující z mobilu. Skončila hovor a obrátila se na vůdce celé skupiny.

„Prezident je na cestě, pane předsedo,“ řekla. „Problém určitě vyřeší.“ Spenser neměl nejmenší představu, ke komu patří ti lidé, kteří si z něj udělali rukojmí. Velmi záhy ale pochopil, že mají moc, kterou si jen stěží uměl představit. Měli svůj vlastní svět, svět iluzí a klamu, a ať už Spenser plánoval cokoli, vždy byli krok před ním. A pak se mu rozsvítilo.

„Že jste byl na té aukci v Ženevě?“ zeptal se Juana.

Cabrillo hleděl na Spensera a s odpovědí váhal: „Ano.“

„Jak jste mohl vědět, že se pokusím Buddhu vyměnit?“

„Zaplatil jste naši společnost, aby přepravila sochu do Macaa. A také jste si najal náš obrněný vůz pro převoz do chrámu,“ přiznal popravdě Cabrillo.

„Takže jste celou tu záležitost na večírku na mne nastražili?“

„Ano, a také chceme dokončit obchod s tím vaším dalším kunčofem,“ připustil Cabrillo.

„Fantastické,“ kroutil hlavou Spenser. „Co těch sto milionů dolarů?“

„Půjdou na charitu,“ oznámil suše Cabrillo. „Najali nás, abychom vrátili Zlatého Buddhu skutečnému majiteli – vše ostatní je jen vedlejší zisk a třešnička na dortu.“

Spenser chvilku přemýšlel. „Proč to děláte? Jaké ideologii sloužíte?“

„Jsme jen výdělečná Společnost,“ přiznal Cabrillo. „Jiné ideologii nesloužíme.“

„Takže pracujete jen pro peníze?“

„Jen rozlišujeme zrna od plev,“ řekl klidně Cabrillo. „Dobro od zla. Navíc se pro nás naše práce stala výnosným povoláním.“

„Úžasné,“ připustil Spenser.

„Nic úžasného na tom není. To spíš tohle,“ zavrtěl Cabrillo hlavou. Otevřely se totiž dveře hangáru a dovnitř vjel vůz s Hanleym. Když zastavil a dveře se zas dovřely, Max okamžitě vyskočil. „Dovolte, abych vám představil Michaela Talbota,“ usmál se Cabrillo na ohromeného Winstona Spensera.

SOFTWAROVÝ MILIARDÁŘ VZAL klíč z řetízku na krku a otevřel kožené desky ležící na stole. Pak vytáhl složky a hrabal se v papírech. Balík dosahoval tloušťky jednoho palce a skládal se z akcií různých hodnot. Nejvyšší nominální hodnotou tu byla akcie za 1 milion dolarů a nejnižší za 50 000 dolarů. Banky, které vydaly akcie, byly roztroušeny po celém světě, v Anglii či v Německu, ale nejvíce akcií pocházelo ze Švýcarska a Lichtenštejnská. Dohromady účtyhodná sumička 100 milionů dolarů.

Královské výkupné za ikonu nezměrné hodnoty.

Pro softwarového krále však to byly jen prachy. Žil jen proto, aby si uspokojoval své potřeby. Zlatý Buddha ho nepřitahoval svou uměleckou hodnotou a ani svou historií. Ne. Jediné, co pro něj mělo význam, byl opakovaný zájem zlodějů o tento drahocenný předmět. Vlastnit ukradený předmět nedozírné ceny byl zločin a milionáře vzrušovala představa, že je to právě on, kdo jako jediný Zlatého Buddhu vlastní. Je třeba si také říct, že v jeho sbírce se nacházel už nejeden umělecký kousek, který zmizel z evropských muzeí. Monet, Manet, Daumier, Dalacroix, skicy da Vinciho, bronzové sochy Dona-

tela, iluminované rukopisy, korunovační klenoty, uloupené historické dokumenty.

V kalifornských skladištích si nechal uložit veterány, historické motocykly a první letouny. Pro něho byly odcizeny památky z války Severu proti Jihu, romanovské cennosti z muzea v Petrohradu nebo rukopisy Nikoly Tesly ukradené v Rumunsku po pádu komunistického režimu. Dokonce si přivlastnil i prezidentský záchod z Bílého domu a některé dopisy.

Patřil mu první počítač, první osobní počítač, první masově vyráběný počítač.

Ty jen z nostalgie, protože právě z nich nabyl své jmění. Jako oko v hlavě si schovával originál svého prvního programu, který jeho firma začala prodávat – programu, který ukradl jednomu nadšenému programátorovi žijícímu v přesvědčení, že svou prací jen pomáhá dalšímu nadšenci. První a vlastně největší krádež mu jen otevřela dveře k mnoha desítkám dalších.

Magnát teď hleděl na hromádku akcií a pak se znova natáhl po satelitním telefonu.

EDDIE SENG SLEDOVAL, jak byly dva olivově zelené čluny zodiak zvedány výtahem ze spodní paluby jejich lodě. Jakmile se výtah zastavil, Sam Pryor připojil kabely do centrálního závěsu, přestrčil člun přes okraj paluby a spustil ho na hladinu. Murphy uvažoval člun k doku. Když Pryor spustil druhý člun, vylezl Murphy na palubu, aby zkontroloval palivo a funkce přívěsného čtyřdobého motoru. Nádrže byly naplněny po okraj a motor voněl novým mazivem. Murphy otočil klíčkem a sledoval kontrolky na palubní desce. Když si byl jistý, že je všechno v pořádku, nastartoval. Motor začal příst jako kočka.

Jakmile dosedl na vodu i druhý člun, udělal stejnou kontrolu také Kasim. Dva čluny s motory v chodu čekaly na odplutí. Seng vlezl do Murphyho člunu a zkontroloval zásoby, kterými byla posádka vybavena ještě ve vnitřní komoře *Oregonu*. Všechno našel na svém místě.

„Julie, máš všechno?“ zavolal tiše na Huxleyovou.

Dívka projela očima seznam. I ona našla všechno. „V pořádku.“

Seng se naklonil přes okraj člunu a podal Kasimovi céděčko. „Koordináty pro palubní GPS – máme naprosto shodný disk. Držme se od sebe asi tři metry, jedině tak se oba dostaneme do stejného radarového stínu.“

Kasim přikývl. „Jasně, Eddie.“

„Dobrá, Marku,“ řekl Seng a rozvazoval lano. „Můžeš nás odstrčit.“

Murphy stlačil páku dolů a člun se zpětným chodem začal vzdalovat. Vzápětí se dvojice člunů vydala přes záliv po hladině bičované deštěm rychlostí skoro třiceti uzlů. Rušičky běžely naplno, čluny nebylo možné zachytit na žádném radaru. Stejně tak nezvykle tichý chod motorů vylučoval, že by je někdo zaslechl. Pomoc byla na cestě.

DO ÚSVITU ZBÝVALY ASI ČTYŘI HODINY. Ve dvě hodiny ráno se naše trojice potýkala s docela jiným problémem. Záplavou. Hornsby hleděl k místu, kde velké koryto přivádělo vodu do hlavní stoky. Drobné pramínky vody se teď proměnily v děsivý příval. Koryto před nimi vyvrhovalo vodu s takovou silou, že cákala na protější stranu stoky jako proud z prasklé hadice požárního hydrantu.

Hladina už dosahovala po kolena a stále stoupala. Byli v pasti. Než se dostanou na konec tunelu, voda jim zabrání v pohybu vpřed.

„Nafoukneme vory,“ řekl Jones unaveně.

Hornsby otevřel jeden z pytlů a vytáhl složený nafukovací člun. Pak ještě vylovil vysoce účinný kompresor a připojil jej k hromádce. Zmáčkl knoflík. Raft se vzápětí naplnil vzduchem. Hornsby vypnul kompresor.

„Buddhu budeme muset umístit na vor samostatně,“ rozhodl Hornsby. „My tři budeme na druhém.“

„Co ta váha?“ zeptal se Jones.

„Rafty mají nosnost do tří set padesáti kilogramů,“ sděloval Hornsby. „Protože my nejsme žádní hubeňouři, musí si náš tlouštík poradit sám.“

Meadows vybaloval druhý člun. Když ho rozložil, i on připojil kompresor. „Jak to uděláme?“ zeptal se, zatímco se člun rychle plnil vzduchem. „Pošleme Buddhu před námi nebo ho potáhneme?“

Hornsby se zamyslel. „Když bude za námi, může nás zatlačit někam, kam nechceme.“

„Pokud ho přivážeme na lano,“ řekl Jones, „můžeme ho pustit, když bychom byli v nějakém maléru.“

Meadows hleděl do rychle se plnící stoky s velkými obavami. „Stejně nemůžeme čluny moc řídit. Necháme se unášet proudem.“

„Pak musí být socha před námi,“ rozhodl Hornsby a přidržoval hranu člunu, aby si usnadnili nakládání Buddha do člunu. „My se necháme vézt.“

„Jasně, jasně,“ sykl Meadows.

„Třeba nám to vyjde,“ povzdechl si Jones.

TALBOTE?“ ZHROZIL SE SPENSER. „Vy jste se toho taky zúčastnil?“

Hanley si stoupl před Spensera, aby si ho mohl obchodník s uměleckými předměty prohlédnout. Přinejmenším se zdálo, že ho studuje – a čeká, až mu odpoví.

„Winstone, ty starej....“ skřehotal Hanley.

Talbot hovořil hlasem připomínajícím rozhlasové vysílání ve zchátralé škole. Hanley odsunul přístroj z hrtanu a promluvil vlastním hlasem. „Kevine,“ zavolal, „pojď se na to podívat – já si myslel, že to mám nastavené správně.“

Nixon přistoupil k Hanleymu a odepjal skříňku. Z náprsní kapsy vytáhl pero a zlehka ťukl na přepínač mezi dvěma mody. „Došlo ke zpoždění přenosu, šéfe,“ řekl po chvíli. „Zkus to znovu.“

„Ahoj, Winstone,“ promluvil Hanley. „Už jsme se dlouho neviděli.“

Spenser s údivem hleděl na chlapa před sebou a vrtěl hlavou. Kdyby teď nebyl svědkem výpadku přístroje, nikdy by ho nenapadlo, že mohou mít k dispozici i přístroj pro napodobování hlasu. Co se ještě stane?

„Pan Talbot,“ zmohl se nakonec Spenser.

„Kevine, mám dojem, žeš to opravil,“ pochválil Hanley Nixona.

Spenser zůstal zticha.

„Tak, a teď všichni dobře poslouchajte,“ vzal si slovo Cabrillo. „Už je skoro čas.“

DETEKTIV PUO HLEDĚL NA HROMADU zkrouceného kovu. Podpěry plošiny se pod obrovským žářem zvlhnuly do zvláštních tvarů a připekly se ke skeletům motocyklů jako chapadla chobotnice. Na jedné straně doutnajícího spáleniště se procházel strážný se psem.

„Pane,“ hlásil policistům, „pes nezachytil žádné lidské pachové stopy.“

„Mám to chápat tak, že tu nejsou žádné mrtvoly?“ zeptal se Puo.

„Aby došlo k úplnému zničení stop, musel by to být opravdu nepředstavitelný žár, pane. Jinak by našel pachové stopy.“

Detektiv se rozhlížel po požářišti. Páchl tu roztavený asfalt a některé sloupky se vpekly do povrchu vozovky. Nedalo se odhadnout, co zůstalo pod hromadou trosek.

„Ať sem přijede nákladák a ty trosky odklidí,“ rozhodl. „Chci vidět, co je pod nimi.“

Hasič odběhl, aby sebral řetěz ze svého vozidla. Po chvilce už měl jeden konec připevněný k nárazníku a druhý k vraku. Vůz se pomalu pohyboval dopředu a táhl ven pokroucené vzpěry. Po dvou metrech zastavil.

„Stačí to?“ křikl z okénka na detektiva.

„Výborně,“ zněla odpověď. Detektiv Puo s překvapením hleděl na průlez do vozovky. Shýbl se a chtěl zvednout poklop. Hned k němu přiskočil jiný hasič s páčidlem a společně se pokusili otvor otevřít. Když poklop odsunuli na stranu, vytáhl Puo z kapsy malou baterku a posvítil do šachty.

„Bingo,“ zvolal.

Na mobilu vytiskl číslo velitelství.

„Pane,“ řekl velmi tiše, „myslím, že vím, kam zmizel Buddha z chrámu A-Ma.“

KANALIZACE V MACAU ústí do zálivu na šestnácti místech. Seng teď se svými lidmi mířil k tomu, které jediné pro ně mělo význam. U mříže kryjící výpusť zajistili čluny kameny. Seng teď pečlivě prohlížel její uspořádání. Otvor měl pravidelný kulatý tvar, přibližně 60 x 60 centimetrů, což umožňovalo libovolnému odtoku do moře. Stoka končila betonovým korytem za mříží uchycenou několika velkými šrouby. Seng vyndal z člunu sadu náradí. Našel elektrický klíč, zvolil správnou hlavici a začal odstraňovat matky na mříži. Společně s Huxleyovou, Murphym i Kasimem chytili mříž na krajích a zvedli ji.

Voda se valila ven silným proudem. Měli hodně problémů, aby mříž odložili na kameny. S úžasem pak hleděli do otvoru na přitékající masy vody.

„To je úplná řeka,“ sykla Huxleyová.

Seng hodil do proudu několik proužků plastové hmoty a začal měřit rychlost toku. Díval se na vteřinovku hodinek. Když se kousky dostaly asi padesát metrů do vnitřního přístavu, odečetl čas.

„Proud má rychlost kolem patnácti kilometrů za hodinu,“ spočítal, „ale bude ještě zrychlovat.“

„Zodiaky to zvládnou snadno,“ připomněl Murphy.

Seng přikývl.

„Pokud se nestane něco opravdu nečekaného,“ varoval Kasim, „měli bychom naložit kluky a vrátit se na *Oregon* během hodiny.“

Seng si to zamířil zpátky ke člunům. „Dobrá, vy dva, vydejte se do stoky a najděte je. Já s Julii budeme zajišťovat bezpečnost tady na břehu.“

„Vrátíme se brzo,“ řekl Kasim, když se posadil k řízení.

Kéž by to bylo tak jednoduché!

CABRILLO ZAČAL KRESLIT NA TABULI postavenou na jednom z ponků. „Znovu jsem zkontroloval, kde stojí ten letoun,“ řekl a na plánek nakreslil velké X. „Zůstane tam až do okamžiku, než začne rolovat na odletovou dráhu. Adams odveze chevroletem Spensera k rampě a potom zaparkuje.

„Jakmile zastavíš, otevři střechu nad zadní částí vozu,“ pokračoval Cabrillo. „Pak můžeš otevřít bednu s Buddhou.“

„Co když kupec bude chtít Buddhu hned naložit?“ zeptal se Spenser.

„Prostě mu řeknete, že ne,“ rozhodl Cabrillo. „Musí provést prohlídku dole na ploše a převzít své vlastnictví v Macau.“

Spenser sice přikývl, ale nevypadal zrovna přesvědčeně.

„Maxi,“ pokračoval Cabrillo, „za pár minut by ses měl dostat do hlavního terminálu a odtamtud taxíkem zpět k letadlu.“

„Chápu,“ odvětil Hanley.

Cabrillo se rozhlédl po ostatních členech svého týmu. „Neměli bychom mít problémy,“ řekl. „Hanley potvrdí pravost exponátu, dojde k platbě a pak si milionář klidně může Buddhu naložit. Nějaké další otázky?“

Žádné nebyly.

„Všechno jasné?“ uzavřel Cabrillo. „Hodně štěstí, Maxi.“

Hanley přikývl a kráčel k zadním dveřím hangáru.

„Georgi,“ ozval se Juan, „vezeš Spensera v SUV. Hanley potřebuje pár minut času, aby si s ním mohl promluvit. Pak se teprve objeví te vy.“

Adams přikývl a vybídl Spensera, aby nastoupil do vozu.

SOFTWAREVÝ KRÁL SI DOPŘÁVAL ČAJ s kokosovým mlékem a kouřil úzký doutník. Před pár minutami se v zadní části letounu převlékl do černého. Tahle událost znamenala i pro něho velké vypětí.

Jeho úspěch v softwarovém průmyslu, plynoucí spíš z dobrého načasování než skutečných schopností, posílil za ta léta jeho ego do

nebezpečných rozměrů. V tomto okamžiku, kdy z něj vyprchaly drogy a sex a hladina nikotinu a kofeinu stoupla, si najednou připadal, že je tajným agentem. Loupež cenného exponátu, pak jeho vykoupení a konečný únik. Už si vysnil, jak se bude bavit, až bude tuto historku vykládat svým přátelům.

HANLEY NASTOUPIL DO TAXÍKU. Vůz objel hlavní terminál a pak zamířil rovnou k letounu. Jakmile se přiblížil ke schůdkům, vyzval Max řidiče, aby zpomalil a zatroubil.

Softwarový král se podíval ven na plochu. Když spatřil ve voze Talbota, hned zamířil k otevřeným dveřím a zůstal stát nahoře na schůdkách. Hanley vystoupil zadními dveřmi auta přímo na plochu. Miliardář ho pozval nahoru.

Hanley začal stoupat po schůdcích.

Cabrillo v přesně stanovený okamžik zmáčkl rychle na vysílače klávesu *Talk*.

„Tak co, muchobijče,“ řekl, „jak si stojíme?“

Larry King si hověl v otvoru klimatizačního potrubí hangáru. Záván větru mu vháněl do tváře poryvy deště, ale alespoň měl něco nad hlavou. „Po večírku jsem se stihl stavit na *Oregonu*,“ hlásil Larry, „popadl jsem termosku s rajskou polévkou, vodotěsný kryt na noktovizor a pár střel s ochuzeným uranem. Jsem tu jako v bavlnce.“

Cabrillo vždycky oceňoval Kingovu profesionalitu. Společnost mohla tohoto muže zanechat v pustině jen s pár kousky jídla a puškou a stejně by našel teplé místo, ze kterého mohl nepřítele zatraceně potrápit. Zabydlel se v něm a poslušně bez jediného slova námitek čekal, až na něj přijde, nebo také nepřijde řada. Cabrillo měl samozřejmě přístup k osobním spisům všech lidí, a tak věděl, že Kingovi patří bar s pianem v arizonské Sedaně. Když jednou Cabrillo cestoval po Arizoně, zavítal do toho baru a spatřil Kinga v práci – jeho ostřelovač měl na sobě černý frak místo maskáčů a svým sladkým melodickým hlasem zpíval zamilované romance a balady.

„Jaký máš příjem, Larry?“ zeptal se Juan.

„Parabola je potřísněná kapkami vody, a proto je signál nepravidelný,“ připustil King. „Všemu ale rozumím dobře.“

„Pokud se bude něco dít, dej vědět.“

„Jasně, šéfe,“ řekl King kontrolující noční hledí a přepínající vysílání mezi sluchátkem a mikrofonom. „Hanley se s ním právě vítal.“

Ven z hangáru vykukovala úzkou štěrbinou mezi vraty Monika Crabtreeová. „Pan Hanley zrovna vešel do letounu,“ křikla přes otevřenou plochu.

„Pojďte z toho deště, Michaeli,“ slyšel King miliardáře, jak zve Talbota dovnitř.

Hanley minul Gundersona stojícího v uličce. Přejel si prostředníčkem po obočí, jako kdyby si utíral kapku vody. Gunderson se podíbal na bradě jako odpověď.

„Posad'te se,“ vyzval ho miliardář, když došli do konferenční místnosti v přední části letadla.

Hanley vklouzl do křesla a hleděl na potenciálního kupce.

„Do telefonu jsem vám nemohl vykládat, co se děje,“ sděloval muž. „Naskytla se možnost koupit toho Buddhu, co jste ho minule propásl.“

„To je rychlost,“ poznamenal Hanley.

Miliardář přikývl, ale nic dalšího neříkal. „Nějak chraptíte. Můžu vám něco nabídnout?“

„To ten děšť a vzduch v letadle, kterým jsem přiletěl,“ připustil Hanley. „Nejspíš jsem něco chytil.“

Softwarový král zmáčkl knoflík a v salonu se objevil Gunderson.

„Přineste panu Talbotovi čaj s citronem a medem!“

„A co pro vás, pane?“

„Jen slzu teplého ouza, prosím.“

„Hned, pane.“ Gunderson odešel.

King sedící na střeše hangáru slyšel celou konverzaci. „Pane, zatím si objednávají nápoje.“

„Moniko, otevři dveře,“ přikázal Cabrillo.

Crabtreeová zmáčkla knoflík a vrata se otevřela tak, aby mohl chevrolet vyjet ven.

„Chlapi, jdeme na to,“ pobídl Cabrillo Adamse a Spensera.

Adams zařadil rychlost a pomalu vyjel do hustého lijáku.

Gunderson se vrátil s nápoji. Oba muži zatím nepromluvíli a softwarový král si Talbota jen mlčky prohlížel. „Pilot vzkazuje, že se sem blíží dodávka.“

Softwarový král se otočil a hleděl ven z okna. Bílý chevrolet zastavil pod schůdky. Muž, kterého neznal, vylezl z vozu a obešel ho. Roztáhl stříšku s hliníkovým podstavcem nad zadními dveřmi. Z místa spolucestujícího se vyhrabal Spenser.

„Pojďme,“ vybídl miliardář Hanleyho. „Naše odměna je tady.“

Když kráčeli ke schůdkům, posunul Adams bednu s Buddhou dopředu a otevřel víko. Pak se vrátil na místo řidiče a sedl si za volant.

Muži se objevili ve dveřích nad schůdky. Spenser jim zpod stříšky naznačoval, aby sešli dolů. Poslechli ho.

„Proč se nemůžeme dohodnout jinde,“ zlobil se softwarový král, když sešel na plochu. „Uvnitř letounu.“

Spenser ale rozhodně zavrtěl hlavou. „Já neznám vás a vy zase neznáte mě,“ namítl, „takže dokud nedostanu zaplacení a vy nepřevzmete dodávku, zůstane Zlatý Buddha tady.“

Miliardář se otočil k Hanleymu. „Je to ten dealer, co přeplatil ostatní?“

„Ano,“ potvrdil Hanley.

„Vy jste Mike Talbot,“ prohlásil Spenser.

„Michael,“ opravil ho Hanley.

„Máte s sebou tu hotovost, na které jsme se domluvili?“ zeptal se rázně Spenser.

„Akcie,“ odvětil miliardář. „Pokud ale bude všechno v pořádku.“

Hanley stál tiše stranou a snažil se chránit svou masku před deštěm.

„Zkontrolujte Buddhu,“ vyzval ho miliardář.

Hanley popošel a začal pečlivě prohlížet sochu. Z okraje sochy odloupl malý plátek jako vzorek. „Máte druhý vzorek?“ zeptal se miliardáře, který vzápětí z kapsy vytáhl obálku.

Hanley si nasadil lupu a předstíral, že vzorky studuje. „Jsou shodné,“ řekl po chvíli.

„Jdu pro platbu,“ přikývl softwarový král.

V té chvíli Chuck Gunderson přelepoval páskou ústa druhého pilota. Pilot už ležel na zemi svázaný nylonovými provazy a druhý pilot (jeho kolega) skončil vedle něho.

„Cíl jde nahoru po schodech,“ sděloval King vysílačkou Cabrillovi.

„Zavolejte mu,“ vydal příkaz Nixonovi.

Gunderson se uvnitř letadla obrátil na hnědovlasou stewardku. „Buď tak hodná a zavři dveře do kabiny.“

Když miliardář vybíhal schody, neslyšel, jak Adams, Spenser i Hanley tryskem přeběhli do hangáru. Nemyslel na nic jiného než na Zlatého Buddhu, který bude jeho majetkem. Šel pro kufřík s připravenými akciemi. Byl právě asi v polovině schodů a dveře se začaly zavírat.

Když došel až na poslední schod, dveře se neprodyšně uzavřely. Bouchal do dveří a ječel z plných plic.

NA DRUHÉ STRANĚ MĚSTA Ling Puo prolézal otvorem do stoky s telefonem u ucha.

„Začíná nám hořet půda pod nohama,“ prohlásil neznámý hlas. „Detektive, vyhrál jste. Na letišti stojí bílý chevrolet Tahoe. Uvnitř je ten ukradený Buddha z večírku. Sbohem.“

Mobil oněměl, detektiv ostatně taky. Chvilku nebyl schopen činu, ale vzápětí vyťukal číslo inspektora Réa.

„Právě mi volali ti zloději,“ řekl rychle. „Tvrdí, že Buddha je v bílé dodávce chevrolet na letišti.“

HANLEY, SPENSER A ADAMS běželi do zadní části hangáru, kde na ně čekala připravená limuzína s nastartovaným motorem. Za volantem seděla Monika. Jakmile muži nastoupili, zařadila rychlost a rozjela se k bráně vedoucí z letiště.

„V pořádku, Kevine,“ řekl Cabrillo.

Ke schůdkům vedoucím do Boeingu 737 zamontoval dálkově ovládaný motor, teď se začaly od letadla vzdalovat. Miliardář stojící nahoře jen lapal po dechu a hleděl do prázdného prostoru. Vůz tam sice stál, ale v jeho okolí už neviděl živáčka.

Larry King sledoval letoun 737 nočním dalekohledem. Gunderson vklouzl na místo pilota a hlásil, že je připraven. King namířil červenou tečku laserového zaměřovače na přední sklo a na tento signál Gunderson nahodil proudové motory. Schůdky ujížděly čím dál rychleji. Nixon je naváděl do strany. Jakmile byly od letadla dostatečně vzdáleny, Nixon zařadil páku na neutrál a schůdky začaly zpomalovat.

vat. Hodil dálkový ovladač do krabice a naposledy očima zkontroloval hangár. Cabrillo s Monikou už všechny věci sbalili do kufru auta půl hodiny předtím, než poslali na scénu Spensera. Cabrillo s Nixonem museli zamést stopy.

Jakmile byly schůdky od letounu dostatečně daleko, dal King laserem další signál. Gunderson přidával tah.

Cabrillo s Nixonem právě naskočili do auta, když se ozval King ve vysílačce.

„Chuck začíná rolovat.“

Schůdky se už pohybovaly velmi pomalu a miliardář mohl konečně seskočit. Hnal se po asfaltu k ujíždějícímu letadlu. Už po několika sekundách ale dobře věděl, že je v bezvýchodné situaci. Otočil se a utíkal k chevroletu. K velkému překvapení tam alespoň pořád byl ten Buddha. Složil stříšku, zabouchl zadní dveře a usedl za volant; Klíče v zapalování pro něj představovaly další překvapení. Přišel o 100 milionů dolarů v akciích, ale hodnota Buddhy mu ztráty pořád bohatě vynahradila. Měl před sebou jediný cíl – zmizet někam i se sochou. Teprve později si bude lámat hlavu, kdo ukradl letadlo. Nastartoval auto a zařadil rychlost.

Na palubě letounu zatím letuška hlídala dveře do kokpitu. Nikdo ji o to nežádal, ale prostě měla pocit, že je to teď potřeba. Jedna z holek se objevila v chodbičce a hnala se do kokpitu.

„Zpátky,“ houkla na ni letuška.

„Musím mluvit s pilotem,“ vypískla blondýnka.

Hnala se ke dveřím, ale letuška do ní strčila. Blondýna však k jejímu velkému překvapení úder odrazila a odkopla ji do koše s pečovem.

„Chucky,“ houkla blondýna přes řev motorů, „řekni té ženské, že mě tam potřebuješ.“

Letuška se držela za břicho a pokoušela se chytit dech. Ve stejném okamžiku se rozletěly dveře do kokpitu. Předním sklem bylo vidět, že příď letounu míří na odletovou dráhu. Gunderson seděl na místě pilota, otočil se a usmál.

„Miláčku, všechno je v pořádku,“ laškoval vesele. „Ona je můj druhý pilot.“

V zadní části hangáru do vlhkého vzduchu bafal za neustávajícího deště výfuk místního taxíku. Cabrillo s Nixonem zrovna nastupovali, když se ve vysílačce ozval King. „A je to, šéfe,“ řekl uvolněně, „ukradl tu dodávku.“

„Slez už z toho bidýlka,“ vyzval ho Cabrillo. „Za chvíli se sejdem před letištěm.“

King začal vylézat z ventilační šachty právě v okamžiku, kdy se povedený softwarový magnát hnal plnou rychlostí od hangárů k hlavnímu terminálu.

GUNDERSON V KOKPITU karmínově červeného Boeingu 737 sledoval na radaru bouřkovou oblačnost a ohlásil se kontrolní věži. Pak přepnul mikrofon do kabiny. „Dámy, ocenil bych, kdybyste své ctěné zadečky někam usadily – za vteřinku startujeme. Pokud by mi po odletu jedna z vás donesla do kokpitu kávu a nějaký sendvič, byl bych jí opravdu vděčný.“

Pak se otočil k blondýně sedící vedle něho. „Ahoj Judy, už jsme se dlouho neviděli.“

ZMACAA SE PO MOSTĚ vedoucím na ostrov, kde se nacházelo letiště, hnala kolona dvanácti policejních vozů s ječícími sirénami a blikajícími majáky. Utvořily pohyblivou barikádu, jakmile dorazily k hlavnímu terminálu

„Tady jsou,“ usmála se Crabtreeová jedoucí v opačném směru.

Ve zpětném zrcátku sledovala, jak se několik vozidel postavilo napříč a zablokovalo průjezd v obou směrech. „Stihli jsme to jen tak tak,“ poznamenal Adams.

Řidič jel velmi pomalu a čekal, až se King vysouká z šachty. Naskočil na přední sedadlo. Otočil hlavu a usmál se na Cabrilla.

„Do jižního cípu letiště naproti Coloane,“ udal cíl Cabrillo. „Musíme chytit člun.“

LETOUN DOSTAL POVOLENÍ K ODLETU ve chvíli, kdy dodávka chevrolet zajela před hlavní terminál. V dálce spatřil mili-

ardář řadu policejních vozů blokujících silnici. Otočil hlavu a nad sebou viděl blikající navigační světla na křídlech a trupu svého karmínového boeingu, jak se zvedá do tmy noci a mizí nad zálivem.

„Kam letíme?“ zeptala se Judy.

„Do Singapuru,“ odvětil Gunderson. „Teď mi ale laskavě pověz, jaké to bylo pro tebe a Tracy.“

„Ve dvou se to lépe táhne,“ smála se Judy, „jenže on se nám nějak brzy unavil.“

BĚSNÍCÍ BOUŘE DOPADLA NA MACAO v plné síle jen několik okamžiků poté, co Gunderson dokončil velký oblouk nad Jihočínským mořem a zamířil k jihu. Uvnitř stoky prudce stoupala voda a hnala dva rafty čím dál větší rychlostí k záchraně či totální záhubě.

V každém křížení musel jeden z mužů skočit do vody, zachytit lana a přidržovat člun s Buddhou, který bylo třeba nasměrovat do správného kanálu. Proud se pak už postaral o zbytek. Přítokové roury přinášely do hlavního sběrače gejzíry vody, a kdykoli čluny projely pod nějakou takovou rourou, dostali muži spršku a čluny se začaly plnit vodou. Muži se přilbami pokoušeli vodu vylévat, ale s přibývajícími kilometry se jejich úsilí stávalo marnějším.

Hornsby sledoval pečlivě plánek. „Už jsme za polovinou,“ oznámil. „Pokud ale pojedeme stejnou rychlostí a voda bude dále stoupat, tak při ústí do vnitřního přístavu se budeme vznášet téměř u stropu.“

„Z *Oregonu* nám už jistě poslali pomoc,“ řekl Jones. „Mají kopie plánů.“

Meadows si otřel vodu z čela. „To ale nijak neřeší náš problém, ba naopak budou jen další lidi vystaveni nebezpečí.“

Hornsby byl po pás ve vodě a strkal raft s Buddhou doleva. Jakmile ho navedl do druhé chodby a člun se dal do pohybu, vylezl zpět na druhý. „Je to mnohem horší,“ vrtěl hlavou. „Než se dostaneme do vnitřního přístavu – pokud se tam vůbec dostaneme –, bude už úsvit a oni si nás najdou.“

Hornsby otočil hlavou. Jones se šklebil v kuželu skomírajícího světla na přilbě.

„Jenže my jsme Společnost,“ řekl Jones tiše. „Vždycky jsme o jeden krok dopředu.“

Trojice mužů kývla na souhlas a znovu se vrhla do boje s dravým proudem blíž k místu, kde na ně čekal záchranný tým, který se potýkal s vlastními problémy.

ČTYŘDOBÝ PŘÍVĚSNÝ MOTOR ZODIAKU, který řídil Mark Murphy, plival vodu ze všech trysek. I když byl proud každý metr silnější, výkonný motor hnal před dál do útrob kanalizace. Uprostřed člunu Hali Kasim odšroubovával kovové podpěry plátěné stříšky a elektrických sensorů, aby získal trochu místa. Dokončil práci, složil trubky na dno člunu a obrátil se k Murphymu.

„Plnou parou vpřed,“ vybídl ho. „Šlápni na to. Pokud je nevytáhne během pár minut, budeme pod vodou všichni.“

Murphy přidal plyn a hnal se vpřed. Ve světle ruční baterky navigoval polohu člunu podle GPS položeného na kolenou. „Najdi ruční sirénu, brzo ji budeme potřebovat,“ požádal Kasima.

PŘÍVAL VODY SE VALIL OD VÝCHODU na západ i v době, kdy se Rick Barrett přibližoval se skarabeem k nejnižší výspě uměle vytvořené plochy, na které se nacházelo letiště. Měl na sobě žlutou nepromokavou bundu, kterou nelze za normálních okolností přehlédnout, ale v nočním lijáku byl s člunem prakticky neviditelný. Ve sluchátku praskala jen statická elektřina. Noktovizorem proesával pobřeží. Začal se bát nejhoršího.

CO TÍM CHCETE ŘÍCT?“ řval vztekle detektiv Puo. Ani ředitel Codboru veřejných prací Macaa se netvářil zrovna spokojeně. Vzbudili ho uprostřed noci a nařídili mu, aby ve své kanceláři okamžitě našel schéma kanalizačních stok. Jenže on teď nebyl schopen ten dokument objevit.

„Prostě tady ty plány nejsou,“ vysvětloval Poovi. „Někdo je vymazal z počítače, a ani tištěné kopie nejsou na svém místě.“

„Jste si jistý?“ zeptal se Puo.

„Celou noc jsme je hledali,“ vrtěl hlavou nešťastník. „Vůbec nic tu nezůstalo.“

„Takže my ani přesně nevíme, kde voda do zálivu vytéká?“

„Mapu sice nemáme,“ přiznal ředitel, „ale existuje jeden způsob, jak to zjistit.“

„Dobře!“ vybídl ho Puo. „Tak jak?“

„Nalijeme do stoky barvu,“ nabízel muž řešení, „a uvidíme, kde vytéká.“

Detektiv se obrátil k jednomu strážníkovi stojícímu nedaleko. „Sežňte někde tucet plechovek barvy.“

Znovu hleděl na vstup do kanálu. Nemělo cenu se do bludiště spouštět. Proud vody ty krysy vyplaví a detektiv si na ně u výpusti počká. Ta představa ho potěšila, ale poněkud přehlédl muže stojícího pár metrů od něho u vchodu do kavárny s celonočním provozem. Muž se dotknul sluchátka v uchu a pak vešel dovnitř.

SOFTWAROVÝ KRÁL ZAJEL s chevroletem na parkoviště, protože vlastně neměl žádnou jinou možnost. Tři policejní vozy blokovaly silnici a policisté s připravenými zbraněmi postávali za nimi. Vzadu se shromáždila celá kolona automobilů včetně obrněného vozu, který teď sloužil jako pojízdné velitelství. Sung Ré štěrbinou sledoval parkující dodávku. Popadl mikrofón a ihned vydal rozkaz.

„Jste obklíčen!“ řekl rozhodně. „Vystupte pomalu z vozu s rukama nad hlavou!“

Otočil se k řidiči a vyzval ho: „Posviťte na něj světlometem.“

Muž sepnul spínač a vzápětí parkoviště zalil jas světla rovného čtyřem milionům svíček. Noc se změnila v den. Inspektor Ré sledoval, jak se dveře na straně řidiče zvolna otevírají a ven vylézá muž celý v černém a pomalu se na mokré chodníku vzdaluje od automobilu.

„Stát!“ nařídil Ré.

Muž se už ani nepohnul.

„Ruce nechte nad hlavou,“ vybídl ho Ré. „Pokud jste jediným pasažérem, mávněte levou rukou.“

Muž zamával levicí.

„Postupte šest kroků směrem ke světlu.“

Muž okamžitě poslechl.

„Lehnout na zem, břichem dolů, nohy od sebe.“

Muž se složil na mokrý asfalt.

„Dva muži vpřed,“ vydal Ré rozkaz, „zajistěte podezřelého.“

Oba policisté vyšli zpoza vozů a mířili k zadrženému. Jeden se shýbl a nasadil mu želízka, zatímco druhý ho kryl. Pak ho razantně vytáhl na nohy.

„Jsem Američan,“ prohlásil miliardář, „okamžitě chci mluvit s naším velvyslancem.“

Inspektor počkal, až se otevřou zadní dveře obrněného vozu, a pak vystoupil. Mířil rovnou k chevroletu. Nejdříve v kuželu světla baterky ověřil, že vůz je opravdu prázdný, a pak prohledal zadní prostor. Okamžitě spatřil Buddhu. Dál už jen zíral na hromadu zlata vysokou skoro dva metry. Sáhl po telefonu.

LIMUZÍNA VEZOUCÍ HANLEYHO právě přibrzdila proti *Oregonu*. „Pečlivě setřít otisky,“ vybídl Crabtreeovou. „A vy pojed'te se mnou.“

Spenser následoval Hanleyho na loď. Jakmile vystoupili na palubu, šli přímo do řídicí místnosti plavidla. Max otevřel dveře a lehce kývl na Erica Stonea.

„Pošlete sem ochranku, musí se o něho postarat.“

Stone se naklonil nad mikrofon.

„Kde je předseda?“ zeptal se Hanley.

Stone ukazoval na obrazovku, kde téměř na konci umělé plochy, na níž je letiště, blikalo jakési světélko a hned vedle pak další zdroj. „Tamhle,“ řekl Stone. „To druhé je Barrett.“

Hanley sledoval, jak se první světlo zastavuje.

„Dej signál Barrettovi, že jsou tam.“

Spenser hleděl na probíhající operaci s otevřenou pusou. Chtěl se Hanleyho na něco zeptat, ale v ten okamžik vešel do místnosti Pryor. „Odveďte ho dolů,“ přikázal Hanley. „A hlídat.“

„Jak moc?“ pokrčil rameny Pryor.

„Normálně,“ usmál se Hanley, „zůstaň s ním. Nesmí se dostat k žádnému komunikačnímu zařízení, natož s někým mluvit. Nakrmte ho a může si lehnout, nebo pustit televizi nebo video, ale nesmí k počítači.“

„Jasně, šéfe,“ usmál se Sam.

Hanley se obrátil k Winstonovi. „Vy už jste svou úlohu splnil,“ řekl mu. „Nepokoušejte se o nějaké hlouposti a my uděláme vše, co jsme vám slíbili.“

Pryor odváděl Spensera do podpalubí. Držel ho za paži. „Kdy mne propustíte?“ zeptal se obchodník.

„Dáme vám vědět,“ ujistil ho Hanley. „Dlouho to trvat nebude.“

Pryor vedl Spensera do haly. Než se dveře zavřely, ještě se otočil a zahlédl, jak si Hanley z tváře strhává latexovou masku.

BARRETT ZASLECHL VE SLUCHÁTKU PÍPNUTÍ. Okamžitě začal dalekohledem prohledávat pobřeží. V zeleném hledí se dvakrát zableskly kužele světlometů připomínající dvě exploze. Dvě tečky pak zhasly docela.

Barrett zablikal navigačními světly skarabea a zamířil blíž k pobřeží.

Tom Reyes setřel otisky a dokončil úklid vozu, pak otočil klíčkem a vypnul motor. Obrátil se a pohlédl na Nixona a Cabrilla.

„Máme zelenou a všude čistý vzduch,“ řekl a klíče schoval do kapsy.

„Tak pojďme zmoknout,“ usmál se Cabrillo a rázně otevřel zadní dveře taxíku.

Nixon také vystoupil, v ruce tašku s posledními proprietami a nástroji. Kráčel za Reyesem a Cabrillem směrem k vodě. Podíval se k východu, kde se již objevily první červánky, zatímco na západě se začal uklidňovat vítr. Za pár hodin přijde svítání a bouře nad Macadem ustane, ale v této hodině se ostrovy utápěly ve zničující průtrži.

Barrett zajel co nejbližší k pobřeží a mírně popojížděl, aby se vyhnul skaliskům. Cabrillo se brodil vodou a zachytil příd' skarabea. Pevně ji držel. Reyes se vyšvihl na palubu a vzal od Nixona nářadí. Tašku odložil na podlahu a podal ruku Nixonovi, který se přetahoval přes okraj člunu. Jakmile se i on ocitl na palubě, odstrčil Cabrillo člun a za pomoci Reyese se přehoupl do lodi ve chvíli, kdy člun překonával první vlny. Barrett přidal plyn a zařadil zpátečku.

Skarabeus se začal vzdalovat od nejjižnějšího výběžku ostrova s letištěm.

Když se dostali na volné moře, Barrett nezaváhal a nabral přímý kurz rovnou k *Oregonu*.

CO TÍM CHCEŠ ŘÍCT?“ zeptal se Hanley.

„Ten policajt nařídil koupit barvu,“ líčil Michael Halpert tiše. „Nalij jí do stoky, aby mohli sledovat proud vody.“

„Chápu,“ přikývl Hanley, „dobrá práce. Vrať se na *Oregon*.“ Stone sledoval odrazy na radarovém stínítku. „Barrett se vrací. Bude tady za pár minut.“

Hanley se podíval na povětrnostní radar, kde se pořád jasně vytyčovaly okraje bouře.

„Pošli na palubu pár pomocníků,“ vybídl ho Hanley. „Skarabeus musí okamžitě zmizet.“

„Jasně, šéfe,“ řekl Stone a podal si mikrofon.

SUNG RÉ DOŠEL K ZADRŽENÉMU, kterého odvedli pod převíslou střechu před odletový terminál. V záři zářivek uvnitř mu byl ten muž notně povědomý.

„Kamarád vás shodil,“ řekl mu Ré. „Do telefonu nám prozradil vaši polohu.“

Muž hleděl na inspektora s prapodivnou směsicí lítosti i pochopení. „Nemám nejmenší ponětí, o čem to mluvíte!“

„Nemá smysl zatloukat,“ odvětil Ré. „Chytili jsme vás prakticky téměř při činu.“

„Nikoho jste nechytili,“ ušklíbl se softwarový lapka. „Zrovna jsem kupoval vzácné umělecké dílo a parta zlodějů mě okradla. Ty byste měli chytat, ne mě.“

„Kdy jste přiletěl do Macaa?“ zeptal se Ré.

„Před pár hodinami,“ odvětil multimilionář.

„Poslední trajekt přijel před třemi hodinami,“ ujasňoval mu Ré. „Další jede až za dvě hodiny. Od jedné v noci do pěti do rána žádné komerční lety nejsou. Vaše řeči jsou nesmyslné.“

„Mám vlastní letadlo,“ poznamenal muž.

„Vážně? A kde ho máte teď?“

„Nemám ani ponětí. Ti zloději mi ho taky ukradli.“

„Opravdu povedená historka,“ poznamenal policista. „Pochopte jedno: Pokud pravdivě neodpovíte na mé otázky, můžeme vám to pěkně zavařit.“

Miliardář vzkypěl vzteky. Nikdy mu žádný úředník nenařizoval, co má dělat. Byl unavený, hladový a přišel o sto milionů dolarů.

Podíval se Réovi přímo do očí.

„Poslouchej, ty troubo,“ vybuchl. „Ukradli mi Boeing 737 přímo z vašeho letiště a v kufříku uvnitř bylo sto milionů dolarů v akciích. Naprosto nechápu, co se v téhle žabí díře dnes v noci seběhlo, ale měl byste mi sundat želízka a pustit mě k telefonu. Během deseti minut bude všechno jasné.“

Kdyby Ré poslouchal, mohl být letoun ještě vysledován. Ale policistovo uražené „já“ odsoudilo jeho pátrání k záhubě. Inspektor pokynul policistovi, který držel muže za paži. „Odvést na velitelství!“

BARRETT NAVEDL SKARABEA DO ZÁVĚSU a za několik okamžiků společně s Cabrillem, Nixonem i Reyesem vyšplhali po žebříku na palubu. Námořníci zatím zajišťovali člun.

„Koukám, že dnes v noci jste v akci i vy,“ řekl Cabrillo Barrettovi. „Jak se vám ta práce líbila?“

„Není to tak snadné jako zdobit dort,“ připustil Barrett, „jenže si při tom člověk užije mnohem víc vzrůša.“

Čtyři muži vešli do útrob *Oregonu*. Cabrillo zamířil do haly. „Vy si běžte odpočinout a dát se do pořádku. Já mám ještě spoustu práce.“

Muži pokračovali halou ke kabinám.

„Dobrá práce,“ loučil se s nimi spokojený Cabrillo.

Pak vešel otevřenými dveřmi do řídicí místnosti, kde si rozepnul mokrou košili. Usmál se na Hanleyho.

„Tak, Maxi, jak si stojíme?“

DO STROPU STOKY CHYBĚLO už jen něco přes metr a voda stále stoupala. Baterie ke svítelnám na přílbách se pomalu vybíjely, kužel světla pohasl a muži už dávno nemohli sestoupit na dno a lehce postrkovat Buddhu.

Meadows svázal oba vory dohromady. Spolu s Jonesem se krčili na boku vorů, kde se střetávaly, a když to bylo třeba, odráželi se od stěn svodných rour nohama.

„Blížíme se ke křížení,“ křikl Hornsby. „Levý kanál.“

V místě křížení stok se proud vody rozdělil do brázdy jako před přídí atomové ponorky. Gejzíry vytlačovaly odpadky nad hladinu a

chrlení je od stropu odráželo zpět. Pršelo tu stejně jako venku. Navíc v narůstajícím proudu vody už nebylo možné vory řídit.

Jones hleděl před sebe a snažil se spočítat, kdy se bude muset odrazit. Asi sedm metrů od rozdvojení se vyklonil z voru a nohou se odkopl od stěny. Vory poskočily vlevo a ponořily se do správného proudu.

„Tohle jsme zvládli,“ oddechl si, „ale jestli bude voda stoupat, tak se na dalším křížení dostaneme do problémů.“

„Pokud nám nepřijdou na pomoc,“ sykl Meadows, „budeme muset Buddhu odříznout a pokusit se zachránit vlastní kůží.“

VŽDYCKY JEDNU PLNOU,“ obrátil se detektiv Puo na policistu. Pomocí šroubováku na klíčence otevřel policista první plechovku barvy a nalil její obsah do vody v kanálu. V kuželu světla baterky Puo viděl, jak se barva smísila s vodou a proud ji strhl do tmy. Policista otevřel druhou a celý postup opakoval. Do toho se znova ozval mobil. Detektiv odstoupil pár kroků.

„Lingu,“ oslovil ho Sung Ré, „vraťte se na velitelství. Zadrželi jsme podezřelého.“ „Hned jsem tam, šéfe,“ odvětil detektiv.

POLICAJTI SLEDUJÍ TOK vody v odvodňovacím kanálu pomocí barev,“ sděloval Hanley Cabrillovi.

Cabrillo si otíral vlhkou tvář a vlasy ručníkem. Nakonec ho odhodil na stůl a rychle si hřebenem prohrábl vlasy.

„Když jsme jim sebrali plány kanalizace, žil jsem v přesvědčení, že je to zpomalí dostatečně dlouho, abychom touto cestou unikli,“ uvažoval Cabrillo nahlas. „Zdá se, že musíme nasadit záložní řešení.“

Hanley ukázal na obrazovku počítače. „Jak jistě víš, výpusť, kterou jsme si vybrali pro únik, leží jako jediná na jihozápadní výspě Jižního poloostrova. Voda vytéká mezi jezery Nam Van a ústí do moře severně od ostrova Taipa.“

Cabrillo zíral na monitor. Systém kanálů připomínal pokroucený strom s dlouhými větvemi. Jeho tým teď vězel ve kmeni stromu.

„Jsme s nimi ve spojení?“ zeptal se Cabrillo.

„S Hornsbym, Meadowsem ani Jonesem nemáme štěstí,“ povzdychl Hanley. „Přenosné vysílačky nemají dostatečný výkon, aby ti ve výpusť zachytili naše signály.“

„Co Murphy a Kasim?“

„Zkoušíme to,“ připustil Hanley. „Přenos hlasu je velmi trhaný. Data sice nějak procházejí – spojení udržujeme prostřednictvím alfa-numerických kódů.“

„Takže můžeme na zodiaky poslat pokyny?“ pokračoval Cabrillo.

„Zatím ano,“ pokrčil rameny Max.

Jejich hovor přerušil Eric Stone. „Pánové,“ řekl a ukázal znovu na obrazovku, „přenosná kamera, kterou nechal Halpert u kanálu, ukazuje něco, co musíte vidět.“

Cabrillo s Hanleyem sledovali, jak policista nalévá barvu do kanálu.

„Simulovat dobu, za kterou se barva dostane k našim lidem,“ vybědl počítačového operátora Cabrillo.

Stoneovy prsty klouzaly po klávesách a za pár vteřin se v kanalizačním schématu táhla červená nit. Muži s úžasem sledovali, jak rychle postupuje podzemním královstvím. Počítadlo v rohu obrazovky odměřovalo čas.

„Sedmnáct minut. Pak se barva dostane do míst, kde by mohli být,“ řekl Stone pomalu. „Za dvaadvacet minut vyteče ven u ostrova Taipa.“

Najednou se rozhučela tiskárna počítače. Hanley k ní došel, odebral dokument a pečlivě jej studoval. „Policejní čluny a čínské námořní hlídky dostaly rozkaz sledovat barevnou skvrnu a najít výpusť kanalizační stoky.“

„Nastavit časovač,“ přikázal Cabrillo. „Nemáme času nazbyt. Ujistí se, zda jsou všichni na palubě, a připrav *Oregon* k úniku. Dostaneme náš tým ze stoky i s Buddhou. Za úsvitu musíme být z Macaa pryč. Pokud je ve hře čínské námořnictvo, ocitli jsme se mezi mlýnskými kameny.“

„Zlomený šíp?“ zeptal se Hanley.

„Potvrzují, Zlomený šíp,“ přikývl Juan.

„Pane Stone, zahajte operaci,“ vyzval ho Hanley.

Stone vyhlásil poplach. Během několika minut vypuklo na palubě *Oregonu* hotové peklo.

CHUCK GUNDERSON SI POCHUTNÁVAL na sendviči se salámem a popíjel ze sklenky ledový čaj. Právě se nacházeli nad Jihočínským mořem. Vedle něj seděla brunetka Rhonda Rosselliová. Otevřenými dveřmi do kokpitu vešla blondatá Judy Michaelsová, druhý pilot, a posadila se na zadní sedadlo. Měla na sobě khaki leteckou uniformu a z tváře smytý silný make-up.

„Tracy se převléká. Kontroluje přístroje,“ řekla.

„Už jsem ti řekl, že jsi odvedla skvělou práci?“ zeptal se Gunderson. „Obě jste byly přesvědčivé šlapky.“

„Však také mám vystudovanou politiku v Georgetownu a čtyři roky pracuji pro Národní radu bezpečnosti a spím s nepřítelem!“ vyprskla Michaelsová.

Gunderson spolkl poslední sousto a otřel si drobky z pusy. Zapil to douškem čaje.

„Zapomínáš, že já jsem před pár lety služebně svedl římskou hra-běnku,“ připomněl pilot. „Děláme, co musíme, abychom dosáhli cíle.“

„Já si to pamatuji, Chucku,“ připomněla mu Judy. „Vlastně si myslím, že se ti ten úkol docela líbil.“

„A tobě se snad tvůj dnešní úkol nelíbil?“ špičkoval Gunderson.

Michaelsová si všimla údajů z přístrojové desky.

„Ten chlap byl uchyl,“ poznamenala nakonec. „A to ,ú‘ bych napsala velkým písmenem.“

„Takže je jen dobře, že jsme mu šlohlí to letadlo,“ připustil Gunderson a rozeplnul si pásy. Pak vstal z místa pilota.

„Přejímám řízení,“ řekla Michaelsová.

„Musím na záchod,“ řekl Gunderson Rosselliové. „Hned se vrátím.“

WINSTON SPENSER SEDĚL celý ustaraný v jídelně *Oregonu* a popíjel čaj. U druhého stolku v tichosti seděl jeho strážný. Juan Cabrillo vstoupil, sedl si proti Spenserovi a položil před něj ústřížek papíru.

„Zde je číslo účtu banky v Paraguaji,“ sděloval. „Transfer proběhl a peníze jsou vám okamžitě k dispozici. Pokud nebudou čerpány do jednoho roku, automaticky se vrátí do jedné z našich bank. Nicméně ve chvíli, kdy na účet něco uložíte nebo z něj vyberete během toho roku, počítač vymaže všechny stopy toku těch peněz.“

„Proč zrovna rok?“ zeptal se Winston.

„Protože...,“ odmlčel se Juan, „vzhledem k vaší finanční situaci, pokud se rok těch peněz nedotknete, bude to znamenat, že jste už mrtvý.“

Spenser přikývl.

Cabrillo mu podával letenku. „Z Hongkongu do Dubaje a pak do Paragvaje, první třída. Je to první možný let zítra ráno.“

Spenser si vzal letenku.

„Tisíc dolarů v hotovosti,“ pokračoval Cabrillo a podal mu obálku. „Víc by vzbudilo podezření.“

Spenser jen přikývl.

„Pane Spensere, tím naše setkání končí,“ rozloučil se Cabrillo. „Zavolali jsme vám taxi a sám se rozhodněte, kam chcete jet. Bude u můstku za pár minut.“

Strážný vstal a čekal, až ho Spenser bude následovat. Cabrillo vyrazil ke dveřím.

„Mohu se vás na něco zeptat?“ ozval se Spenser

Cabrillo zrovna otvíral, otočil se a kývl.

„Zdá se mi to až příliš jednoduché,“ vrtěl hlavou Spenser. „Kde je ten háček?“

„Pořád se ještě musíte dostat do Hongkongu,“ zabručel Cabrillo, když procházel dveřmi.

GEORGE ADAMS STÁL na prodloužené zádi *Oregonu* a čekal, až se zvedací plošina dostane na úroveň paluby. Východní vítr dosahoval stále síly dvaceti uzlů a palubu lodi omývaly potoky prudkého deště. Otočil se k Reyesovi.

„Jakmile technici zajistí výtah, potřebujeme našeho ptáčka otočit po větru,“ řekl. „Pak se musíme pokusit o bleskový start.“

Reyes přikývl a sledoval, jak lodník odváží kovový vozík s bednami do výťahu. Operátor výťahu pokynul Reyesovi s Adamsem, aby vstoupili na plošinu. Byla zajištěna.

Vrtulník Robinson R 44 se středně výkonným motorem o síle 260 koní dosahoval rychlosti téměř 220 km/hod. Jeho hmotnost byla vyšší než 700 kg a cena asi 300 000 dolarů.

Dvojice připevnila přídatná kola a otočila stroj po větru. Potom opět přídatná kola odpojila a podala je technikům.

„Na palubě jsou vaky s barvou, jak jste si přáli,“ sděloval jeden z techniků.

Adams přikývl a obrátil se k Reyesovi. „Nech si ty žoky u nohou, ale pozor na pedály. Poletím co nejniž nad hladinou, ale bude to určitě dost ošemetné.“

„Jasně,“ přikývl Reyes.

Adams rychle obešel vrtulník, zkontroloval palivo a celkový stav stroje. Pak vyběhl Reyes. „Nastup,“ řekl. „Jdeme na to.“

Oba muži zaujali svá místa a Adams začal předletovou přípravu podle seznamu. Nakonec křikl z okénka: „Hotovo!“ Nahodil motor, a jakmile nastartoval a pustil spojku, listy vrtule se začaly pomalu točit, pak přidal rychlost a vrtulník začal vibrovat. Adams sledoval přístroje a v okamžiku, kdy se motor dostal na provozní teplotu, oslovil přes mikrofon Reyese.

„Tome, drž se,“ křikl. „Teď to s námi opravdu trhne.“

Adams vyrovnal, přitáhl páku řízení a malý stroj opustil plochu. Pilot posunul páku vpřed a vrtulník se nosem natočil po větru a začal zvolna stoupat a pohybovat se dopředu.

Adams letěl proti větru od pobřeží, aby se ve volném kruhu vrátil zpět k Macau. List papíru a mapu, kde se nacházejí kanalizační výpusti, měl připevněnou ke kolenu.

„Jdeme na to,“ řekl Adams, když spatřil tmavé skvrny na vodní hladině v místech, kde do moře vytékaly splašky.

Reyes se natáhl dolů, vzal žok a trochu ho rozevřel. Pak žok vyhodil ven. Dopadl na hladinu ze tří metrů a začal za sebou trousit krev jako z nepropečeného steaků.

Na hlídkujícím policejním člunu sice zaznamenali letící vrtulník, ale určit jeho směr a polohu nebylo v zuřící bouři možné. Adams zvedl stroj nad východní pobřeží Macaa. Pak obletěl poloostrov mezi Macaem a Taipou, aby cvičení zopakovali.

DETEKTIV PUO ZAPARKOVAL před policejním velitelstvím. Celý promočený kráčel k hlavnímu vchodu. Na východě se už rozednívalo, ale přívály vody z temné oblohy nijak neustávaly.

Vyjel výtahem do patra, kde měl kancelář inspektor Ré. Hned jak vstoupil do přijímací místnosti, bylo mu jasné, že problémy na sebe nenechají dlouho čekat. Kolem muže v černém neustále kroužil kon-

zul USA, starosta Macaa, čínský generál a čtyři reportéři z místních novin.

„Tady nejde o žádnou drobnou krádež,“ vztekal se muž v černém, „Ukradli mi Boeing 737, ksakru!“

Softwarový miliardář měl vlastně velké štěstí, když ho odvezli rovnou na stanici. Zatím mu nedovolili telefonovat, ale na stole ležel magazín *Fortune* s jeho fotografií na titulní stránce. Okamžitě inspektora na svou fotografii upozornil a věci nabraly rychlý spád.

Z podezřelého se najednou mávnutím proutku stala oběť.

Ling Puo vešel dovnitř a stoupl si vedle inspektora.

„Ksakru!“ zašeptal inspektor Ré, když se otevřely dveře a do kanceláře vstoupil Stanley Ho.

„Našel jste mého Buddhu?“ hulákal hned, jak byl poblíž. „Kdo zas je tohle?“

„Marcus Friday,“ houkl pro změnu jeho americký protějšek. „Možná že jste o mně slyšel?“

„A vy o mně,“ opáčil Ho uraženě. „Forbes mne považuje za jednoho z nejbohatších lidí na světě.“

„Já znám jen ty, co jsou na tom seznamu přede mnou... mezi nimi nejste,“ ušklíbl se Friday.

Detektiv Puo se musel usmát. Pokud ty dvě postavičky neblafovaly, stal se společníkem dvou neskutečných vejtahů, s jakými se dosud ještě nesetkal. Ti dva bohatí chlapi se teď na policejní stanici dokonce trumfovali, kdo má větší bebíčko.

„No tak počkat,“ spustil zase Ho. „Tohle je moje město, a pokud...“

„Pane Ho,“ přerušil ho detektiv Puo rychle, „pojďme dolů do mé kanceláře, kde celou věc vyřídíme.“

„Nikam nejdu,“ zařval Stanley.

„Všichni se uklidněte!“ okřikl je inspektor Ré. „Všichni budou zticha!“

Ukázal k zasedačce, reportérům pokynul, aby zůstali v hale, a ostatní zavedl dovnitř. Když se posadili, objednal pro všechny čaj.

„Tak, pánové,“ vybídl své hosty, „vezmeme to popořadě. Kdo začne?“

Ho jen zíral na vrchního inspektora. „Koupil jsem ve Švýcarsku Buddhu za dvě stě milionů dolarů. Včera večer mi ho kdosi ukradl na večírku, kde jste byl mezi hosty i vy. Žádám vás o jednoznačně sdělení, zda jste ho již našli.“

„Já přišel o sto milionů dolarů v akciích. Navíc mi ti zločinci ukradli letadlo,“ vykoktal americký miliardář. „A já chci vědět, co se to v téhle bohem zapomenuté zemi děje?“

Puo vstal a začal nervózně chodit po místnosti. „Kolik stál váš le-toun? Také sto milionů dolarů?“

„To neéé,“ bědoval Friday. „Ale...“

„Zdá se, že největší dnes hlášenou škodou je těch dvě stě milio-nů,“ řekl Puo.

ZODVODŇOVACÍ STOKY se stával vodní hrob. Do klenutého stropu zbývalo od vodní hladiny necelých osmdesát centimetrů a dolů se valily proudy vody. Na trojici mužů se hnala i změt' všech odpadků spláchnutých z povrchu ulic. Najednou proti nim plavala krysa, Hornsby ji praštil pádlem. Přímo před nimi se nacházela další křižovatka.

„Musíme se rozhodnout,“ vykřikl nahlas, aby přehlušil příval vo-dy. „Plaveme, nebo se utopíme?“

Meadows přimhouřil oči a v mdlém světle svítilny na přilbě spat-řil vodní kaskády, ve kterých nebudou moci vory ovládat.

„Pádla připravena,“ křikl. „Kůň je od toho, aby táhl vozík.“

Zabrali na levé straně člunu, vzápětí hned zas vpravo. Příď první-ho voru, na kterém trůnil Zlatý Buddha, se sice vyklonila vpravo, ale nakonec vklouzla do správného kanálu. Druhý vor už ale s trojicí neprojel tak hladce. Raft vletěl do betonového sloupu a Jonese to na pravé straně přirazilo na stěnu. Zůstal tam vmáčkнутý až do chvíle, kdy se lano znovu napnulo a oni byli vrženi do tunelu.

„Jones je zraněný,“ křikl Meadows v lomozu vodní tříště.

Jones se držel za hrudník a sotva popadal dech. Ve tmě chodby Hornsby rozeznával jen jeho bolestivý škleb a zhroucenou pozici.

„Žebra,“ sténal Jones.

„Musíme přeříznout lano a uvolnit Buddhu,“ navrhoval Hornsby. „Jinak se utopíme.“

„Nejspíš bychom měli sochu tady někde utopit,“ doporučoval Meadows. „Až voda opadne, vrátíme se pro ni.“

Jones zaskřípal zuby a pohlédl na hodinky. „*Oregon* má vyplout dnes ráno. Pokud to nedokážeme teď, pak už nikdy.“

Hornsby se na vteřinku zamyslel a pak se rozhodl. Za pár minut budou u dalšího křížení. Na hřbet ruky si tužkou nakreslil celý plán další cesty podle GPS.

„Bobe,“ řekl velmi vážně, „jdu na přední člun. Sice poklesne, ale na hladině se udržíme. Jakmile tam budu, přeřízni lano.“

Podal Meadowsovi GPS.

„Horny, jsi si jistý, že to je správné?“

Hornsby přehodil pádlo k Buddhovi a přitáhl si vor. „Připrav si kudlu!“ řekl.

Meadows sundal z opasku zavírací nůž, otevřel ho a přikývl.

Hornsby se přikrčil a přeskočil na přitažený vor. Jakmile se kolébání alespoň zčásti uklidnilo, Meadows přeřízl lano a vzápětí silně zabral pádlem, aby zpomalil letící člun. Hornsby zmizel v temnotě. Nad vodní hladinou se v kuželu světla zobrazila jen Buddhova hlava a vedle ní o něco menší Hornsbyho.

„Letím vpravo,“ křičel, „pak levým kanálem.“

ODVODŇOVACÍ KANÁL se před ústím rozšiřoval, aby voda mohla volně odtékat. Odpadní vody stékaly do šesti jezírek, kde ztrácely rychlost, než se koncovým potrubím vlily do zálivu.

Murphy s Kasimem monitorovali situaci u jednoho z nich.

„Ještě pět minut,“ navrhl Kasim. „Pak pro ně jdeme dovnitř.“

Kasim třikrát zahoukal sirénou „Už by tu měli být.“

Murphyho digitální pager v té chvíli pípl. Osvítil displej a přelétl zprávu pohledem.

„Nalili barvu do kanalizace, aby sledovali průtok a směr,“ sděloval, když znovu objížděl kruh. „Pokud tím najdou naši únikovou trasu, nemáme žádnou šanci.“

„Co tím chceš říct?“

„Barevná hladina sem přitáhne Čínany a navíc po ní zůstanou stopy na zodiaku. Pak nás dostanou a začne vyšetřování.“

„Co doporučuje *Oregon*?“

Murphy se na okamžik odmlčel. „Máme odpálit výpust' a zmizet z označené zóny.“

„Kolik máme času?“

„Šest minut a pětadvacet vteřin,“ řekl Murphy. Pak mlčky z pytle na dně člunu vytáhl výbušninu.

„Co ostatní?“ zeptal se potichu Kasim.

„Pokud se neobjeví do stanoveného času, tak...“ vysvětloval vážně Murphy, „tvrdí *Oregon*, tak se museli dát jinou cestou nebo utonuli. Musíme si chránit vlastní zadek a zmizet.“

Murphy natočil zodiak rovnou proti ústí výpusti do přepouštěcího jezírka. Pomocí silného motoru udržoval polohu tak, aby Kasim mohl na její strop umístit nálože. Zajistil je a nastavil časovač. Čtyři, tři, dva, jedna... začala blikat červená dioda.

„Zahoukej ještě jednou,“ řekl velmi vážně Murphy a zařadil zpátečku.

HORNSBY SI TEĎ PŘIPADAL, jako když jede na kládě v přeřích. Voda ho málem spláchla. Hladina stále stoupala. Na dalším rozbočení si pomohl pádlem, které strčil do vody, ale před' voru se mírně naklonila. Opřel se nohou do stěny a odrážel se od ní. Už úplně ztratil ostatní z očí. Světlo na přilbě téměř pohaslo a on neměl nejmenší šanci si ověřit, zda Meadows s Jonesem zvolili správný kanál. Stejně by jim ale nedokázal pomoci. Musel sám přežít. Znovu se chodidlem odrazil od betonu a vor vklouzl do správného kanálu.

Najednou mu v uších zaznělo trojitě zahoukání sirény jako rajský zpěv slavíka. Vor s Hornsbym a Zlatým Buddhou mířil přímo ke zdroji zvuku.

ZODIAK STÁLE KROUŽIL kolem výpusti a Kasim se přenosným reflektorem snažil osvětlovat vlastní otvor. Podíval se na hodinky a začal ztrácet naději, že se jim to povede. Čas se krátil každou vteřinu.

„Dvě minuty,“ křikl přes řev motoru.

Murphy pozorně poslouchal. Z otvoru se k nim linul jakýsi zvuk připomínající vytí raněného zvířete. A vzápětí, poháněn výskotem a modlitbou, vyletěl rovnou do přepouštěcí nádrže Hornsby objímající

Buddhu. Murphy okamžitě natočil zodiak a Kasim se naklonil přes okraj, aby zachytil vor.

„Kde jsou ostatní?“ křikl Murphy.

Hornsby si vytřel vodu z očí a zahleděl se na strop výpusti. Ani jeho cvičené oči nerozpoznaly blikající číslice na detonátoru. „Někde za mnou.“

„Viděl jsi někde barevnou hladinu?“ zeptal se starostlivě Kasim. „Ne,“ zavrtěl Hornsby hlavou.

„Jedna minuta, třicet vteřin,“ sykl Kasim. „Co se tady děje?“ zeptal se Hornsby.

„Přišel nám rozkaz výpust' odpálit,“ odpověděl Murphy vážně, „abychom se odtud dostali v naprostém bezpečí. Zahoukej naposledy!“

JONES LEŽÍCÍ NA DNĚ VORU nebyl téměř schopen pohybu. Pokud budou muset do vody, Meadows věděl, že ho bude muset nést. Jen tak tak se prosmýkli kolem poslední odbočky. Šance na záchranu klesala každou vteřinou.

„Jak jsi na tom, kamaráde?“ podíval se na sténajícího Jonese.

Muž ležící ve voru otevřel oči, ale očividně myslel na něco jiného.

„Slyšel jsi to?“ sykl. „Tu sirénu?“

„Cože?“ nechápal Meadows. Podle něj Jones začal blouznit.

„Přišli pro nás,“ zašeptal.

Za osmnáct sekund jejich vor vyletěl z roury do jezírka.

„Nemáme čas nic vysvětlovat,“ zaječel Murphy. „Popadněte provaz a držte se!“

„Už jen třicet,“ doplňoval Kasim.

Murphy dokončoval přivazování vorů k zadní části zodiaku, pak přidal plyn. O vteřinu později se strop výpusti propadl a zavalil vchod. Tlaková vlna po výbuchu zvedla v nádrži vlnu a hnala ji k jedinému otvoru na protější straně. Hřeben vlny se zvedl vysoko nad oblouk výpusti a převálil se proti přitékající vodě. Kasim pátral kuželem světla kolem sebe. Malé tsunami se řítilo rovnou na ně.

„Blíží se tlaková vlna,“ křikl zrovna v okamžiku, kdy zodiak táhnoucí čluny zmizel v hlavní stoce vedoucí rovnou do zálivu.

POSÁDKA *OREGONU* BLESKOVĚ PŘIPRAVOVALA plavidlo k vyplutí. Juan Cabrillo se rozvážně natáhl po telefonu a zavolal správci přístavu ve službě.

„Nemějte obavy,“ vysvětloval s klidem lháře, kterému prý domovské loďařství okamžitě nařídilo odplout. „Z Manily sem už míří další loď, která převezme ty rachejtle pro USA. Bude tady pozítří.“

Správce přijal toto sdělení bez velkých pochybností. Bylo pozdě a nic se nedělo. Chtělo se mu s někým si povídat.

„My míříme do Singapuru,“ odpovídal mu Cabrillo na otázku, „ale neřekli mi pro jaké zboží, jen že tam musíme být za dvaasedmdesát hodin.“

Singapur se nachází skoro dva a půl tisíc kilometrů vzdušnou čarou. Správce slyšel o technickém stavu *Oregonu* od lodivoda. Ne, tahle plechovka se sotva dvaceti uzly za hodinu nic podobného nedokáže. Nemohl vědět, že moderní motory by dostaly *Oregon* do Singapuru už pozítří v poledne. A ani nemohl tušit, že tahle kocábka vůbec nepopluje do Singapuru.

„Já vím,“ durdil se Cabrillo, „hrozně nás vykořisťují, ale rozkaz je rozkaz. Už jste mi poslal lodivoda?“

Správce přístavu mu to potvrdil a Cabrillo se hned začal velmi přátelsky loučit.

„Královsky se mu odvděčíme,“ už nelhal Cabrillo. „A díky.“

Cabrillo zavěsil a otočil se k Hanleymu. Do páté ranní zbývalo devatenáct minut.

„Zdá se, že to všechno spolkl,“ poznamenal Cabrillo. „Hlíďte příjezd lodivoda.“

Hanley přikývl. „Adams s Reyesem se s vrtulníkem už vrátili. Vydal jsem příkaz uzavřít všechny plošiny a palubní jícny. Zodiaky musíme vyzvednout na otevřeném moři.“

„Co o nich víme?“ zeptal se Cabrillo se strachem v hlase.

„Seng s Huxleyovou hlásí, že stále čekají,“ odvětil Max s pohledem na hodinky. „Murphy rozhodl, že vyhodí vnitřní výpusť do přepouštěcí nádrže, aby zarazili tu barvu a umožnili alespoň člunům

včas se vrátit. Před pár minutami, když jsme s nimi byli ve spojení, nebyli Hornsby, Meadows, Jones ani Buddha ještě nikde v dohledu.“

„To se mi vůbec nelíbí,“ sykl Cabrillo.

„Musel jsem se rozhodnout,“ vysvětloval tiše Hanley, „když jsi jednal s tím obchodníkem. Pokud by vrtulník nezmátl Číňany, přišli bychom o lidi v kanálu i záchrannou posádku.“

„Já vím,“ připustil Cabrillo. „Držíš se jen operačních řádů.“

Chvilku na sebe hleděli. Vzadu se ozval Eric Stone.

„Pánové,“ řekl tiše a ukázal na obrazovku, „právě jsem zachytil první otřesy způsobené tlakovou vlnou po explozi.“

MMURPHY PŘIDAL NA PLYN a člun vyrazil jako šíp. Trojice plavidel se řítily kanálem směrem k zálivu. I když se blížící vlna hnala necelé tři metry za nimi, díky poměrně vysoké rychlosti člunů se vzdálenost téměř nezmenšovala.

„Spoj se rádiem se Sengem,“ vykřikl Murphy přes ohlušující hukot. „Řekni mu, co se děje.“

Kasim přikývl a zvedl mikrofon.

„Eddie,“ volal do přístroje, „cíl zajištěn. Vyklid'te prostor – okamžitě jsme tam.“

„Potvrzuji,“ odvětil Eddie čekající ihned za hlavním otvorem vypusti.

Před několika minutami už k němu dolehly ozvěny výbuchu. Okamžitě se spolu s Huxleyovou nalodili do druhého zodiaku. Ve chvíli, kdy se vysílačkou ozval Kasim, začali odrážet od břehu. Seng natočil zodiak a hnál se do zálivu. Jakmile se dostal na kraj mlžné stěny a alespoň trochu viděl přes hustý déšť, natočil před' ke břehu. V místě vypusti se otočil a namířil reflektor do otvoru.

„Spoj se s *Oregonem*,“ řekl Huxleyové. „Řekni, že tým číslo dvě je venku.“

ČLUN LODIVODA ZASTAVIL U BOKU *OREGONU*. Hned vedle se na vlnách pohupoval malý remorkér čekající na pokyny lodivoda. Muž vystupoval z paluby člunu po žebříku. Přešel zábradlí a rozhlédl se kolem. Všude se válelo jen rezavé staré harampádí. Podíval se dopředu a s úžasem zíral na černý mastný dým valící se z

rozestupující se štěrbiny v palubě. Lod' na první pohled žebrała, aby mohla své trápení ukončit na šrotišti.

„Tohle není lod', ale zrezavělá plechovka,“ zamumlal si tiše pod vousy lodivod.

Od sloupu se odlepila postava. „Jsem kapitán Smith,“ řekl. „Vítejte na palubě.“

Špinavý žlutý gumový overal, hustý plnovous plný drobků a zbytků tabáku jen dokreslil Smithův úsměv zažloutlých pahýlů v jeho ne právě vonící puse.

„Vyvedu vás na volné moře,“ řekl lodivod snažící se udržet si dostatečný odstup od toho chlapa.

„Tudy,“ vybídl ho kapitán.

Kapitán vedl hosta po palubě kolem rezavých kontejnerů k podezřele zkorodovaným schodům vedoucím ke kormidlu. Lodivod se pokoušel chytit zábradlí, ale to mu zůstalo v rukou.

„Kapitáne,“ vyjekl.

Smith se otočil, udělal pár kroků k místu, kde zůstal stát bázlivý lodivod. Natáhl k němu ruku, vzal si od něj kus trubky a hodil ji přes rameno dolů na palubu.

„Je tu strašný bordel,“ povzdechl si. „Něco s tím budu muset udělat.“ S klidem ale vyšplhal několik posledních schůdků na můstek.

Lodivod jen nechápavě vrtěl hlavou. Čím dřív odsud vypadnu, tím líp, pomyslel si.

Po šesti minutách se *Oregon* otočil a mířil ven z kotviště. Lodivod nařídil, aby bylo odpojeno tažné lano remorkéru, a *Oregon* se vydal na volné moře vlastní silou.

Za zádí *Oregonu* se v narůstajícím oparu mlhy a deště začaly pomalu ztrácet obrysy mrakodrapů Macaa. Už byla patrná jen světla na letišti.

„Kde vás vyzvednou?“ zeptal se Cabrillo.

Lodivod ukázal na značku v kanále asi třicet metrů před nimi. Z tohoto místa k nim pronikala jasná záře reflektoru. Pouhých pár minut a vyzvednou ho z tohoto šíleného vraku.

SVĚTLO NA KONCI TUNELU,“ křikl Murphy. Zodiak se hnál přes záliv následován hřebenem vlny, která co nevidět naplní

tunel až po strop. Hornsby se zuby nehty držel Zlatého Buddhy, zatímco Meadows sevřel kraj člunu a s obavami hleděl na ležícího Jonese zhrouceného na dně voru.

„Jonesi, už jen pár vteřin,“ křikl, „a jsme z toho venku.“

Jones jen zlehka kývl hlavou.

Vlastní výpust' teď připomínala nesjízdný slap. Voda se valila ven s obrovskou silou. Proud vody byl tlačěn do sedmi metrů od výpusti, odkud se řítil dolů do víc než dvoumetrové hloubky, kde dopadal na hladinu zálivu. Murphy se držel volantu, když zodiak proletěl vzduchem. V okamžiku, kdy si uvědomil, co na něj čeká, vypnul motor, aby ho nepřetočil. Sbíral odvahu na očekávanou spršku.

„Jedem,“ křikl na Hornsbyho a Meadowse.

Přesešli obě lana a čluny proletěly už samostatně na vodním proudu jen kousek za zodiaky. V témže okamžiku se celý otvor zaplnil vodou, která se vzápětí vyvalila ven nepředstavitelnou silou.

„Panečku,“ zařval Seng při pohledu na rafty plachtící na vodní tříšti.

„Drž se,“ řval Meadows na Jonese, když se člun řítit dolů. Pak dopadl na vodní hladinu a téměř se zastavil.

„Jseš v pořádku?“ vyhrkl Meadows o pár sekund později. „Potřebuješ něco?“

Jones si otíral vodu z obličeje, pak se posunul, aby ulevil bolesti zlomených žeber, když se člun zastavil a jen zlehka se pohupoval na vlnách.

„Už je mi rozhodně líp,“ sykl. „Nejspíš by mi pomohlo, kdybys ještě zabroukal, *Poplujem dolu, tam dolu, tou peřejí...*“

DETEKTIV PUO BYL V ZASEDAČCE se svým šéfem panem Hoem i Marcusem Fridayem. Dovnitř vešel seržant v uniformě a zašeptal mu něco do ucha.

„Co tím k čertu chcete říct?“ zeptal se Puo.

„Několik lidí zaslechlo hukot vrtulníku, pane,“ vyprávěl seržant. „Moře kolem celého pobřeží má jasně červenou barvu.“

„Ti prevíti,“ řekl Puo, „za sebou zametají stopy.“

„Kdo?“ zeptal se nechápavě seržant.

„To nevím,“ připustil, „ale hodlám na to přijít.“

Detektiv Puo poslal překvapeného policistu pryč, došel ke svému šéfovi a naznačil mu, že s ním musí mluvit v soukromí. Jakmile věděl, k čemu došlo, nezbývalo Réovi nic jiného než vydat rozkaz: „Okamžitě neprodyšně uzavřít přístav. Nikdo se nesmí dostat dovnitř, ani ven! Okamžitě všechno zajistěte!“

JAKMILE KASIM POMOHL MEADOWSOVI a Jonesovi dostat se na zodiak, propíchl Murphy nožem stěnu gumového člunu. Vl-na ho odhodila stranou, kde se začal okamžitě potápět. Seng s Huxleyovou pomohli Hornsbymu a pak se všichni tři pokoušeli dostat Zlatého Buddhu na svůj zodiak. Murphy jim se svým plavidlem přirazil k boku v okamžiku, kdy už zlatá ikona trůnila na člunu.

„Hanley vzkazuje, že *Oregon* je už u vnější přístavní boje,“ sděloval Sengovi. „Naloží nás na otevřeném moři.“

Kasim zvedl ruku, aby je utišil, neboť ve sluchátkách zapraskalo. Pozorně poslouchal.

„Potvrzují,“ sdělil.

„Hlášení z *Oregonu*,“ informoval ostatní, „zachytili depeši policie správě přístavu. Požadují okamžité uzavření přístavu pro všechny lodi. Byl vydán rozkaz, že mohou bez výstrahy střílet na jakékoli plavidlo, které neuposlechne výzvu.“

„Ticho,“ okřikl je Seng.

Přes vodu se nesl zvuk lodi jedoucí na plné obrátky.

„Za chvíli jsou tady,“ poznamenal Seng.

KAPITÁN SMITH SE UŽ POD MŮSTKEM loučil s lodivodem. Sestoupil na palubu svého člunu a rychle odrazil. Smith pozoroval plavidlo vracející se do přístavu.

Leč na samé hranici viditelnosti se přístavní remorkér začal otáčet a vracet.

Cabrillo popadl vysílačku zavěšenou na opasku a vytůkal Hanleyho. „Maxi, co se děje?“ zeptal se.

„Úřady nařídily přístav uzavřít,“ sděloval Hanley. „Lodivod dostal rozkaz nás vrátit na původní kotviště.“

Cabrillo se už hnul po palubě a křičel do vysílačky. „Plnou parou vpřed. Jdu dolů do řídicí místnosti. Jsem tam hned.“

INSPEKTOR RÉ BYL VE SVÉ KANCELÁŘI a telefonoval se správcem přístavu, který měl noční směnu.

„Nechtějí zastavit?“ ptal se.

„Lodivod se s nimi nemůže spojit,“ poznamenal správce přístavu. „Když se vrátil, hlásil, že plavidlo je v nevyhovujícím technickém stavu. Nejspíš jim nejde vysílačka.“

„Pokusil se lodivod dorazit k té lodi a vyřídit depeši osobně?“

„Už dostal příkaz,“ sděloval správce, „jenže on je nemůže dohonit, pane. Nechápu to, ale *Oregon* mu ujel, pane.“

„Já ale měl dojem, že jste tvrdil, že je to rezavá kraksna,“ poznamenal zaraženě Ré.

„To je pěkně rezavá kraksna,“ nedokázal pochopit správce. „Naše čluny mohou jet rychlostí až třiceti uzlů.“

„K sakru,“ odsekl Ré. „Kolik jim zbývá do mezinárodních vod?“

„Už jen kousek, pane,“ připustil správce.

„Spojte mě s námořnictvem,“ houkl Ré na Puoa. Ten hned začal telefonovat z druhé linky.

„Co máme udělat my?“ dotazoval se přístavní úředník.

„Nic,“ řekl klidně Ré. „Už jste udělali dost.“

Zavěsil a vzal si sluchátko z rukou svého podřízeného. Na druhém konci linky čekal zástupce čínské jednotky vojenského námořnictva v Macau.

„Tady je velitel policie v Macau, žádáme vás o pomoc. Zastavte loď mířící z přístavu do Jihočínského moře,“ vyhrkl.

„Náš křídlový člun vyvine rychlost pětadesáti uzlů,“ odpověděl čínský velitel. „Není ale příliš ozbrojen.“

„Je to jen stará prorezlá kocábka,“ ohrnul nos Ré. „Dost pochybuji, že s vámi budou bojovat.“

A právě v této chvíli, aniž by to věděl, udělal vrchní inspektor nejhorší rozhodnutí svého života.

CABRILLO BĚŽEL DO KONTROLNÍ místnosti a současně odhazoval svůj mastný převlek. Vzápětí vyňal z úst dentální nástavec, který změnil jeho zuby v pouhé pahýly. Následovala falešná bradka. Všechny rekvizity letěly do kouta. „Jaká je situace?“

„Právě jsme zachytili rozkaz místního velitelství čínského námořnictva s létajícím člunem. Mají nás zadržet – za nimi popluje rychlá fregata a útočná korveta. To jen pro začátek.“

„Ještě nějaké lodě?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Hanley. „To je jediné, co tady Číňané mají.“

„Kde jsou naši s Buddhou?“ zeptal se Cabrillo, už bez bradky. Plival kolem sebe zbytky gumy tvořící dásně, ve kterých mu vězely pahýly zubů.

„Plnou rychlostí se ženou z přístavu k nám,“ sděloval operátor Stone a ukazoval na stínítko. „Ale vypadá to, že se na ně někdo pověsil.“

„Sežeňte mi Adamse,“ přikázal Cabrillo. „Než sem dojde, zvedněte plošinu a vytáhněte nahoru ze spodního hangáru vrtulník.“

„Jasně,“ přitakal Stone.

„Maxi,“ oslovil Juan Hanleyho, „spoj mne na zajištění lince s Langstonem Overholtem.“

Hanley se okamžitě připojil do satelitního okruhu.

Cabrillo hleděl na obrazovku se značkami zobrazujícími blížící se zodiaky a za nimi se ženoucí plavidlo. Pak na druhém monitoru ověřil polohu *Oregonu* a dráhy čínských vojenských plavidel. Všude už blikaly bílé tečky ukazující polohu lodí a jejich odhadovaný kurz.

„Adams je tu každým okamžikem,“ poznamenal Hanley.

„Poplach bojovým stanovištím,“ řekl Cabrillo tiše.

Stone zmáčkl knoflík a ve všech prostorách *Oregonu* se rozezněly poplašné zvonky.

Gunther Reinholt, který byl na marodce, se posadil na posteli. Zůstal stát ve své plné výši a utáhl si pásek nemocničního županu. Pak rukou sevřel stojan s kapačkou, která visela na nerezovém pojízdném stojanu, a pomalu se snažil dojít z marodky do strojovny.

Reinholt si uvědomoval, že pokud *Oregon* vstupuje do boje, budou potřebovat každou ruku.

KAPITÁN ČÍNSKÉHO KŘÍDLOVÉHO ČLUNU *Síla vichru* Teng Čching hleděl výkonným dalekohledem ven z čtvercového okna řídicí místnosti. Jeho plavidlo se před okamžikem zvedlo nad hladinu do výše čtyř metrů. Člun už letěl rychlostí padesát uzlů. Čching se obrátil a díval se na radarové stínítko. Nákladní loď se nacházela ještě daleko, ale rozdíl se znatelně zmenšil.

„Jsou všechna přední děla nabitá a zaměřena?“ zeptal se svého zástupce velitele.

„Ano, pane,“ odpověděl důstojník

„Jakmile se přiblížíme, pošleme jim salvu nad hlavy,“ nařídil Čching.

„To by mělo stačit, pane,“ souhlasil zástupce.

LANGSTON OVERHOLT SEDĚL ve své kanceláři ve Virginii, u levého ucha měl sluchátko mikrotelefonu a hovořil s Cabrillem na *Oregonu*, do sluchátka na pravém uchu hovořil velící admirál válečného loďstva v Pacifiku.

„Prezidentský příkaz číslo čtyři dva jedna,“ sděloval mu „Co máte poblíž?“

„Právě si ověřujeme situaci,“ odpověděl admirál. „Budu to vědět za pár minut.“

„Můžete tam poslat nějaké síly, aniž by to nutně vyvolávalo dojem, že na Číňany útočí USA?“

„Chápu, pane Overholte,“ tvrdil admirál, „útok odnikud.“

„Přesně tak, pane admirále.“

„Nechte to na námořnictvu,“ převzal odpovědnost admirál. „Něco nás napadne.“

Telefon oněměl. Overholt přepnul hovor zpět ke Cabrillovi. „Juane, drž se,“ sykl tiše. „Pomoc se blíží.“

„Dobře,“ rozloučil se Cabrillo a také se odpojil.

KDYŽ JE VE FILMU na ponorce vyhlášen bojový poplach – sirény houkají a prostorem se nese řinčení gongu. Muži běží

úzkými chodbami ke svým bojovým stanovištím a napětí se dá podle režiséra doslova krájet.

Leč realita vypadá úplně jinak.

Hluk uvnitř i venku ponorky znamená jediné – nepřítele – to může vést k jejímu odhalení a ke smrti. Následné kroky po vyhlášení bojové pohotovosti na palubě *Santa Fe*, plavidla třídy Los Angeles amerického válečného loďstva, spíše připomínaly přípravu rockového koncertu než chaos a zmatek, jaký vypukne v přeplněném divadle, když někdo vykřikne *hoří*. Červená výstražná světla usazená ve stropích kajut, místností i chodeb se rozblikala. Posádka se pohybovala naprosto účelně a přesně podle rozpisů, bez zbytečného chvatu a nervozity. Však také podobné kroky už mnohokrát nacvičovali. Poplach se stal jejich přirozeností stejně tak jako holení či sprchování. Velitel *Santa Fe* kapitán Steven Farragut stál na velitelské palubě a přijímal hlášení z jednotlivých stanovišť s jistotou, že vše bude na svém místě.

„Bloky jedna a dva zkontrolovány,“ hlásil důstojník.

„Potvrzují.“

„Nacházíme se v ideální hloubce pro odpálení,“ hlásil operátor.

„Protipatření a detekce na sto procent,“ ozval se další.

„Skvělé,“ potvrdil kapitán.

„Kontrola senzorů ukončena, pane,“ hlásil lod'mistr. „Zdá se, že jsme tu sami. Plná bojová pohotovost do osmi minut, plná bojová pohotovost do osmi minut.“

„Potvrzují.“

Z hlubin moře se začala vynořovat obrovská příšera připravená zakousnout se do své kořisti, pokud to bude potřeba.

ADAMS VRAZIL DO ŘÍDICÍ MÍSTNOSTI *Oregonu* jako vítr. Na sobě měl leteckou kombinézu na zip, který si právě zapínal.

„Pane předsedo,“ ohlásil se s úsměvem svých bílých zubů, „co pro tebe mohu udělat?“

Cabrillo jen ukázal na řadu počítačových monitorů. „Georgi, nastíním ti situaci. Dva zodiaky s našimi sedmi lidmi se pokouší dostat ze zálivu. Nemůžeme je vyzvednout, protože i nás pronásledují.“

Cabrillo ukázal na další obrazovku. „Ale i oni mají někoho v patách. Nutně tě potřebují.“

„Pod Robinsona zavěším experimentální podvěsy, které navrhl pan Hanley. Tam můžu dát minirakety i kulomety, abych jim kryl záda.“

„A co systém pro vyzvedávání?“ zeptal se Cabrillo.

„Nemůžu vzít na palubu sedm lidí,“ řekl klidně Adams, „nemám takovou nosnost.“

„O tom nemluvím,“ zavrtěl hlavou Cabrillo, „ale něco mě napadlo.“

KAPITÁN ČCHING HLEDĚL na obrazovku radaru. Měl rozkaz zadržet jakýsi vrak nákladní lodi jménem *Oregon*. Podle navigátorova popisu šlo o zrezavělou bárku neschopnou samostatné plavby. Čching už o tom silně pochyboval – *Síla vichru* už měla rychlost padesát uzlů za hodinu, ale vzdálenost se podle radaru snižovala velmi pomalu. Ten starý vrak se řítíl rychlostí skoro čtyřiceti pěti uzlů. Při současném tempu bude *Oregon* v bezpečí mezinárodních vod do pěti minut. Nalodění čínských námořníků na palubu amerického plavidla by pak znamenalo velký mezinárodní skandál. „Plnou parou vpřed,“ vydal Čching rozkaz strojovně.

KŘÍDLOVÝ ČLUN ZVYŠUJE RYCHLOST,“ poznamenal Hanley. „Pokud ji zachovají, zadrží nás tak minutu od mezinárodních vod.“ Cabrillo se podíval na monitor ukazující vody před *Oregonem*. Mlžný opar se už začal rozpadávat a za chvíli budou dobře viditelní.

„Spojte se s nimi ihned vysílačkou,“ rozhodl Cabrillo. „Vysvětlíme jim situaci.“

Stone začal ladit frekvenci, zatímco Juan si vzal druhý mikrofon. „Strojovno,“ řekl tiše.

„Pane,“ ozval se hlas, „tady je Reinholt.“

Cabrillo se ani neptal, proč je nemocný inženýr ve strojovně a ne na marodce. Ten chlap prostě chtěl pomoci.

„Reinholte,“ zeptal se Juan rychle, „dokážeš z toho našeho stroje vymáčet ještě něco navíc.“

„Už se na tom pracuje.“

V PODPALUBÍ SE UŽ NA R44 připravovaly zbraňové podvěsy. Když výtah vyjížděl s vrtulníkem na místo startu, navlékl si Adams rukavice a na oči si nasadil brýle se žlutými skly. Nervózně přecházel sem a tam a v okamžiku, kdy se výtah zarazil v požadované pozici, rychle provedl další obhlídku vrtulníku a zkontroloval, jak jsou podvěsy zajištěny. Pak trhl dveřmi kabiny a vklouzl za řízení. Ke stroji už běžel také technik.

„Pane, máme odjítit rakety?“ zeptal se.

„Potvrzuji,“ rozhodl Adams. „Vyklidit palubu. Startuji okamžitě, jakmile se dostanu na provozní teplotu.“

Muž se sklonil, vytáhl pojistky z raketnic a zkontroloval nastavení závěsného kulometu. Pak kývl hlavou směrem k pilotovi.

„Zkontrolovat zbraňové konzole.“

Adams se podíval na malou obrazovku připevněnou k vlastnímu řízení helikoptéry. „Všechno běží.“

Technik zabouchl dveře a odběhl. Adams počkal, až zmizí, a nastartoval. Za čtyři minuty a osmadvacet vteřin se za pomoci proudění vzduchu zrychlujícího *Oregonu* vrtulník zvedl z paluby. Pilot vyrovnal řízení, otočil a vracel se zpět k Macau.

ZODIAKY KLOUZALY PO HLADINĚ rychlostí asi třiceti uzlů. Podle jejich nepříliš přesných radarů měly stále před plavidly pronásledovatelů mírný náskok. Sengův člun, na němž byl tři sta kilogramů těžký Buddha, se snažil udržovat rychlost. Plyn byl otevřený naplno a motor už by nezrychlil ani náhodou. Jedině díky husté mlze a záclonám deště je pronásledovatelé zatím neviděli, Seng ale cítil, že už jsou na dohled i na doslech. Pokud by u nafukovacích člunů došlo k výpadku nebo přehřátí motoru, nebo k úniku vzduchu z nafukovacích komor, stanou se pro policejní jednotky doslova lahůdkou.

V okamžiku, kdy se Seng zaobíral těmito černými myšlenkami, zaslechla Huxleyová ve sluchátkách hlas. Přiložila si ruku k uchu, aby slyšela co nejpresněji. Vzhledem k riziku odposlechu zněla zpráva docela jednoduše.

„Pomoc je na cestě,“ řekl Stone.

„Rozumím,“ odpověděla Huxleyová.

Pak se obrátila k Sengovi a Hornsbymu. „*Oregon* sem posílá kavalerii.“

„V pravou chvíli,“ sykl Seng, když spatřil, jak ručička ukazující teplotu motoru poskočila do červeného pole.

Zodiak nesoucí Kasima, Murphyho, Meadowse a Jonese také tu zprávu přijal. Kasim řídil, Meadows stál vedle něho a Jones ležel na zádi na břiše. Hned jak Meadows tuto zprávu zachytil, otočil se a poslal ji proti řevu vln a větru ke zraněnému.

„Kdybych to byl věděl,“ sykl Jones, „mohl jsem si říct alespoň o nějaký aspirin.“

„Chceš láhev vody?“ zeptal se Meadows.

„Ne, pokud tady nemáte záchod,“ ušklíbl se Jones.

„Tak se drž, kámo,“ usmál se Meadows, „brzy už tam budeme.“

PŘÍMO v ZORNÉM POLI Čchinga se zjevila silueta *Oregonu*, jako když v přeplněném obchodě zahlédneme zlodějíčka. Mlha se pomalu zvedala. Projel dalekohledem trup a zaměřil se na velkou brázdou s bílými hřebeny za ženoucím se nákladním plavidlem. Ještě nikdy nic takového neviděl. Většina nákladních lodí, a že už Ččinané pár takových sledovali a zastavili, se pohybuje vodou jako lenivá ryba, ale toto plavidlo pod íránskou vlajkou se hnalo vpřed jako ten nejlepší anglický plnokrevník.

Voda za zádi se nevařila, jak tomu bývá u nákladních lodí, ale tvořily se soustředné víry, do kterých se voda spíše nasávala. Jako by někdo lil ze zádi do moře glycerin. Čching projížděl dalekohledem i paluby, ale nikde neviděl žádného člena posádky. Všude jen samý nepořádek a rezavý kov.

Navzdory tomu, že paluby *Oregonu* opustila posádka, plavidlo se rozhodně jako Bludný Holanďan nechovalo. Čching si ihned uvědomil, že pod pláty plechu probíhá docela jiný život. A v té chvíli, jen sto metrů vpravo od *Síly vichru* směrem k pobřeží, proletěl vrtulník kopírující hřebeny vln.

„Kde se to tu vzalo?“ obrátil se rychle Čching na svého radarového operátora.

„Co, pane?“ nechápavě zamrkal Číňan před obrazovkou.

„Vrtulník,“ řekl kapitán. „Letí z moře k pevnině.“

„Pane, mně čidla ale nic takového neukázala,“ nechápal operátor.
„Jste si jist, že jste v té mlze viděl vrtulník?“

„To teda jsem,“ vykřikl Čching. „Viděl jsem ho.“

Sklonil se nad radarové stínítko a sledoval jednotlivé odrazy.

„Co se to děje?“ vybuchl o pár vteřin později.

Operátor radaru svou útlou postavou a výškou připomínal žokeje v uniformě na maškarním plese. V šikmých očích pod černou kšticí havraních vlasů se v koutcích zračila únava z věčného hledění do monitoru.

„Pane,“ řekl po chvíli, „nejsem si jist. To, co vidíte, se děje od chvíle, kdy jsme je začali pronásledovat. Jeden odraz se zračil úplně jasně, pak ale přeskočil na druhou stranu obrazovky. Připadalo mi to jako nějaká videohra na schovávanou.“

„Ten objekt dokonce nemá ani správnou velikost,“ vrtěl nechápavě hlavou Čching.

„Roste, pak se zase zmenší na velikost špendlíkové hlavičky,“ pokrčil rameny důstojník. „Pak zase přeskočí přes celou obrazovku.“

Čching hleděl do monitoru a ničemu nerozuměl. Vzdálenost k *Oregonu* se ale zmenšila.

„Mají tam rušičku!“

„Tu bych detekoval,“ zavrtěl hlavou operátor.

„Co to tedy je?“ dožadoval se odpovědi kapitán.

Důstojník se na okamžik zamyslel. „Možná, snad...“ řekl po chvíli, „četl jsem v jednom odborném časopise pojednání o americkém experimentálním systému. Nenechává objekty mizet, nedělá je neviditelnými nebo nevyužívá nadbytečné odrazy jako většina rušiček, ale naopak, snímá naše odrazy z trupu a mění je do různých tvarů a forem.“

„Takže vlastně mizí a objevují se, kdy se jim chce?“ zeptal se nevěřicně Čching.

„Nějak tak, pane.“

„Dobrá,“ řekl Čching nakonec, „nic takového však na tom vraku před námi být nemůže.“

„Doufejme, pane, že ne,“ konstatoval suše operátor.

„Proč tahle poznámka.“

„V článku také bylo, že změna velikosti objektu zvyšuje možnost zaměření protivníka.“

„Což znamená?“

„Pokud by útočná fregata či korveta plovoucí za námi začala střílet něčím větším než jen kulkami, mohou oni odklonit navádění rovnou na nás.“

„Čínské rakety potopí čínské plavidlo?“

„Přesně tak, pane.“

ŽENESE SE PRYČ A RUŠÍME JIM PŘÍJEM,“ křikl Eric Stone. Lincoln stál na druhé straně řídicí místnosti u ovládání raketových systémů. Prováděl rutinní kontrolu palebného systému. Pečlivě sledoval vykreslující se sloupcové grafy na monitoru.

„Pane předsedo... jsem připraven,“ křikl na Cabrilla o chvílku později.

Juan se otočil k Hanleymu. „Vidím to takto. Základním cílem operace je vyzvednutí Zlatého Buddhy. Máme ho, ale pořád se ještě nacházíme ve sféře čínského vlivu. Naši prioritou číslo jedna je dostat náš tým i se Zlatým Buddhou na *Oregon*. Mezitím musíme zajistit únikovou cestu.“

„Nerad to říkám, Juane,“ řekl Max. „Ale kéž by se už nezačínalo vyjasňovat.“

„Šetři slovy,“ usmál se Cabrillo, „stejně to nezměníš.“

„Ani nevíme, co nám sem pošle válečné námořnictvo,“ poznamenal Hanley. „Hladinové lodi to být nemohou. Čidla nezaznamenala nic v perimetru sto padesáti kilometrů.“

„Dokázali poslat řízené střely z Perského zálivu do centra Bagdádu,“ poznamenal Cabrillo, „takže můžeme počítat s raketami nebo leteckou podporou.“

„Nepřítel má rakety a dalekonosná děla se zážehovými granáty na útočné korvetě. Na fregatě mohou být nějaké čínské řízené střely.“

„Jsou k něčemu?“ zapochyboval Cabrillo.

„Nejsou tak přesné jako naše,“ připustil Hanley. „Ale potopit nás klidně mohou.“

„Co ten křídlový člun?“

„Tam jsou jen kulometry připoutané k palubě.“

„A zodiaky pronásledují hlídkové čluny z přístavu?“

„Přesně tak,“ přitakal Hanley. „Dva hlídkové čluny s hliníkovým trupem s diesellovými motory a mají kulometry upoutané na přídi. Nic víc.“

„Vysílačky?“ zeptal se Cabrillo.

„Nic zvláštního,“ vysvětloval Hanley.

„To ale znamená, že i když se zbavíme přístavní hlídky,“ zapochyboval Cabrillo, „budou zodiaky stejně muset proplout kolem těch tří plavidel, co pronásledují nás.“

„Obávám se, že ano,“ neochotně připustil Hanley.

Cabrillo začal něco černou tužkou čmárat na žlutý papír. Když skončil, podal nákres Hanleymu. „Dává ti to smysl?“

„Jo,“ přikývl Hanley.

„Pak to tedy uděláme takhle,“ rozhodl Juan. „Prudce na pravobok. Vracíme se zpět k pevnině.“

ADAMS SE POMALU NATOČIL DOLEVA a naklonil vrtulník. Před pár vteřinami proletěl nad levobokem čínské korvety a v mlze zahlédl na okamžik celé plavidlo. Podívoval se, proč po něm z paluby nezahájili palbu, museli přece vidět, že vrtulník letí z moře k pevnině. Před ním se už zjevovala fregata, Adams byl rozhodnut vyhnout se jí velkým obloukem.

Držel robinsona nejvýše do tří metrů nad hřebeny vln. Měl to být pokus, aby ho nemohli odhalit, ale Adams o tom stejně pochyboval. Pokud měl být takový let úspěšný, musel by klesnout nejvýš do jednoho metru. Se zbraňovými podvěsy vedle lyžin a nad vodou, která by mohla porušit jejich účinnost, nehodlal riskovat. Chtěl se vyhnout jakémukoli střetu s čínskými námořníky, vždyť musel pomoci svým kamarádům.

Adams pokračoval po okruhu a čekal, až rotory naberou požadovanou rychlost. Letěl rychlostí 200 kilometrů za hodinu a podle počtu by měl být od okamžiku, kdy minul fregatu, za minutu čtyřicet pět vteřin nad prvním zodiakem. Mhouřil oči a hleděl do tmy, hledaje čínskou loď souběžně s kontrolou radarových ozev na stínítku povětrnostního radaru upevněného na palubní desce robinsona.

HUXLEYOVÁ UKAZOVALA NA PŘÍSTROJOVOU DESKU zodiaku, ale nic neříkala.

Seng kývl hlavou, pak se sklonil a křikl: „Podle mého se ucpaly trysky pohonu. Nejspíš nějaký papír nebo igelitový sáček – problém ale je, že budeme muset zastavit a vytáhnout motor z vody, abychom to zkontrolovali.“

„Horší už to být nemůže,“ poznamenala Julie.

„To tedy ne,“ přitakal Eddie. „Zůstat tu s přehřátým motorem. Kdyby při téhle teplotě vydržel ještě chvíli, určitě bychom se z toho dostali živí.“

Huxleyová sledovala vodu v mlze. Občas se otočila vpravo za záď, směrem k druhému zodiaku řízenému Kasimem. Obě hlídkové lodi už byly tak blízko, že jejich posádka každým okamžikem musela

čluny spatřit. Pokud se Zodiakům nepovede zvýšit rychlost, padneme jim do rukou, pomyslela si.

„Škoda že nemůžeme ten zápas přerušit,“ poznamenala Huxleyová, „abych mohla vyčistit trysky.“

Eddie Seng přes hučení přívěsného motoru zaslechl jen útržky jejích slov. Jeho cvičený sluch už zaznamenal jiný zvuk přicházející odněkud z příděl. Pak v cárech mlhy zahlédl blížící se R44. A nakonec se z vysílačky ozval hlas.

VELITELSKÝ MŮSTEK *SÍLY VICHRU* se naplnil hučením vydávaných rozkazů. Zprávu o tom, že se *Oregon* vrací zpět k pevnině, opakovali několikrát. Operátor ji předal kapitánovi, ten zas kormidelníkovi a dál jednotlivým důstojníkům. Zprávu okamžitě předali i kapitánům korvety a fregaty, které naráz zpomalily.

Kapitán Čching byl přesvědčen, že *Oregon* dokončí obrat v půlkruhu námořní míle. I tentokrát se přepočítal.

OREGON POHÁNĚNÝ magneto-hydrodynamickými motory nemusel při obratu ani zpomalit. Nemohly se tu ohnout žádné hřídele či lodní šrouby a nepraskaly převody. Zád'ové vodní trysky byly usazeny v obdélníkové otočné skříni s výklopnou lopatkou. Ta se dala natáčet Podobně jako tryska motoru harrieru pro pohyb vpřed či vzad. Strojník tak dokázal *Oregon* prakticky otočit na místě. Rychlost pod třicet uzlů klesla jen minimálně. Podobný manévr se nemohl obejít bez pořádného kymácení a naklánění boků téměř k hladině, leč plavidlo Společnosti už si na podobné kousky docela zvyklo. Většinou se rozbilo jen pár talířů a věci se válely všude kolem, ale *Oregonu* takový taneček nijak neuškodil.

Strojník nastavil na počítači profil celého obratu. Pak zavolal do řídicí místnosti, že dole jsou připraveni. Jakmile velitel lodi vydal rozkaz inženýr jen zmáčkl knoflík a chytil se nejbližšího stolu. *Oregon* se pak sklouzne dokola po hladině, jako by byl připoután na tyči. Dole ve strojně se Sam Pryor podíval na Gunthera Reinholta, který právě odpojil dálkové ovládání. Vložil do počítače pokyn k obratu „U“ a s klidem upíjel ze šálku silnou kávu.

„Je to jednoduché, pane Reinholte,“ řekl Pryor s úsměvem.

„Bezesporu, pane Pryore,“ odvětil Reinholt.

Oba muži sledovali, jak se na obrazovce vykresluje dráha obratu ve tvaru písmene U.

„Pane předsedo,“ ozval se Reinholt prostřednictvím interkomu, „pokud jste připraveni, pustíme se do toho.“

POKUSÍME SE O BLESKOVÝ obrat a trochu načechráme ty tři kocábky, co je máme za zády,“ řekl Cabrillo na utajované frekvenci. „Musíme ty čluny rozehnat dřív, aby zodiaky mohly zpomalit, než narazí na zád' fregaty.“

„Rozumím,“ odpověděl Adams.

„Upozorníme Senga s Kasimem na to, že musí zpomalit, hned jak ty hlídkové čluny vyřadíme z provozu.“

„Vypálím celou dávku z levého podvěsu na vedoucí plavidlo,“ rozhodl Adams. „Pravou dávku použiji na to druhé. To by je mělo zarazit.“

„Nejlepší bude zásah do zádě,“ rozhodl Cabrillo. „Nechceme žádné oběti.“

VTEN OKAMŽIK ZACHYTLI MUŽI na prvním policejní člunu v řidnoucí mlze Kasimův zodiak a vzápětí posádka hlásila vrtulník blížící se k pobřeží. Adams dokončil obrat a naváděl svůj stroj k zádi lodi. V zaměřovacím kříži na obrazovce měl už zadní třetinu patnáctimetrové lodi. Pečlivě zaměřil na jediný bod nad čarou ponoru. Zhluboka se nadechl a zmáčkl spoušť.

Hlídka jen na chvíli zahlédla bublinu kokpitu vrtulníku a pak už jen viděla, jak se z pravého podvěsu za silného burácení vznesl roj raket.

Malé střely, silné asi jako mužská paže, nesly v hlavici vysoce účinné trhaviny. Za ocasem se jim táhl skoro dvoumetrový ohnivý ohon. Proletěly krátkou vzdálenost a začaly trup vedoucí lodě krájet jako mačeta ananas.

Kapitán jen stihl vydat signál k opuštění lodi, než se příd' naklonila a člun se začal potápět.

TEDĚ, PANE REINHOLTE,“ křikl Cabrillo. Na palubách se rozezněly poplašené sirény.

Reinholt se natáhl ke konzoli a zmáčkl červený knoflík. Pak se pevně chytil stolu. *Oregon* se naklonil a začal se otáčet. Pohyb plavidla teď připomínal jízdu na horské dráze. Přetížení narůstalo. Všichni členové posádky se křečovitě drželi nepohyblivých předmětů a krčili nohy v póze sjezdaře na svahu plném boulí. Za pár okamžiků se *Oregon* zvedl z náklonu a hnal se přímo vpřed.

Lincoln sedící připoutaný ve vysoké židli před konzoli řízení palby vyjekl. „Prima, holčičko.“

„Během dvaceti vteřin nastane kontakt s křídlovým člunem,“ sděloval Hanley.

„Zasáhněte jejich plovák, pane Lincolne,“ rozhodl Cabrillo.

CO K ČERTU...“ NIC VÍC ČCHING nestačil říct a s údivem sledoval, jak rezavá kocábka mění neuvěřitelným způsobem směr. „Prudce doleva!“ přikázal. Dřív než posádka provedla příkaz, *Oregon* už letěl přímo na ně.

KAMKOLI JEN POHLÉDNU, ženu za dolárky obejmu,...“ notoval si Lincoln šílenou odrhovačku. Zaměřil cíl a vypálil.

Baterie řízených střel na přídi *Oregonu* vyplivla svůj obsah na cíl. Na Lincolnův pokyn rakety Harpoon opustily raketnice a překonaly během setiny vteřiny potřebnou vzdálenost. Vletěly přímo do vyztuženého plováku, který se rozpadl na dva kusy tak čistě, jako když gilotina usekne prst.

Síla vichru se pořád pohybovala rychle vpřed, když dostala plný zásah. Jakmile se plovák, který jí umožňoval vznášet se nad hladinou, rozpadl, hlavní paluba se prudce naklonila do vln hrnoucích se přes zábradlí. Loď se nepřekotila, spíš se začala postupně rozpadat. Kormidelník stihl zastavit motory, ještě než se položila na bok. Zachránil tak životy celé posádky, když už se mu nepovedlo zachránit loď.

Minutu poté, co plavidlo dostalo zásah, byly všechny paluby pod vodou a čínský křídlový člun šel beznadějně ke dnu.

Kapitán Teng Čching po nárazu do konzole krvácel z nosu a úst. Zcela ho omámila bolest, kterou prožíval. Pokyn k opuštění lodi musel vydat zástupce velitele.

ZAÚTOČIL NA NÁS vrtulník,“ křičel kapitán rychle se potápějícího plavidla do přenosné vysílačky a dral se na záchranný člun. „Člun se potápí.“

„Rozumím,“ vydechl kapitán druhého člunu. „Vyzvedneme vás.“

„Vystřelím světlici.“

„Čekáme na ni.“

Kapitán se prudce otočil k námořníkovi stojícímu opodál. „Okamžitě ke kulometu,“ křikl na něj, „pokud se přiblíží nějaký letoun, ihned sestřelit.“

Adams se rozhodl, že zopakuje první akci, která měla tak skvělý výsledek. Zleva se opět blížil k plavidlu, zaměřil zád' a zmáčkl spoušť. Nic se ale nestalo.

Pomyslel si, že pravé raketnice zasáhla mořská voda méně než podvěs vlevo. Nedalo se ani vyloučit, že vlhkost během několika minut způsobila v elektrických obvodech zkrat. Na druhé straně se ale nemohl divit, vždyť tento zbraňový podvěs zkoušeli poprvé, a to se obejde málokdy bez problémů.

Ať už se stalo cokoli, střely prostě neopustily raketnice.

R-44 přeletěl podél policejního člunu zrovna ve chvíli, kdy námořník trhl pákou a odjistil kulomet. Vytočil hlaveň do odpovídající výšky a začal střílet za mizejícím vrtulníkem. Adams si najednou uvědomil, že otáčení rotoru lze jen stěží ovládat. Zbloudilá kulka zasáhla tyč rotoru. Robinson se skryl v mlze, aby zvažil celou situaci.

„Kontrolní,“ informoval přes zajištěný vysílací kanál, „první cíl eliminován, ten druhý mne vyhodil ze sedla a robinson se vzpíná.“

Hanley přijal voláním v řídicí místnosti *Oregonu*. Jeho oči kmitaly po obrazovce radaru a hledaly odpovídající ozvy. „Je stroj ovladatelný?“

„Tak hrozné to není,“ sděloval Adams. „Myslím, že do stáje ho zavedu bez větších problémů.“

„Blížíme se tvým směrem,“ řekl Hanley. „Odhod' podvěsy a vrať se domů.“

„Cože?“ nechápal Adams.

„Na zbrojním panelu je pojistka,“ sděloval Hanley. „Otevři schránku a přepni pojistku. Podvěs se odpojí. O druhý člun se postaráme sami.“

Adams se začal obracet ve velkém oblouku ke člunu pobřežní hlídky.

Momentik,“ zasmál se, „mám nápad.“

NA DRUHÉ STRANĚ ŘÍDICÍ MÍSTNOSTI Juan Cabrillo telefonoval přes satelit s Langstonem Overholtem ve Virginii.

„Museli jsme potopit tu loď, co k nám byla nejbližší,“ oznamoval. „Pořád máme ale v patách tu korvetu s fregatou.“

Overholt chodil po své kanceláři a mluvil do prostorového mikrofону. V křesle u jeho pracovního stolu seděl velitel amerického válečného námořnictva přidělený k CIA. „Sedí tu se mnou důstojník od námořnictva. Moji nadřízení se obávají skandálu, který vypukne, pokud potopíte další dvě plavidla. Jak daleko jsou od vás?“

„Nejsme v bezprostředním ohrožení, alespoň v tomto okamžiku ne,“ informoval Cabrillo.

„Pokud je dokážeme zastavit,“ zeptal se Overholt, „podaří se vám uniknout?“

Cabrillo se na okamžik zamyslel. „Během pěti až deseti minut vyzvedneme naše lidi z vody a budeme plnou parou upalovat pryč,“ řekl. „Pokud za námi Číňané nepošlou nějakou letku, myslím, že budeme v bezpečí.“

„Prozatím,“ informoval Overholt, „vědí, že na ně zaútočil vrtulník, nic jiného ve vysílání nebylo. Pořád vás mají za obyčejnou nákladní loď, se kterou se nelze vysílačkou spojit. To se ale změní v okamžiku, až vyzvednou trosečníky z moře.“

„Ale to už bychom měli v mezinárodních vodách upalovat k jihu,“ ujistil ho Cabrillo. „Zmizíme jim v husté mlze. Pomocí elektronických opatření nás na radaru neuvidí. V mlze budeme neviditelní i ze vzduchu.“

Overholt se otočil k důstojníkovi námořnictva. „Ovlivní to vaše nové zařízení i naši loď?“

„Pokud vypnou veškerou elektroniku, pak ne.“

„Slyšel jsi, Juane?“ zeptal se Overholt. „To sice ano, ale ničemu nerozumím.“

„Námořnictvo má už zase novou hračku,“ pokračoval Overholt „Říkají jí FRITZY. Vyvolává zkratky v elektrických obvodech. Jsem přesvědčen, že vyřadí všechny lodi v okolí z provozu. Až přijde čas vypnete na *Oregonu* všechny elektrické systémy.“

Eric Stone sedící před radary vykřikl: „Zodiaky v dohledu.“

„Zpomalit a zastavit,“ přikázal Cabrillo. „Vyzvednout lidi i stroje na palubu.“

ADAMS VYSTOUPAL DO VÝŠKY tisíc metrů a pak se vrhl na člun pobřežní hlídky v úhlu, jaký si jen vrtulník mohl dovolit. Najednou měl pocit, že je nějaký lehčí, a dostředivá síla ho vmáčkla do popruhů. Před bublinou kokpitu velmi rychle narůstala silueta policejního člunu.

Střelec na přídi se pokoušel útočící vrtulník zasáhnout, ale úhel palby byl omezen poloměrem otáčení střelny. Z hlavně vyletělo několik střel, ale robinsona vůbec neohrozily. Pak došlo střelivo.

Adams pokračoval ve střemhlavém letu. Když se ocitl dvacet metrů nad zádí, zatáhl za páku, aby vyrovnal náklon stroje. Robinson pomalu zvedl nos. Jakmile R-44 dokončil obrat, Adams uvolnil páčkou podvěsy. Oba se odpojily od trupu a řítily se kolmo dolů na záď posledního policejního člunu. Jiskra statické elektřiny na uvolněných podvěsech odpálila poslední střelu. Doletěla zbývajících pár metrů a zasáhla záď lodi, kterou okamžitě proměnila v ohnivou stěnu zmaru.

Po odhození podvěsů se zvýšil zdvih stroje a klesla účinná hmotnost. Adams si uvědomil, že vrtulník se snadněji ovládá. Obrátil jej směrem k *Oregonu*. Naposled se podíval dolů po siluetě lodi. „Druhý zásah,“ řekl vesele. „Jedu domů.“

KDYŽ SE NAŠINEC OCITNE SÁM na širém oceánu v nepříznivém počasí, je pohled na jakoukoliv věc, kterou stvořil člověk, vzpruhou a potěchou ducha. Sedm postaviček na zmítajících se člunech v objetí tří set kilového Zlatého Buddhy proto hledělo na siluetu *Oregonu* vynořující se z cárů mlhy nevěřicně jako hráč pokeru, kterému právě padla čtyři esa. „Najedťte k jeřábům,“ přikazoval

Hanley vysílačkou. „Musíme vás dostat rychle na palubu.“ Oba zodiaky zamířily každý k jedné straně lodi, kde se již nad hladinu vykláněla ramena nákladních jeřábů. Posádka dokázala čluny i s jejich pasažéry dostat na palubu za necelé dvě minuty. Murphy se zrovna hrabal přes okraj, když se objevil Franklin Lincoln.

„Hrál jsem si s tvou hračkou,“ řekl. „Přidej si další zářez na konzoli, kamaráde.“

Murphy se usmíval. „Bez správného zaměření by to ale nebylo ono, Texi.“

„Všichni v pořádku?“ ozval se Lincoln.

„Až na Jonese ano,“ povzdechl Murphy a ukázal tím směrem. „Přeneste ho na ošetrovnu.“

Lincoln došel k druhému člunu a pohlédl dovnitř. „Jonesi,“ řekl s úsměvem, „vypadáš politováníhodně.“

„Nechtěj, abych se zasmál,“ řekl Jones. „Ta zlámaná žebra mě určitě zabijou.“

„Máš jen to, co sis zavařil,“ doplnil Lincoln.

„Jak jinak,“ ušklíbl se Jones a ukázal na bednu se Zlatým Buddhou. „Teď už mne ale odvez na ošetrovnu a dej mi něco proti bolesti.“

„Hned to bude.“ Lincoln se shýbl do nafukovacího člunu a zvedl sténajícího Jonese jako pírkó.

TŘI MINUTY DO ODPÁLENÍ,“ pronášel neznámý hlas do interkomu na palubě Santa Fe.

V torpédometech byly připraveny modifikované řízené střely Tomahawk nesoucí experimentální elektronické destrukční moduly FRITZY. Systém vysílal elektronické vlny, které zkratovaly všechny elektrické obvody v dosahu. Kapitán Farragut se nemohl dočkat, až systém vyzkouší. Nebylo to proto, že by nevěřil v úspěšné splnění mise – jeho posádka prošla speciálním výcvikem a odpálení raket pro ni bude procházkou růžovým sadem. Nepokoj vyvolával pocit nejistoty z neznáma. Farragut byl zvědavý, zda systém dokáže vše, co si od něj vědci slibovali – a také toužil, aby si nasadil pomyslnou korunu prvního velitele, který tuto elektronickou zbraň použije. Věřil, že mu to jednou pomůže k povýšení, ale také půjde nepochybně o dobrý

důvod, proč si dát v přístavním baru pár skleniček navíc, až se ponorka vrátí do domovského doku.

„Šachty otevřeny, pane,“ sděloval loďmistr. „Všechno připraveno.“

VIDÍME TĚ,“ ŘEKL HANLEY ADAMSOVI „Musíš přistát okamžitě.“ Adams se blížil k zádi *Oregonu* a chystal se dosednout.

„Dvě minuty,“ sykl.

„Ne, maximálně devadesát sekund,“ rozhodl Hanley a spustil stopky. „Elektronika přestane úplně fungovat.“

„Pak tedy vyklidte paluby,“ křikl pilot. „Naberu výšku, vypnu motory a zapnu autorotaci.“

„Uvést do pohotovosti hasicí systémy,“ volal Hanley do interkomu. „Za šedesát sekund vypínáme elektrinu. Pěnu na plošinu.“

Mnozí lidé se domnívají, že když pilot vrtulníku vypne motor, spadne jeho stroj z oblohy. Ve skutečnosti ale pilot může roztočit lopatky rotoru pomocí proudění vzduchu způsobené vlastním sestupem helikoptéry. Využití této možnosti – autorotace – je považováno mezi piloty za husarský kousek, ale tato dovednost zachránil každý rok několik životů. Pilot má pod sebou většinou dost široký kus země, kde může dosednout. Přistát s pomocí této techniky na plošinu ne větší, než je stroj sám, však vyžaduje železné nervy a nezdolnou sebedůvěru. Adams zatím nabíral odpovídající výšku. Pak zaujal pozici, odkud začal sestup na vlastní plošinu. Neustále se díval na hodinky, a když přišel čas, vypnul regulátor a uzavřel klapky. Řídící hřídel přestala převádět pohon na hlavní a ocasní rotor.

Adams se předklonil a otočil klíčkem.

Najednou zavládlo nad palubou zlověstné ticho, které narušovalo jen svištění vzduchu kolem trupu a Adams, který si pískal slavnou melodii z Žebrácké opery. R-44 klesal mnohem rychleji, ale Adams měl vše plně v rukou.

Když všechna světla na palubě *Oregonu* potměla v mlze, poprvé pocítil záchvěv nervozity.

JEDNA PRYČ,“ KŘIKL LOŤMISTR, „a teď už i druhá.“ „Řízené střely opustily šachty a zamířily k obloze, pak se snesly dolů a letěly nad hřebeny vln. Výkonným počítačem byly naváděny rovnou na čínskou korvetu i fregatu a nabraly rychlost 450 km za hodinu. Jakmile se přiblížily do účinné zóny, vyšlehl z nich výkonný zážeh elektronického šumu, který byl velmi podobný tomu, co nastává po výbuchu atomové bomby.

Na obou plavidlech zkratovaly elektrické obvody tak čistě, jako by otočil vypínačem. Motory se zastavily a všechna elektronika vypadla.

Obě plavidla zpomalila zrovna v okamžiku, kdy prudce udeřil další poryv větru a deště.

PANE JO,“ VYHRKL ADAMS, když stejný poryv zasáhl i R-44. Adams byl s vrtulníkem dvacet metrů za zádí ve výšce asi šest metrů, když převzal řízení do svých rukou. Přitáhl řízení k sobě a zvedl nos vrtulníku, aby z vyhasínajícího motoru dostal alespoň trochu rychlosti vpřed. Když úplně ztratil rychlost, byl asi metr nad plošinou. S žuchnutím dopadl na přistávací plochu. Pěna dosahovala skoro do poloviny trupu. Adams nahodil brzdu rotoru, aby zastavil otáčky lopatek. Pak otevřel dveře a začal si rozepínat popruhy.

Rotor se zastavil a pěnou se k vrtulníku hnál Richard Truitt.

„Jsi v pořádku?“ křikl.

„Roztřesený, ale celý,“ usmál se Adams. „Co je nového?“

A přesně v tento okamžik se *Oregon* opět dal do pohybu.

Truitt pokrčil rameny. „Mizíme pryč.“

„Mezinárodní vody,“ plesal Adams soukající se z kokpitu. „Zaplat’ pánbůh.“

„Vypiš objednávku na opravu,“ vybídl pilota Richard. „Pak se sejďeme u kávy. Potřebuji s tebou něco probrat.“

Oba muži došli na kraj plošiny, která byla zcela pokryta pěnou, právě okamžiku, kdy jeden z mechaniků začal pěnu smývat proudem vody ke straně. Hřbetem ruky si setřeli poslední chuchvalce z kalhot a vyrazili ke dveřím vedoucím do podpalubí.

„Mám si vzít něco speciálního?“ zeptal se Adams.

„Výkonnostní tabulky pro vysokohorské podmínky,“ odvětil s klidem Truitt.

OREGON SE HNAL BOUŘI k jejímu jižnímu okraji. V šest hodin ráno voněla v lodní jídelně slanina, párky, vajíčka a skořicové rohlíčky. Cabrillo u stolu hovořil s Julií Huxleyovou. Hanley si právě přinášel šálek kávy. Usmál se a kývl na pozdrav.

„Panečku, to bylo vzrůšo,“ prohodil k Juanovi.

„Máš pravdu,“ přitakal Cabrillo, „ani chvílku jsme se nenudili.“

„Jak jsou na tom Reinholt a Jones?“ zeptal se Hanley Julie.

„Drobná zranění,“ sdělovala Huxleyová. „Jones má několik naložených žeber, dostal analgetika a spí na marodce. Reinholt sice říká, že je mu dobře, ale nechala jsem ho v kajutě odpočívat.“

„Zkontrolovali jste, zda jsou dokončeny opravy na R-44?“

„Jistě, pane předsedo,“ řekl Hanley, když mu stevard podstrčil pod nos talíř se skořicovými rohlíčky. „Rotorová hřídel je ohnutá a právě teď ji vyměňují. Bude to trvat několik hodin.“

„Dobrá,“ přikývl Cabrillo. „Jakmile budeme blíž k pevnině, musí mě Adams hodit na letiště.“

„Přesně podle plánu,“ přikývl Hanley.

„Ted' už musíme najít jen tu tajnou schránku uvnitř Zlatého Buddhy, řekl Cabrillo, „a zjistit, zda je její obsah nepoškozen.“

SUNG RÉ ZAHLÉDL OKNEM čtyři muže, kteří mířili do jeho kanceláře. Netvářili se zrovna vesele a pobočník admirála dokonce ani nezaklepal, než prudce otevřel dveře. Ré vstal od stolu a pobočník zůstal stát u dveří, aby admirálovi nepřekážel.

„Podařilo se nám pod křídlový člun dostat vzduchové polštáře. Udržíme ho nad hladinou, než připluje záchranná loď,“ oznamoval admirál, aniž se namáhal s oslovením. „Podle odhadů však práce na opravách budou trvat šest měsíců.“

„Pane...,“ koktal Ré.

„Dost,“ hromoval admirál. „Mám jednu loď zcela zničenou, fregata i útočná korveta nefungují. Vy jste to začal... a vy za to taky šeredně zaplatíte!“

„Pane,“ odvětil Ré rychle, „nemohli jsme vědět, že... to je kamufláž. Bylo to jen obyčejné rzí prolezlé nákladní plavidlo.“

„Všechno, jen ne tohle,“ burácel dál admirál. „Křídlový člun zasáhli přesně nad čarou ponoru. Byl to profesionální výkon. Pořád ale nechápu, co se stalo těm dvěma dalším lodím.“

Admirálův pobočník u dveří tiše hovořil do satelitního telefonu. Pak nakoukl do kanceláře.

„Pane admirále,“ řekl tiše, „máte na telefonu Peking.“

CHUCK „HUBENOUR“ Gunderson se usmíval na Rhondu Rosselliovou a podával jí jednu z akcií. „Akce je skoro u konce,“ řekl, „Tracy, Judy i já musíme vystoupit za letu. Jakmile budeme venku, můžeš rozvázat piloty.“

„Ty mě tady necháš?“ vyjekla Rhonda nešťastně. „Takže... všechny ty řečičky, že patřím k vašemu týmu?“

Gunderson vytáhl z kapsy leteckého overalu silný doutník a projel si s ním pod nosem. Ukousl konec a zapálil si jej zlatým zapalovačem. Začal spokojeně pokuřovat. „Krásným dívkám nikdy nelžu,“ řekl s úsměvem, „a navíc mám vždycky pravdu.“

„Jaká pak tedy dohoda?“

Gunderson strčil akcii do plastové obálky a zalepil ji. „Jakmile budeme dole, odešlu tuto akcii na tvou domovskou adresu. Je to honorář za práci, cos tu odvedla.“

„Co mám říkat, až přistaneme?“ zeptala se Rosselliová.

„Řekl bych jim úplně všechno,“ usmíval se Chuck, „s výjimkou té akcie. To by mělo být naše tajemství.“

„Prostě jim to mám všechno říct?“ nevěřila Rhonda svým uším.

„Proč ne?“ divil se už Gunderson. „Nevíš žádné podstatné informace, abys mohla ohrozit mou skupinu. Dával jsem si pozor. Americké ambasády budou informovány, ať letoun přistane v kterékoliv zemi světa. Pár dní výslechů, kdy si musíš dávat pozor na slova, pak tě stejně pustí. Jakmile se dostaneš do Kalifornie, tak tě během několika dnů vyhledá moje spojka.“

„Takže tebe už nikdy neuvidím?“ málem plakala Rhonda.

„Člověk nikdy neví,“ pokračoval Gunderson. To už se k nim blížila rusovlasá Tracy Pilstonová.

„Taxík máme pár kilometrů před námi,“ sdělovala. „Takže nejvyšší čas vzít roha.“

„Vědí o nás?“ zeptal se Gunderson.

Pilstonová přikývla. „Dostaneme signál, kdy máme vyskočit.“

Gunderson vyndal padáky ze skladiště, kde je mechanik Společnosti ukryl, když ještě byl letoun v hangáru. Pomohl Pilstonové se navléci do popruhů a sám jí je zapnul na zádech. Vytáhl váček s ochrannými brýlemi a jedno podal Tracy.

„Musíme vyrozumět Judy,“ řekla tiše. „Vyskakujeme vzadu.“

„Jdu napřed,“ rozhodl Gunderson a obrátil se na Rosselliovou. „Řekni Judy, že je čas, a počkej v kokpitu?“

„Když ale otevřete vzadu dveře, nevysaje to všechno ven?“ zeptala se Rosselliová.

„Kabina není natlakovaná,“ řekl Gunderson, „nebude to tak hrozné. Stejně bych tam ale moc nechodil. Zůstaň v kokpitu, a jakmile zazvoní budík, zvedni zadní dveře a rozvaž piloty.“

„Dobrá,“ řekla Rhonda a vyklouzla ze sedačky. Vešla do kokpitu a předávala zprávy Michaelsové.

Judy jen přikývla.

Znovu zkontrolovala rychlost, ověřila si funkce autopilota a pak zatlačila na páku, aby sklopila zadní dveře. Čím více se otvíraly, tím větší byl vítr v trupu letadla. Časopisy začaly poletovat a všechny neupevněné předměty vířily vzduchem. Gunderson sledoval hedvábné kimono letící uličkou a poté se propadající do vzdušného neznáma. Trojice pomalu kráčela k zadním dveřím. Schůdky visely rovnou pod ocasem Boeingu 737.

„Co myslíš, že udělají s Rhondou?“ zeptala se Pilstonová.

„Nemohou vůbec nic,“ řekl rozhodně Gunderson a nasadil si brýle. Pak pomohl Michaelsové zaujmout pozici.

„Mám dojem, že na tebe byla příjemná,“ poznamenala Pilstonová, když se postavila vedle Judy.

„Na tom něco bude,“ připouštěl Gunderson, „jsem prostě gigolo.“

V ten okamžik se rozsvítil jeho alfanumerický pager, který přijal signál přes satelit. Začal vibrovat. Gunderson vzal obě dámy podpaží. Jakmile doběhli na konec rampy, popostrčil je dopředu do prázdna.

KORMIDELNÍK LODI *Kalia Challenger* ploužící se v Jihočínském moři si s úlevou všiml, že se konečně oblačnost protrhává. Zaznamenal to proto, že oblohu nad nimi náhle zaplnily dva čínské protiponorkové letouny doprovázené těžkým vrtulníkem s dlouhým doletem. *Kalia Challenger* byl původně postaven v roce 1962 pro lodní dopravu USA jako jedna z jedenácti expresních nákladních lodí. Později ji koupil řecký koncern a byla nasazena na pravidelné trasy mezi asijskými přístavy a západním pobřežím Spojených států.

Více než sto sedmdesát metrů dlouhý a přes dvacet metrů široký trup se zvednutými jeřáby na horní palubě pořád sloužil k přepravě různorodého nákladu. Spodní část už notně zrezivěla a podél čáry ponoru se vytvořil vysoký černý nános. Loď měla za sebou dlouhý a užitečný život, což se muselo někde projevit. Navzdory věku si uchovávala jistou funkčnost, i když na první pohled už měla skončit na vrakovišti.

Zdálky mohla *Kalia Challenger* připomínat *Oregon*.

I když se plavidlo pohybovalo hluboko v mezinárodních vodách, protiponorkový letoun shodil první nálož. Dopadla na hladinu sto metrů před přídíl a zvedla k oblakům gejzír vody vysoký skoro pětadvacet metrů.

„Zastavit!“ křikl kapitán.

Poplašný signál byl určen strojovně. Loď zpomalila a vzápětí se zastavila úplně.

O hodinu později se na palubu vylodila čínská pobřežní hlídka.

Nezákonné zadržení lodi nebylo nikdy vysvětleno.

DELBERT CHIGLACK HLEDĚL na oblohu s vytřeštěnými očima. Viděl už nejednu neobvyklou událost, podivná mořská stvoření, která nikdo neznal, neidentifikovatelné létající předměty (UFO) i prapodivné povětrnostní jevy. Však také čtrnáct let pracoval na ropných plošinách. Ještě nikdy ale v průběhu tolika let nesledoval s úžasem trojici parašutistů padající z oblak a snažící se přistát rovnou na jeho plošině. Gunderson, Michaelsová a Pilstonová vyskočili z letounu ve výšce 4500 m nad vrstvou mraků, takže letoun nebylo vidět. Dýchali za pomoci kyslíkového přístroje na zádech a naváděli

padáky do blízkosti cíle tak, aby mohli dopadnout na střed přistávací plošiny.

Ropná plošina se nacházela asi 30 kilometrů od vietnamského pobřeží a 1400 kilometrů od Macaa. Byla majetkem firmy Zapata Petroleum z Houstonu. Společnost, kterou vlastnil Georg Herbert Walker Bush, byla požádána o laskavost.

Tracy Pilstonová doskočila skoro přesně doprostřed „X“ namalovaného v centru přistávací plochy, Judy Michaelsová jen o dva metry vedle. Chuckovi se ale doskok moc nepodařil. Dopadl na kraj vyvýšené plošiny. Poryv větru se opřel do padáku a strhával jej dolů. Nebýt Dela Chiglacka, který ho v poslední chvíli duchapřítomně zachytil, nejspíš by se zřítíl dolů.

Jakmile shodil padák a Chiglack ho odtáhl od okraje, Gunderson se usmál a promluvil.

„Určitě vám sem volal náš kamarád,“ řekl. „Máme tu mít rezervaci pro tři osoby.“

Chiglack plivl do větru žvanec žvýkacího tabáku. „Vítejte na palubě,“ řekl. „Odvoz tu bude co nevidět.“

„Díky,“ řekl Gunderson.

„Tak mi teď alespoň dovolte,“ pokračoval vrtař, „abych vám koupil hrnek kafe.“

HANLEY V ŘÍDICÍ MÍSTNOSTI *Oregonu* se obrátil ke Cabrillovi. „Hubeňour nám právě poslal zprávu,“ vyřizoval, „Jsou v suchu na plošině včetně těch akcí. Čekají na odvoz.“

Cabrillo přikývl.

„Vypadáš unaveně,“ poznamenal Hanley. „Jdi si na několik hodin schrupnout a obranu pevnosti nech na mně.“

Cabrillo ani neprotestoval, tak byl unavený. Vstal a zamířil ke dveřím. „Vzbud’ mě, až budeš potřebovat.“

„Copak to nedělám?“ dobíral si ho Max.

Jakmile Cabrillo zmizel v chodbě vedoucí ke kajutám, obrátil se Hanley ke Stoneovi. „Truitt tě vystřídá. Máš čtyři hodiny na to, aby ses vyspal.“

„Jasně, pane,“ odvětil Eric.

Hanley se posadil před obrazovku, na kterou si vyvolal plán dalších kroků, a začal je znovu studovat.

LANGSTON OVERHOLT CELÝ LET do Paříže prospal. Chalenger CL604 patřil švýcarské společnosti Strontium Holding PLC sídlící v Basileji. Pravdou ale také bylo, že tento letoun nikdy ve Švýcarsku ani nepřistál. CIA koupila stroj prostřednictvím londýnského zprostředkovatele a na základně Bolling nedaleko Alexandrie ve Virginii jej vybavila nejmodernější elektronikou. Do velkého letadla kanadské výroby se vešlo deset osob. Hodila se i vysoká cestovní rychlost přes sedm set kilometrů za hodinu a dolet skoro sedm tisíc kilometrů.

Z Virginie do Paříže je to necelých 6000 kilometrů. V Paříži nantankovali a doplnili zásoby palubní kuchyňky. Druhá část letu vedla z Paříže do Dillí a byla dlouhá asi 6500 kilometrů. První část letu normálně trvala osm hodin, ale protože při přeletu do Indie měli vítr v zádech, dokázali to za sedm hodin. Hodinu poté, co v 6 hodin místního času v Macau dostali od Cabrilla zprávu, že mají Zlatého Budhu, Overholt startoval. Ve Virginii byl Velký pátek, 18 hodin večer. Než přistál v Indii, čas se posunul. Byla sobota, 9 hodin ráno.

Přelet turboprotolovým letounem do Malé Lhasy v severní Indii trval pouhé dvě hodiny. V sobotu v poledne už Overholt vystupoval na místním letišti a do setkání s dalajlámou chybělo jen pár hodin. Uznávaný duchovní vůdce Tibetu jednoznačně prohlásil, že k návratu musí dojít o Velikonoční neděli 31. března, přesně 46 let poté, co byl nucen odejít do exilu.

Společnost ve spolupráci s Overholtem tedy měla dvacet čtyři hodin na to, aby se onen zázrak mohl uskutečnit.

CARL GANNON SI NA SEBE v posledních pár dnech opravdu vydělal. Poté co získal nákladník v bhútánském Thimbu a přešel strastiplnou cestu do Tibetu, mu z řídicí místnosti *Oregonu* nadiktovali seznam úkolů. Gannon, hlavní „chmaták“ Společnosti, hned začal namítat, že podobné věci se v místě, kde se teď nachází, prostě sehnat nedají. Pak ale připustil, že se sítí kontaktů, kterou si budoval celé roky, se mu to může podařit.

Prostředky protečou z banky Společnosti na ostrově Vanuatu v Jižním Pacifiku a *Oregon* jasně řekl, že záleží na čase, a ne na nákladech.

Gannon byl bez sebe radostí, když dostával podobné pokyny. Pomocí laptopu s připojeným mobilem začal vyťukávat rychlostí sedmdesát slov za minutu různé kódy a telefonní čísla.

Osmdesát střel Stinger sehnal od spřáteleného prodejce na Středním východě. Dodávku domluvil přes Bhútán a za dopravce si vybral jihoafrickou společnost, která nikdy neklamala. Osm vrtulníků Bell 212, které patří indonéské společnosti specializované na ropné plošiny, doručí dodávku palných zbraní a raket na místo. Na Dálném východě si najal osmnáct pilotů, dva byli navíc jako náhradníci, kdyby někdo onemocněl. Palivové podvěsy, potraviny a další zásoby byly rozmístěny do tajných skrýší a hangárů, které obývaly filipínské speciální jednotky.

Poslední položka na seznamu byla nejpodivnější. *Oregon* chtěl vědět, zda je Gannon schopen kdesi ve Vietnamu sehnat velký, ale pomalý letoun. A navíc speciální naviják se slabým, ale vysoce pevným ocelovým kabelem, který by se připevnil k podlaze. Gannon vyřídil několik telefonů a nakonec mu mezi prsty uvízl staříčkový ruský Antonov AN-2, Colt z roku 1985, který patřil laoské společnosti zabývající se těžbou dřeva ve Vietnamu. Dvojplošník měl rozpětí křídel skoro 18 metrů a nejvyšší dosažitelnou rychlost asi 200 kilometrů za hodinu, za normální situace asi 100 kilometrů za hodinu, prostě takový pomalu se šinoucí létající nákladák. Do obrovského trupu, který prakticky téměř celý sloužil jako nákladový prostor, se vešly téměř tři tuny užitečného zatížení.

Gannon domluvil poslední detaily a sehnal naviják. Pak dopil láhev coly a přes satelitní telefon se spojil s *Oregonem*. Počkal, až se po zapípání zapnulo šifrovací zařízení, které zabraňovalo tomu, aby někdo nepovolaný poslouchal jejich utajený hovor.

„Carle, tak jak to jde,“ ozval se Hanley po krátké odmlce.

„Mám ten letoun, Maxi,“ řekl, „ale o pilotovi nepadlo ani slovo.“

„Posadíme k řízení jednoho z našich,“ ujistil ho Hanley.

„Dost o tom pochybuji, je to ruský antonov,“ namítl Gannon. „Nemáme nikoho, kdo by se cvičil na ruských veteránech.“

„Stáhneme si z internetu manuály,“ ujistil ho Hanley, „víc pro to udělat nemůžeme.“

„Letoun je natankovaný a čeká na letišti ve starém Saigonu,“ oznamoval Gannon. „Za hodinu bude na místě i ten naviják. Posílám faxem snímek.“ m

„Uvidíme se brzy,“ rozloučil se Hanley. „Je zatím všechno v pořádku?“

„Všechno je hladký jako dětská prdelka,“ rozplýval se Gannon.

DELBERT CHIGLACK NA PLOŠINĚ společnosti Zapata Petroleum vytáhl faxem zasláný dokument, pak znovu zavolal pilota blížícího se vrtulníku. Když domluvil, vrátil se svižně do jídelny. Podal papír Gundersonovi.

„Pro vás.“

„Díky,“ odvětil Chuck rychle. Hleděl na snímek dvojplošníku, který mu poslali z *Oregonu*, pak obrázek složil a zastrčil do kapsy.

V ten okamžik se rozhoukaly sirény na plošině.

„Váš odvoz je tady,“ upozornil je Chiglack.

Vrtař doprovázel trio k přistávací plošině. Když už vrtulník dosedl, snažil se překřičet hluk rotorů.

„Nahoru po žebříku, sklonit hlavu. Dveře jsou otevřené,“ volal.

„Děkujeme za pohostinnost.“

„Pozor na vlasy, dámy,“ zavolal ještě Chiglack, když už vylézali po stupních žebříku.

Za pět minut už vrtulník kroužil nad plošinou a mířil zpět k pevnině. Vrtař jen zavrtěl hlavou. Pak se vrátil do kanceláře, aby ohlásil, že hosté už opustili plošinu.

GUNDERSON PODAL FOTOGRAFII dvojplošníku druhému pilotovi. „Stojí na severní straně letiště,“ oznamoval, když si druhý pilot připevňoval fotografii na pásek na koleně.

„Pokud můžete přistát co nejbliž, oceníme to.“

Druhý pilot si nasadil sluchátka s mikrofonom a předal tenhle požadavek pilotovi, který zvedl dva prsty na znamení souhlasu. Druhý pilot se usmál na Gundersona, přikývl na souhlas a pak mu naznačil, aby se posadil.

Za dvacet minut už měli před sebou pobřeží jižního Vietnamu. Chuck se díval dolů do mělkých vod a někde tam spatřil vrak staré lodi. Na pobřeží v křoví zase spatřil vyhořelý tank z války před třiceti lety.

Pilstonová poklepala Gundersonovi na rameno, když se vrtulník přiblížil k letišti. Tracy spatřila antonova jako první. Stroj zpomalil a zamířil k velkému dvojplošníku, začal nad ním kroužit. Přistál na makadamu jen patnáct metrů od ruského letounu. Druhý pilot si rozepnul pás a otevřel dveře vrtulníku Bell.

„See you later, aligator.“

Gunderson, Pilstonová i Michaelsová sklonili hlavy a hnali se pryč od vibrujících lopatek silného stroje.

Jakmile byli z dosahu, pilot přidal plyn, posunul páku řízení a zvedl Bell do vzduchu. Vrtulník dokončil obrat nad letištěm a zmizel v oparu nad jižním horizontem.

Trojici zbývalo k ruskému letounu jen pár metrů, když se ozvala Michaelsová.

„Co máme s tou příšerou dělat?“ zeptala se.

„Podle plánu,“ sděloval Gunderson s úsměvem, když otvíral dveře do kabiny a hleděl dovnitř, „s ním poletíme vstříc *Oregonu*.“

„Proboha, proč?“

„Předseda má nějakou neodkladnou schůzku.“

UVNITŘ KOUZELNICKÉ DÍLNY v podpalubí *Oregonu* se Kevin Nixon pokoušel pomocí páčidla otevřít dlouhou dřevěnou bednu. Nesla jasné označení: Vojenské letectvo Spojených států, speciální operace. Ve druhém řádku pak stálo (1) *ea, Fulton* – letecký záchranný systém, kontrola: 2. 11. 1990 a podpis technika, který vynesl verdikt o funkčnosti systému. Nixon sňal víko a pohlédl dovnitř. Pak začal opatrně vytahovat obsah.

Nejdříve vytáhl nylonové popruhy podobné těm na padáku. Na přední straně visel navíjecí hák, od kterého se táhl pevný kabel. Pak ještě vytáhl vyfouknutý balon a různé díly, které umožňovaly sestavit systém dohromady. Nixon všechny díly pečlivě prohlédl. Nenašel jedinou chybu.

Vtom se otevřely dveře.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Hanley nedočkavě.

„Dobrý,“ odpověděl Nixon.

Hanley se zadíval na zvláštní třícípý kovový hák ležící na zemi. „K čemu to je?“

Nixon ukázal na rub víka bedny, na němž byl návod na sestavení celého systému. „Hák pro připojení balonu k vázacímu kabelu.“

NEMĚL BY BÝT SPÍŠ NA palubě letadla, které mě má vyzvednout?“

„Pokud možno ano,“ přikývl Nixon.

„Takže?“

Nixon ukázal přes místnost. „Je dobře, že existují na všechno předpisy.“

„Ještěže máme podporu,“ usmál se Hanley a přečetl si znovu nápis na stěně.

„No samozřejmě.“

„Jdu upozornit letoun,“ řekl Hanley. „Máme pár hodin.“

„Pane Hanley,“ ozval se Nixon, „jen mi řekněte kdy.“

GUNDERSON, MICHAELSOVÁ I PILSTONOVÁ seděli v kokpitu ruského antonova a poslouchali pokojně vrčící jediný motor tohoto letounu. Mířili k Jihočínskému moři. Nebe bylo zcela bez mráček a hradba bouřky sunoucí se na jih byla stále ještě stovky kilometrů daleko. Gunderson jen doufal, že se *Oregon*, plující plnou parou, vynoří z bouřkové fronty dřív, než se k plavidlu dostane on sám. Ačkoli patřil k vynikajícím pilotům, výsledek jeho dnešního úkolu by se rovnal učiněnému zázraku. Chtěl totiž zasáhnout střed terče šipkou z deseti kroků se zavázanýma očima.

Okénkem z nákladového prostoru pronikaly do kokpitu benzinové výpary. Do nádrží antonova se normálně vejde 312 galonů benzinu, ale protože tento stroj sloužil k dálkovým přeletům, zabudovali technici ještě doprostřed nákladového prostoru přídatnou nádrž na dalších tři sta galonů. Bylo to dobré rozhodnutí. Bez takové nádrže by letoun nikdy nemohl zvládnout přelet k *Oregonu* a zpátky do Vietnamu. Žádný z vrtulníků nemohl takovou vzdálenost překonat. Smůlou ale bylo, že kabina byla naplněna nepříjemnými výpary, jako když Exxon Valdez vypustí do moře ropnou skvrnu. Gunderson hleděl na přenosný GPS přijímač.

„Jak to vypadá, Hubeňoure?“ zeptala se Michaelsová.

„Zatím to ujde,“ oznamoval Gunderson. „Jenže tenhle krám spotřebuje tolik baterií jako děcko při nějaké video hře na play stationu. Doufám, že do výbavy nezapomněli přidat taky nějaké náhradní?“

Pilstonová se shýbla pod palubní desku a se zájmem se prohrabávala v papírových taškách. Nic ale nenašla. „Promiň, Chucku,“ řekla lítostivě, „máš smůlu.“

„Co tam vůbec máme?“ zeptal se.

Pilstonová zarecitovala krátký soupis. „Polotovary, dvě termosky s něčím, co nazývají kávou, tyčinky Hershey a M&M, voda v láhvích, ústní voda a mapy.“

„Co ručníky a mýdlo?“

Pilstonová zalovila na dně jedné z tašek. „Páni,“ vyjekla po chvíli.

„Gannon je docela dobrej,“ řekl Gunderson a zívł.

Michaelsová hleděla na ukazatel rychlosti. „Tak ještě pět hodin a třeba narazíme na *Oregon*“ řekla rozmrzele. „My jsme se s Tracy

včera vyspaly, ale co ty? Co kdyby ses šel umýt a pak do hajan. Až budeme v jeho blízkosti, vzbudíme tě.“

„Máš dojem, že zvládneš povinnosti druhého pilota?“ zeptal se jí Hubeňour.

„Licenci mám od loňska,“ nedala se Tracy. „Nemám sice moc nalétáno, ale sledovat chvění ručiček zvládnou.“

Gunderson jen přikývl. „Předávám řízení!“

Jakmile si byl jist, že Judy převzala letoun, vstal, vyklouzl ze sedadla a kolem Tracy se protáhl pryč. Jeho místo zatím zaujala Pilstonová. Antonov lze řídit zprava i zleva, takže se Michaelsová nemusela stěhovat na místo druhého pilota. Jakmile si Tracy osahala pozici, otočila se ke Gundersonovi: „Máš tam vzadu složené lehátko,“ řekla mu. „Záchod je u jedné strany nákladového prostoru. Nebo chceš nejdřív něco k jídlu?“

„Kdepak, dámy,“ rozloučil se Hubeňour, „až mě budete potřebovat, vzbudíte mě.“

Došel k lůžku, stáhl si košili, kterou použil jako polštář, natáhl se a během okamžiku spal. Antonov se dál spokojeně sunul na sever k místu setkání.

V PRŮBĚHU LET SVÉ EXISTENCE investovala Společnost většinou do skutečného a legitimního obchodu. Částečně či zcela vlastnila nejen těžební společnosti, ale i kokosové plantáže, výrobu speciálních palných zbraní, hotely, rekreační střediska, strojírny a dokonce charterovou leteckou společnost s pobočkami v Severní a Jižní Americe, Evropě i v Asii.

Žádný ze zaměstnanců těchto podniků neměl ani nejmenší ponětí o mateřské organizaci, ani o tom, jaké má hlavní poslání. Věděli jen, že jsou dobře placeni, zachází se s nimi slušně a nikdy nemusí odejít v důsledku reorganizace. Většinu vlastních operací prováděl výkonný aparát Společnosti – zpravodajská a vojenská služba, které tvořily jádro financování. Vlastní firmy si většinou operovaly po svém. Občas ale nějaká z nich potřeboval pomoc druhé.

Právě teď nadešel čas jedné takové pomoci.

Max Hanley se vrátil do řídicí místnosti *Oregonu* a opatrně vklouzl na svou židli.

„Spoj mě s letovým střediskem *Pegasus Air*“ přikázal Stoneovi.

Eric vyťukal několik pokynů do počítače a za pár vteřin se na monitorech objevila mapa světa. „Jak nejrychleji dostaneme předsedu na tu schůzku?“

Po dalších pokynech se na mapách začala vytyčovat trasa letu. „Je to dlouhá cesta,“ řekl Eric. „Předpokládám, že chceš letět nonstop.“

„Jasně,“ odpověděl Hanley okamžitě.

„Pak bychom měli využít nejspíš G550.“

„Kde je teď?“ zeptal se Hanley.

Stone si na monitor vyvolal letový deník tohoto letounu.

„Asijská G550 letí právě na Havaj, je tedy mimo hru,“ poznamenal Eric po chvíli.

„Paříž... ne, to také nejde. Počkat. Jihoamerická G550 právě přistála v Dubaji. Podle rozpisu startuje zítra.“

„Za jak dlouho může být na Danangu?“

„Je to asi 5500 kilometrů, což představuje šest a půl hodiny letu.“

Hanley si vzal notes a začal si psát nějaká čísla. „To by šlo,“ řekl po chvíli. „Když vezmeme v úvahu časové zóny, natankování a odbavení, dá se to zvládnout.“

„Mám zamluvit letenku?“ zeptal se Stone.

Hanley mu podal notes. „Máš tam letový plán.“

„Co dál?“

„Toho chlapa z vietnamského letectva je třeba uplatit, abychom neměli na Danangu žádné problémy s rychlým natankováním,“ doporučil Hanley.

„Zabezpečit zajištěnou linku s Karamozovem,“ pokračoval Hanley. „Potřebuji to potvrdit.“

„Další přání?“ zeptal se Stone, když si zapisoval pokyny do notesu.

„Až to vyřídíš, zavolej Truitta,“ vybídl ho Hanley. „Vystřídá tě. Pak se jdi vyspat.“

„A co vy, pane?“ zeptal se Stone.

„Já si zdřímnu rovnou tady,“ protáhl se Hanley. „Tady je mi totiž skutečně nejlíp.“

DALAJLÁMA SE MODLIL před sochou Buddha, když Overholt vešel do místnosti. Čekal, až dalajláma vstane.

„Cítil jsem, že jste přišel,“ řekl dalajláma. „Zdá se, že jste spokojen.“

„Jste připraven na návrat, Vaše Svatosti?“ zeptal se Overholt.

„Ano, jsem,“ přisvědčil tiše dalajláma. „Opravdu jsem připraven.“

„Výborně,“ odvětil Overholt, „ten okamžik nastane zítra.“

„Mají vaši lidé Zlatého Buddhu?“

„Mají,“ přikývl Overholt.

„A našli tajnou schránku?“

„Hledají ji, Vaše Svatosti.“

Dalajláma se s úsměvem uklonil. „Zvládnou to. Pak také budou vědět, co udělat s obsahem, který tam naleznou.“ Odmlčel se. „Nechce se mi věřit,“ řekl velmi obezřetně, „že to, co patří mému lidu, nakonec přinese mé zemi osvobození.“

„Ještě nejsme ve vaší vlasti, Vaše Svatosti,“ upozornil ho Overholt.

Dalajláma s úsměvem zvažoval další větu. „Ne, pane Overholte, to nejsme – ale my to dokážeme. Mamon přivedl Číňany do mé vlasti a bude to zase mamon, který můj národ osvobodí.“

Overholt jen tiše přikývl.

„Život jde v kruhu,“ filozofoval dalajláma, „jednoho dne to také pochopíte.“

Overholt se zlehka usmíval, když dalajláma pomalu a důstojně kráčel ke dveřím.

„Ted' dovolte,“ řekl velmi laskavě, „aby vám moji lidé donesli něco k snědku. Po tak dlouhé cestě musíte být hladový.“

Oba muži vyšli ze svaté místnosti vstříc osudu, který měli v rukou žoldáci na podivném plavidle.

VJEDENÁCT HODIN DOPOLEDNE místního času vyklouzl *Oregon* z mlžného oparu. Před bouřkovou hradbou bylo krásně, ticho před bouří. Nebe blankytně modré a moře se zvolna zrcadlilo v paprscích dopadajícího slunce. Po vyplutí z Macaa si *Oregon* udržoval vysokou cestovní rychlost, nyní se již nacházel za ostrovem Chajnan v mezinárodních vodách. Pokud udrží tempo, obeplují Sin-

gapur zítra kolem poledne místního času. Po cestě Malackou úžinou směrem na sever se *Oregon* může objevit v Bengálském zálivu za Bangladéši někdy kolem čtrnácté hodiny v neděli odpoledne.

Jestli všechno půjde podle plánu, bude už v té době dalajláma opět u moci a Společnost odejde, aniž by někdo něco tušil.

Juan Cabrillo se ve své luxusní kajutě probudil. Protáhl se, dal si sprchu a oblékl se.

Opustil kajutu a šel chodbou k řídicí místnosti, pak se zastavil a otevřel dveře. V křesle uviděl klimbajícího Hanleyho. Když ale Cabrillo vstoupil dovnitř, Max se okamžitě protáhl, vstal a se dvěma hrnkami přistoupil ke kávovaru. Naplnil je po okraj.

Jeden podal Juanovi. „Cítíš se lépe?“

„Zvláštní, co s člověkem udělá chvilka spánku,“ poznamenal Cabrillo s hrníčkem v ruce.

„Richarde?“ Max se obrátil k Truittovi.

Muž zvedl hlavu od monitorů. „Jsem v pohodě,“ houkl.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Juan bez dlouhého úvodu

Hanley došel zpátky ke svému křeslu a vybídl Cabrilla, aby se posadil. Ukázal na monitor, kde se táhla červená čára z Ho Či Minova Města k *Oregonu*. „Gundersonův let. Budou tady za necelou půl hodinu a vyzvednou tě.“

„Letí s hydroplánem?“

„Ale kdepak, je to pro něj moc daleko.“

„Jaké to je tedy letadlo?“ zeptal se Cabrillo.

„Gannon se skutečně činil,“ vysvětloval Hanley, „ale nic zvláštního nemohl sehnat.“

Cabrillo usrkával kávu, Truitt otočil hlavu a podíval se přímo na něj.

„Vy mne odtud chcete dostat na laně, co?“ pochopil Cabrillo.

„Předsedo, jinak to nejde,“ odbyl ho Hanley. „Pokud chcete být ve Vietnamu včas, musíte poslouchat.“

„Co Buddha?“

„Ten půjde první,“ poznamenal Hanley.

„Proč to musím vždycky odnést já?“ povzdechl Cabrillo.

„Kvůli prachům?“ připomněl mu s úsměvem Truitt.

„Nebo pro to vzrušení z vítězství?“ doplnil Hanley.

GUNDERSON SI NA PALUBĚ antonova vyčistil zuby a umyl Goblícej. Pak vyšel ven a zamířil rovnou k Pilstonové. „Co kdybys mi to zase vrátila?“

Tracy rychle vyklouzla z jeho sedadla, na které se Hubeňour okamžitě posadil.

„Tak jak si vedl náš bažant?“ zeptal se Michaelsově.

„Není to špatný profil,“ poznamenala Judy. „Nechala jsem ji pilotovat a sama jsem si zdřímla.“

Gunderson se v křesle otočil a zpříma pohlédl na Tracy. „Nezapomeň si pečlivě zapisovat hodiny. Až jich budeš mít dvě stě, požádej o komerční licenci. Poslední náš agent, který ten papír získal, dostal od Cabrilla pět tisíc dolarů odměnu.“

„Tahle potvora funguje skvěle,“ pochvalovala si Tracy. „Je líná jako hlemýžď, ale stabilní jako slon.“

„Jak jsme vůbec daleko?“ zeptal se Hubeňour Judy.

Ta pohlédla na displej GPS a studovala značky v mapách. Něco přepočítala na palubním počítači. „Řekla bych, že zbývá tak čtyřia dvacet minut, plus minus.“

„Udržovali jste rádiový klid?“

„Přesně podle pokynů, šéfe,“ odpověděla Judy.

Gunderson nastavil test motorů a chvíli studoval odezvu měřidel. Pak spokojeně přikývl. „Tracy, naliž mi prosím hrnek kávy. Nadešel čas spojit se s mateřskou lodí.“

Pilstonová odšroubovala víčko termosky, zespodu připevnila oboustrannou lepicí pásku a pak nalila šálek. Podala jej Gundersonovi. Napil se horké tekutiny a šálek přilepil na rovnou plošku před sebou. Na rádiu nastavil odpovídající frekvenci a ohlásil se.

„Hubeňour volá předsedu, jste tam vůbec?“

Uběhlo pár sekund. „Zde řídicí středisko, pokračujte.“

„Já a dámy vás za pár minut vytáhneme nahoru,“ pokračoval vážně Hubeňour.

„Máme vás na radaru,“ ozval se Cabrillo. „Za chvíli nás uvidíte.“

„Jaký bude postup?“ zeptal se Gunderson.

„Dvakrát spustit a vytáhnout,“ sděloval Cabrillo. „Nejdříve půjde ten předmět. Nezapomeň ale, že je hodně těžký.“

„Mám tu nákladní síť, ale dveře do nákladního prostoru jsou na boku,“ připomínal Gunderson. „Můj plán je následující. Přitáhneme si sem cokoli a pak se pokusíme o pár akrobatických obrátů, abychom předmět dostali dovnitř.“

Cabrillo dole na palubě *Oregonu* jen nevěřícně kroutil hlavou. „S druhým nákladem se ale o nic podobného pokoušet nebudeš!“ Jeho slova zněla jako rozkaz.

„Proč ne, šéfe?“

„Protože ten druhý náklad jsem já.“

Michaelsová hleděla ven předním sklem. Skvrnka tam dole na hladině musel být *Oregon*.

„Mám vizuální kontakt,“ vykřikla.

„Už vás vidíme,“ oznámil Gunderson. „Předsedo, nebojte se, dostaneme vás na palubu jako pířko. Nemusíte se bát, fakt ne.“

„Přivážu se ale opravdu pořádně,“ nedal se Cabrillo. „Co ještě budete potřebovat?“

Gunderson se podíval na své dvě společnice, které jen svorně vrtěly hlavami.

„Možná nějaký ten sendvič se sýrem a šunkou,“ poznamenal vážně Hubeňour.

„Uvidíme, jestli tu něco najdeme,“ odpověděl Juan.

„Sestupujeme,“ zvažněl Gunderson. „Za pár minut na palubě!“

CABRILLO OTEVŘEL DVEŘE a vešel do kouzelnické dílny. Nixon postavil Buddhu na malý podstavec a přejížděl po jeho velkém břichu přenosným radarem. Hleděl na monitor a vrtěl hlavou.

„Prostor uvnitř je, šéfe,“ říkal vážně, „ale nemůžu najít ta tajná dvířka. Čert ví, jak to funguje.“

Cabrillo chvilku jen tak přešlapoval, ale pak ho něco napadlo. „Podej mi opalovací pistoli.“

Nixon obešel ponk a z háčku sundal požadovaný předmět. Zapojil ho do zástrčky a přitáhl pistoli ke Zlatému Buddhovi. Cabrillo ji zapnul a začal nahřívát břicho toho obra.

„Šéfe, co to děláš?“ zhrozil se Nixon nahlas přes hučení plamene.

„Nezapomínej, že lidé vždy Buddhu drbou na břichu. Pro štěstí,“ vtipkoval Cabrillo. „Při tření vzniká teplo.“

Nixon se sklonil nad sochu a dotkl se zlatého pupku. Nahřál se jako lidská kůže.

Cabrillo hleděl na artefakt, potom se otočil k Nixonovi. „Podej mi jednostrannou břitvu.“

Nixon došel k pracovnímu stolu, našel krabici s řeznými nástroji a vybral ten nejvhodnější. Ostří vyzkoušel na listu papíru.

„Tamhle,“ ukazoval Juan, „rozevírá se tam škvíra.“

Nixon zasunul úzké ostří do štěrbiny.

„Přítlač,“ vybídl ho Cabrillo, „začneme oddělovat ten plát z břicha.“

Mezera se postupně zvětšovala. Cabrillo měnil směr zahřívání tak, aby se lepidlo aplikované před staletími postupně rozpouštělo. Po chvílce se otvor zvětšil natolik, že bylo možné do něj strčit ruku. Cabrillo podal Nixonovi pistoli, prsty vsunul do štěrbiny a pak lehce přitáhl plát k sobě. Nixon zatím dál taval lepidlo.

Plát se pomalu odloupl. Najednou zůstal Cabrillovi v ruce.

Oba muži hleděli otvorem do vnitřní schránky. Na dně schránky ležel starodávný pergamen, svinutý do ruličky a ovázaný nevydělannou kůží. Cabrillo vsunul ruku dovnitř a velmi opatrně balíček vytáhl.

Nixon se podíval na svého šéfa a usmál se. „Co teď, šéfe?“

„Uděláme kopie,“ řekl Cabrillo tiše, „a vložíme svitek zpátky.“

INSPEKTOR SUNG RÉ BYL obklopen skupinou rozzuřených lidí. Admirál čínského námořnictva nahlásil Pekingu škody na plavidlech a dva milionáři se vrátili s týmem právníků. Jeho asistent mu právě sděloval, že do schodů se žene starosta Macaa.

Pak zazvonil telefon.

„Říkal jsem vám,“ rozčiloval se Ré, „že nechci být vyrušován!“

„Volají z kanceláře prezidenta, pane.“

„Spojte nás,“ řekl Ré a pohybem ruky začal všechny vyhánět ven ze své kanceláře. „Spojte nás.“

O pár vteřin později se mu podlomila kolena. „Zde je prezident Ťin-tchao.“

„Dobré ráno, pane prezidente,“ pozdravil Ré.

„Dobré ráno, pane Ré,“ odvětil prezident tiše. „Včera v noci jste se moc nevyspal.“

Ré se začal potit. „A... jen pár... zlodějen...“ breptal. „Nic, co bychom nezvládli, pane prezidente.“

„Pane Ré! Dnes ráno nám opakovaně volali z americké ambasády, hovořil jsem s admirálem čínského vojenského námořnictva i vice-prezidentem Řecka, který se dožaduje vysvětlení, proč byla jejich loď ilegálně zadržena. Dokonce se na palubu této lodě vylodily naše jednotky. To mi nepřipadá jako obyčejné zlodějny.“

„Pravdou je, že tu máme... pár problémů,“ připustil Ré.

Telefon na pár vteřin oněměl. „Pane Ré,“ ozval se znovu chladný hlas prezidenta. „Chci, abyste mi řekl, co všechno se stalo. I s nejmenšími detaily.“

Inspektor začal pomalu mluvit.

GUNDERSON POMALU KROUŽIL nad *Oregonem*. Když se podíval z okénka, spatřil stoupat k oblakům nafouknutý balon, který za sebou táhl vazné lano.

Na zádi plavidla kontroloval Kevin Nixon připevnění bedny se vzácným obsahem. K bedně byl pevně připoután třístranný hák, díky němuž na palubu letounu vytáhnou i Cabrilla. Pokud se tedy bedna dostane tam, kde ji chtěli mít. Hanley stál stranou a kontroloval popruhy na Cabrillově hrudi a horní části stehen. Ujistil se, že je všechno na svém místě, a do kapsy na postroji vložil menší balíček se sendviči.

„Starý dobrý záchranný systém pana Fultona,“ poznamenal Cabrillo. „Člověk by řekl, že už bychom si s našimi fondy mohli pořídit něco ultramoderního.“

„Takhle daleko od pobřeží býváme málokdy,“ řekl Hanley. „Myslím za hranicí, kam už nedoletí vrtulník ani hydroplán.“

„Už ses někdy houpal na laně?“ zeptal se Cabrillo.

„Zatím jsem si tu rozkoš odpustil,“ usmál se Hanley.

„Máš při tom pocit, jako by tě osel nakopnul do zadku,“ poučil ho Cabrilla.

„Být na tvém místě tak mám jiné starosti,“ odbyl ho Max.

„Jak to myslíš?“

„Jediný naviják, který jsme sehnali, se používá pro lehké nákladáky,“ poznamenal Hanley. „Doufám, že tě vytáhnou dřív, než se rozbiješ o zadní výškovky.“

„Čím dál tím líp,“ vrčel odsouzenec.

Řev motoru obrovitého antonova nabýval na síle.

„Všichni pryč z paluby,“ hulákal Nixon. „První pokus!“

GUNDERSON BYL POVĚSTNÝ TÍM, že nikdy není nervózní. Bez ohledu na situaci vždy zachovával chladnou hlavu. Nyní přiškrtl klapky a srovnal svou rychlost s *Oregonem* ve výšce kolem třiceti pěti metrů nad palubou.

„Žvýkačka by nebyla?“ zeptal se.

Judy hned odtrhla fólii a dala mu žvýkačku do úst.

„Jdi dozadu pomoci Tracy,“ vybídl Judy. „Toho tlust’ocha vytáhnou nahoru, pak křiknu a převalím se na břicho.“

Kamery na palubách *Oregonu* přenášely televizní obraz okruhem po celé lodi. Všichni s úžasem pozorovali, jak se Gunderson přibližuje.

Z nákladového prostoru vykukovaly jen hlavy obou žen. Ocelový kabel mizel pod strojem, ale závěsný hák vidět nebylo. Gunderson hleděl předním oknem, po chvíli zas bočním. Hotový balet. Na konci se kabel, který vedl k Fultonovu leteckému záchrannému systému, hned pod balonem dělil do písmene Y. Gunderson žvýkal rychleji, když se pomalu přibližoval k balonu. „Ukázka nemožného,“ houkl Hubeňour.

Hák visící pod břichem letounu čistě vklouzl do Y a zachytil kabel. Ve zlomku vteřiny se bedna se Zlatým Buddhou zvedla z paluby, jako když lékař odmotává obvaz z rány. Nyní Gunderson pod rukama cítil, jak se hmotnost pod trupem výrazně zvýšila. Ihned Pilstonové nařídil zapnout naviják.

Tracy posunula páku vpřed a začala bednu přitahovat. Gunderson v tu chvíli naklonil letoun na její stranu. Hanley sledoval celé vystoupení s otevřenou pusou.

„Řekni mi, až bude bedna tak tři metry od trupu,“ křikl Gunderson. Michaelsová se ozvala o chvíli později. „Je to tady, Chucku.“ Gunderson sklonil předeek a krátce se střemhlav vrhl vpřed na nece-

lých třicet metrů. Bedna na okamžik ztratila svou hmotnost a vznášela se ve vzduchu.

„Srovnáme to,“ křikl Gunderson.

Pilstonová s Michaelsovou odstoupily ode dveří. Kabel se napnul a začal navíjet bednu se Zlatým Buddhou, jako by jen vracel knížku do knihovny. Vletěla do zadní stěny trupu, sklouzla a zastavila se. Benda trochu praskala. Pilstonová vypnula naviják.

Gunderson se ohlédl a bylo vidět, jak je s výsledkem manévru spokojený. Natáhl se pro mikrofon.

„Pane Hanley,“ řekl, „ta bedýnka je lehce poškrábaná, ale náklad je bezpečně na palubě.“

Hanley zmáčkl knoflík na přenosné vysílače. Gunderson už zase nabíral výšku pro druhý manévr.

„Skvělá práce, Hubeňoure. Na bedně je připevněný jiný hák. Ten vyměň – je pro pana předsedu.“

„Jasně,“ odvětil Gunderson.

Hubeňour křikl na Judy, aby vyměnila háky. V okamžiku, kdy se letoun dostal do pozice přímo nad *Oregonem*, byl hák už na svém místě a Pilstonová začala odvíjet kabel. Gunderson se opět srovnal s rychlostí *Oregonu*. „Mám to,“ vykřikla Pilstonová.

„Šéfe, ať už tam jste nebo nejste,“ vtipkoval Gunderson, „jdu si teď pro vás.“

Juan Cabrillo došel na zád' loď, kde Nixon nafukoval balon. Znovu ho vystřelili k oblakům. Antonov kroužil jen sto metrů od přídě.

„Vyklidit palubu,“ křikl Nixon a hnal se pryč.

Juan Cabrillo stál tiše. Připravit se na následující přesun nijak nešlo. Za několik minut ho vytrhnou z bezpečí paluby *Oregonu* a pak se bude vznášet ve vzduchu nad oceánem. Zatím jen pohyboval nohama, jako kdyby chtěl utéct. Vítr mu strhl brýle a Juan si promnul oči. Antonov pomalu rostl v ohromnou příšeru. Zaklonil tedy hlavu a podíval se nahoru. V prostoru za dveřmi už Cabrillo rozpoznával ruce, ale kabel narážel do zadní výškovky. Cabrillo se už v duchu připravoval na to, jak bude jeho cesta nahoru asi vypadat.

Gunderson si přehazoval žvýkačku z jednoho koutku úst do druhého a pozorně sledoval pohyb kabelu. Pak s neomylnou přesností

zavedl jisticí hák na místo přímo uprostřed Y. Buch! Cabrillo si ani neuvědomil, když to s ním trhlo, a vyletěl do vzduchu. Kopal nohama sem a tam, jako by se snažil někam utéct. Tvář s brýlemi mu ofukoval víchr. Antonov mu rostl rovnou před očima. Ze dveří se už vykláněly ruce, aby ho zachytily. Do bezpečí chyběl už jen kousek. Zaklonil hlavu a díval se nahoru. Kabel každou chvíli narážel do výškovky. Juan pokrčil nohy připraven se od ní v následujícím okamžiku odrazit.

„Narazí do ocasu!“ vykřikla Pilstonová na Gundersona.

Cabrillo před sebe natáhl nohy a odrazil se od výškovky. Gunderson měl už zase řízení pevně v rukou, a když se Cabrillo řítíl dozadu, zvedl nos letounu. Předseda teď připomínal kyvadlo starých hodin. O metr klesl a proklouzl kolem ocasu. Pak se ocitl vedle dveří a dívky ho chytly za ruce a vtáhly dovnitř.

Gunderson navedl letoun na stoupání, teprve poté se ohlédl do nákladního prostoru.

„Ahoj, šéfe,“ křikl, „jak bylo na houpačce?“

MICHAEL HALPERT PRACOVAL na počítači v knihovně *Oregonu*. Zapojit se v Macau do akce přineslo do jeho života element nebezpečí, které ho vzrušovalo. Jeho předností však byla dokonalá znalost účetnictví a byl to právě on, kdo stál za celým bankovním systémem Společnosti. Učinný kouzelník. Nepřehledný spletenec zákonů a firemní hierarchie pro něj znamenal rovnocenné vzrušení. Dohlížel na jmění Společnosti jako Kerberos a pečlivě zametal všechny stopy po majetkových převodech. Ani zkušení auditoři nemohli nic objevit.

Dnes nadešel další den, kdy mohl dokázat své přednosti.

Halpert s oblibou stavěl „kostru“. Kostru tvořily společnosti jako kosti podpírající lebku, která v sobě nesla nervové centrum operace. Každá z nich měla svou strukturu a základy a byla propojena s různými vlastníky, dokud zdroj majetku nebyl zamlžený jako londýnské ráno.

Projížděl databáze již existujících dosažitelných společností.

Nejdříve přijde na řadu lebka – konečný vlastník majetku, který se na základě této operaci shromáždí, společnost Cataluna Esteme. Ta byla založena v roce 1972 a v obchodním rejstříku měla jako předmět podnikání uvedeno těžba olova a obchod. Místem podnikání bude Andorra.

Andorra, rozkládající se na necelých 250 km², je malý evropský stát v Pyrenejích, který sousedí na jihu se Španělskem a na severu s Francií. V zemi žije pouhých pětasedesát tisíc obyvatel a hlavním předmětem obživy je turistika a především lyžování. Země existuje od roku 1278 a vždy patřila mezi nejprogresivnější. Hlavním důvodem, proč ji však Halpert použil, byl fakt, že doposud ještě nikdy v jeho finančních operacích nefigurovala.

Společnost Cataluna Esteme podnikala od roku 1998 s olovem. V tomto roce zemřel její přestárlý majitel při návštěvě Paříže na infarkt. Majetek přešel na dědice a firma se uložila ke spánku. Vlastně exis-

tovala pouze v zásuvce advokátní kanceláře v hlavním městě Andorra la Vella.

Halpert znovu studoval historii společnosti. Nemohl najít nic lepšího. Společnost s dobrým jménem, na jejímž kontě se velmi často objevovaly velké sumy a probíhala celá řada transakcí. Navíc andorrské právo svou volností představovalo opravdu ideální krytí. Část akcií společnosti bylo možno koupit za necelých padesát tisíc dolarů. Za tak malý obnos bylo možné získat absolutní kontrolu nad firmou existující třicet let, která má slibný předmět podnikání a navíc – její obchodní transakce je obtížně vysledovat.

Halpert o koupi Cataluna Esteme už dávno rozhodl.

Jako dolní končetiny poslouží dvě společnosti, které Společnost přímo vlastní. Gizo Properties, působící na Šalomounových ostrovech v Jižním Pacifiku, a Paisen Industries ze San Marina, malé země na pobřeží Jaderského moře uprostřed Itálie. Přes počítač se připojil k účtům obou firem a převedl 874 000 dolarů na účet Gizo Properties a 418 000 dolarů pro Paisen Industries. Bez mrknutí oka tak vlastně převedl prostředky ve výši 1,292 milionů dolarů na již existující účty. Leč peníze na nich nezůstanou příliš dlouho.

Halpert, který měl speciální pravomoci akcionářů obou společností, sám rozhodl a potvrdil nákup akcií dalších dvou společností. Alcatel v Lisabonu a Tellemedics v paraguajském Asunciónu. Obě firmy byly součástí velkých koncernů. Alcatel se specializoval na námořní elektroniku a Tellemedics na měřicí techniku pro nemocnice Jižní Ameriky. Portugalská firma měla účetní hodnotu ve výši asi 53 milionů amerických dolarů, paraguayská pak téměř 10 milionů amerických dolarů.

Společnost vlastnila tyto subjekty už přibližně deset let.

Halpert si z databáze stáhl firemní dokumenty a ihned našel dostatečnou hotovost pro obě finanční transakce.

Končetiny dostaly pevné kořeny. Nyní nadešel čas postavit hrudník.

K tomu bylo zapotřebí získat stabilní základnu s dobrým jménem. Jako nejvýhodnější Halpert vybral střední Evropu. Potřeboval společnost, která má sídlo v zemi s odpovídající politickou stabilitou, bezpečnou měnou a mezinárodně uznávanou ekonomickou situací.

Projížděl databází a našel tři vhodné tipy – první v Basileji, druhou v Lucembursku a třetí ve Vaduzu.

Zvolil Lichtenštejnsko.

Společnost Albertinian Investments S.A. obchodovala na devizovém trhu a se zlatem. Výsadní postavení získala hned poté, co se na tento typ obchodu zaměřila. Jejím hlavním a utajeným podílníkem byla Společnost. Ve Vaduzu vlastnila nádhernou pětipatrovou budovu, ve které používala dvě horní patra. Na svých účtech neměla méně než 18 milionů dolarů. Firma investovala všude tam, kde se dal očekávat zisk.

Alcato a Tellemedics poslaly firemní rozhodnutí, že souhlasí s půjčkou 1,25 milionů dolarů od obou partnerů firmě Albertinian Investments. Částka se složila z prostředků zaslanych od Gizo Properties a Paisen Industries a doplnila se sumou z účtu obou „končetin“. Albertinian Investments souhlasila s úhradou sedmiprocentních úroků a stejně tak s možností proměnit půjčku za akcie v pevné výši v průběhu následujících pěti let. S každým převodem kouřová clona nad původem prostředků houstla a houstla.

Ve společnosti Albertinian Investments se během chvíle objevilo pět milionů dobře propraných dolarů.

Halpert usrkl ze sklenice ledový čaj. Pak na klávesnici vytřukal odpovídající pokyny. Společnost Albertinian Investments se právě rozhodla koupit Cataluna Esteme za vyvolávací cenu 50 000 dolarů. Za pár hodin zástupci firem v Andoře odpovídající kontrakt potvrdí svými podpisy.

Nyní Halpert procházel databází advokátů ve Španělsku. Našel jednoho v Madridu a hned mu zavolal.

„Carlose II., prosím,“ řekl španělsky, když se ozvala telefonistka. „Tady Michael Halpert.“

Přesně za dvaatřicet sekund se advokát přihlásil.

„Promiňte, že jsem vás nechal čekat, pane Halperte,“ omlouval se Spaněl. „Co pro vás mohu udělat?“

„Potřebuji, abyste okamžitě odletěl do Andorry,“ přešel Michael rovnou k věci. „Kupujeme další firmu.“

„Standardní protokol?“ zeptal se právník. „Otevření bankovního účtu, nájem kanceláří a tak dále?“

„Přesně tak,“ odvětil Halpert, „s tím, že měly být otevřené již včera.“

„Musím si najmout letadlo,“ řekl právník. „Pochybuji, že budou volné letenky. Je dost pozdě.“

„Náklady nehrají roli,“ odpověděl Halpert.

„Jak velký je objem prostředků, pane?“

„Přibližně deset milionů dolarů,“ řekl Halpert. „Prvních pět pochází z půjčky naší pobočky v Lichtenštejnsku a druhých pět bude ihned přístupných v hotovosti.“

„Chápu, pane,“ řekl právník. „Vše zařídím.“

„Ještě jednu věc,“ pokračoval Halpert. „Najděte pro nás v Andoře reklamní agenturu. Mám pocit, že naše aktivity se brzo stanou středem zájmu médií.“

„Ještě něco jiného?“

„Spojím se s vámi, až budete na místě.“

„Výborně,“ rozloučil se advokát a zavěsil.

Advokát se posadil do křesla se širokým úsměvem na rtech. Opuštěný honorář mu vyplatí v hotovosti, aniž by jej musel přiznávat daňovým úřadům. Okamžitě zavolal místní leteckou společnost a pronajal si letadlo k letu na sever.

DOCELA SE MI LÍBILO, když mne ten osel nakopnul,“ liboval si Juan do hučení leteckého motoru.

Pilstonová zavírala boční dveře. Chvilku s nimi zápasila, ale nakonec je s pomocí Judy zajistila. Cabrillo se opřel rukou o bednu se Zlatým Buddhou a pak vytáhl balík dokumentů a sáček se sendviči. Položil vše na podlahu a začal se soukat ven z popruhů. Když se mu to konečně podařilo, chvilku hleděl do chřtánu nákladového prostoru. Pak vstoupil do kokpitu.

„Jak nám ta holka létá, Hubeňoure?“ zeptal se, jen co dosedl do křesla druhého pilota.

„Je tak pomalá a spolehlivá jako trauler,“ odvětil Gunderson.

„Vyspal ses trochu?“

„Jo,“ přitakal Gunderson. „Tracy potřebuje pár letových hodin, takže jsem ji s Judy pustil k řízení cestou z Vietnamu.“

Cabrillo přikývl a otočil se k nákladovému prostoru.

„Jak to šlo s pánem ze Silicon Valley?“ zeptal se.

„Zvládly jsme to,“ odpověděla Michaelsová.

„Chci se vám oběma omluvit,“ řekl tiše Cabrillo. „Kdyby to bývalo šlo jinak...“

„Jasně, šéfe,“ odvětila s úsměvem Tracy. „Dělaly jsme jen svou práci. Prostě jsme to udělaly, jak nejlépe jsme mohli.“

„Ale stejně...,“ pokračoval Juan, „udělaly jste mnohem víc, než bylo vaší povinností. Schválil jsem pro vás zvláštní prémii. Hned jak skončíme tuto operaci, máte celý měsíc placené dovolené. Hanley už tak rozhodl.“

„Díky, šéfe,“ řekla Michaelsová. „A tohle nám pomůže se pořádně spustit.“

Zvedla nad hlavu svazek akcií.

„Jasně,“ ušklíbl se Gunderson, „jen doufám, že to myslíš obrazně a ne doslova!“

AMERICKÝ VELVYSLANEC V RUSKU upíjel ze sklenky vodku a pak se usmál na prezidenta Putina. Seděli před praskajícím krbem v prezidentově kanceláři v Moskvě. Venku se právě utišila jarní bouře, která město zasypala třiceti centimetry mokrého sněhu. Za chvíli vykouknou první kvítky a všechno se zazelená.

„O jaké částce to vlastně mluvíme?“ zeptal se Putin.

„O miliardách,“ odvětil velvyslanec.

„Jakou to bude mít formu?“

„Jak jistě víte,“ řekl velvyslanec po dalším loku vodky, „nejde o vládní operaci. Z mnoha různých důvodů podepíšete smlouvu se soukromou společností, se kterou máme kontrakt i my.“

„A oni pro vás pracují?“ zeptal se ruský prezident.

„Na papíře ne,“ ujistil ho velvyslanec, „jen jsme je v minulosti několikrát použili.“

„Povězte mi další podrobnosti,“ řekl prezident a vstal, aby prohrábl ohniště. „Přece jenom bych rád věděl, s kým lezu do postele.“

„Říkají si Společnost,“ poznamenal velvyslanec tiše. „Zajišťují citlivé operace pro naši vládu i pro vlády dalších zemí. Mají zkušenosti, výsledky, dostatečné finanční zázemí a jejich integritu zatím nikdo nikdy nenarušil.“

„Můžeme jim důvěřovat?“ zeptal se Putin.

„Považujte je za tiché spojence,“ potvrdil velvyslanec přesvědčivě.

„Komu ta Společnost patří?“ zeptal se ruský prezident.

„Předsedá jí Juan Cabrillo,“ odvětil velvyslanec.

„Kdy se s ním setkám?“ zeptal se Putin, odložil pohrabáč do stolu a vrátil se ke křeslu. „Přiletí do Moskvy dnes pozdě večer,“ oznámil velvyslanec.

„Dobrá,“ přikývl prezident, „vítám možnost si s ním popovídat.“

Velvyslanec dopil vodu a jemným mávnutím ruky zarazil další sklenku. „Pane prezidente, máte s Číňany velké potíže?“

„Dost,“ připustil Putin, „ale ne zas tolik, abychom to nezvládli.“

„Pokud bude potřeba, pane prezidente,“ začal opatrně velvyslanec, „půjdete do toho?“

Putin ukázal na složku dokumentů na stole. „Jsou tam operační plány. Během necelých čtyřiaadvaceti hodin můžeme překročit povodí řeky Tarim a být na tibetských hranicích připraveni k invazi.“

„Pokud bych ale musel takový rozkaz vydat,“ pokračoval prezident, „požaduji, aby mi váš prezident dal písemně, že můj krok podporuje. Jinak to nepůjde.“

„Doufejme, že k tomu nedojde,“ řekl Američan.

„Potřebuji vědět jen jedno,“ zeptal se Putin vážně, „když do toho půjdeme my, bude muset i on.“

„Zeptám se ho a dám vám vědět,“ odvětil velvyslanec.

NEVÍME, ODKUD SE OBJEVILI,“ pronesl šéf čínské tajné služby. Prezident Chu Ťin-tchao hleděl na toho muže s očividným opovržením.

„Pět set buddhistických mnichů se zjeví jen tak z mlhy uprostřed Lidového parku v centru Pekingu?“ vrtěl hlavou. „To musí být zázrak, ne?“

Důstojník mlčel. Neměl, co by odpověděl.

„A navíc skandují a volají po svobodě Tibetu?“

„Přesně tak, pane prezidente,“ smutně souhlasil muž z tajné služby.

„Kdy naposledy jsme měli co dělat s protesty Tibetánů?“ zeptal se Chu Ťin-tchao.

„V Pekingu?“ zamyslel se agent. „Před deseti lety. Bezvýznamná záležitost, velmi záhy jsme protesty potlačili.“

„A tenhle?“

„Roste každou minutu,“ připustil ten muž.

„Na hranicích s Mongolským začali Rusové s velkým vojenským cvičením, tibetští separatisté protestují v Pekingu a navíc si nejsem jist, co se děje v provincii Macao. Ne, letos nám asi nepokvetou krásné lotosy.“

„Máme tedy demonstranty rozehnat vojenskou silou?“ zeptal se šéf tajné služby.

„V žádném případě,“ zavrtěl prezident hlavou. „Naše postavení ve světě se ještě nevzpamatovalo z událostí v roce 1989 na náměstí Nebeského klidu. Pokud teď podnikneme nějakou akci proti pokojným mnichům, budeme s následky bojovat po celá desetiletí.“

„Pak tedy nebudeme dělat nic?“

„Zatím ne,“ přikývl prezident. „Nejdříve musíme zjistit, co se to vlastně děje.“

JAK SE VYVÍJÍ CELÁ SITUACE?“ zeptal se prezident USA. „Mimo zápis, pane prezident?“ kontroval ředitel zpravodajské služby.

„Řediteli, nepřišel jste do Bílého domu tajným tunelem proto, abychom si spolu popovídali jako v pořadu Larryho Kinga ze CNN. Ano, chci vědět, jak si stojíme. Mimo záznam“

„Postupujeme velmi rychle,“ řekl ředitel. „Kdyby se něco pokazilo, budeme všechno dementovat, a ani žádná protitanková střela naši obranu neprorazí.“

„Kdy bude řada na mně?“ zeptal se prezident.

„Zítra,“ vysvětloval ředitel CIA, „pokud všechno půjde podle našeho plánu.“

„Pak se tedy postarejte, aby tomu tak bylo.“

„Samozřejmě, pane prezident,“ řekl ředitel. Prezident už ale mizel chodbou k salonu, kde probíhala státní večeře.

OREGON PRORÁŽEL VODU k místu setkání – Ho Či Minovu Městu. Agenti mířící do Tibetu budou do Bhútánu přepraveni letecky na palubě C130. *Oregon* pak obepluje Singapur, projede Malackou úžinou a následně zamíří na sever do Bengálského zálivu. Do Bangladéše dorazí na Velikonoční neděli.

Plavidlo Společnosti ještě nikdy nebylo Tibetu blíž.

Nikomu z posádky, ani agentům v terénu nevyhovovalo, když neměli zázemí ve vyspělé elektronice a palebné síle mateřské lodi. *Oregon* byl pro ně matkou, domovem a útočištěm v rozbouřeném moři intrik v místech, kde operovali.

Rossová s Kasimem se snažili všem jejich role usnadnit.

„Vyzkoušel jsem spojení přes satelit,“ hlásil Kasim. „*Oregon* má plnou kontrolu nad situací. Všichni jsou ve spojení buď rádiem, nebo přes zajištěnou telefonní linku.“

Rossová vzhlédla od monitoru. „Naprogramovala jsem vážky. Máme dvě, což je méně, než bych chtěla, ale jsou pekelně drahé.“

„Kdo je bude řídit?“ zeptal se Kasim.

„Dokážeme je navádět do okruhu čtyř set padesáti kilometrů,“ poznamenala. „Bud’ v Thimbu, či z Tibetu samotného.“

Kasim přikývl.

Linda projížděla očima služební charakteristiku členů posádky a hledala, kdo má k navádění kvalifikaci. „Jsme tu čtyři. Ty, já, Lincoln a Jones,“ řekla po chvíli.

„Lincoln tam bude působit jako slon v porcelánu,“ poznamenal Kasim. „Pokud bude navádět vážku, zůstane skryt uvnitř stanu. Já osobně bych vybral spíš Hanleyho.“

Rossová přikývla na znamení souhlasu. „Je dobrý,“ připustila, „vážky jsou kritickou částí operace – budou to naše oči v oblacích. Pokud je Lincoln udrží nad letištěm v Lhase, můžeme pozorovat průběh celé operace.“

„Čím je mohou Číňané v Tibetu sestřelit?“ zeptal se Kasim.

Rossová se podívala na plány rozmístění čínských jednotek, které z Tibetu propašoval jeden z příslušníků ilegálního odboje proti okupantům. „Mají tu stará protiletadlová děla a jednu deset let starou baterii raket. Na letišti Gonggar u Lhasy toho moc není,“ mávla ru-

kou, „pár starých nákladních letadel, několik vrtulníků a pušky na ramenou ostrahy.“

„Povíme Hanleymu, kde je ta raketová baterie. Bude stačit jeden přesně cílený zásah,“ navrhl Kasim. „Lincoln pak klidně může navádět jednu vážku.“

„Přesně to jsem si myslela,“ přikývla Linda. „Z dostatečné výšky bude mít přehled o celém městě a navíc ho ostrostřelci ani nespatří.“

„Přesně tak,“ přikyvoval Kasim.

„Jak jsou na tom s rozhlasovým a televizním vysíláním?“

„Je tu jeden televizní kanál,“ hlásil Kasim, „a několik rozhlasových stanic. Musíme nad nimi rychle získat kontrolu, abychom mohli upozornit Tibeťany na to, co se děje.“

„Co říkají zprávy?“ zeptala se Rossová. „Sjednotí se proti Číňanům, až nastane čas?“

„Jsme o tom přesvědčeni,“ odpověděl Kasim. „Bůh Číňanům pomoz, pokud se je pokusí násilím potlačit.“

„A Dungkar?“ zeptala se Linda.

„Tibetské označení pro černého ptáka s červeným zobákem,“ připomněl Kasim. „Úderná síla tibetského hnutí odporu.“

Rossová odložila svodku ze zpravodajských služeb. „*Až nadejde čas, nasytíme se na mršinách agresorů. Naše zobáky se zbarví krví. Den se změní v černou smrt.*“

„Nahání mi to husí kůže,“ ošíval se Kasim.

„Vidíš a já si myslela, že pořádně nefunguje klimatizace.“

OJEDNU PALUBU NÍŽ, než kde Rossová s Kasimem plánovali let vážek, připravoval Mark Murphy ve zbrojnici výstroj. Bedny se zbraněmi a municí se hromadily na jednom konci, odkud je Sam Pryor s Cliffem Hornsbym přenášeli k výtahu. Z paluby pak budou vyloženy v Danangu. Na bedny Murphy nalepil červenou nálepku, kterou popsal fixem. Pořád si prozpěvoval prapodivnou odrhovačku. „*Zítřka vykourím čertíky z doupat, „notoval, „kdo ale vykourí mého čertíka?“*

Pryor si kapesníkem otřel čelo a shýbl se pro další bednu, aby ji donesl k výtahu. „Murphy, doufám, žes tam zabalil taky dost C-6?“ zeptal se.

„Kolik si jen budeš přát?“ usmíval se zbrojír. „Alespoň mně by to stačilo. Vždyť vlastně ani nevíme, kolik budeme čeho potřebovat.“

„Máš tam toho tolik, že bys mohl vyhodit do vzduchu egyptskou pyramidu,“ poznamenal Hornsby vracející se od výtahu. „A min tolik, že by jejich výbuch zaznamenaly seismografy.“

„Miny jsou pro letiště,“ připomněl Murphy. „Přece bys nechtěl, aby sem Číňané poslali výsadek a ten měl v pohodě kde přistát?“

„Přistát?“ zavrtěl hlavou Pryor. „Jenže když je použiješ všechny, nebude tam ani to letiště.“

„Několik jich přijde jinam,“ připustil Murphy.

„Koukám, že se na ty bouchací kuličky docela těšíš,“ vrtěl hlavou Hornsby.

Murphy si už zase notoval. Stál nad bednou se střelami Stinger a začal ji popisovat. Krátce hvízd, až na konci přesně napodobil zvuk výbuchu.

Hornsby s Pryorem a bednami v rukou zmizeli za dveřmi a zamířili k výtahu.

„Nerad bych, aby se nám pomátl,“ povzdechl Pryor.

ANTONOV SE UŽ NACHÁZEL necelých dvě stě kilometrů od Danangu a mířil na západ. Při téhle rychlosti se přistání uskuteční za čtyřicet minut, tedy v půl šesté odpoledne místního času. Pomalý dvojplotník plnil svou roli na jedničku. Gunderson se protahoval a řídící páku přidržoval koleny.

„Tenhle drahoušek je báječný,“ řekl směrem ke Cabrillovi.

„Po skončení mise se můžeš přihlásit a jednoho koupit pro společnost,“ navrhl mu Cabrillo. „Pokud myslíš, že pro něj najdeme uplatnění.“

„Když se odmontují křídla, určitě se vejde do patnáctimetrového kontejneru,“ uvažoval Hubeňour. „A když Murphy připevní mezi dveře kulomet, budeme mít dokonce létající pevnost.“

Cabrillo celou zbývající hodinu prostřednictvím zajištěné telefonní linky konzultoval s *Oregonem* poslední kroky. Naposled s Hanleyem mluvil v okamžiku, kdy Gulfstream G550 klesal na letiště Danangu. Cabrillo zrovna přikyvoval Gundersonovým poznámkám, když se znovu rozezvučel telefon.

„Gulfstream je připraven k dalšímu letu. Palivo je doplněno a motor nahozeny,“ sděloval Hanley. „Pilot připraven. Generál Siphodon z laoské obrany vzdušného prostoru povolil váš přelet.“

„Jak se má?“ zeptal se Cabrillo.

„Nezměnil se,“ poznamenal Hanley. „Trousí své obvyklé poznámky o své lásce k automobilovým veteránům.“

„Alespoň si na nic nehraje,“ usmál se Juan. „I pro mne jsou staří veteráni opravdovým pokladem. Jaké autíčko by to mělo být tentokrát?“

„Kabriolet Hemi Roadrunner,“ upřesnil Hanley. „Během války se tam s ním musel prohánět nějaký americký pilot. Prý mu ten kabriolet v mysli zůstal od dětství.“

„Prima, tak mu ho sežeňte,“ rozhodl Cabrillo. „Co přelet přes Thajsko a Myanmar?“

„Vše povoleno,“ ujistil ho Max. „Máš před sebou jen přímý přelet do Indie.“

„C-130?“

„Už odstartovali z Bhútánu a v Danangu mají být krátce před osmou večer.“

„Co naši lidé? Dal jsi je dohromady?“

„Vše bude připraveno ve chvíli, kdy *Oregon* vpluje do přístavu.“

„Pěkně našponovaný plán,“ připomněl Juan. „Tentokrát máme jenom jeden pokus.“

„Žádné změny,“ řekl Hanley tiše.

„Žádné změny,“ souhlasil Cabrillo.

V MALÉ LHASE V SEVERNÍ INDII se věstec opět dostal do hlubokého transu. Dalajláma se stáhl k jedné straně, když se ten muž začal svíjet a tančit. Čas od času se shýbl k listům rýžového papíru a zuřivě čmáral poznámky. Z jeho úst se dralo podivné zvířecí chrčení a vzduchem poletovaly kapky potu.

Nakonec se zhroutil na podlaze. Jeho pomocníci mu z hlavy sňali přilbu a těžký hábit.

Dalajláma vzal ze stolku dřevěnou misku plnou vody, namočil ovčí rouno, sklonil se nad ním a začal mu otírat tvář.

„Odvedl jsi skvělou práci,“ řekl uklidňujícím tónem. „Na těch listech nacházím mnoho užitečných myšlenek.“

Věstec otevřel ústa a vzal do nich několik doušek vody. Vypláchl si je a poté obsah vyplivl do strany. „Viděl jsem krvavý masakr a kruté boje,“ řekl tiše. „Všude samé krveprolití.“

„Modleme se, aby tomu tak nebylo,“ odvětil dalajláma.

„Existuje ještě druhá cesta,“ pokračoval věstec. „Mám dojem, že je to na papíře.“

„Přineste čaj,“ vybídl dalajláma mladíka, aby přinesl osvěžující pití a placky z pražené ječné mouky. Muž okamžitě odběhl.

Za dvanáct minut už oba muži seděli u stolu v největší místnosti. Tibetský čaj se solí a máslem stejně tak jako tsampa s přísadkou jogurtu či mléka vrátily věstci do tváře barvu. Zatímco před chvilkou připomínal umírajícího starce, nyní se už zase ovládal a živě komunikoval.

„Vaše Svatosti,“ řekl tiše, „můžeme se podívat na mé sny?“

„Prosím,“ odpověděl dalajláma.

Stařec hleděl do rýžových papírů. Nikdo jiný než on a pár nejbližších neuměli rozluštit jakýsi starodávňý jazyk. Díval se na text, přejížděl jej očima a pak se na dalajlámu usmál.

„Jede sem za vámi někdo ze západu?“ zeptal se věštec.

„Ano,“ připustil dalajláma, „přijede dnes pozdě večer.“

„Řekněte mu toto,“ řekl věštec.

Za půl hodiny se už i dalajláma usmíval.

„Dám napsat svůj projev, abych měl ty správné argumenty,“ řekl.
„Děkuji ti.“

Věštec vstal z křesla a nejistě se vypoτάcel z místnosti.

LANGSTON OVERHOLT SI PRONAJAL malou kancelář až na samotném konci vyhrazeného území v Malé Lhase. Už zase telefonoval, tentokrát přes zajištěnou linku s ředitelem CIA.

„Tohle jsem nenařídil,“ omlouval se. „Nemám v Číně takové styky, abych něco takového mohl ovlivnit.“

„Naši lidé na místě odhadují, že jich je pět set. A jejich počet se stále zvyšuje,“ řekl ředitel CIA.

„Zeptám se našeho smluvního partnera,“ pokračoval Overholt.
„Spíš ale jde o šťastnou shodu okolností.“

„Ať už je za tím kdokoli,“ řekl ředitel, „podle hlášení tomu Číňané věnují velkou pozornost.“

„Co Mongolové?“ zeptal se Overholt.

„Měl jsem utajenou schůzku s velvyslancem,“ pokračoval ředitel, „splní svou roli.“

„Co to stálo?“ zeptal se Overholt.

„Ani se neptejte,“ zavrčel ředitel. „Musí stačit, že USA nebudou muset po nějakou dobu čerpat strategické zásoby molybdenu a wolframu.“

„Pak tedy náš zprostředkovatel může nabídnout své služby Rusům,“ řekl Overholt.

„Jakmile se s nimi sejde, potřebuji vědět, jak se rozhodli.“

„Zavolejte kdykoli, ve dne nebo v noci,“ dožadoval se Overholt.

„Nebojte se, volám ve dne i v noci,“ rozloučil se ředitel zpravodajské služby.

GUNDERSON NECHTĚL UVĚŘIT velikosti vztlaku, který měl letoun díky svým křídům. Ačkoli už ho pilotoval osm hodin, teď poprvé s ním klesal na přistání. Poté, co zaujal pozici a navedl letadlo nad letiště, snášel se dolů jako pírkó. Pak si uvědomil, že přece jen bude potřebovat více síly, a opřel se do řídicí páky. Kola se dotkla makadamu.

„Šéfe, pardon,“ omlouval se, když spatřil gulfstream zaparkovaný na vzdáleném konci dráhy. „Snáší se jak motýlek, já s tím ke gulfstreamu popojedu.“

Cabrillo přikývl a rozepnul si pás. Došel do nákladového prostoru, kde začal sbírat svoje věci. Do tašky uložil všechny akcie, pak si to ale rozmyslel. Otočil se směrem ke kokpitu.

„Letíte zpátky na jih?“ zeptal se Gundersona.

„Ne, šéfe,“ odvětil Hubeňour. Stroj se pomalu blížil ke gulfstreamu. „Gannon to zařídil – společnost si letoun vyzvedne přímo tady. Dámy se nalodí na *Oregon* a já letím s C-130 na sever.“

Cabrillo začal počítat finanční zdroje, aby nakonec řekl: „Nechám vám tady hotovost. Předejte ji Hanleymu, až se tu objeví. Zbytek budu potřebovat na severu – občas se musí někdo podmáznout.“

Gunderson zastavil stroj a ihned začal kontrolovat vše podle seznamu po dokončení letu. „Jasně, šéfe,“ řekl a začal krok za krokem vypínat motor. Michaelsová otvírala západku u dveří. Tracy stála stranou.

„Do příjezdu *Oregonu* zbývá trochu času,“ připomněl Cabrillo. „Budou se tu motat strážce z vietnamského letectva, ale já bych se tu raději zdržel. Hanley zaplatí generálovi, až dorazí. Nebudou žádný problémy.“

„Pustí nás alespoň na záchod?“ zeptala se Michaelsová.

„Určitě ano,“ řekl Cabrillo, když vyšel ze dveří. „Ale po jednom. Ať už uděláte cokoli, nikomu neprozradte, že máte u sebe ty cenné papíry.“

„Jasně, šéfe,“ přikývl Hubeňour.

Cabrillo se zastavil. „Dámy, Hubeňoure,“ řekl s úsměvem, „na brzkou shledanou.“

Juan se otočil a zamířil k čekajícímu gulfstreamu. Pilot s druhým pilotem stáli u otevřených dveří. Oba se na Cabrilla usmáli a pohnuli se ke schodům.

„Pane, jsme vám k službám,“ řekl pilot. „Vítejte na palubě.“

„Ve dvojplošníku mám velkou bednu,“ upozornil je Cabrillo. „Prosím, přeložte ji sem do letadla.“

Cabrillo vyšel po schůdcích do letounu, vklouzl do sedadla a čekal, až posádka naloží bednu, zavře dveře a odstartuje. Za necelé dvě minuty byli ve vzduchu. Gulfstream ještě nabíral výšku, když přelétali laoské hory.

VHANGÁRU NA VOJENSKÉM LETIŠTI v ruském Novosibirsku stál generál Alexandr Kerněťšikov před velkou tabulí. V mírových dobách tu nikdo takové manévry nepamatoval, přesun materiálu i jednotek nabral netušených rozměrů. Tisíce drobných detailů muselo zapadnout do jednoho celku, ale Kerněťšikov si dělal těžkou hlavu hlavně kvůli jednomu.

„Už přišla odpověď?“ zeptal se pobočníka. „Pokud dojde k akci, musím vědět, kterou možnost si v Barnaulu vybereme. Buď násilně projdeme Kazachstánem a vstoupíme do Číny nedaleko Tačhengu, nebo musíme jednotky přesunout do Mongolska, vydat se k Altaji a přejít hory. Poté se rychle přesunout přes planiny a projít soutěskou Lop Nur.“

Pobočník hleděl na generála. V oblasti Lop Nur sídlila čínská základna pro zkoušky nukleárních zbraní, nepochybně tam tedy bude velmi silná obrana. Jiný přesun představoval strastiplný přechod dosud zasněžených velehor. Z bláta do louže a z louže rovnou pod okap.

„Pane generále, nemáme žádné zprávy,“ omlouval se pobočník. „Pořád dokola opakují, že jde o cvičení rychlého přesunu a válečné strategie.“

„Mám divný pocit,“ řekl generál tiše, „že dřív než cvičení skončí, budeme překonávat velehory stejně tak jako Hannibal.“

Pobočník přikývl. Každý dobrý důstojník, pod kterým sloužil, se vyznal ve světové historii. Mohl jen doufat, že se generál mylí – střet s Číňany, i když s velkou palebnou silou v zádech, nepředstavoval zrovna příjemnou myšlenku.

GENERÁL THUBTÁN ČHULING nabízel čínskému prezidentovi v jeho pekingské pracovně určitá řešení.

„Pokud převelíme skoro všechny vojáky z Tibetu, asi tak dva tisíce mužů, a zbytek ponecháme ve Lhase, můžeme je odklonit do Urumči v provincii Sin-t'iang. Mohli by být na místě od zítra.“

„Kolik?“ zeptal se prezident.

„Během několika hodin přesuneme letecky tisíc mužů,“ rozhodl Čhuling, „tanky a obrněné vozy mají před sebou tisíc pět set kilometrů cesty. Při rychlosti šedesáti kilometrů za hodinu a zajištěném doplnění paliva mohou být na místě zítra touhle dobou.“

„Nemáme žádné jednotky blíž k hranicím?“ zeptal se prezident.

„Letecky je tam můžeme přepravit odkudkoliv,“ poznamenal Čhuling. „Pokud bychom potřebovali ozbrojenou divizi někde jinde než v Tibetu, byla by vzdálenost neschůdným terénem nejméně dvakrát delší, pane prezidente. Analytici vypočítali prodlevu nejméně tří, spíše však čtyř dnů.“

Prezident se opřel o opěradlo židle a zahleděl se ke stropu. Pak se otočil na Leghoga Čurena, správce autonomní oblasti Tibet, který až do této chvíle jen tiše poslouchal.

„Budou vám dva tisíce ozbrojených mužů dostatečnou ochranou, než...?“ zeptal se Ťin-tchao.

„Pane prezidente,“ ozval se správce, „Tibet nepředstavoval žádný problém celou řadu let – nemyslím, že se v krátké době něco změní. Pokud mne omluvíte, musím se připravit na návrat do Tibetu.“

Ťin-tchao se otočil ke generálovi. „Vykonejte rozkaz.“

Pak se prezident otočil k ruskému velvyslanci.

„Vy,“ řekl záměrně nahlas, „zjistěte, co plánuje vaše vláda. Pokud chce anektovat Mongolsko, oznamte jim, že takové zvrstvení nestrpíme. Mongolové si nás kdysi podmanili – podruhé jim tuto příležitost nedáme,“

Za necelé dvě hodiny po skončení porady dosedly na letiště v Lhasě první čínské dopravní letouny a začaly odvážet jednotky do severní provincie Sin-ťiang. Ve spěchu a chvatu, aby se stačily postavit ruské invazi, organizace čínské armády v Tibetu utrpí. Do čela praporů se dostanou nezkušení důstojníci. Zbraní a munice bylo málo, část se poztrácela.

CABRILLO SPOKOJENĚ DŘÍMAL v zadní části gulfstreamu, když zazvonil jeho utajovaný telefon.

„Poslouchám,“ řekl bez náznaku rozmrzelosti.

„To jsem já,“ ozval se Overholt, „mám dobré zprávy. NSA právě volala mému řediteli. Ruská hra na manévry zabrala. Z Lhasy startují dopravní letouny a jednotky se pohybují na sever. Z města vyjela kolona tanků a žene se vpřed udivující rychlostí. Všichni tvrdí, že je tomu tak po celé zemi.“

Cabrillo se podíval na hodinky. „Budu tam za hodinu. Máme všechno Připraveno pro setkání?“

„O vše je postaráno,“ přisvědčil Overholt.

„Výborně,“ řekl Juan, „pokud dojde k dohodě, budu pokračovat v cestě na sever.“

„Vážně si myslíš, že s tím nápadem budou všichni souhlasit?“ zeptal se Overholt.

„Operace je jak cibule,“ poznamenal Cabrillo, „kdykoli odloupnu slupku, objeví se pod ní další vrstva.“

„Je tu ale ještě jedna věc,“ oznámil Overholt. „Dalajláma má zcela nový plán.“

„Nemůžu čekat,“ zděsil se Cabrillo.

„Mám dojem, že se ti bude líbit.“

OREGON ZAKOTVIL ZA HO ČI MINOVÝM Městem. Člun převezl tibetský výsadek na pevninu. Nákladník vietnamského vojenského letectva zajistil převoz na letiště k čekající C-130. Vojenská jednotka Společnosti pro Tibet měla pouhý tucet zkušených agentů.

Šest mužů – Seng, Murphy, Reyes, King, Meadows a Kasim – zajistí ofenzivu. Spojí se s místním hnutím odporu *Dungkar* a navedou je na vhodné cíle, aby zaútočili jako první. Crabtreeová a Gannon čekají na příjezd týmu v Bhútánu, kde zajišťují logistiku a zásoby. Adams s Gundersonem přiletí, zatímco Lincoln měl na starosti přípravu a hlavně navádění sond Predátor. Huxleyová zajišťovala lékařskou stránku operace a připravila zázemí pro ošetřování zraněných.

Třináctým mužem byl sám Cabrillo. Na místě se objeví, jen co si odbude několik důležitých setkání.

PRO TY, KTERÍ ZA SEBOU NEMĚLI důkladnou průpravu, se mohla podobná operace zdát účinnou sebevraždou – tucet bláznů proti silám čítajícím nejméně dva tisíce mužů. Šance jedna ku sto padesáti. Jasná krvavá lázeň. Leč zkušený pozorovatel by se naopak modlil, aby v podobné situaci nebyli čínští vojáci. Za prvé se nesmí zapomínat na *Dungkar*, ilegální hnutí odporu, které by mělo mít v Lhase tisíce členů. Až dostanou signál, propukne na celém území masový odpor, který se bude šířit jako lavina. Za druhé je tu prvek překvapení. Čínská správa určitě nepočítala se státním převratem během pouhých čtyřiaadvaceti hodin a za třetí to, co je nejzákladnější. Dobře naplánovaný útok vždy vede k porážce nepřipravených obránců.

V podobných kouscích byla Společnost nedostižná.

Většina čínských jednotek v Tibetu už mířila na sever, ve značném chvatu, bez ladu a skladu. Jednotky, které zůstaly ve Lhase navíc nepatřily k těm nejlepším – co můžete chtít po úřednících, mechanících či malířích pokojů nebo projektantech. Důstojníci neprošli

bojovým křestem a neměli ani nejmenší tušení, jaké jsou přednosti a slabiny jejich oddílů. Naprosto chyběla koordinace vedoucí v konečném důsledku k úspěchu.

Čínská armáda připomínala díly velké skládačky, která neměla konkrétní podobu.

KASIM VYSTOUPIL Z NÁKLAĐÁKU a šel směrem k radistovi C-130. „Co zjistili?“ zeptal se.

„Máme další letadlo, které krouží mimo dohled čínských sil, zachytává jejich signály a předává je našim,“ sděloval operátor. „Většina hovorů svědčí o jediném. Cestou na sever jim chybí sklady paliva. Tanky už nemají dostatek pohonných hmot.“

„Víte něco o zadním voji?“ zeptal se Kasim.

Operátor byl Američan čínského původu a býval pracovníkem amerického obranného zpravodajství, nyní ho přidělili k letecké společnosti kryjící přesuny agentů CIA. Pročítal své poznámky. „V 19.30 poslední část kolony projela Nagčhu.“

„Mají dobrý čas,“ poznamenal Kasim. „Tímto tempem projdou Amdo kolem 23.00 hodiny. Za další dvě hodiny pak překročí hranice s provincií Singchaj.“

Operátor hleděl na tajnou satelitní fotografii a srovnával ji s mapou agentury *Defense Mapping Agency*. „Přechod přes průsmyk Pa-sa-tung-vu-la-šan je zpomalí; všude tam jsou samá strmá stoupání a prudké zátočiny. Nachází se ve výšce skoro šest tisíc sto metrů.“

„Dvacet tisíc stop,“ přepočítal si nadmořskou výšku Kasim. „Je to vysoko. Hranice jsou od Lhasy vzdáleny asi dvě stě padesát mil, pokračoval. „Podle našich záznamů patří jejich tanky do starého železa. Je to typ T-59. S naftovým motorem ujedou tak dvě stě sedmdesát mil, s přídatnými vnějšími nádržemi možná o sto mil víc.“

Operátor přikývl. „Sledujeme jejich postup. T-59 se pohybuje na silnici rychlostí padesáti kilometrů za hodinu. Za normálních okolností jedou tak pětatřicet kilometrů.“

„Co říkáte?“ zeptal se Kasim.

Operátor se usmál a natáhl se pro balíček cigaret. Vyklepal jednu a zapálil si ji zapalovačem Zippo. Dlouze vdechl a pak vyfoukl obláček kouře.

„Říkám, že ti chlapci peláší o sto šest bez ohledu na spotřebu. Budou muset zastavit v Amdu a natankovat, jinak průsmykem neprojdou. Pojedou dolů šupem až do Kekexili, kde bude další zastávka.“

„Takže v cíli se ocitnou někdy na Boží hod velikonoční,“ potvrdil Kasim. „Asi tak šest set kilometrů od Lhasy s vysokohorským přechodem mezi nimi a námi.“

„Tak nějak,“ potvrdil radista.

„Dík za pomoc,“ odvětil Kasim.

Několik mechaniků vietnamského vojenského letectva přenášelo bedny na palubu C-130. Hanley stál opodál a něco si vykládal s vietnamským generálem o dalším postupu. Kasim sledoval, jak Hanley podal malému muži obálku. Pak se oba dva zasmáli. Hanley sevřel generálovi ruku a rozloučil se. Kráčel k C-130.

„Pane Hanley,“ ozval se Kasim, „mám plán.“

GULFSTREAM G-550 S CABRILLEM a Zlatým Buddhou na palubě přistál v indickém Amritsaru. Vrtulník poté přepravil drahocennou ikonu do Malé Lhasy nedaleko Dharamsaly v severním regionu Himáčalpradéš.

Pobočník okamžitě odvedl Juana na setkání s dalajládou.

„Vaše Svatosti,“ řekl Cabrillo, když vešel do přijímací místnosti, a pokývl hlavou.

Dalajláma stál tiše uprostřed místnosti a celou minutu hleděl na Cabrilla. Pak se usmál.

„Jste dobrý člověk,“ pronesl nakonec. „Langston mi o vás vyprávěl – ale musel jsem se ujistit sám.“

„Děkuji vám, pane,“ odvětil Juan. „Zde jsou dokumenty získané z útrob Buddha.“ Podal svitek dalajlámovu spolupracovníkovi. „Pro jednání s Rusy potřebuji současný přepis.“

„Zkopíruj všechno a přelož do angličtiny,“ vybídl dalajláma pomocníka. „Pan Cabrillo bude muset záhy odejít.“

Dalajláma pak ukázal na dlouhou pohovku, kde již seděl Overholt.

Cabrillo se posadil na druhý konec a dalajláma vklouzl mezi ně. „Prosím, vysvětlete mi váš plán,“ požádal dalajláma Cabrilla.

„Rusové nepochybně podpoří vaši snahu získat zpět svou vlast. Budou představovat mocenský nárazník, který poté co znovu získá-

me kontrolu nad Lhasou, jednou provždy odradí Číňany od nového útoku. Dostanou za to opravdovou odměnu. Rozsáhlá naleziště ropy v Himálaji, o nichž podle vás mluví text z ukrytých dokumentů.“

„O poloze naleziště víme zatím jen my,“ přitakal dalajláma. „Podle těchto dokumentů. Takže – váš prezident je dostal na hranice tím, že jim nabídl balíček první pomoci,“ pokyvoval dalajláma hlavou. „Ale aby bojovali, potřebují víc.“

„Přesně tak,“ souhlasil Cabrillo.

„A vaše společnost?“ zeptal se dalajláma. „Co je vaším úkolem?“

„Najali nás, abychom ukradli Zlatého Buddhu a připravili cestičku pro váš návrat. Jakmile se vrátíte do vlasti, náš kontrakt skončí.“

„Pak tedy opět zůstanu... jako ryba na suchu,“ poznamenal svatý muž rozvážně.

„Těžko říct,“ připustil Cabrillo. „Tohle mě a mé společníky silně znepokojuje.“

„Proč?“ zeptal se dalajláma. „Vždyť dostanete zapláceno! Jakmile skončí vaše smlouva, copak se jen tak neztratíte v temnotě noci?“

Cabrillo se před odpovědí na tuto otázku dlouze zamyslel. „Je v tom mnohem víc, Vaše Svatosti. Kdybychom všechno dělali jen pro peníze, mohli jsme si už všichni užívat penze. V minulosti většina z nás pracovala pro vládní agentury a někdy jsme na základě rozhodnutí Kongresu dělali věci, které se nám příliš nelíbily. Tyhle věci už neděláme. Nic takového se už nikdy nebude opakovat. Společnost jsme založili pro peníze, to nepopírám. Na druhé straně ale musíme vždy stát na straně dobra proti zlu, kterého je všude pořád dost.“

„Ovlivňujete životy jiných,“ řekl dalajláma tiše. „Na podobné skutky si ve svém životě dávám dobrý pozor.“

Cabrillo přikývl. „Rozhodli jsme se, že vás nemůžeme nechat samotného bojovat s Číňany. K takovému závěru jsme došli poté, když jsme pochopili význam dokumentů uvnitř Zlatého Buddhy.“

„Předpokládám, že to nebude zadarmo,“ poznamenal dalajláma.

„Je na tom něco špatného?“ otázal se Cabrillo.

„Ne nezbytně,“ připustil dalajláma, „ale potřebuji další vysvětlení.“

Za deset minut Cabrillo domluvil.

„Jsem ohromen,“ podotkl dalajláma. „Poslechněte si ale mou verzi.“

Tentokrát mluvil asi pět minut dalajláma.

„Brilantní konstrukce,“ ohodnotil Cabrillo, když dalajláma skončil.

„Děkuji vám,“ řekl dalajláma. „Jenže ovlivnit hlasování bude vyžadovat velké náklady. Máte je z čeho pokrýt?“

„Podařil se nám takový vedlejší obchod,“ poznamenal Cabrillo a při vzpomínce na 100 milionů dolarů v akciích se pousmál. „Peníze nepředstavují žádný problém.“

Overholt celou dobu mlčel. „Pokud tohle dokážete,“ podotkl najednou, „prezident vám bude vděčný.“

„Pane Cabrillo,“ pokračoval dalajláma, „máme příležitost zabránit krveprolití a zároveň můžeme dát vaší akci zdání legitimacy. Pokud splníte, co jste řekl, souhlasím s vámi navrženou dohodou.“

„Děkuji vám, Vaše Svatosti,“ uklonil se Cabrillo.

„Hodně štěstí, pane Cabrillo,“ rozloučil se dalajláma. „Nechť Buddha požehná vaší misi.“

Cabrillo se ještě na chvilku sešel s Overholtem a pak už převzal přeložené stránky a mapy, nastoupil do vrtulníku a opět odletěl do Amritsaru. První krok se naplnil, slib prezidentu Putinovi o výnosném obchodu se začal naplňovat. Cabrillo věděl, že teď nesmí selhat.

KRÁTCE PO PŮLNOCI přistál letoun C-130 s příslušníky Společnosti v bhútánském Thimbu. Stroj ihned obklopil tucet vojáků filipínských speciálních jednotek. Nedaleko dráhy bylo seřazeno osm vrtulníků Bell 212.

Z otevřených dveří obrovského klenutého hangáru se ven na dráhu linulo světlo. Carl Gannon vyšel ven a podával ruku Eddiemu Sengovi. „Řekli mi, že tu do příletu předsedy velíš ty. Provedu tě.“

I ostatní je následovali do hangáru. „Zatím jsem stačil štípnout vysílačky a zařídit satelitní spojení s *Oregonem*,“ řekl Carl a ukázal na dřevěný stůl, na kterém stál mezi hromadou papírů počítač. „Nejnovější údaje jsou nahoře.“

Vedle stolu se vršily nástěnky s různými mapami Tibetu, satelitní povětrnostní mapy a další dokumenty. Na stojanu byla připevněna

tabule, kam si může Seng dělat poznámky a zapisovat nápady. Na druhém stole ležela velká plastická mapa Lhasy, přilepená na překližce.

Kolem velkého kávovaru, malé ledničky a krabic s potravinami stále kroužilo osmnáct najatých pilotů. Murphy se prodral ke kávovaru a nalil si šálek. „Gurte,“ pozdravil souseda, „ty starej pardále!“

Asi padesátiletý blondák s ježkem vycenil na Murphyho ústa plná zlatých korunek.

„Já věděl, že za touhle operací musí stát Společnost,“ smál se. „Smrdělo to na sto honů daleko.“

Muži kroužili sem a tam, zatímco Seng se probíral informacemi, které shromáždil Gannon. Za pár minut svolal všechny do provizorní konferenční místnosti, kde bylo několik skládacích židliček a velká tabule. Piloti se pomalu trousili a obsadili místa za výkonným jádrem týmu Společnosti. Seng se podíval na skupinu a vzal si slovo.

„Pro ty, kteří mě neznají,“ řekl klidně, „jmenuji se Eddie Seng, říkejte mi prosím Seng, aby nedošlo k nedorozumění. Jsem velitelem této operace až do okamžiku, dokud nepřiletí předseda Juan Cabrillo.“

Skupina jen zahučela na souhlas.

„Rozpis leteckých operací bude následující. Šest vrtulníků bude nasazeno do vlastního útoku, jeden slouží předsedovi a ten osmý pak tvoří zálohu pro převoz raněných. Aby nedošlo k nějakým nedorozuměním, budete si vaše zařazení tahat z klobouku. V každém vrtulníku bude jeden člen našeho týmu a pilot bude povinen dopravit ho, kamkoli si řekne. Pánové, s vysokou pravděpodobností se dostaneme do palebné zóny a budeme v ní působit nejméně čtyřicet, spíše ale osmačtyřicet hodin. Pokud jste si misi představovali jinak, je ještě čas vstát a smlouvu zrušit, abychom vás mohli nahradit. Pokud s ní souhlasíte, uvědomte si, že podléháte pověřenému členu týmu v kokpitu. Jakmile odmítnete splnit rozkaz, budete okamžitě nahrazeni členem Společnosti, který má pilotní licenci. Vy pak dostanete jen polovinu slíbeného honoráře. Někaké otázky?“

Gurt zvedl ruku. „Kdy dostaneme tu první půlku?“

„Aha, opravdový pilot,“ poznamenal Seng. „Hned jak tady skončíme. Někaké nejasnosti?“

Všichni jen vrtěli hlavami.

„Pokud máte nějaké osobní dopisy pro vaše blízké nebo chcete v případě nenadálých událostí zařídit bankovní převody,“ pokračoval Seng, „projednejte vše s Gannonem nebo Crabtreeovou.“

Jejich ruce vyletěly nahoru.

„Jsou tu ještě nějaké nevyřešené obchodní otázky, nebo můžeme přejít k vlastní operaci?“

Hangár mlčel.

„Výborně,“ usmál se Seng, „uděláme to takto.“

GULFSTREAM G-550 SE POHYBOVAL ve výšce dvanácti tisíc metrů a mířil do Moskvy. Cabrillo mluvil na zajištěném kanálu s *Oregonem*. „Vrať se k tomu znovu,“ řekl, když čmáral poznámky do žlutého zápisníku. „Jasně, mám to.“

Cabrillo pročítal seznam.

„Halpert už zařídil firemní subjekt v Andoře.“

„Správně,“ potvrdil Hanley.

„To se povedlo,“ připustil Cabrillo. „Ale jak se dívám na ten seznam, štěstí má i dalajláma. Kdybychom stejnou operaci uskutečnili vloni, tak bychom neměli dostatečné krytí a prostředky.“

„No, tomu bych až tak nevěřil,“ odmítl tuto poznámku Max.

„Je to takhle,“ řekl Cabrillo, „z patnácti členů Rady bezpečnosti jsou ve hře tři z pěti stálých: Spojené státy, Británie a Rusko. Čína samozřejmě bude hlasovat proti nám, Francie v současné době chce do ČLR prodat všechno, co vyrobí, takže bude hlasovat s nimi, aby si nenarušila dobré vyhlídky na výhodnej obchod. Dalších deset zůstává záhadou – šest jich musíme přesvědčit, abychom jich měli devět ke schválení rezoluce. Projdeme to společně. Afghánistán – ne, ten pro nás hlasovat nebude, ačkoli jsme jim před pár lety pomohli – nemohou riskovat, když mají v zádech nepřátele buddhismu a profesionální revolucionáře. Švédsko bude jako vždy zastávat pacifistické stanovisko. S Kanadou to nebude jinak. Kuba dostává z Číny obrovské finanční prostředky a také nemůže riskovat. Navíc vždycky hlasují proti USA, už z principu.“

„Máš pravdu,“ přitakal Hanley.

„Pak tu máme Brunej, Laos, Katar, Andorru, Kiribati a Tuvalu.“

„Jo,“ přitakal Hanley.

„Máme docela kliku, že v současné době jsou v Radě bezpečnosti dva malé státy z Jižního Pacifiku,“ poznamenal Cabrillo.

„Je to totéž, jako když před lety seděly v Radě Kamerun a Guinea,“ připomněl Hanley. „Stává se to.“

„Všichni mají jeden hlas,“ pokračoval Juan. „Tentokrát budou ale všechny rozhodující.“

„Já vím,“ přitakal Hanley.

Cabrillo se zamyslel. „Znám katarského emíra,“ řekl po chvíli. „Pokud mu něco slíbíme, přesvědčí své diplomaty, aby hlasovali s námi. Máme na něj něco?“

Hanley hledal v paměti. „Nic zvláštního a čerstvého. Může se to ale změnit. Naposledy, když hlasoval s námi, dostal osmdesát milionů.

Když mu připomeneme minulou laskavost a učiníme mu nějakou nabídku, je náš.“

„Máš pravdu,“ odsouhlasil Juan. „Postarám se o něj.“

„Výborně,“ usmál se Hanley. „Laos také nebude problém. Jsou to buddhisté a generál chce ten kabriolet.“

„Nabídni mu jich víc,“ doplnil Cabrillo.

„Z čeho uhradíme náklady?“ staral se Hanley.

„Klidně rozkutálím polovinu z té stovky.“

„Lehce nabyl, lehce pozbyl,“ připomněl starou pravdu Hanley. „Brunej je naše. V zemi je patnáct procent buddhistů a sultán nemůže ztratit své voliče.“

„Navíc jsme před několika lety zachránili život jeho bratrovi,“ vzpomněl si Cabrillo.

„Co s Andorrou?“ zeptal se Hanley.

„Halpert měl nos, když se rozhodl pro naši investici,“ shrnul Cabrillo. „Jaký je hrubý národní důchod té země?“

Hanley projel ročenku v počítači. „Přibližně 1, 2 miliardy.“

„Jakmile začneme ten obchod s ropou,“ poznamenal Cabrillo, „přinese to vládě asi o dvacet procent víc. Někdo musí vysvětlit jejich velvyslanci, že by jeho vláda měla zaujmout rozumné stanovisko a nepřijít nerozvážným hlasováním o takovou sumu.“

„Souhlasím,“ usmál se Hanley.

„A už zbývají jen ty ostrovní myšky Kiribati a Tuvalu.“

„Národní důchod Kiribati je kolem šedesáti milionů dolarů,“ vyhledal Hanley. „Tuvalu má ještě méně. To je stejné, jako když osm milionů dolarů rozdělíš mezi deset tisíc obyvatel. Ubytuj dva na jeden pokoj a bude ti k tomu stačit jeden větší hotel v Las Vegas.“

Cabrillo chvíli mlčel.

„Zavolej Lowdena do Colorada, aby koupil ty veterány pro našeho generála. Pak pošli Halperta do Andorry, ať tam nastíní, jaké ekonomické dopady bude mít naše firma na místní ekonomiku. Postarám se o katarského emíra i brunejského sultána.“

„A co s těmi myškami?“

„Co má na práci Truitt?“ zeptal se Juan.

„Teď vlastně nic.“

„Dej mu balík akcií a posad' ho do tryskáče.“

„Ty chceš, aby ty hlasy koupil?“ usmíval se Hanley.

„Přesně tak.“

BOUŘE, KTERÁ PŘINESLA PŘÍVALOVÉ DEŠTĚ na Macao, se nad Ruskem změnila v poslední jarní sníh. Nebýt noci spatřil by Cabrillo obrysy budov zasypaných mokrou peřinou. Hleděl z okénka gulfstreamu a čekal, až piloti vypnou motory. K letounu se blížily tři černé limuzíny ZIL s policejní eskortou. Juan držel v ruce fax, který od Overholta přišel před pár minutami, poté ho vložil do desek. Rozepnul si pás a vstal. Druhý pilot mu už otevíral dveře.

„Potřebujete něco, pánové?“ zeptal se Cabrillo.

„Jsme v pohodě, šéfe,“ řekl druhý pilot. „Jen natankujeme a počkáme na vás.“

Cabrillo přikývl a čekal, až se spustí schůdky. „Držte mi palce,“ řekl, když sestupoval na zasněženou přistávací dráhu.

Vysoký muž v tmavě modrém vlněném kabátu postával vedle schůdků. Na hlavě měl beranici, a když vydechl, od úst se mu kouřilo. Stáhl si rukavici a podal Cabrillovi ruku. Ten jí potřásl a muž pak ukázal na prostřední limuzínu.

„Sergej Makelikov,“ představil se, když řidič otevíral dveře, „tajemník prezidenta Putina pro zvláštní záležitosti.“

Cabrillo nastoupil na zadní sedadlo velké limuzíny. Juan Cabrillo, předseda Společnosti.“

Dveře se zabouchly a sirény se rozječely. Kolona se rozjela z letištní plochy. „Pan prezident s napětím očekává váš návrh,“ poznamenal Makelikov. „Mohu vám nabídnout něco k pití? Vodka? Kávu?“

„Kávu, prosím,“ nedal se pobízet Juan.

Makelikov se natáhl pro postříbřenou termosku a nalil kávu do červeného šálku s emblémem ruského státu. Podal jej Cabrillovi.

„Jaký byl let?“

V pozdní hodinu byly ulice prázdné. Kolona se za víření sněhových vloček řítila velkou rychlostí do centra Moskvy. Cabrillo v klidu popíjel kávu.

„Bez komplikací,“ odvětil s úsměvem.

„Kubánský doutník?“ nabídl Makelikov.

„Rád,“ souhlasil Cabrillo a vybral si jeden z krabičky, kterou mu tajemník podržel otevřenou.

Cabrillo odřízl konec pomocí nástroje v krabičce. Pak se sklonil k Makelikovovi a nechal si připálit. „Za chvílku tam budeme.“ ujistil ho Rus. „Mohu vám cestu zpříjemnit hudbou?“

Vytáhl z přihrádky moderní CD přehrávač a sloupek disků s jazzovou hudbou.

„Znáte můj vkus,“ pokýval Cabrillo uznale hlavou.

„Víme toho o vás mnohem víc,“ dodal nenucené muž. „A právě proto na vás prezident Putin čeká i takhle pozdě.“

Cabrillo přikývl a usmál se. „Skvělý doutník.“

Makelikov si zapálil druhý a spokojeně pokuřoval. „Chut' pro la-bužníky.“

Oba muži se zaposlouchali do prvních tónů.

Za čtrnáct minut už kolona zajížděla před řadu činžáků nedaleko Gorkého parku. Makelikov počkal, až šofér otevřel dveře, a poté vystoupil na zasněžený chodník.

„Jedna z prezidentových schovávaček,“ řekl tajemník Cabrillovi, když vystoupili. „Zde budeme mít soukromí.“

Oba muži přešli chodník a po schodišti vyšli ke vchodu do domu. Makelikov kývl na seržanta ruské armády, muž zasalutoval a otevřel prudce dveře. Cabrillo se svým hostitelem vešli dovnitř.

„Pane prezidente,“ křikl Makelikov, „máte tu hosta.“

„Jsem v obývacím pokoji,“ ozval se hlas z místnosti vpravo.

„Dejte mi, prosím, váš kabát,“ vyzval Makelikov Cabrilla. „Jděte dál. Budu u vás během několika minut.“

Cabrillo vešel do obývacího pokoje zařízeného jako exkluzivní knihovna pánského klubu. Na stěnách obložených tmavým dřevem visely obrazy s loveckými výjevy a ptáky. Vpravo byl krb, v němž nyní hořel oheň. Po stranách stála dvě vysoká červená kožená křesla, která jen dokreslovala celkovou atmosféru. Vzadu u stěny se nacházela velká pohovka. Vysoký červený koberec na dřevěné podlaze se táhl až skoro ke krbu. Dvě mosazné lampy na koncích pohovky vrhaly mírně tajemnou záři na jinak ztemnělý pokoj. Prezident Putin vyhrabával krb a stál ke Cabrillovi zády. Dokončil práci a otočil se.

„Pane Cabrillo,“ řekl s lehkým úsměvem, „prosím, posad'te se.“

Cabrillo vklouzl do rudého koženého křesla vlevo od krbu, zatímco Putin do pravého.

„Když jsem ještě byl ředitelem KGB, měl jsem na vás pořádnou složku,“ usmál se Putin.

„A já na vás,“ odpověděl mu Cabrillo plynulou ruštinou.

Putin přikývl a podíval se mu rovnou do očí. „Rusky mluvíte lépe než já anglicky.“

„Díky, pane.“

Putin mávl rukou. „Nepochybuji, že jste si už sestavil psychologický profil mé osobnosti,“ usmál se. „Reaguji tak, jak jsem měl?“

„Pane prezidente, k tomu, abych věděl, že řeknete ano, nepotřebuji žádný tým psychologů.“

„Pak mi tedy dopředu řekněte, s čím budu souhlasit,“ hrál dál svou roli Putin.

Cabrillo přikývl a otevřel desky, které měl v ruce. „Pane prezidente,“ začal, „byli jsme najati, abychom pomohli dalajlámovi získat zpět moc v jeho vlasti. Máme dojem, že známe řešení, které bude vyhovovat všem. Jen k tomu potřebujeme trochu ruské síly.“

„Vysvětlíte mi to, prosím.“

Cabrillo podal prezidentovi dokumenty, které mu Overholt faxoval ještě do letadla. „Je to přísně tajný satelitní snímek možného naleziště ropy uvnitř Tibetu. Nedávno jsme získali staré dokumenty, které popisují tisíce naftových průsaků v severním regionu.“

„Souvisí to snad s krádeží Zlatého Buddhya, kterého jste získali v Macau?“ zeptal se Putin.

„Vaše zpravodajská služba vždy patřila k dobře informovaným.“

Putin si prohlížel snímek a přikývl. „Ano, to s vámi souhlasím.“

„Kvalifikované odhady předpokládají ohromná naleziště, až padesát miliard barelů.“

„Poněkud drahé sousedské území a tak blízko,“ pousmál se prezident. „Polovina kuvajtských zásob a skoro pět procent celosvětových zdrojů.“

„Ve skutečnosti může velikost tohoto ropného pole předčít všechna očekávání,“ pokračoval Cabrillo. „Dokonce i kdybychom přecenili výpočty, je naleziště větší než těžní pole na Aljašce.“

„To by ho mohlo zařadit mezi prvních dvacet,“ poznamenal Putin.

„Přesně tak, pane prezidente,“ přizvukoval mu Cabrillo.

„V tomto okamžiku je ropné pole pod čínskou nadvládou, i když o něm vlastně neví,“ přemýšlel prezident nahlas. „Vy nás potřebujete k tomu, abychom je z Tibetu vytlačili.“

„Ne tak úplně, pane prezidente,“ zavrtěl hlavou Cabrillo. „Navrhujeme založení konsorcia na vytěžení tohoto pole – 50 % podílu bude patřit Tibetu a 40 % Rusku.“

„Co zbývajících deset procent?“

„Ty si ponechá naše společnost,“ řekl Cabrillo, „za to, že jsme to všechno zorganizovali.“

„Dobré spropitné,“ usmál se Putin. „Vy ale chcete použít naše vojenské jednotky jen kvůli penězům. Jakmile dojde k obětem na životech, můj národ ihned pochopí, že to byl zas jen špinavý obchod.“

Cabrillo pomalu přikyvoval. Pak ale nadhodil rozhodující návrh.

„Nabídnete Číně výnosný obchod,“ řekl klidně. „Prezident ČLR chce stáhnout jednotky tak jako tak. A k tomu musí mít pádný politický důvod. Jeho ekonomika jde ke dnu a stoupající spotřeba nafty celý problém jen prohlubuje. Vyšlete do Pekingu diplomatickou misi a nabídněte jim polovinu produkce naleziště za patnáct dolarů za barel na nejbližších deset let. Nepochybuji, že prezident takovou nabídku nemůže odmítnout.“

Putin se rozesmál. „Jde opravdu o brilantní návrh.“

„Pak ovšem máme ještě jednu podmínku,“ pokračoval pomalu Juan.

„A to?“

„Potřebujeme vaši podporu při hlasování v Radě bezpečnosti. Příští pondělí,“ řekl Cabrillo.

„Chcete legalizovat převrat?“ zeptal se Putin.

„Jen trochu zmanipulovat hlasování,“ souhlasil Cabrillo.

„Spousta věcí nemusí vyjít,“ uvažoval prezident, „ale může to fungovat. Jakou roli jste v tom spiknutí přisoudil Rusku?“

„Za prvé musí vaše jednotky vstoupit do Mongolská,“ vysvětloval Cabrillo. „Předpokládám, že mongolská vláda nebude proti vpádu protestovat. Čína se bude muset z Tibetu stáhnout ještě dál. Za druhé

budu potřebovat vaše výsadkáře, kteří se na území Tibetu objeví v okamžiku, kdy dalajláma vstoupí do země. Dalajláma souhlasil s tím, že pozve ruské jednotky ke stabilizaci situace. Pozvání bude oznámeno světové veřejnosti, proto by vlna protestů mohla být pouze od Číny. Za třetí vyšlete do Pekingu diplomatickou misi a nabídnete jim ten ropný obchod – všude musí být zřejmé, že se USA do osvobození Tibetu žádným způsobem nevměšovaly.“

„Mluvil jsem s vaším prezidentem,“ připustil Putin. „Hovořil o značné míře utajení.“

„Samozřejmě,“ řekl Cabrillo. „Pak potřebuji váš hlas v Radě bezpečnosti. Pokud dokážeme udržet Čínany mimo až do vlastního hlasování a pokud do té doby dorazí mírové jednotky, budou se ruské jednotky moci stáhnout.“

Putin vstal z křesla a prohrábl oheň. „Takže Rusko neinvestuje finanční zdroje, pouze svou sílu.“

„Společnost pro správu ropného pole je již založena,“ nenápadně připomněl Cabrillo. „Potřebuji váš podpis na dokumentu, který dalajláma již podepsal, a váš příslib, že se všechno odehraje podle plánu, který jsem vám nyní předložil.“

Putin odložil pohrabáč právě v okamžiku, kdy Makelikov vešel do místnosti. Prezident převzal od Cabrilla dokument a pečlivě si jej prostudoval.

„Sergeji,“ řekl, „podejte mi, prosím, pero.“

KLIDNĚ TO S TEBOU VYMĚNÍM,“ řekl Gurt jednomu z najatých pilotů, „když budeš chtít.“

„Co sis vytáhl?“ zeptal se ten druhý.

„První pomoc,“ ušklíbl se Gurt.

„Rád si to s tebou vyměním,“ ulevilo se druhému. „Má mise vypadá ze všech nejnebezpečnější.“

„Už jsem s Murphym spolupracoval,“ přiznal Gurt. „Navíc mám v krizových situacích a ve vysokých výškách nalétáno mnohem více hodin než ty. Nebude to problém.“

„To se mi ulevilo,“ pookřál druhý pilot. „Převážet do hor výbušniny rozhodně nepatří k mým vysněným kratochvílím.“

„Domluvím to se Sengem,“ nabídl se Gurt a okamžitě odešel.

NĚJRYCHLEJŠÍ TRASOU, jak se tam můžeš dostat,“ vykládal Hanley, „je vysadit tě v Singapuru, pak přesun tryskáčem na Vanuatu. Tam na tebe bude čekat turbovrtulový letoun s kolmým startem STOL, který je schopný přistát na malém letišti na Kiribati a pak na Tuvalu.“ Truitt přikývl.

„Ty jejich hlasy potřebujeme,“ řekl Hanley tiše. „Zvol si takové prostředky, které jim budou vyhovovat.“

„Neboj se,“ uklidňoval ho Richard. „I kdybych tam měl podplatit kde koho, budou ty hlasy v pondělí naše.“

Pozdě v noci *Oregon* vplul za vlnolamy a o chvíli později do přístavu. Truitt nastoupil do tryskového letadla na svůj devítihodinový let do Jižního Pacifiku. Na místě bude ráno na Velikonoční neděli.

39

LIMUZÍNA ZIL ZASTAVILA před čekajícím Gulfstreamem LG550. Cabrillo vystoupil s dokumenty v podpaží a bez váhání zamířil ke schůdkům. Po chvilce se za ním zavřely dveře letounu, zřízenec schůdky vytáhl a zajistil. Pak křikl do kokpitu.

„Odlet!“

Piloti téměř okamžitě zažehli motory, které během několika vteřin už spokojeně předly. Cabrillo se usadil na své místo a zapnul si pásy.

„Pane, dostali jsem váš vzkaz,“ křikl druhý pilot přes rameno. „Kurz je zajištěn a máme dokonce předběžně povolený start.“

„Jak dlouhá cesta nás čeká?“ zeptal se Cabrillo.

„Vzdušnou čarou asi pět a půl tisíce kilometrů,“ sděloval kopilot. „Máme příznivý vítr, let by měl trvat nanejvýš šest hodin.“

Stroj roloval na rozjezdovou dráhu.

„Neděle velikonoční, sedm hodin ráno,“ řekl Cabrillo.

„Podle plánu, pane,“ potvrdil druhý pilot.

SMŮLA SE OBČAS LEPÍ NA paty i těm, kteří jindy mají dost štěstí. A někdy k tomu stačí jen pár minut.

Tentokrát těmi postiženými byli dva – Murphy a Gurt. Dva muži a jeden vrtulník s přídatnými nádržemi na podvěsech a nákladem trha-
vin tvořili předvoj, který měl osvobodit Tibet od okupantů.

Odstartovali těsně po čtvrté hodině ranní pod čtvrtkou ubývajícího Měsíce.

Jakmile Gurt navedl Bell 212 do letové výšky tři sta metrů nad terénem a letěl vpřed, promluvil do mikrofону.

„Naše mise,“ prohlásil, „je naprosto beznadějná.“

„S čím máš větší problém?“ dobíral si ho Murphy. „S nadmořskou výškou průsmyku, nebo tím, že stejně nemáme palivo na zpáteční let?“

„Nic takového,“ odbyl ho pilot. „Ale přijdu o nedělní bohoslužbu a oběd s kuřátkem.“

Murphy se natáhl za sedadlo pro balíček. Rozepnul zip, vytáhl plechovku a malou knížku v modré vazbě. „Šunka a bible.“

„Skvělé,“ pochválil ho Gurt. „Pak můžu pokračovat.“

„Co dál?“ zeptal se Murphy.

„Ještě jednu věc.“

„Copak?“

„Hlídej cestu,“ sykl Gurt. „V těch horách bych se nerad ztratil.“

„Neměj obavy,“ uklidňoval ho Murphy, „Oregon nás povede. Celá operace poběží jako švýcarské hodinky.“

„Cítil bych se líp,“ řekl a ukazoval na stádo vysoké pasoucí se na louce zalité měsíčním svitem, „kdybys řekl jako počítač.“

Murphy dál hleděl na přístroje. „Nějak se přehříváme,“ sykl. „Über o stupeň.“

Gurt upravil rychlost. Vrtulník letěl dál k severu.

V DOBĚ, KDY BELL 212 s Murphym a Gurtem přelétával tibetské hranice, namáhal se na vykotlané prašné cestě za volantem dvou a půl tunového vozidla Britkin Gampo. Jakmile našel to místo, které mu určil jeho místní velitel *Dungkaru*, zpomalil a vzápětí zastavil.

Nacházel se zrovna na planině pod průsmykem Pa-sa-tung-vu-la-šan, na louce lemované zakrslými stromy. Vystoupil z kabiny, obešel vůz a ze zadní části vyndal několik kovových rour. Na dotek byly studené. Gampo si svůj úkol pamatoval. Z vozu vytáhl malá petrolejová kamínka, kousek popošel a vztyčil jejich podstavec. Jakmile měl kamínka nastavená, vzal stanové tyče, zasunul je do otvorů našedlých celt a vztyčil je. Zapálil v kamnech a roury zanesl do stanu, aby byly v teple, pak se vrátil k vozu, vytáhl rádio, skládací židličku a kožešinový přehoz, aby se při čekání měl čím přikrýt.

Nakonec zapnul rádio a zaposlouchal se.

Na tmavém moři nekonečného vesmíru se třpytily tisíce a tisíce hvězdiček a z hor vál silný vítr. Gampo se zachumlal do kožešiny.

Stan se postupně plnil teplem. Teď už musí jen čekat, než uplynou nekonečné hodiny.

HANLEY V ŘÍDICÍ MÍSTNOSTI *Oregonu* hleděl na ploché obrazovky monitorů. Najednou se na nich začal zobrazovat tepelný obraz ruských jednotek soustředěných kolem Novosibirsku. Tanky se daly do pohybu. Vtom se také rozezněl zvonek satelitního telefonu na zajištěné frekvenci.

„Jedeme,“ řekl Cabrillo.

„Potvrzeno přes satelit,“ odpověděl Hanley. „Ruské tanky se už pěkně zahřívají.“

„Propojte můj počítač do databank *Oregonu*“ přikázal Cabrillo. „Chci odsud monitorovat celou situaci, dokud nedorazím.“

Hanley kývl na Stonea, který okamžitě vytřukal na klávesnici všechny potřebné pokyny.

„Signál je na cestě,“ křikl Stone o chvílku později.

Cabrillo v gulfstreamu hleděl do displeje svého monitoru položeného na kolenou. Najednou se obrazovka prudce rozsvítila, pak zčernala a znovu začala svítit mdlým světlem, vzápětí se rozpadla na šest malých čtverců. Každý z nich ukazoval zmenšený obraz toho, co viděl na monitorech Hanley.

„Mám to,“ řekl Cabrillo.

„Pane předsedo,“ usmál se Hanley, „tak to spustíme.“

„Pokračujte podle plánu,“ křikl Cabrillo, „spojte mne se Sengem.“

„Hotovo,“ řekl Hanley.

EDDIE SENG CHODIL sem a tam uvnitř pronajatého hangáru v bhútánském Thimbu. Čas od času zabrousil ke stolu, na kterém stály počítače zobrazující červenou pohybující se tečku – vrtulník s Murphym a Gurtem. Pohyboval se po hangáru jako lev v kleci.

Telefon zvedl, ještě než zazvonil podruhé.

„Eddie,“ ozval se Cabrillo, „dáme se do toho.“

„Ano, pane,“ odvětil. „Naši už letí na sever. Dovolil jsem si je tam poslat, protože jsem věděl, že v případě potřeby je můžu zase odvolat.“

„Skvělá práce,“ pochválil ho Cabrillo. „Maxi?“

„Jsem na třetí lince,“ ozval se Hanley z *Oregonu*.

„Pošli Sengovi nejnovější záběry letiště v Lhase.“

„Už jsou na cestě.“

Eddie došel k tiskárně, která právě začala vydávat první snímky. „Mám je,“ sděloval do telefonu.

„Prima,“ ozval se Cabrillo, „teď máš všechno, scénář i poslední zpravodajské informace.“

„Ano, pane,“ odvětil Seng.

„Na letiště Gonggar,“ rozhodl Cabrillo.

„Jasná věc, šéfe,“ houkl Seng nadšeně.

BYLO PĚT HODIN RÁNO, doba, kdy se začínají opilci pořádně potit a zlé sny jsou čím dál děsivější.

Nad plochou letiště Gonggar, ležícím asi osmdesát kilometrů od Lhasy, se proháněl ledový vítr z hor. Na konci přistávací dráhy stála čínská dopravní letadla a tři helikoptéry. Ostatní čínské letectvo v Tibetu už evakovalo jednotky na sever a podporovalo postup kolony tanků.

Letiště Gonggar teď připomínalo hřbitov během všedních dnů.

Osamělý údržbář pomalu kráčel po betonové podlaze nepřiliš vábného hlavního terminálu. Vyšel ven a postavil se za zídku, která ho chránila před poryvy větru. Omezená posádka letiště spala a bylo jasné, že alespoň hodinu ještě neotevrou oči.

Údolím sem dolehl nějaký zvuk, připomínající unikající vzduch z proraženého fotbalového míče. Pak se deset metrů nad makadamelem přehnal podivný předmět a v táhlém oblouku se vznesl směrem k horskému průsmyku. Nakonec se mu od boků vyvalily dva ohnivé proudy a k zaparkovaným dopravním letadlům se řítily dvě rakety.

Predátor našel svou kořist.

VHANGÁRU V BHÚTÁNU hleděl Lincoln na obrázky získané z kamer Predátora. Navedl ho k dalšímu obratu do úrovně vrtulníků na letišti a znovu zmáčkl spoušť. Pak udělal další obrat, aby viděl výsledky.

Dopravní letadla zachvátily plameny a vzápětí oheň přeskočil i na vrtulníky.

Asi 160 metrů od kraje plochy se ze země pokryté bílou plachtou zvedla stovka mužů organizace *Dungkar*. Pod celtami je nebylo od zasněženého terénu možné rozpoznat. S válečným pokřikem na rtech

se rozběhli k terminálu. V černých hábitech a s obřadními noži za opasky, v rukou pistole a pušky, které byly do země tajně propašovány jen před několika dny, se jako kobylinky přesunovali na určené pozice. Od jihu sem doléhalo hučení sedmi blížících se vrtulníků. Seng v kabině jednoho z přilétajících strojů viděl ohně způsobené střelou z Predátora.

Pak jako by se na zem sneslo boží světlo, začaly na zemi poblíkávat řady červených světelných tyčinek usnadňujících bezpečné přistání.

„Přistát v označené zóně,“ nařídil Seng pilotovi.

„Provedu,“ potvrdil pilot a začal sestupovat.

Za pár okamžiků už Seng vylézal z přední části vrtulníku, ve stejné chvíli stroj opouštěl také King vzadu. Seng rychle doběhl k terminálu, kde ho uvítal muž asi třicetiletý, který velel *Dungkaru*. King mezitím spolu s ostatními členy týmu vykládali bedny s municí a puškami.

„Co tu máte?“ zeptal se Seng.

„V hangáru je jedna stíhačka, jeden nákladní letoun, dvě bojové helikoptéry a jedna vysílačka. Vedlejší hangár nejspíš slouží k opravám – je tam rozebraný vrtulník a trup průzkumného letounu bez motorů.“

Cabrillo si už dříve u dalajlámy zajistil, aby vyšší představitelé *Dungkaru* uměli anglicky. Učit se tibetštinu nebylo díky nedostatku času možné, stejně tak ale nesmělo dojít k žádnému nedorozumění.

„Kde jste chodil do školy?“ zeptal se Seng.

„Studoval jsem v Arizoně, pane,“ odvětil muž nadšeně. „Chodil jsem na Sun Devis.“

„Výborně,“ odvětil Seng, „určitě jste rád, že jste zase doma. Uvidíme, zda to už bude napořád. Nejprve vyberte dva muže, kteří odletí tímto vrtulníkem.“ Ukázal na další stroj, který právě přistával necelých dvacet metrů od nich. „Musíme položit nálože. Pokud bude potřeba, vyhodíme všechny zdejší budovy do vzduchu.“

„Nasadím na to svoje nejlepší lidi,“ přitakal odbojář.

„Kolik Číňanů jste zajali?“ zeptal se Eddie.

„Sotva tucet, pane,“ odpověděl muž. „Jeden můj muž padl, na jejich straně pak dva.“

Letiště se nad ránem a v záři hořících ohňů změnilo v jeviště plné aktivity. Hučení přistávajících helikoptér přidávalo celkovému obrazu nereálný rozměr.

„Mám pro vás vzkaz přímo od dalajlámy,“ vyzval Eddie velitele povstaleckých sil. „S vězni se bude zacházet lidsky a nebudou trpěny žádné krutosti a násilí. Ujistěte se, že to vaši muži pochopili. Až to tady skončí, buď dobře, nebo špatně, vězně převezeme do Číny – naše společnost nechce slyšet o jakýchkoli zvěrstvech. Tohle je převrat, ne etnická čistka. Jasně?“

„Společnost, pane?“ nechápal Tibetan. „Copak vy nepatříte k americké armádě?“

„Jsme sice Američané,“ přitakal Seng, „alespoň většina z nás, ale jsme soukromá firma, která teď pracuje podle pokynů vašeho vůdce. Pokud vy a muži *Dungkaru* splní v následujících osmačtyřiceti hodinách to, o co je žádám, bude Tibet opět svobodný.“

„Už jste někdy něco podobného uskutečnili?“ zeptal se jich muž ohromeně.

„Na zbytečné řeči není čas,“ odbyl ho Seng. „Udělejte to, o co vás žádám, a vše půjde jako po másle.“

„Ano, pane.“

„Výborně. Teď přiveďte vězně s nejvyšší hodnotí do hlavního terminálu a dejte mu židli s dozorem. Během několika minut tady musíme rozjet operaci, potom s ním chci mluvit.“

Muž něco vykřikl v tibetštině, vojáci *Dungkaru* se seřadili. Vysvětlil jim, co mu řekl Seng, pak nařídil šesti seržantům, aby předstoupili. První spolu s dalšími muži odešel pro zajatce, zatímco druhá skupina zamířila k vrtulníku.

„Hali,“ křikl Seng, „budeš velet tomuto týmu. Vaším úkolem je položit nálože tak, abychom mohli hangár v případě potřeby zničit.“

Kasim dal pokyn vojákům a všichni zamířili k vrtulníku.

Bell, který přivezl Senga a Kinga, už byl vyložený a King už ho zase posílal pryč. Pilot vystoupal do výšky tří set metrů a začal kroužit nad letištěm. To už přistávaly další dva stroje, ze kterých vystoupili Gannon a Crabtreeová.

„Jak se jmenujete?“ křikl Seng na velitele *Dungkaru*.

„Rinpoče, Pače Rinpoče.“

„Karle,“ otočil se Seng ke Gannonovi. „Tohle je generál Rinpoče. Vysvětli mu, co potřebuješ.“

Gannon si ho odvedl stranou, kde byl menší hluk. Rinpoče si předvolal seržanta a poslal ho s tuctem mužů pryč.

„Potřebujeme vyložit zásoby a odnést je dovnitř,“ oznamovala Monika Sengovi. Ten znovu kývl na Pačeho.

„Generál,“ řekl Eddie, „se o to postará.“

Seng odepnul z opasku vysílačku a uvedl ji do chodu.

„Letiště je pod kontrolou,“ sděloval Hanleymu na *Oregon*. „Co je vidět na záběrech z věžky?“

Hanley studoval satelitní snímky na obrazovce monitoru. „Žádné pohyby jednotek – pokud by se objevily, pak ze silnice z východního konce. Asi kilometr odtud směrem na Lhasu je most. Pokud jej zajistíte, nemusíme se útoku obávat.“

„Žádné letouny či vrtulníky?“ zeptal se Seng.

„Nic,“ potvrdil Hanley. „Všechny jednotky se přesunuly dál na sever. I kdyby byly povolány zpět, máte nejméně hodinu času.“

„Výborně,“ zaradoval se Seng. „Dejte mi ihned vědět, kdyby se něco změnilo.“

„Jsme v plné pohotovosti,“ ujistil ho Hanley. „Během pár hodin se vše vyřeší.“

Seng si znovu připnul vysílačku za opasek a obrátil se k Meadowsovi. „Bobe, vezmi si padesát mužů a vybavení a zajistěte tamhleto cestu. Je tam nějaký most.“

„Kdo velí na jejich straně?“ zeptal se Meadows.

„Generál Rinpoče.“

V té chvíli přijížděla před terminál tři nákladní auta, Gannon je zastavil. Okamžitě vylezl ven Tom Reyes.

„Pane generále?“ křikl Seng.

„Ano?“

„Potřebuji vaše čtyři nejlepší muže, nejlepší střelce, kteří se nebojí.“

Rinpoče se otočil a křikl nějaká jména do hloučku stojících mužů. Vystoupili čtyři mladíci, měřící necelých sto šedesát centimetrů a jejich váha by ani v botách neposkočila nad sedmdesát kilogramů.

„Mluví někdo z nich anglicky?“ zeptal se Seng.

„Jen pár slov,“ odpověděl generál.

„Vysvětlete jim,“ řekl Seng, „že budou vysláni do Lhasy zajmout velmi důležitého člověka. Doprovodí je dva z mých lidí. Musí udělat přesně to, co jim řeknou – bez váhání.“

Rinpoče vše rychle přeložil.

Jen co generál domluvil, čtyři muži překvapením vydechli a vykročili jednou nohou.

„Máš svůj tým pohromadě?“ zeptal se Seng Reyese.

„Jistě, pane,“ odpověděl Reyes.

King tahal z bedny velký černý kufr. „Tak, Larry,“ křikl Seng, „dejte se s Tomem do práce.“

King držel v ruce noťovizor, King k němu popošel. „Tak to uděláme.“

Reyes se postavil před čtyři nedočkavé Tibetany. „Jdeme pro někoho a dokážeme to bez zbytečného střelení! Chápete!“

„Mluvím dobře anglicky,“ ozval se jeden z vojáků. „Překládat budu.“

Odslabikoval Reyesovo přání. „Který vrtulník?“

„Tudy,“ vybídl je Reyes a ukázal na stroj, ze kterého před chvílí vystoupil. King šel za čtyřmi Tibetany, a jakmile se ocitli uvnitř, vrtulník se vznesl na svou misi v centru města.

„Pro koho jedou?“ zeptal se Rinpoče.

„Pro správce tibetské autonomní oblasti Leghoga Čurena.“

Přistál poslední stroj, ven vyšla Julie Huxleyová.

„Náš lékař,“ představil ji Seng. „Zjistěte, zda má někdo z vašich lidí nějaké zkušenosti s ošetřováním raněných, a pokud ano, pošlete ho sem. Bude pomáhat slečně Huxleyové. Je třeba ihned vyložit léky a další vybavení a vše odtransportovat do terminálu. Otevřeme tady polní obuvazště. Pokud budete mít zraněné, budou ihned ošetřeni.“

Rinpoče vydal rozkazy a muži se rozběhli k vrtulníku. Adams s Gundersonem ustoupili, čekali, až Seng dokončí práci.

„Běžte se podívat, co užitečného by se tu pro nás našlo,“ vybídl je Seng a usmál se. „Jdu si popovídat se zajatcem.“

Oba piloti zmizeli v hangáru. Seng vešel do terminálu, kde uprostřed seděl na židli mladičký čínský poručík letectva. Strážila ho kohorta zuřivě vyhlížejších tibetských vzbouřenců.

NÁDHERNÁ KRAJINA“ poznamenal Murphy při pohledu z okna. „Připadám si tu jako na Aljašce, kdyby se nacpala steroidy.“

Gurt sledoval ručičku výškoměru, když stoupali k impozantnímu hřebenu hor, který museli překonat. Slunce se ještě nevynořilo za horizontem, ale jeho brzký východ naznačovaly rudé červánky nad drsným terénem.

„Nejspíš se zapíšeme do Guinessovy knihy rekordů s výškovým rekordem pro vrtulníky,“ poznamenal Gurt.

„To si teda nemyslím,“ zavrčel Murphy. „Před několika lety při záchranné akci tady v Himálaji vystoupal jakýsi chlapík skoro do osmi tisíc metrů.“

„O tom jsem četl,“ připustil Gurt, „jenže k tomu použil Bell 206 se speciálními rotory.“

„Z čeho máš strach?“ zeptal se Murphy.

„Nemám strach,“ zavrčel Gurt hlavou, „jen mě to znepokojuje.“

Ukazoval na stěnu přímo před předním sklem kabiny. Stromy už dávno zůstaly někde dole a oni teď hleděli jen do černých a šedivých skal posetých chapadly sněhu a ledu táhnoucími se po stěnách svahu podobně jako loužičky zmrzliny stékající do dětské ruky. Poryvy vichru pohazovaly vrtulníkem sem a tam. Bell se ocítl v mracích. Gurt se znovu podíval na výškoměr – dosáhli šesti kilometrů a stále stoupali.

Vrtulník s Reyesem, Kingem a členy *Dungkaru* se držel jen sedm metrů nad zemí a z jihu se přibližoval k Lhase. Hučení řeky překrylo hluk motoru vrtulníku při přistání na kousku písku uprostřed řeky východně od místa, kterému Číňané říkali Ostrov snů. Kdysi to bývalo idylické místo odpočinku, nyní tu byly levné čínské občůdky a karaoke bary.

„Vyložit náklad,“ křikl Reyes na ostatní muže.

Jakmile z kabiny letounu vynesli bedny a vystoupil King, všichni odběhli o kousek dál a přikrčili se, aby je nezasáhl gejzír písku zvednutý svistem lopatek. Vrtulník odstartoval a pokračoval dál po prou-

du řeky. Jakmile stroj zmizel z dohledu, vytáhl Reyes z malého vaku satelitní anténu. Zapnul ji a zaposlouchal se, zda neuslyší z města nějaké zvuky poplachu. Zatím mu ve sluchátkách šuměla jen řeka.

Přikývl a zašeptal směrem k jednomu z Tibetanů. „Koukněte.“

Otevřel bednu, uvnitř byly tibetské vlajky se sněžným lvem a s rudými a modrými paprsky, které čínští agresori před lety zakázali používat. Jeden z mužů se sklonil a prsty jemně přejel po zástavě. Když se opět narovnal, třpytily se mu v očích slzy.

„Musíme bedny přenést přes řeku,“ řekl mu Reyes, „Pak se společně přesuneme k sídlu Čurena.“

„Jistě,“ přikývl Tibetan dychtivě.

„Jeden bude hlídat bednu a druhý půjde s panem Kingem. Další dva,“ vysvětloval Reyes tiše, „vstoupí se mnou do domu.“

Tibetan přikývl a šeptem předal pokyny ostatním. Během pěti minut už kráčeli po druhém břehu řeky k oblasti Barkhor. King a jeho společník se od skupinky tiše odpojili a pokračovali k nejvyšší budově nedaleko sídla čínských vládních úřadů. Na prázdném náměstí se pohybovalo jen několik obchodníků připravujících svůj stánek na ranní trh. King s druhým mužem se opatrně přesunuli na střechu a zaujali své pozice. King vytáhl z batohu malou láhev s kyslíkem a několikrát se zhluboka nadechl. Pak ji podal Tibetanovi, ale ten se jen usmál a zavrtěl hlavou. Poté začal King pomocí noktovizu nasazeného na očích monitorovat pohyb v okolí.

Zdobené průčelí domu Leghog Čurena mířilo jižní stranou na náměstí Barkhor. Východně od domu stál slavný chrám Jokhang, pocházející ze 7. století. Chrám patřil k nejvíce uctívaným náboženským objektům v Lhase a byl ozdoben mnoha sochami a zlatými uměleckými předměty. Uvnitř se nacházelo více než třicet kaplí.

King pozoroval, jak Reyes prošel před průčelím chrámu. Na okamžik se zastavil a zvedl do vzduchu sevřenou pěst. Pak společně se dvěma pomocníky zmizel ve stromořadí vedoucím k domu.

Zatím King nastavil na svých postříbřených stopkách čas. Začaly odpočítávat.

Po patnácti vteřinách sáhl do sáčku a vytáhl dutý roh, který poté podal Tibetanovi.

„Až ti dám pokyn,“ šeptal, „tak začni troubit. Přestaneš, až ti řeknu, nebo je po nás.“

Muž jen dychtivě přikývl a vzal roh do ruky. King se opět nadýchl kyslíku a zkontroloval stopky. Pět vteřin. Podíval se na strážce před domem. Dva muži pochodovali kolem železné brány a další dva seděli na židlích u hlavního vchodu. King si určoval pořadí, v jakém bude střílet.

„Teď,“ křikl nahlas.

Zvuk rohu připomínal vytí kočky ve vysavači.

Jako duchové na hřbitově zaplnily náměstí čtyři tucty bojovníků *Dungkar*. Představovali obchodníky a náhodné chodce, byli ukryti v sudech s kořením a semeny. Všude se nesl bojový ryk. Muži se úprkem hnali přes náměstí přímo k domu správce. U předního vchodu probudil jednoho strážného zvuk rohu a přibližujícího se davu. Otevřel oči a pokoušel se zazvonit na zvonec vedle dveří. Dřív než si uvědomil, co ten řev a ženoucí se skupina znamenají, uslyšel ostré prásknutí. S úžasem hleděl, jak se jeho ruka a paže oddělily od těla a padají na práh domu.

Z pahýlu vytryskl proud krve.

Ostatní bojovníci ve stejný okamžik nemilosrdně zlikvidovali oba muže u brány. Podřízli jim hrdla dřív, než si vůbec uvědomili, odkud přišla smrt.

Muž u hlavního vchodu jen s hrůzou zíral na blížící se odplatu za všechna minulá příkoří. Jeho partner chtěl něco říci, ale nestihl ani otevřít ústa. Prudkým seknutím mu jeden z bojovníků oddělil hlavu od krku. S žuchnutím dopadla na zem. Našpulené rty už nevydaly ani hlásku. Další z bojovníků vybíhal schody s mečem před sebou. Strážný se snažil vytrhnout pistoli z pouzdra, ale s jednou rukou neměl žádnou šanci.

Meč mu pronikl břichem a přibodl ho k dřevěným dveřím jako morbidní vánoční věnec. Muž ještě chtěl něco říct, ale z úst mu vyšel jen pramen krve. Síla, s jakou byl naražen na dveře, je vyvrátila.

Skupina mužů se vřítla do domu.

ZA DOMEM NEBYLO KRVEPROLITÍ tak strašné. Strážný u dveří do kuchyně spokojeně spal. Kdo by to řekl, že neplnění

služebních povinností mu zachrání život. Reyes ho jediným úderem uspal a jeden Tibetan mu přelepil ústa, svázel zápěstí a ruce dřív, než se na cokoli zmohl. Potom Reyes vylomil dveře a vklouzl dovnitř. Byli v polovině schodů vedoucích k ložnici, když zazněl roh.

Pak je Reyes spatřil.

Na odpočívadle stáli tři neozbrojení muži. Dřív než mohl z pouzdra vytáhnout zbraň, přiskočil k nim tibetský sluha. Přes hlavu jim přehodil koženou garotu a prudce stáhl. Jejich hlavy se srazily. Začali kopat nohama, ale sluha zvyšoval tlak na škrticí strunu. Reyes jednomu z povstalců naznačil, aby trápení mužů ukončil, sám pak zamířil ke dveřím do ložnice. Narovnal se a svou perfektně vyleštěnou botou vykopl dveře. Vběhl dovnitř. Muž v posteli se začal zvedat a mnul si oči, ruku natáhl k nočnímu stolku. Reyes vypálil jednu kulku do čela postele těsně nad jeho hlavu, místnost se ihned naplnila pachem střelného prachu.

„Být vámi,“ prohlásil Reyes, „tak nic takového nedělám.“

MOC TOHO NEVIDÍM,“ připustil Gurt. Mraky u samého vrcholu hřebene vytvořily neprůhlednou vrstvu. Sníh a plískanice zuřily přímo před předním sklem vrtulníku. Bell 212 pomalu stoupal, ale vlastně nevěděli kam a dopředu se neposunuli vůbec. Letěli poslepu, na samotné hranici výkonnosti stroje.

„Vidím cestu,“ vykřikl náhle Murphy, „vlevo.“

Gurt spatřil černý pruh na bílém pozadí. Přesun techniky přes horský průsmyk zlikvidoval téměř celou sněhovou pokrývku a zanechal jen holé skály.

„Co je to?“ mhouřil oči Gurt.

„Nejspíš kolona tanků,“ sděloval Murphy.

„Budu se raději držet v mracích,“ rozhodl pilot.

Jeden velitel tanku sledoval několik vojáků opravujících uvolněný pás. V dálce uslyšel letící vrtulník, vlezl dovnitř a podle pokynů se spojil se svým nadřazeným vysílačkou.

„Nemám ani nejmenší ponětí,“ ujišťoval ho nadřazený, „bylo by ale dobré zjistit, komu ten stroj patří.“

Velitel vystrčil hlavu z poklopu a začal něco křičet na své lidi. Pak se v poklopech objevily zbraně. Po několika minutách vojáci nechali rozbitý tank být a vypravili se po svých dál.

TAMHLE JE HŘEBEN,“ křikl Murphy. „Najdi místo na přistání.“ Gurt si přitáhl páku, ale v této nadmořské výšce to zrovna jednoduché nebylo. „Drž se,“ křikl.

Přistání spíše připomínalo regulovanou havárii. Stroj dopadl na lyžiny, které vydržely. Murphy si již odepínal bezpečnostní pásy.

„Kamaráde,“ houkl na kolegu, „nevypínej motor. Jsem tu hned.“ Otevřel dveře a vyklouzl ven. Z nákladového prostoru vytáhl sněžnice a připnul si je na boty. Na sebe si oblékl ještě jednu bundu a z bedny si vybíral do svého batohu vše potřebné.

„Postarej se o pevnost,“ houkl na Gurta. „Jdu položit nálož.“

Gurt přikývl do vířícího sněhu, ve kterém Murphy právě zmizel. Začal si hrát s rádiem. Žádné vysílání nikde nenašel, proto přeladil na původní frekvenci.

ŠERPO, ŠERPO, ŠERPO! Zde *Oregon*, přepínám.“

SV řídicí místnosti se Eric Stone podíval s obavami na Maxe Hanleyho. „To byl pátý pokus a stále nic.“

„Šerpo, šerpo, šerpo! Zde *Oregon*, přepínám.“

„*Oregone*, tady Šerpa,“ ozvalo se z reproduktorů. „Slyšíme vás, ale s problémy.“

S dvouvteřinovým zpožděním, které způsobuje odraz signálu v ionosféře, se signál konečně dostal na loď.

„Kde jste?“ zeptal se Hanley.

„Jsme na místě,“ hlásil Gurt. „Váš člověk zrovna odešel na schůzku.“

„Právě jsme zachytili hlášení od těch zlých chlapíků,“ pokračoval Hanley. „Někdo zaslechl váš přelet a teď vás hledají.“

„To je špatná zpráva, *Oregone*,“ vyhrkl Gurt. „Nemůžu se s Murphym spojit a varovat ho. Navíc bude chvilku trvat, než odtud vzlétáme.“

„Dobrá,“ řekl Hanley, „pošleme mu signál na pager – požádáme ho, aby se okamžitě vrátil k tobě. Mezitím měj oči na stopkách. Kdyby se objevili, okamžitě odleť!“

„Pošli Murphymu signál k návratu,“ obrátil se Hanley na Stonea. Operátor okamžitě vyřadil rozkaz.

„Vidím jen na deset až patnáct metrů,“ sděloval Gurt, „a Murphyho tu za žádných okolností nenechám.“

„Nechceme, aby...“ začal Hanley.

„*Oregone!*“ křičel Gurt do vysílačky. „Blíží se sem čínské jednotky.“

Murphy byl skloněný nad zasněženým terénem a umísťoval nálož, když zaslechl svůj pager. Dokončil nastavení roznětky, položil šňůru a narovnal se. Z kapsy bundy vyndal pípající přístroj.

„K sakra,“ ulevil si, když nastavil detonátory na dálkové odpálení. Pak si přes záda hodil svou M-16 a začal se vracet k vrtulníku.

Gurt se natáhl do poličky za sedadlem pro pistoli. Čínští vojáci se díky hustému sněhu pohybovali velmi pomalu, ale přesto se dalo čekat, že se k vrtulníku co nevidět přiblíží. Drželi pušky ihned připravené k výstřelu.

Murphy klopýtal sněhem tak rychle, jak mu to sněžnice dovolovaly. Při běhu skládal granátomet, na druhý pokus vytáhl i granát, který vložil do hlavně. Po prudkém svahu klouzal dolů. Vtom spatřil první čínské vojáky. K vrtulníku jim zbývalo už necelých deset metrů. Murphy nastavil úhel a granát odpálil. Přeletěl nad jejich hlavami a explodoval. Čínští vojáci se vrhli vpřed do měkkého sněhu.

„K čertu...,“ začal Gurt, ale to už spatřil pádícího Murphyho.

Gurt pustil palivo do turbíny a pokoušel se odstartovat. Nic. Murphymu zbývalo tak sedm metrů. Číňané se už vzpamatovali a strhávali zbraně z ramen. Gurt z otevřeného okénka vypálil několik ran z pistole. Vzápětí se rozezněla salva Murphyho automatické M-16.

Tři metry. Gurt se natáhl přes sedadlo a otevřel dvířka druhého pilota. Murphy přestal střílet, odhodil batoh za sedadlo a vklouzl dovnitř s automatem na klíně. Gurt pálil jednou rukou, zatímco druhou si přitahoval páku řízení.

„Dobrý ráno,“ houkl Murphy, „stalo se tu něco zajímavého, co jsem byl pryč?“

„Nemáme odpovídající zdvih,“ sykl Gurt, než vyprázdnil zásobník. „Zkusím ho nabrat, jinak se vůbec neodlepíme.“

Čínští vojáci se zastavili a připravovali se na smrtonosný útok.

Murphy se protáhl mezi sedadly dozadu a trhnutím otevřel zadní dveře. „Gurte, přestaň střílet a zvedni nás. O ty chlapce se teď už postarám sám.“

Nabrat zdvih je pro vrtulník docela ošidná věc. Představuje to vyklápění rotoru na všechny strany a současně pumpování řídicí pákou nahoru a dolů. Tak je sice možné vytvořit zdvih, stejně tak se ale snadno může stát, že rotor narazí do ostatních částí trupu vrtulníku. Může pak dojít ke zlomení hlavní hřídele nebo prasklinám v trupu.

Pokud se zlomí rotorová hřídel, vrtulník je odepsán.

Přestřelka vypukla vzápětí. Čínský velitel tanku nestihl ani vydat rozkaz k rozvinutí. Měl jen několik minut na to, aby se jeho muži zakopali ve sněhu. Pak začal křičet rozkazy, aby svou palbu soustředili na jediné místo.

Gurt cloumal strojem a stroj se začal pomalu zvedat.

Čínský velitel začal křičet, první řada jeho mužů vstala a hnala se vpřed. Murphy zmáčkl spoušť a odpálil granát. Kabina se naplnila štiplavým pachem. Nálož explodovala dva metry před prvním z čínských mužů. Murphy je zahrnul také dávkou z M-16. Vyměnil zásobník a byl připraven pokračovat v palbě.

Konečně se Gurtovi podařilo odlepit stroj od země a nyní se snažil ho vyvést mimo střelbu.

Po třiceti metrech Murphy znovu vystřílel zásobník. Sníh nasáklý krví padlých Číňanů už pomalu ztráceli z dohledu. Murphy vložil další zásobník, odložil M-16 a natáhl se pro rozbušku.

Vzápětí vybuchla nálož odpovídající ekvivalentu pěti tisíců kilogramů TNT. Utrhla se sněhová lavina, která navždy pohřbila zbytky čínské jednotky. Zavalila silnici a navršila ledovou hora vysokou skoro sedm metrů.

Protější svahy se rozechvěly a v důsledku tlakové vlny shodily i ony svou vrstvu povrchového ledu a sněhu. Navršily se další tři metry. Zbytek čínských jednotek našel svůj hrob pod neproniknutelnou vrstvou mrazivé smrti.

PILOT GULFSTREAMU POZORNĚ HLEDĚL na navigační obrazovku. Nastavené parametry přeletu žádnou velkou výchylku nedovolovaly. Letěl v úzkém vzdušném koridoru nad Indií, mezi Bangladéši a Nepálem. V nejužším místě měla zóna pouze třicet kilometrů. O území dole pod břichem letounu vedly tři zmíněné země už nejednu válku. Pilot naváděl letoun velkým obloukem doleva.

„Pane,“ zavolal dozadu, „nejhorší máme za sebou.“

Gulfstream letěl nad nejširším místem nad Nepálem a Bhútánem. „Kdy už konečně vstoupíme do tibetského vzdušného prostoru?“ zeptal se Cabrillo.

Pilot se podíval na displej GPS. „Ani ne na pět minut.“

Juan Cabrillo měl nárok cítit se unavený, ale bylo tomu právě naopak. Hleděl ven z okna na horské hřebeny pod sebou. Vycházející slunce vytvářelo zajímavé žluté a růžové odlesky. Tibet se nacházel přímo před nimi. Juan Cabrillo vytáhl telefon a na zajištěném kanálu vytýkal číslo.

PREZIDENTA CHU ŤIN-TCHAA vzbudili velmi záhy. Vyskočil z postele, omyl si tvář a ještě v pyžamu sešel do pracovny. Události na náměstí Barkhor nezůstaly nepovšimnuty. „Jaká je situace?“ zeptal se generála bez větších servítků.

„Pořád se to mění, soudruhu prezidente,“ připustil důstojník. „Ruská tanková kolona překročila mongolské hranice. Velvyslanec nás ujišťuje, že jde jen o domluvené dvoustranné cvičení. Pokud ale budou pokračovat stejnou rychlostí, mohou překročit čínské hranice na Altaji a přes povodí řeky Tarim během několika hodin.“

„Co letecká podpora?“ pokračoval prezident.

„Uvnitř Ruska se připravuje několik paradesantních jednotek,“ připustil generál. „Naše satelity odhalily dopravní letouny na startovacích dráhách. Zatím ale neodstartoval ani jediný.“

Chu Ťin-tchao se obrátil na ministra zahraničních věcí. „V současné době nemáme s Ruskem žádné spory,“ řekl. „Z jakého důvodu by tedy Rusko zaútočilo?“

„Nevím, právě teď jsou naše vztahy mírumilovné.“

„Velmi podivné,“ kroutil hlavou prezident.

„Ruský velvyslanec nás požádal o schůzku na dnešní ráno v 10.00,“ dodal ministr zahraničních věcí. „Požadavek byl doručen po červené lince.“

„Můžeme se alespoň dohadovat, co chce?“

„Nemám nejmenší představu,“ připustil ministr zahraničí.

Chu Ťin-tchao chvíli zamyšleně postával u stolu.

„Pane prezidente,“ řekl generál, „stalo se toho víc. Právě jsme dostali hlášení, že také na hlavním náměstí ve Lhase probíhají silné nepokoje.“

„Co tomu říká Leghog Čuren?“ zeptal se prezident.

Generál ale mlčel. „To je právě ten problém, pane prezidente. Správce Tibetu nemůžeme nikde najít.“

SAKRA, GURTE!“ houkl Murphy. „Měli jsme namále.“

„Jedna ze střel nejspíš zasáhla hydrauliku a my ztratili tah. Já to dostal do levého ramene.“

„Je to vážné?“ zeptal se Murphy.

„Zvládneme to, neboj,“ usmál se pilot. „Jen to bude trochu skákat.“

„Gurte, já mluvím o tobě,“ rozzlobil se. Murphy. „Jak vážné je tvé zranění?“

Gurt vedl stroj dolů po druhé straně průsmyku a v hustých mračích. Oba muži viseli v pásech, když se vrtulník se skloněným nosem řítíl prudce dolů.

„Počkej,“ sykl Gurt, „nakloním se k tobě. Zkontroluj to.“ Gurt se vyklonil do strany a Murphy obhlédl jeho zranění zblízka. Pak mu rukou přejel po ruce. Za pár vteřin už držel v ruce kulku, kterou však vytáhl z pěnového boku sedačky.

„Kulka proletěla skrz a zarazila se o kovovou destičku sedadla,“ řekl, „a hodně krvácíš.“

„Až doted' to vůbec nebolelo,“ sykl Gurt. „Za to může ten adrenalin. Mám ho v krvi tolik, že ani nevím, kolik je hodin.“

„Můžu ti tu ránu ovázat,“ nabídl se kolega. „Počkej, ještě si ale musím zavolat.“

Pomocí přenosné vysílačky se Murphy spojil s *Oregonem*.

DEJTE TO SEM,“ poradil Gunderson Tibet'anovi, „ale tak, aby při výstřelu odlétávaly nábojnice ven ze dveří. Nechci žádné odrážející se kulky uvnitř.“

Muž přikývl na souhlas. Před deseti minutami společně odšroubovali protiletadlový kanón z jeho hnízda na okraji letišti Gonggar. Teď ho usazovali do nákladového prostoru dopravního letounu. Všichni se snažili práci dokončit co nejdříve.

George Adams sledoval, jak tibetští bojovníci tankují palivo do nádrží bojového vrtulníku. V posledních minutách obcházel stroj a obhlížel letové i palebné systémy ve snaze určit, k čemu které ovladače a zbraně jsou. Nabyl přesvědčení, že je možné s tím ptáčkem opravdu létat. Uvést palebné systémy do bojové pohotovosti však už bylo větším oříškem.

„Vítejte do letectva *Dungkar*,“ žertoval Gunderson. „Poletíme, bombu dolů shodíme...“

„Jak jste na tom?“ zeptal se Adams s úsměvem.

„Nevím jistě,“ připustil Gunderson. „Vzadu jsme našroubovali kanón a k němu naložili dost slámy, aby stodola shořela... Pokud ta mašinka nepoletí, spálíme ji. Leč ona poletí. Jak jsi na tom ty?“

„Má Čínanka je trochu zrezivělá,“ připustil Adams, „asi jako loď na dně oceánu. Ale myslím, že tu kočku zvládnou.“

Gunderson přikývl. „Musíme se dohodnout, kamaráde,“ řekl vesele.

„Na čem?“ zarazil se George.

„Až se tam dostaneme, nesmíme se sestřelit navzájem,“ vysvětloval Hubeňour.

Gunderson se otočil a kráčel zpět k nákladnímu letounu. „Hodně štěstí,“ křikl přes rameno.

„Tobě taky,“ odpověděl Adams.

Dveře se začaly otvírat a dovnitř hangáru pronikly sluneční paprsky. Za chvíli byla bojová helikoptéra vytlačena na rozjezdovou dráhu.

Vzápětí pak pomocí motorové vozíku vytáhli na startovací dráhu i ten nákladní letoun.

NÁMĚSTÍ BARKHOR se rychle naplňovalo Tibetany. Prostý telegrafní systém lidských kurýrů se opětovně osvědčil a pracoval bez přestávek i nadále, jako vždy v dobách krize. O pár bloků dál se rota čínských vojáků na obrněných transportérech snažila dostat z kasáren na náměstí, jakmile dostala zprávu o událostech v sídle správce.

Tibeťané zaplavili ulice a pohyb vozidla bylo možné měřit na pouhé centimetry.

„Dudáku, tady Maškara.“

„Maškaro, tady Dudák, slyšíme vás dobře.“

„Požadujeme okamžité vyzvednutí,“ řekl Reyes. „Máme cíl.“

„Určete místo, Maškaro.“

„Bod číslo jedna, primární určení, Dudáku. Druhotně pak HH.“

„Potvrzují koordináty, Maškaro. Jsou tam hned.“

Už v době tohoto rozhovoru se vrtulník, který je dopravil k řece, vznesl z místa asi patnáct kilometrů vzdáleného od Lhasy, kde čekal na tento okamžik. Pilot nastavil dopředný let a na mapě nastudoval koordináty místa sestupu. Načmáral si je do notesu připevněného ke kolenu. Vrtulník proletěl velmi nízko směrem k náměstí Barkhor.

DALAJLÁMA ČEKAL NA ZPRÁVY v telekomunikační místnosti svého sídla v Malé Lhase. Během několika posledních minut sem začaly proudit zprávy od agentů z celého Tibetu. Zatím se zdálo, že celá operace běží tak, jak má.

Dalajláma se obrátil na správce objektu. „Je vše připraveno na náš návrat do vlasti?“ zeptal se.

„Jak dostaneme pokyn od pana Cabrilla, Vaše Svatosti,“ řekl. „Letadlem jste doma za dvě hodiny.“

Dalajláma se opět ponořil do svých myšlenek. „Za jak dlouho po startu přeletíme tibetské hranice?“ zeptal se tiše.

„Za půl hodiny,“ přikývl muž, „plus minus.“

„Jdu do chrámu ponořit se do svých modliteb,“ rozloučil se dalajláma. „Informujte mě o vývoji situace.“

„Jistě, Vaše Svatosti.“

CHUCK GUNDERSON POMÁHAL Georgi Adamsovi zapnout se do popruhů. Žádnou z čínských přileb si na svou velkou lebku nemohl nasadit, proto sluchátka s mikrofonom jen zasunul do zdířky na panelu. Byl nacpaný v sedadle stejně jako dáma při těle v elastic-
kých šatech.

„Tohle není pro takové pořezy, jako jsme my dva,“ ušklíbl se Adams zvesela.

„A to jsi ještě neviděl to moje,“ přidal se Gunderson. „Číňané dávají přednost kvantitě nad kvalitou. Vypadá to tu jak za druhý světový války. Čekám, až se v rádiu ozve Glenn Miller.“

„Podívej se na palubní desku,“ řekl Adams, když Gunderson skončil a zastavil se na spodním schůdku žebříku. „Je tu víc kovu než na chevroletu ze sedmapadesátého.“

Řečem byl ale brzo konec, protože se k nim hnal Eddie Seng. „Právě volal Cabrillo. Ihned startujete. Je už jen pět minut odtud.“

Gunderson zamáčkl plexisklový kryt Adamsovi nad hlavou a zkontroloval zajištění. Pak zvedl palec a dal mu signál ke startu. Se-
skočil ze žebříku a mechanikům naznačil, že stroj bude startovat. Pak společně se Sengem odkráčeli k nákladnímu letounu, když zaslechli, jak naskočila turbína útočného vrtulníku a stroj začal nabírat obrátky.

„Pane Sengu,“ zeptal se Gunderson, „víme něco nového?“

„Vyslechl jsem čínského poručíka pověřeného velením,“ vykládal Seng. „Do Pekingy nepředal ani slovo varování. Zvládli jsme to skutečně na jedničku.“

„Takže zatím se nemusíme obávat útoku čínských stíhaček z jejich teritorií,“ řekl Gunderson už u dveří nákladního letadla.

„Pokud Rusové splní dohodu,“ přikývl Seng, „a udrží Číňany na drátkách, pak opravdu ne. Tvým úkolem nyní bude vytvořit účinnou vzdušnou ochranu sil *Dungkaru*.“

„To zvládnou,“ potvrdil Gunderson nastupující bočními dveřmi do letounu.

„Dobrá,“ přikývl Seng stojící vedle. „Do práce... jede sem šéf.“

Adams už zatáhl za páku a čínský vrtulník se vznesl do oblak. Mírně sebou trhl, jak si pilot zvykal na nový stroj, ale vzápětí už s neomylnou jistotou zamířil ke Lhase

Gunderson vyšel nahoru do kokpitu, vklouzl do sedadla a začal s předletovou kontrolou. Oba motory běžely jako hodinky. Požíval se dozadu, kde u děla seděli čtyři bojovníci *Dungkar*.

„Chlapi,“ houkl na ně přes řev motorů, „prostě vám jen řeknu kdy a kam střílet. Ted' se letíme jen proletět.“

Věci se snadněji říkají, než udělají. Nikdo z Tibetanů totiž doposud v letadle neseseděl.

VŘÍDICÍ MÍSTNOSTI *OREGONU* stál před počítačem Hanley s mikrofonem v ruce.

„Právě jsem poslal zprávu vašemu kontaktu,“ řekl, „sledujte červená přerušovaná světla. Je to signál.“

„Na stejném místě jako předtím?“ zeptal se Murphy.

„Přesně tak,“ potvrdil Hanley. „A pokud jde o Gurta, mluvil jsem s Huxleyovou. „Musíš mu přiložit tlakový obvaz co nejdřív.“

„Jsme na satelitních snímcích?“ zeptal se Murphy.

„Ano,“ přitakal Hanley při pozorném pohledu na displej. „Pět minut od místa setkání.“

„Ohlásíme se ihned po přistání,“ ukončil hovor Murphy.

Rádio oněmělo. Hanley vytočil Senga a čekal, až Eddie hovor přijme.

BRITKIN GAMPO SI OVĚŘIL, zda světla fungují, a zahleděl se k obloze. Mraky visely nízko na obloze spíš jako mlha, ale každou chvíli se posunou a odhalí kousky čisté oblohy. Z dálky už slyšel vrtulník. Vešel dovnitř, na kamnech posunul konvici s čajem, pak vyšel ven a očekával přílet stroje.

„Už ji vidím,“ křikl Murphy a ukazoval.

Gurtova tvář po několika minutách letu zpopelavěla, na čele mu vyrazil pot a ruce se mu třásly.

„Vydrž,“ utěšoval ho Murphy, „už jsme skoro tam.“

„Nerozeznávám kontury a všechno vidím černě,“ sykl Gurt. „Nejspíš mi budeš muset říkat, kde mám přistát.“

HUKOT STARTUJÍCÍHO NÁKLADNÍHO letounu přehlušil všechno ostatní. Eddie Seng musel do telefonu křičet. „Jak špatné to s ním je?“ ptal se Hanleyho.

„Nevíme,“ odvětil Max. „Měli bychom tam někoho poslat – let na sever trvá několik hodin. Pokud nebudeme potřebovat podporu, můžeme je odvolat.“

„Souhlasím,“ potvrdil správnost rozhodnutí Seng.

Pak se šel k polní nemocnici přesvědčit, zda Huxleyová k sobě našla nějakého zkušeného ošetřovatele. Za pět minut už byla helikoptéra plná paliva ve vzduchu i s mladičkým Tibetanem, který kdesi absolvoval jakýsi zdravotnický kurz, a veškerým materiálem.

UŽ TAM SKORO JSME, Gurte,“ halekal Murphy na pilota. „Jsme asi šest set metrů nad zemí.“

Gurt naváděl vrtulník k sestupu, ale najednou začal zvracet na palubní desku. „Pokud bych to už nezvládl,“ sípal a utíral si ústa rukávem kombinézy, „vypni tyhle tři přepínače, až budou kontrolky v zeleném. Turbíny se tím zastaví.“

Dva metry nad zemí se stroj, stále pilotovaný omámeným Gurtem, zastavil a začal mírně kroužit, pak dokončil vlastní dosed na plochu. Jakmile se vrtulník zastavil, pilot uvězněný v popruzích se skácel dopředu. Nehýbal se.

Murphy ho okamžitě odepnul a čekal, až bude ta správná chvíle vypnout motory. Během okamžiku se také rotory úplně zastavily. Potom rychle vyklouzl ze sedadla a hnal se k místu pilota. S pomocí Gampa odnesli Gurta do stanu.

Murphy rozřízl jeho leteckou kombinézu nožem.

Látka byla prosákla krví a z rány stále vytékala životodárná tekutina.

PANE,“ OZNÁMIL PILOT GULFSTREAMU, „začínáme přiblížení k místu určení.“

Cabrillo hleděl z okna. Ze vzdáleného konce letiště Gonggar se k obloze stále valil dým z hořícího vraku. Slunce se sklánělo za horizont a Juan na okamžik zahlédl Lhasu, která byla vzdálená osmdesát kilometrů. Hleděl uličkou do otevřeného kokpitu a ven předním sklem. Tam dole, asi dvacet metrů nad rozjezdovou dráhou začalo stoupat stříbrné letadlo. Po silnici od letiště rychle uhánělo několik nákladňáků.

Jejich letoun byl asi třicet metrů od země. Za pár minut se pneumatiky za krátkého kvílení dotkly asfaltu. Pilot odroloval ke kraji dráhy a zastavil nedaleko terminálu. Cabrillo vyskočil ven ještě dřív, než se turbíny zastavily.

SPRÁVCE TIBETU ČUREN měl oči zalepené páskou a ruce svázané za zády. Tmavovlasý muž, který mu před chvílí vtrhl do ložnice, ho rychle táhl pryč, všude kolem se rozléhal křik doprovázený dělostřelbou kdesi v dálce.

Pak vše přehlušilo burácení vrtulníku.

King pomocí noktovizoru sledoval Reyese vedoucího Čurena davem k vrtulníku. Reyes vydával příkazy svým Tibetanům, aby drželi lidi stranou. Najednou se otočil a hleděl k místu, odkud se vynořily obrněné transportéry. Dav místních se jim snažil postavit do cesty, ale proti salvě kulometů neměli nejmenší šanci. Když se první transportér objevil v úzké uličce, uskakovali lidé na všechny strany. Klidně přejel mrtvé tělo bojovníka za svobodu. Zamáčkl ho do prachu cesty jako žábu.

Reyes vytáhl z batohu muniční pás a nabil svou padesátku. Palbu zahájil v okamžiku, kdy už mu nad hlavu začal klesat vrtulník.

Deset výstřelů za sedm vteřin a deset navíc pro jistotu.

Vedoucí transportér se zastavil, vozidla za ním udělala to samé. Nyní správce zase táhli jinam a poté ho naložili do vrtulníku. Kdosi se vedle něj posadil. V nose ho štípal chladný vzduch. Vedle sebe měl stále toho černovlasého muže, který ho vytáhl z postele a odvedl kdoví kam.

Vrtulník odstartoval.

„Budou kroužit a my vyšplháme nahoru,“ křikl King na svého tibetského pomocníka.

„Pane,“ řekl mladík, „můžu zůstat!“

„Co tady chceš dělat?“ otázal se King.

Tibeťan ukázal na skupinku svých vrstevníků dotírajících na zničený transportér.

Vrtulník se pohyboval v úrovni okraje střechy. King se natáhl do svého vaku a vytáhl jiný černý vak. „Ruční granáty,“ sykl. „Víš, jak se házejí?“

Mladík přikývl. „Odtrhnout kovovou věcičku a běžet,“ potvrdil s úsměvem.

„Přesně,“ odvětil King. „Své lidi ale pošli pryč – střepiny trhají lidské maso na padrt’.“

Vrtulník skláněl nos nad střechou. Tibeťan popadl vak a slézal dolů po žebříku.

„Díky, pane,“ houkl nahlas.

„Hodně štěstí,“ odvětil King, když ho pár rukou vtahoval nahoru do kabiny vznášejícího se stroje. Stoupl si na lyžinu a vlezl dovnitř.

„Jak to šlo?“ zeptal se Reyes ihned poté, co se dveře zavřely. Vrtulník změnil kurz rovnou na letiště Gonggar.

„Jak se to říká,“ řekl King unaveně, „jen za dopoledne jsme odvedli takový kus práce, co většina lidí nezvládne za celý den.“

SKVĚLÁ PRÁCE, PANE SENGU,“ řekl Cabrillo. Chladný vítr foukal ze severu. Přinášel vůni lesů a leduců, benzinu i střelného prachu. Cabrillo si přitáhl zip kožené bundy ke krku, sáhl do zadní kapsy kalhot a vytáhl složený kapesník. Utřel si nos, z kterého mu teklo.

„Děkuji,“ řekl Seng. „Stojíme si takto. Murphy s najatým pilotem přistáli na hřebeni, položili nálože a odpálili lavinu přímo do průsmyku. Čínské tankové jednotky jsou v pasti, odkud se hned tak nedostanou. I když pominou ruskou hrozbu a pokusí se vrátit do Lhasy, ztratí osmačtyřicet hodin při přesunu a to ještě za podmínky, že toto počasí vydrží.“

„Ztráty?“ zeptal se Cabrillo vážně.

Jeden najatý pilot, nějaký Gurt Guenther, byl postřelen do paže,“ sděloval Seng. „Rozsah zranění dosud nespecifikován.“

„Nasadili jste zálohy?“

„Záložní vrtulník s Kasimem je na cestě.“ potvrdil Eddie. „Guenther ale dokázal přistát, třeba to s ním nebude tak zlé. Pokud Murphyho tým bude schopný letět, stáhneme Kasima zpátky.“

„Dobrá,“ přitakal Cabrillo, „možná že ho tady budeme potřebovat.“

„Co se týče počasí,“ vysvětloval Eddie, „žene se sem jarní bouřka, zítra ráno se vyjasní a zůstane to tak několik dní. Prý napadne asi pět centimetrů sněhu a teplota se bude pohybovat lehce pod bodem mrazu. Pak přijde obleva.“

„Pocasí má stejný vliv i na Číňany,“ ujistil ho Cabrillo, „je však výhodou pro osvobozené síly. Využijeme jich pro osvobození Tibetu.“

Z východu se blížil vrtulník. Cabrillo se zahleděl do dálky a odhadoval, o jaký typ jde.

„Jeden z našich,“ řekl Seng. „Reyes, King a Leghog Čuren.“

„Výborně.“

Oba muži zamířili k terminálu. Někdo musí správce oblasti přivítat.

„Zmocnili jsme se bojové helikoptéry, kterou nyní pilotuje Adams. Gunderson si zase z jejich nákladního stroje udělal létající pevnost. Máme taky Predátora a pronajaté vrtulníky Bell.“

„Skvělý začátek pro první kroky nových vzdušných sil tibetské armády,“ připustil Cabrillo.

„Jinak do sebe všechno zapadá,“ potvrdil Seng. „Máme jen jeden problém, na který jsem přišel až díky výsledku toho čínského poručíka.“

„Copak?“ zeptal se Cabrillo.

„Čínské jednotky v Tibetu měly vždy nízké stavy,“ vysvětloval Seng. „Proto se připravovaly na beznadějnou situaci – mají záložní plán, kdy mohou zamořit území s rebely paralyzujícím plynem.“

„Sudy by měly být označeny,“ upozornil Cabrillo. „Spojíme se s Washingtonem, aby nám dal pokyny, jak látky zničit.“

„No právě,“ křikl Eddie přes hluk přistávající helikoptéry, „ten poručík ale neví, kde je skladují. Ví, že existují, ale neví kde.“

Cabrillo sáhl do kapsy bundy a vytáhl kubánský doutník. Ukousl špičku, vyplivl ji a druhou rukou si podal zapalovač a zapálil si. Spokojeně zabafal.

„Nedá se nic dělat, pane Sengu, máme před sebou dlouhý den.“

MMURPHY BYL VZTEKY BEZ SEBE. Gampo ho nechal ve stanu se zesláblým a stále krvácejícím Gurtem. Pokud trochu krve nahání povstalcům takový strach, tak tuhle válku prohráli, ještě než začala. *Oregon* sice vyslal pomoc, ale ani ten nejrychlejší stroj ji nepřiveze dřív než za pár hodin. Jeho kamarád a přítel ve zbrani Gurt ztrácel síly každou vteřinou. Neustále se propadal do bezvědomí a jeho pleť byla úplně popelavá.

Cíp cely se nadzvedl a dovnitř vklouzl Gampo. Jednu dlaň měl plnou dlouhých stébel trávy a na druhé měl cosi, co připomínalo suché bahno. Pod krkem se mu houpal prapodivný kus masa z kdovíjakého tvora.

„Kam jste zmizel, k čertu?“ zeptal se Murphy.

„Zatopit v kamnech, pane,“ odpověděl mu Gampo a odložil trávu i bahno. „Pak jsem tohle přidal do plamenů,“ dodal a vytáhl kožený sáček s nějakými nerosty v prášku. „Ve stanu potřebujeme hustý dým,“ vysvětloval.

„Hned jak ho uděláte,“ řekl a ukázal na maso, „uvařte silný vývar a čaj pro našeho pacienta.“

Murphy hleděl na Gampa, jako by se zbláznil.

Tibeťan už ale šmejdil po stanu, umýval nádoby a obvazoval Gurtovo zranění, takže Murphy šel udělat to, co po něm chtěl. Po chvilce se už stanem linula vůně připomínající skořicové lístky vyluhované v citrónové šťávě. Po další chvilce se Gampo napřímil a zahleděl se na Murphyho. Pak mu pokynul, aby spolu s ním Gurta narovnal. Tráva a bláto se už sušily a tvořily obvazy, které mu položil zepředu i zezadu na rány. Přilepily se jako guma natřená vteřinovým lepidlem. Gurt otevřel oči a několikrát se zhluboka nadechl.

„Dejte mu napít vývar z medvěda,“ vyzval ho Gampo. „Já jdu na-tankovat ten tvůj okřídlený stroj.“

GENERÁL ALEXANDR KERNĚTŠIKOV zhluboka vydechoval vzduch na rusko-mongolských hranicích prosycený naftovými výpary. Tanková kolona opustila Novosibirsk a proletěla Altajem jako závodní dráhou. Kernětšikov jel ve vedoucím tanku s hlavou vystrčenou z otevřeného poklopu. Na kukle měl přilbu se sluchátky a mikrofonem, aby se mohl dorozumívát s ostatními důstojníky, kteří měli tolik stužek od vyznamenání, že by jimi ozdobili vánoční strom. V koutku úst mu seděl kubánský doutník. Na příručním GPS sledoval rychlost a trasu přesunu kolony.

Od tibetských hranic je dělilo osm set kilometrů. Zatím drželi rychlost přesunu asi padesát pět kilometrů za hodinu.

Kernětšikov se podíval na oblohu, kde se v jejich směru přesunovala také letka stíhaček. Přes vysílačku se spojil se zpravodajskou službou a ověřil si informace. Během pár hodin bude sněžit. Jinak se nikde nic světoborného nedělo.

SUNG RÉ V MACAU už ztratil trpělivost úplně. Marcus Friday se dozvěděl, že jeho letoun našli, a nařídil, aby se s ním někdo do

Macaa vrátil a odvezl ho pryč co nejrychleji. Stanley Ho stále zuřil kvůli krádeži svého nesmírně cenného Buddhy. Skutečnost, že ten, kterého znovu získal Friday, je padělek, mu rozhodně na klidu nepřidala. Ba právě naopak.

Poté, co čínské vojenské námořnictvo zjistilo, že loď kterou zadrželi v mezinárodních vodách, nemá nic společného s událostmi v Macau, museli rozšířit pátrání. Vystopovali *Oregon* až ve vietnamském přístavu.

Inspektor Puo zavolal jednomu příteli z policie v Danangu a dozvěděl se, že C-130 odletěla do Bhútánu. Stačilo pár telefonátů a pár neregistrovaných bankovních převodů, aby se dozvěděl, že podezřelá skupina míří do Tibetu.

Inspektor patřil k čínské policii a Tibet byl čínské území, takže se nakonec vydal po stopě. Odletěl z Macaa do Čcheng-tu a na letišti v Gonggaru přistál pozdě v noci. Když se dostal před budovu úřadu veřejné bezpečnosti, nikdo už tam nebyl. Zapsal se v hotelu a pak už jen čekal na ráno.

Rána v Lhase přináší neskutečný chaos, ale jemu se podařilo promluvit si s náčelníkem policie. Díky tomu mu bylo přiděleno několik mužů ještě před tím, než vypukly pouliční nepokoje. Teď už věděl skoro bezpečně, že ti, kterým je na stopě, stojí v pozadí celého zmatku. Cabrillovu tvář, kterou si uložil hluboko do paměti z pásku jedné bezpečnostní kamery, nemohlo vymazat nic než jen smrt či naprosté šílenství.

Inspektor Puo zvažoval, kde svého protivníka dopadne... neměl ani ponětí o nadcházející válce.

V době, kdy s policisty nastupoval do vozu, aby projeli město, začala si čínská armáda uvědomovat dosah situace a připravovala se k násilnému potlačení nepokojů.

Stejně tak začala uskutečňovat své plány povstalecká organizace *Dungkar*.

ČAS BYL ROZHODUJÍCÍ a Cabrillo s ním nemohl hazardovat. Leghog Čuren se navzdory tomu, že ho násilně vzbudili, svázali a odvěkli neznámo kam, choval naprosto vyrovnaně. Cabrillo se ho nejdříve pokusil po dobrém přesvědčit, že nasazení paralytického

plynu není nejlepším řešením. Pak se ho zeptal, kde je látka uskladněna a jak se dá záložnímu plánu zabránit. Čuren odpověděl po svém – plivl mu do tváře a vypnul hrud'. Leghogovi Čurenovi očividně chyběla schopnost ocenit dobrotu.

„Svažte ho,“ nařídil Cabrillo.

Až do tohoto okamžiku Cabrillo nechal Čurena jen sedět na židli přímo proti němu, teď ale nadešel čas, aby se od Čínana dozvěděl, co potřebuje a kvůli čemu ho zajali. Seng s Gannonem mu omotali nohy lepicí páskou a usadili ho na židli. „Připravte tu šťávu,“ křikl Cabrillo na Huxleyovou.

„Co to...“ začal Čuren.

„Byl jsem k vám zdvořilý,“ pokrčil rameny Cabrillo. „Chtěl jsem pomoci všem – Tibetu i Číně – a předejít obětem na obou stranách. Nechce se vám spolupracovat. Máme tu ale takové sérum, co rozváže jazyk každému. Věřte mi, stejně nám povíte všechno – od své první vědomé vzpomínky až k vaší poslední slečně, která vám poskytla rozkoš. Přesto vás ale musím upozornit na jednu docela podstatnou maličkost.

Občas se spleteme v dávkování. Stačí kapka navíc a smažeme vám paměť jako paní učitelka maže tabuli. Normálně dávku zvyšujeme postupně, ale vy jste takový křivák, že to v samém konci bude úplně jedno, jestli i tu jednoduchou rovnici, kolik je jedna a jedna, zapomenete napořád.“

„Lžete,“ vykoktal Čuren a v hlase mu zazníval strach.

„Paní doktorko,“ usmál se Cabrillo, „řekněme, dvacet kubíků do poručíkova rámě.“

Huxleyová si stoupla tak, aby ji čínský poručík dobře viděl. Zvedla stříkačku do vzduchu a ven vymáčkla pár kapek. Postupně nastavovala hladinu roztoku na správnou rysku. Pak se na odsouzence usmála, alkoholem mu omyla paži a vpíchla jehlu do žíly. Cabrillo čekal, až uběhne patnáct sekund.

„Jak se jmenujete a kde jste se narodil?“ zeptal se Cabrillo.

Poručík vychrlil základní informace jako právě vybuchlá sopka.

„Jaká je síla čínské posádky v Lhase?“ zeptal se Cabrillo.

„Asi osm tisíc čtyři sta vojáků,“ přiznal poručík. „Šest tisíc jich bylo odveleno na sever k Mongolsku. Zůstalo tu kolem dvou tisíc

čtyři set mužů. Dvě stovky jsou zranění a nemocní. Zbývající muži jsou rota S, rota L...”

„Stačí,“ zvedl ruku Cabrillo.

„Mně to nevadí,“ usmíval se voják. „Mám ještě obrněné jednotky. Čtyři T-59...”

„Prima,“ usmál se i Juan.

Čuren hleděl na toho mluvku s odporem, ale i hrůzou v očích.

„Paní doktorko,“ pronesl Cabrillo pomalu, „teď bych potřeboval sto kubíků.”

Během následující hodiny jim předseda Čuren řekl všechno potřebné.

Cabrillo si nyní pročítal přepsané poznámky jeho monologu. Kývl na Senga, pak ukázal na mapu a prohlížel si satelitní snímky označené oblasti.

„Tento tým povedu já sám,“ rozhodl Juan. „Potřebuji tučt mužů, leteckou podporu a doporučení jak ten plyn zničit.”

„Pane, prolezl jsem ten hangár skrz naskrz,“ prohlásil Gannon. „Našel jsem v arzenálu dvě tříštivé bomby.”

„To by šlo,“ přikývl Cabrillo.

STANLEY HO SE MOHL ve svém sídle v Macau chovat jako počestný podnikatel, ale ve skutečnosti patřil mezi největší padouchy na světě. Když si uvědomil, že ho Winston Spenser se Zlatým Buddhou napálil, každou vteřinu v něm sílila touha po pomstě. To, že ho ten bídák okradl, nebylo to hlavní, to byl jen začátek. Spenser se na něj usmíval, aby mu pak vrazil nůž do zad. Ho si uvědomoval, že ho Winston zneužil a jen si s ním zahrával. Jeho poskakování a pošklebování bylo jen předehrou pro podvod velkého formátu. Udělal z něho totálního hlupáka – a to byl ten nejhorší pocit, který snese jen málokdo.

Stanley Ho se musel za takovou potupu pomstít. Osobně odjel do Macaa, kde podplatil imigračního důstojníka, a tak získal seznam všech osob, které včera odjely ze země. Stačilo jen eliminovat lidi ze seznamu a odkrýt totožnost posledních tří podezřelých. To už byla hračka. Od místní triády si najal tři zabijáky, které vyslal do Singapur, Los Angeles a Asunciónu. První dva zažili příjemný výlet. Po

přiletu na místo zjistili totožnost „podezřelých“ a vrátili se domů. Ho měl najednou pocit, že jeho pátrání bylo marné, a začal přemýšlet, jak ho rozšířit. Myslel si, že jeho protivník náhodou unikl ze smyčky, a plánoval, jak dál. Ale Winston Spenser neunikl.

Pak najednou začal jeho fax tisknout fotografii.

Ho zíral na snímek, když ho vyrušilo zazvonění telefonu.

„Ano nebo ne?“ zeptal se hlas s čínským přízvukem.

Ho ještě vteřinku mlčel, pak se ušklíbl. „Ruce i hlavu,“ řekl tiše, „dát k ledu a doručit co nejdříve.“

Na druhém konci telefonní linky už bylo ticho.

PARAGUAY OBECNĚ A ASUNCIÓN zvlášť patří k místům Jižní Ameriky nejvíce připomínajícím Evropu. Kamenné budovy a rozlehlé parky s fontánami připomínají Vídeň mnohem víc než jiná města. Spenser hodil drobký pečiva holubům a z čela si utřel studený pot.

Člověk, jenž spáchá nějaký zločin, se výčitek nezbaví ani v relativním bezpečí.

Jeho myšlenky se stále vracely k činům, které dokonal, a velmi zatěžovaly jeho psychiku. Obíral se svými skutky a představami a bylo mu hůř a hůř. Ani setkání a společenské události nepřinášely úlevu, přicházely a odcházely, a tlak v útrokách nepolevoval.

Spenser si očistil dlaně a pozoroval poletující ptáky. Potom vstal. Rozhodl se, že si ještě před večerí odpočine v klidu svého hotelu. Zítra začne hledat dům vhodný k pronájmu a pokusí se budovat nový život. Dnes měl jen potřebu jíst, spát a zapomenout.

Tento muž rozhodně nepatřil k naivním hlupákům. Velmi dobře věděl, že Ho obrátí zeměkouli naruby, aby ho našel.

V této chvíli ale Spenser myslel na jediné – jak to zrovna teď vypudit z hlavy. Utěšoval se, že má před svými pronásledovateli několik dní náskok. Tak má čas zmizet z města někam na venkov. Najde si přátele, ti ho možná jednou budou varovat před lidmi, kteří se začnou potloukat kolem. A schovají ho, až se přiblíží.

Dnes si už Spenser nechtěl připouštět jakékoliv starosti. K večerí si objedná velký argentinský steak a láhev červeného vína. S úlevou prošel parkem a po vydlážděné cestě stoupal ke svému hotelu.

Průchody již osiřely, protože si většina místních užívala odpolední siestu. Najednou se Spenserovi ulevilo, a dokonce si broukal *Tulák se vrátil do San Franciska*. Po chvíli už v dálce zahlédl markýzu před dveřmi hotelu.

Ještě pořád si pobrukoval, když se prudce otevřely dveře a vylétla smyčka garoty, která se vzápětí neochvějně stáhla kolem jeho hrdla.

Zabiják z triády odvedl svou práci s rychlostí blesku. Mrtvé tělo odvěkl do zahrady za domem. Obyvatelé se tady právě nezdržovali, a to bylo vlastně i jejich štěstí. V opačném případě by se už dolů do města nedostali. Zabil by je také.

Pozůstatky Spenserova těla našli až za čtyři dny. Tělu chyběly ruce a hlava, paže byly ale pečlivě složeny na hrudi a totožnost jasně dokazoval otevřený kanadský pas, který policie našla zastrčený za opaskem.

TRUITT HLEDĚL DO VODNÍ HLADINY, když turbovrtulový letoun přistával v Tarawě, hlavním městě Kiribati. Světle safírová voda nijak nebránila nádhernému pohledu na korálové útesy hluboko pod ním. Na hladině se kolébaly malé kanoe i větší lodě a u hlavního doku kotvila trampová loď.

Idylické místo z tichomořské pohádky.

Zajistit si do těchto míst letenku nebyl žádný problém. Richardovými spolucestujícími byli nějaký ostrovan, který se teprve teď přestal usmívat, a zboží v nákladovém prostoru. Uvnitř letounu byla cítit sůl a lehká zatuchlost, kterou zná každý, kdo navštívil tropy. Truitt si otíral čelo kapesníkem, protože vlhký žár v letadle byl k nevydržení.

Pilot se už dostal do přistávacího koridoru a začal klesat na prašný kus cesty, která se pyšně označovala jako letiště.

Následovalo hrknutí, pak pocit, jak brzdy zpomalují pohyb, a nakonec rolování k terminálu. Truitt z okna sledoval, jak letoun zastavuje před budovou z betonu, a ucítil nával vlhkosti a vzduchu provoněného květinami, když pilot otevřel dveře vzadu. Jako první vystoupil jeho spolucestující, kterého očekávala krásná dáma a houf dětí. Truitt se natáhl za sedadlo a vzal si svůj kufr s věcmi na jednu noc. Vstal a vystoupil ven. Prezidenti republiky Kiribati a Tuvalu už na něj čekali.

PŘÁVNÍ ZÁSTUPCE, KTERÉHO NAJAL HALPERT, seděl na zadní verandě prostorné horské chaty. Na protější straně louky, ohraničené kamenným plotem a kupkami sena, připravoval tmavovlasý muž přenosný vaříč, pak se posadil na protější židli.

Byl to Marc Forne Molne, premiér andorrské vlády. Vyjadřoval se laskavě a k věci.

„Vyřídíte svým nadřízeným, že vysoce oceňujeme vaši investiční nabídku mé zemi. Vždy nás potěší, když si naši zemi vybere za své sídlo prosperující společnost. I kdyby vaši nadřízení změnili své rozhodnutí, budeme hlasovat pro svobodný Tibet.“

Premiér vstal a zvýšil plamen. „Zájmem Andorry je bojovat proti tyranii a násilí.“

Poté si oklepal kapky vody z dlaně. „Máte náš hlas. A taky jim vyřídíte, že pokud budou potřebovat nějakou pomoc, stačí říct.“

Právník vstal a uklonil se. „Díky, pane,“ řekl obřadně. „Okamžitě se s nimi spojím.“

Molne mávl rukou a vzápětí se odkudsi vynořil komorník.

„Prosím,“ vyzval ho, „doprovodíte pána do mé kanceláře. Potřebuje telefonovat.“

ZA NECELÉ DVĚ HODINY už měl Truitt v ruce podepsanou smlouvu. Vzniknou dva fondy, na každé straně jeden. Kiribati má pouhých 84 000 obyvatel a získá 8,4 milionů dolarů. Tuvalu s 10 867 obyvateli pak 1,1 milionu amerických dolarů. Zbývajících 5,5 milionů dolarů bude věnováno na rozvoj ekologické turistiky na obou souostrovích. Obě země se rozhodly vytvořit na malých ostrůvcích síť letovisek, kde najde zaměstnání mnoho místních obyvatel – jako průvodci, učitelé potápění či strážníci.

Turisté zde budou moci navštívit jednoduché bungalovy, o které se však budou muset starat sami.

Truitt byl rád, že stihne zpáteční let s příletem na Velikonoční neděli.

HANLEY HLEDĚL NA SATELITNÍ SNÍMKY z Tibetu a přitom hlasitě mluvil do telefonu.

„Murphy, jsi si jist?“ ptal se.

„Fakt může letět?“

„Bylo to jako kouzlo,“ odpovídal mu Murphy na zajištěné lince. „Gurt vypadá líp, než když ho postřelili, už teď sám něco kutí na helikoptěře.“

„Počkej,“ ozval se opět Hanley. „Pak tedy odvolám kavalerii.“ Přes zakódovaný kanál se spojil se záchranáři. „Stop!“ vydal rozkaz. „Čekejte. Pokud se nepletu, zbývá vám tak poloviční obsah nádrží. Počkejte, až kolem vás poletí jiný vrtulník, následujte ho na letiště Gonggar.“

„Jasně,“ odvětil pilot. „Jaká je očekávaná doba příletu?“

„Jsou odsud asi hodinu,“ poznamenal Hanley. „Celou situaci sleduji. Až budou blíž, dám vám vědět.“

„Jdeme dolů,“ hlásil pilot, „čekáme.“

WASHINGTONU D. C. už všichni přiložili ruce k dílu.

V Langston Overholt čekal před Oválnou pracovnou na příchod prezidenta. Truitt informoval Hanleyho o úspěšném splnění mise a ten tuto zprávu ihned faxoval Cabrillovi do Tibetu. Pak se spojil s Overholtem. Ten si pak pospíšil do Bílého domu, aby předal všechny potřebné údaje prezidentovi.

„Na to, že celá tahle akce vlastně neexistuje,“ bručel prezident už ve dveřích, „jsem v ní namočen až po uši.“

Bylo časně ráno a prezident se zrovna chystal do postele, když pro něj přišli. Měl na sobě šedé teplákové kalhoty a modré tričko. V ruce držel sklenku pomerančového džusu.

Chvilku na Langstona hleděl, pak se zazubil. „Asi byste měl vědět, že namísto toho, abych spal, jsem se díval na televizi. Na sobotní *Aktuality*.“

„Copak to nedělají všichni politici?“ rýpl si Overholt.

„Nejspíš,“ připustil prezident, „alespoň se říkalo, že právě tyhle řeči stály Geralda Forda zvolení.“

„Jak to šlo?“ zeptal se vážně Overholt.

„Představitelé Kataru byli vstřícní,“ vysvětloval prezident. Jsme totiž s panem Al-Táním kamarádi. Brunejský sultán cosi potřeboval. Ted' už to má a my máme hlas.“

„Pane, velice mě mrzí, že jste se do toho musel zaplést osobně,“ omlouval se Overholt. „Smluvní partner neměl dostatek zaměstnanců.“

„A co ten poslední?“ změnil téma prezident. „Zajistili jste hlas Laosu?“

Overholt se podíval na hodinky. Ještě ne, pane prezidente,“ odpověděl. „Až tak za patnáct minut.“

„Předám instrukce našemu velvyslanci u OSN, aby ráno vyvolal mimořádné hlasování,“ přikývl prezident. „Pokud vaši chlapci ubrání pevnost během následujících šesti hodin, jsme z toho venku.“

„Dám jim okamžitě vědět,“ souhlasil Overholt. Vstal a rychle zamířil ke dveřím.

„Výborně,“ rozloučil se prezident, „aspoň si mohu ještě na pár hodin lehnout.“

Agent tajné služby svezl Overholta výtahem do tajného tunelu. Za dvacet minut už jel svým vozem do Langley.

BÍLÝ NÁKLADNÍ LETOUN BOEING 747 zpomalil na konci přistávací dráhy ve Vientianu a roloval ke stojanu, kde pilot hned vypnul motory. Jakmile vše zhaslo, otevřel pilot rozlehlý nákladní prostor, ke kterému se ihned připojily nákladní rampy. Z trupu začaly na asfalt sjíždět jeden vůz za druhým. Nejdříve se objevil citronově zelený Plymouth Superbird, dále pak Ford Mustang Boss 302 z roku 1971 ve žlutém laku a se stahovací střechou, zadními lištami přes okna a obrovským číselníkem na palubní desce. Nechyběl ani kabriolet Pontiac GTO 1967 v rudé barvě a s černým interiérem a klimatizací. Úchvatnou přehlídku veteránů dokreslovala závodní Corvetta 1967 se zeleným dřevěným obložením a speciálně upravenou zádí, v provedení na zakázku.

Muž střední postavy, který vše pečlivě vykládal, měl husté hnědé vlasy. Jakmile poslední auto, právě ta corvetta, dosedlo na plochu, sáhl do přihrádky na rukavice a vytáhl dopis. Stoupl si vedle vozu a zapálil si cigaretu.

„Pan generál?“ obrátil se k muži, který k němu kráčet v doprovodu tuctu vojáků.

„Ano.“

„Jsem Keith Lowden,“ představil se technik. „Tohle vám mám předat.“

Když si generál přečetl dopis, složil ho a zastrčil do zadní kapsy kalhot. „Ta vozidla jsou originály?“

„Samozřejmě,“ ušklíbl se Keith, „zkontrolujte si výrobní čísla.“

Lowden dovedl generála k prvnímu autu a začal mu vysvětlovat dokumentaci a možnosti vozu. U druhého vozu ho generál zarazil.

„Chcete...,“ začal, ale to už zazvonil telefon.

„Promiňte,“ omluvil se Lowden. Chvilku mlčky poslouchal a pak se opět obrátil ke generálovi.

„Mám se zeptat, jak se domluvíme,“ spustil rovnou a dlaní přikryl sluchátko.

Generál jen přikývl.

„Potvrzeno,“ řekl Keith do mobilu.

Zavěsil a znovu se uctivě obrátil ke generálovi. „Co jste chtěl před chvilkou říct?“

„Jen jsem se ptal, zda tu zůstanete přes noc? Pak bychom si mohli o vozech dlouho povídat,“ usmíval se.

„Nevím,“ pokrčil rameny Lowden. „Sežene se tady nějaké pivo?“

„To nejlepší,“ ujistil ho generál s úsměvem.

„Dobrá,“ přikývl Lowden podruhé. „O veteránech si nemůžete povídat, když máte žízeň!“

DETEKTIV PUO A JEHO LIDÉ pátrali uvnitř Lhasy, ale nikde neobjevili jediného Američana nebo Evropana. Šest jeho mužů byli Tibetané, moc mu na nich nezáleželo. On sám, ostatně jako většina lidí, nesnášel zrádce a bylo jedno, koho zradili. Tibetané v jeho týmu se zaprodali čínské správě. Vypadali hrozně lenivě, pořád se na něco ptali a bylo jim úplně jedno, zda najdou osoby, po kterých detektiv tak pátral. Navíc i jako policisté byli k ničemu. Policejní výcvik jim na funkčnosti a návycích nijak nepřidal.

Detektiv stejně nemohl nic dělat, takže jen zdvojnásobil své úsilí a doufal v nejlepší.

TEN PARCHANT,“ vyhrkl vztekle Cabrillo. „Je to totéž, jako by položili atomovou bombu rovnou do Vatikánu.“

Čuren prozradil jen polohu místa, kde skladovali paralytický plyn. Nemohli si vybrat lépe – v nejposvátnějším chrámu celého Tibetu – v dalajlámově Potale. Čínský plán rozhodně nepostrádal jistý rámec geniality, navzdory své obludnosti. Potala se rozkládala na kopci nad Lhasou. Přijde-li ten správný vítr, pokryje Lhasu během okamžiku smrtonosný mrak.

Seng přikývl, pak se natáhl k pípající vysílačce. „Poslouchám, *Oregone*.“

„Je tam někde Cabrillo?“

„Moment,“ řekl Seng a podal vysílačku šéfovi.

„Juane,“ ozval se Hanley, „máme všechny hlasy. Zbývá jediné – abyste se několik hodin udrželi. Pomoc je už na cestě.“

„Co víme o ruských jednotkách?“ zeptal se Cabrillo.

„Jsou pět hodin od čínsko-mongolských hranic,“ sděloval Hanley při pohledu na velký monitor na zdi. „Plus minus.“

„Spoj se s nimi. Ať zpomalí postup tanků!“ vykřikl Cabrillo. „Pokud překročí hranice před hlasováním ve Spojených národech, mohli bychom mít na krku třetí světovou válku.“

„Zvládneme to,“ ujistil ho Hanley. „Co se děje kolem vás?“

„Zrovna jsem zjistil, že Číňané mají ještě jedno eso v rukávu,“ vyhrkl Cabrillo. „Nervový paralytický plyn.“

„Víš, o jaký plyn jde, jaké má složení a kde ho skladují?“

Cabrillo mu řekl všechno, co věděl.

„Pokusíme se vám obratem sdělit, jak plyn deaktivovat.“

„Výborně,“ zaradoval se Cabrillo. „Takže nemusím označit přesné místo.“

„Nevím sice jak,“ poznamenal Hanley, „ale věděl jsem předem, že tohle řekneš.“

OREGON SE PLAVIL V BENGÁLSKÉM ZÁLIVU a připravoval se na vyzvednutí týmu. Ve všech světových médiích se už objevily zprávy o pouličních nepokojích ve Lhase. Televizní reportéři, dopisovatelé a další novináři se připravovali na výpravu do města pod velehorami. Společnost musela vyklidit pole ještě před příchodem reportérů, jinak by se její činnost už nepodařilo utajit.

Navzdory dobrému načasování ještě pořád zbývala celá řada nevyjasněných okolností.

Ruské jednotky spolehlivě vázaly čínskou armádu daleko na severu, ale ještě se nevědělo, co udělá letectvo. Pokud v Pekingu padne rozkaz a letky bombardérů v doprovodu stíhaček začnou bombardovat, dojde k otřesnému masakru. Síly *Dungkaru* měly v protiletadlové obraně jen omezené možnosti. Kobercový nálet na Lhasu by mohl mít za následek těžké ztráty.

Právě k tomu všichni potřebovali veřejné mínění. Jedině to mohlo padající bomby zastavit.

Pokud svět přes televizní kamery uvidí, že Tibetané svrhli okupanty vlastními silami za podpory svého vůdce dalajlámy, pak bude jakékoli bombardování považováno za neopodstatněný akt brutality. Čína by pak tlak veřejného mínění nepřežila.

Hanley už telefonoval do Bhútánu, aby se evakuační letoun C-130 vydal na svou poslední cestu a vyzvedl tým Společnosti z jámy lvové.

HOROLEZEC JEDNA,“ volal Murphy, „pro Zachránce.“ Gurt přelétal nad horskou plošinou mezi rozeklanými horskými štúty. Před sebou už viděl záchrannou helikoptéru parkující uprostřed. Murphy v dalekohledu rozpoznával mlhavé mihotání rotorů.

„Zachránce jedna,“ zaskřípalo v rádiu, „máme vizuální kontakt a sledujeme vás.“

Murphy sledoval, jak se stroj odlepil od země a začal se pomalu sunout vpřed. Vyklonil se ven a potvrdil, že oba stroje utvořily formaci.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Gurta.

„Jako kdyby mě kopl slon,“ sykl pilot, „Ale vzato kolem a kolem, nevedu si tak špatně.“

„Co ti to jen ten Gampo dal?“ vrtěl hlavou Murphy.

„Nějaký starověký tibetský elixír,“ odpověděl Gurt s pohledem upřeným na přístroje. „Jen doufám, že jeho účinky jsou déletrvající.“

„Mluvil jsem s *Oregonem*,“ sděloval Murphy. „Záložní pilot je připraven a odveze tě do Bhútánu.“

„Panečku, to jsou mi věci,“ dumal Gurt. „Myslel jsem si, že jsem odepsaný.“

„Kamaráde, já si to myslel taky,“ přiznal hořce Murphy. „Já si to fakt taky myslel.“

PRO ČÍŇANY BYLA BITVA o Lhasu už předem prohraná. Když King zastavil tankovou kolonu, čínská iniciativa prakticky ustala. Muži *Dungkaru* útočili na všechny pozice s hněvem v duši, který neznal slitování.

Roty pod velením generála Rinpočeho pronikly do všech čtvrtí Lhasy a obklíčily čínské posádky v jejich ubytovnách i kdekoliv jinde. Nejkrvavější střetnutí se odehrálo u záložního automobilového parku, ale vzbouřenci nakonec získali kontrolu i tady.

„Všude se sežene jen rudá barva,“ prohlásil bojovník *Dungkaru*, když zastavil za plotem záložního automobilového parku.

Generál Rinpoche seděl v džípu na sedadle spolujezdce s nohou ovázanou krvavou bandáží. Při vedení útoku ho zasáhla střepina tříštivého granátu.

„Označte zabavené obrněné vozy a tři zbývající tanky dalajlámovými symboly,“ rozkázal. „Informujte naše lidi, že tyto vojenské prostředky jsou v naší moci.“

Muž odběhl v okamžiku, kdy se objevil generálův pobočník.

„Dal jsem dohromady skupinu šesti mužů, co umí alespoň trochu řídit, pane generále,“ vysvětloval. „Jakmile vozidla přetřeme, můžeme je vyslat do ulic.“

„Dobrá,“ odsouhlasil generál, „musíme jim ukázat, kdo tu velí.“ Od Gongarru přilétal vrtulník. Generál sledoval, jak mu přelétává nad hlavou a míří k Potale.

DETEKTIV PUO A JEHO TIBETŠTÍ poskokové se jen náhodou vyhnuli zadrženým vzbouřencům. Pohybovali se nyní ve východním předměstí Lhasy. Puo už věděl, že jeho mise skončí naprostým nezdařením. Buď tady v Lhasě nikdo odpovídající popisu zločinců nebyl, nebo mu Tibeťané lhali. Navíc mu začalo docházet, že se proud obrátil. V poslední půlhodině se o tom už nedalo pochybovat.

Měl čím dál silnější pocit, že už není lovcem, ale že je kořistí.

Poslední telefonát do kanceláře bezpečnosti už zůstal nezodpovězen. Narůstalo v něm přesvědčení, že se na něho tito Tibeťané dívají jinýma očima.

Nad hlavou mu proletěl vrtulník mířící na planinu pod chrámem Potala, kde také přistál.

„Zastavte,“ přikázal Puo.

Ridič zpomalil a zajel ke kraji silnice. Vrtulník byl pouhých dvě stě metrů před nimi, už se dotýkal země. Detektiv přiložil dalekohled k očím a poté, co opadl prach od svistu rotorů, sledoval, jak ze stroje vylézá několik mužů. Jejich velitel měl na hlavě přilbu a ukazoval k paláci. Za ním ven vyklouzli další dva muži. Detektiv viděl, jak si velitel sundává přilbu a sahá po telefonu za opaskem.

Detektiv se pozorně zadíval do dalekohledu. Ten krátký blondatý sestřih sice neznal, ale tvář si splést nemohl. Našel svou kořist.

MAXI, JSI SI JISTÝ?“ zeptal se Cabrillo.

„Právě mi to potvrdili,“ informoval Hanley z *Oregonu* kotvícího ve vzdálenosti asi tisíc pět set kilometrů.

„Výborně, jdu dovnitř,“ sdělil Cabrillo.

„Média jsou na cestě,“ poznamenal Hanley, „a dalajláma opustil Indii. Obě skupiny budou v Lhasě během hodiny. V nastávajícím zmatku už tam nemáte co pohledávat. C-130 odletělo z Thimbu a Seng už všechny shromažďuje. Dokončete svou práci a vypadněte odtamtud.“

„Doufám, že jsi pro mne nechal na palubě toho letadla basu piva,“ rozesmál se Cabrillo.

„O tom vůbec nepochybuj.“

TEN ÚSMĚV... NE, NEMOHL SE MÝLIT. Ten úsměv patří muži na té kazetě... Detektiv uložil dalekohled do pouzdra a křikl na řidiče. „Okamžitě k Potale!“

PŘISTANEME TADY NA TÉ TERASE. Všechno vyložit,“ rozhodl Cabrillo a ukazoval na střední sekci paláce. „Začněte hledat. Sejdeme se na dvoře před nejvyšší částí paláce.“

Muž velící oddílu přikývl.

„Beru si schodiště a nižší patra,“ oznámil Cabrillo. Z přihrádky před sebou vytáhl přenosnou kyslíkovou masku a nasadil si popruh. Zorník si přiložil k obličeji, utáhl popruhy a pustil kyslík. Pak se rozběhl.

Za pár minut byl vrtulník prázdný a venku již čekali muži i náklad. Po čtyřech minutách zabrzdil u úpatí schodiště nákladůvek s Puoem a jeho členy bezpečnosti. Detektiv vytáhl z pouzdra pistoli a následován ostatními se i on rozběhl po schodech. Cabrillo právě zmizel ve vchodu do první sekce paláce.

Prázdný vrtulník parkoval nedaleko nákladůvu.

Pilot spatřil vůz a okamžitě informoval *Oregon*.

„Patří zdejší policii,“ sděloval.

„Zavolám Cabrilla,“ rozhodl Hanley. „Teď mi to ale starosti nedělá, máme sporadické radarové odrazy. Musíme definovat zdroj. Dávejte tam na ně pozor.“

GEORGE ADAMS už dvakrát natankoval čínský bojový vrtulník, Chuckovi však ještě půl nádrže zbývalo. Až doposud probíhala celá mise v tichosti. Gunderson sledoval boj o záložní automobilový park na monitoru, ale povstalci získali kontrolu nad oblastí dřív, než bylo potřeba nasadit jejich létající pevnost. Adams se snažil vytipovat nové cíle k útoku, ale s výjimkou několika drobných přestřelek ve městě se zdálo, že Lhasa už dávno patří osvobozeneckým jednotkám. Oba muži měli z výšky jasný přehled – válka se chýlila ke konci.

„Božský Georgi, zde Hubeňour,“ ozval se Gunderson do sluchátek.

„Ahoj, Chuckie,“ výskl George, „taky se tak nudíš?“

„To ti teda povím, že...“ Gunderson se navíc nezmohl.

„Horolezec jedna,“ ozval se Murphy. „Trio! Tím myslím tři čínské stíhačky, které proletěly kolem mne a Zachránce jedna. Jsme osmdesát kilometrů od Lhasy u Gonggaru.“

„Všem členům Společnosti, tady *Oregon*!“ vysílal Hanley varování. „V severní zóně se pohybují tři čínské stíhačky. Považujeme je za nepřátelské, proto je nutné připravit se ke krytí. Všechny útočné jednotky podají okamžitě hlášení!“

„Predátor připraven,“ ozval se Lincoln ze vzdáleného stanoviště v Bhútánu.

„Útočník jedna připraven,“ připomněl se Adams.

„Pevnost jedna krouží,“ přidal se Gunderson.

„Lidičky, je mi to líto,“ bědoval Hanley, „ale musely proletět těsně nad terénem mimo dosah radaru. Máme nepravidelné odrazy a očekáváme přílet během několika minut.“

Tři čínské stroje se blížily severním kaňonem rovnou ke Lhasě.

CABRILLO BYL PRÁVĚ ve velké modlitebně s malými místnostmi po stranách. Postupně prohledával jednu po druhé, ale šlo to velmi pomalu. Detektiv Puo se hnul po schodech, zastavil se před dveřmi a s pistolí v ruce nakoukl dovnitř. Cabrillo hledal v dřevěných bednách v malém skladovém prostoru uložené sudy s plynem. Úplně zapomněl na možné nebezpečí a nechal si odkrýt záda. V bednách ale našel jen svitky, staré knihy a nějaké dokumenty. Otřel si ruce a vyšel ven.

Detektiv stál za dveřmi a mířil hlavní přímo Cabrillovi na hrud'. Jeho muži – Tibetané – strhli pušky z ramen a obstoupili ho.

Cabrillo se usmál. „Dobré ráno, pánové,“ řekl lehce. „Zrovna vyměňuji filtry v kotli. V tomhle starém paláci je docela zima, když se ochladí.“

„Jsem detektiv Ling Puo z policejního sboru v Macau. Jste zatčen za krádež a vraždu.“

„Vraždu?“ podivil se Cabrillo tiše. „Nikoho jsem nezabil.“

„Krádež Zlatého Buddhy byla příčinou smrti tří počestných čínských občanů,“ připomněl mu Puo.

„Myslíte ty námořníky, co zaútočili na mou loď?“ zeptal se Cabrillo. „Tak to ne, začali sami.“

Právě v tento okamžik proletěl nad Lhasou první stíhací letoun. Vzápětí vypuklo peklo.

MURPHYHO VAROVÁNÍ dalo Adamsovi a Hubeňourovi pár sekund na přípravu. Adams se odsunul na západ do hor a raději ukázal stíhačkám ocas. Gunderson si vybral východní hřebeny, i když neopomněl připravit své malé dělo k obraně. Predátor kroužil nad Gonggarem, připravený chránit určenou oblast.

Při přeletu nad letištěm stíhačky vystřelily salvy z kulometů, které našly svůj cíl v davech Tibeťanů. Potom se rozpoutala palba protiletadlové baterie před letištěm. Pilot prvního stroje proletěl a nad letištěm dokončil levý obrat směrem zpět na Lhasu. Najednou se před ním odkudsi z hor objevil vrtulník, následovaný obláčkem kouře. Od podvěsu se oddělil ohnivý šíp.

Adams sledoval monitor videokamery a lehce upravil navádění střely. Mířil na hlavní trup, ale zasáhl křídlo. Pilot se katapultoval a na obloze se otevřel padák.

Jako podle učebnice se druhý pilot vyhnul možnému útoku. Hnal se zpět do Lhasy, když se mu na displeji radaru objevil podivný odraz. Čínské nákladní letadlo. Pilot se nechal uchlácholit výsostnými znaky a zapomněl zmáčknout spoušť.

„Střílejte!“ houkl Gunderson dozadu.

Tibetský střelec ho poslechl a dělové salvy zasáhly stíhací letoun jako broky z brokovnice. Muž tiskl spoušť ještě dlouho poté, co letoun sklouzl pod spodní čáru zorného pole.

„Nejspíš jsi ho dostal,“ chválil ho Hubeňour. „Tak už přestaň.“

Gunderson dokončil velký obrat a zkoumavě hleděl pod sebe. Nakonec spatřil hořící vrak vklíněný do skály. Tentokrát se nikdo nestavěl katapultovat.

Jakmile si třetí pilot uvědomil, že je pod palbou, začal prudce stoupat. Ale to už mu za ocasem visel Predátor.

„Odpaluji všechny čtyři,“ sdělil Lincoln sedící u ovládání a odpálil poslední střely, které mu zbyly.

Stíhací letoun šplhal do nebes, leč lehčí a menší střely se nenechaly v rychlosti zahanbit.

Tibeťané dole na zemi sledovali, jak se bílý proužek následovaný dvěma slabšími spojil v jediný. Přímou nad Lhasou vybuchla ohnivá koule. Tři stíhací letouny čínské lidové armády si už nezaboují.

PODÍVEJ SE, CO SE TAM STALO,“ vyzval detektiv jednoho z policistů. Muž vyšel ven, chvíli hleděl dolů na město a pak se vrátil dovnitř. „Útočí letouny,“ vykřikl.

„Číňané znovu obsazují město,“ konstatoval Puo. „Nebude to dlouho trvat...“

Cabrillovi už zase za opaskem zazvonil telefon. Slušnost velí ho zvednout.

„Omluvte mě,“ obrátil se se zářivým úsměvem na detektiva.

„Dobrá,“ řekl do mobilu, „jasně, určitě ano. Mám tu ale malý oříšek, je tu se mnou policista z Macaa a...“

Detektiv mu vytrhl telefon z ruky a hodil ho na zem.

„Tohle jste neměl,“ houkl na něj Cabrillo našťavaně. „U tohoto mobilu neposkytují zvláštní záruku.“

Detektiv Puo se neudržel. Začal ztrácet kontrolu nad během událostí, musel ji znovu získat.

Hanley na *Oregonu* měl celou dobu přehled o tom, co se děje.

„Ke zdi!“ vykřikl detektiv a zatlačil Cabrilla ke kamenné zdi. Pak ustoupil.

Cabrillo zůstal stát a pomalu si uvědomoval, co ten malý Číňan chce udělat.

„Co si o sobě myslíte, Puo?“ zaburácel. „Copak jste soudce, poroťta nebo kat?“

„Pánové, seřadit,“ zaburácel muž.

Tibeťané se zformovali do palebné linie a připravili si pušky. Hotová popravčí četa.

Eric Stone stojící na *Oregonu* vedle Hanleyho sykl: „Pane, co s tím uděláme?“

Hanley jen zvedl ruku, aby ho utišil.

„Jménem představitelů Macaa,“ pronášel téměř slavnostně detektiv, „stvzují, že jsem vyposlechl vaše přiznání a shledal jsem vás

vinným vraždou. Jste odsouzen k trestu smrti zastřelením. Rozsudek bude vykonán okamžitě.“

Stone hleděl na Hanleyho s hrůzou v očích, ten ale ani nehnul brvou.

„Máte nějaké poslední přání?“ zeptal se Puo.

„Jistě,“ usmál se Cabrillo, „žádám vás o okamžité skončení tohoto divadla. V paláci jsou sudy s nervovým plynem. Když je brzo nenajdu, zemřeme tu všichni.“

„Tak dost lží!“ vykřikl Puo. „Připravit k palbě!“

Cabrillo si přejel rukou po krátkém sestřihu svých vlasů, lehce se usmál a mrkl.

„Pal!“ vyštěkl Puo.

Modlitebna se naplnila pachem střelného prachu a ozvěnou výstřelů.

KOUŘ SE ROZESTOUPIL. Odsouzený Juan Cabrillo stál na svém místě a dál se spokojeně usmíval.

Jeden z tibetských policistů přiskočil k Puoovi a sebral mu pistoli. Pak ho rychle prohledal, zda nemá jinou zbraň.

„Špatná rána,“ řekl Cabrillo a zvolna si otíral z tváře krev z ranky, kterou mu způsobil úlomek kamene.

Stone hleděl na Hanleyho, který se usmíval. „Tihle Tibetané jsou celou dobu s námi,“ vysvětloval. „Od první chvíle.“

Stone zvedl podrážděně paže. „A mně nikdo nic neřekl!“ vztekal se.

Cabrillo se shýbl pro telefon ležící na zemi. V ten okamžik do místnosti vletěl velitel povstalců. Hleděl na celé to divadlo s úžasem i hrůzou v očích. Na protější kamenné zdi se rýsovala silueta muže, kterou vytvořily kulky zaražené do zdi. Tibetský policista nasazoval jinému policistovi želízka, zatímco ostatní muži postávali s puškami kolem.

„Našli jsme plyn,“ sděloval povstalec. „Začali jsme ho deaktivovat.“

Cabrillo zvolna promluvil do mobilu. „Maxi? Slyšel jsi to?“

„Jasně, Juane,“ ozval se spokojeně Hanley. „Hlavně odtamtud co nejrychleji zmizte.“

Cabrillo složil telefon a strčil si ho do kapsy. „Předpokládám, že vy jste Norkchaj?“ obrátil se k jednomu z policistů.

„Ano, pane,“ uklonil se muž.

„Buďte nápomocni kolegům při likvidaci plynu,“ navrhl Juan. „Pak zajistěte Potalu. Spojí se s vámi generál Rinpoče. Děkuji za pomoc.“

Norkchaj se uklonil.

„Za svobodný Tibet!“ vykřikl Cabrillo.

„Za svobodný Tibet!“ neslo se z hrdel všech zúčastněných.

Cabrillo zamířil ke dveřím.

„Co máme udělat s ním?“ ukázal Norkchaj na Puoa.

Cabrillo se jen usmál. „Pusťte ho.“

S rukou na klíče dveří ještě řekl: „Ale seberte mu uniformu a dokumenty. Je na tu svou funkci nějak moc namyšlený.“

Pak vyšel ven ze dveří a zvolna scházel po schodech k čekající helikoptěře. Za pět minut byl na letišti v Gonggaru a za dalších deset už se svými lidmi seděl v C-130. Minuli letku pronajatých vrtulníků, kterým pilot C-130 zamával křídly. Helikoptéry opětovaly pozdrav blikáním navigačních světel.

Zbývalo posledních pár kilometrů. Nebude dlouho trvat a všichni se sejdou v jídelně jejich domovské lodi *Oregon*.

ZPRÁVY O UDÁLOSTECH v Tibetu nemohly uniknout pozornosti Pekingu. Prezident svolal velkou poradu.

Jeho dotazy vůbec nebyly příjemné. „Jaké máme možnosti?“ zeptal se.

„Mohli bychom do Lhasy poslat bombardéry,“ navrhoval velitel vojenského letectva. „Pak připravit výsadky pro následný útok.“

„Ale to nám nezbudou žádné síly na mongolských hranicích,“ namítl čínský prezident. „Co říká průzkum o pohybu ruských jednotek?“

Vojenskému průzkumu velel muž s výrazným bříškem. Upravil si brýle. „Ruské jednotky,“ začal, „jsou dostatečně silné, aby naše jednotky směřující k průsmyku do provincie Šingchaj rozprášily velmi snadno. Pokud nasadí letectvo, přijdeme o Šingchaj i Šingtiang a prakticky ztratíme celou západní hranici.“

„Získali by tak kontrolu nad Lop Nur, kde máme utajená střediska pro vývoj nových zbraní. Ztratili bychom i náš vesmírný výzkum,“ připomněl Chu Ťin-tchao.

„Obávám se že ano,“ souhlasil šéf rozvědky.

„Dobrá,“ vzal si prezident znovu slovo. V ten okamžik do místnosti vletěl pobočník a něco mu spěšně šeptal do ucha.

„Pánové,“ pokračoval Chu Ťin-tchao, „pokračujte v diskuzi... musím na naléhavé jednání. Ruský velvyslanec, který mne požádal o schůzku, teď prosí o její přeložení na dřívější hodinu.“

Velvyslanec čekal ve vedlejší místnosti. Když prezident Chu Ťin-tchao vešel do salonu, povstal. „Pane prezidente,“ uklonil se, „omlouvám se za nestandardní protokol, ale můj prezident vás naléhavě prosí, abyste mne přijal.“

„Nesete mi snad vyhlášení války?“ zeptal se prezident přímo. Jasným gestem nabídl Rusovi místo na gauči u okna s výhledem do zahrady.

Ruský velvyslanec se posadil vlevo, Chu Ťin-tchao pak o kus dál napravo.

„Nic takového, pane prezidento,“ řekl s úsměvem velvyslanec, když si uhladil kalhoty obleku. „Přináším obchodní nabídku, která může ukončit napětí mezi našimi národy a přinést vaší ekonomice velmi solidní výhledy do budoucna.“

Chu Ťin-tchao se podíval na hodinky. „Máte pět minut.“

Ruský velvyslanec uměl být velmi stručný. Za čtyři minuty už čínský nejvyšší představitel pochopil, že nemá příliš na vybranou.

„Jste tedy přesvědčeni, že získáte většinu hlasů v Radě bezpečnosti?“ zeptal se Chu Ťin-tchao, když pochopil jejich záměr.

„Naprosto, pane prezidento.“

„Co dostaneme, když se k tomuto hlasování připojíme?“ zachoval se pragmaticky čínský prezident. „Když Čína bude volit pro?“

Ruský velvyslanec se usmál. „Světový mír?“

„Spíše jsem uvažoval o vyšším procentu z té těžby.“

Za pár minut byla dohoda na světě.

„Pane prezidento,“ zeptal se zdvořile velvyslanec, „mohu si zavolat?“

„Požaduji okamžité stažení tankové kolony,“ hovořil dál Chu Ťin-tchao, „potvrzené satelitními snímky.“

Během osmi minut se ruské pluky zastavily a čínský prezident mohl začít počítat s vyššími zisky. Obě strany se dohodly, že jednání budou pokračovat ihned po skončení hlasování v Radě bezpečnosti OSN.

RUSKÝ VELVYSLANEC hovořil s Moskvou právě v době, když KC-130 přelétávala indické hranice. Vpravo od letounu už vzduchem plul letoun nesoucí dalajlámu zpět do vlasti. Piloti se navzájem pozdravili, zamáváním křídly.

Za necelou hodinu doletěli do Kalkaty, tam už na ně čekal hydroplán patřící Společnosti. Během několika minut se odlepil od letištní plochy a převážel tým zpět na mateřskou loď.

31. března po západu slunce už *Oregon* opouštěl Bengálský záliv.

Hanley s Cabrillem se zabydleli na palubě a užívali si posledních slunečních paprsků.

„Po odjezdu z Kalkaty volal Overholt,“ začal Hanley.

„Hm, hm, jako obvykle, co?“ ptal se Cabrillo. „Dobře odvedená práce, dík a šek je v obálce.“

„Jasně že mluvil i o tom telegrafickém převodu peněz, který už potvrdil Halpert.“

„Co chtěl dalšího?“ pokračoval Cabrillo.

„Má pro nás další obchod.“

„Kde tentokrát?“

„V zemi půlnočního slunce, pane předsedo,“ řekl Hanley. „Za severním polárním kruhem.“

Cabrillo nasál sláný vzduch a pak zamířil k uličce do podpalubí. „Pojď, popovídáme si o tom při večeři.“

„Ne, nejdřív si dáme pořádný drink,“ namítl Hanley. „Od Kuby jsem si nedopřál jediný koktajl.“

„Jo, Kuba,“ zasn timer Juan. „Jakoby to už byla spousta let.“

EPILOG

V PRŮBĚHU LIDSKÝCH DĚJIN jsou vetkány takové historické události, které se jen stěží mohou někdy zopakovat. Přicházejí v ten správný okamžik a přinášejí dalekosáhlé změny. Jsou to momenty, které jsou díky svému významu předurčeny pro zachycení na filmový svitek stejně jako budou i v nastávajících stoletích předmětem zasloužené úcty.

Podobné historické události se však neodehrávají příliš často. Jsou vzácné jako dokonale provedený průjezd slalomovou brankou a pozoruhodné jako domácí zmrzlina v parném dni. Jsou to střípky přinášející lidstvu naději. Vycházejí vstříc generacím těch ještě nenarozených.

Návrat dalajlámy do Lhasy k takovým chvílím nepochybně patří.

1. duben 2005 se probudil do jasné oblohy a bezvětrí. Vrcholky hor pokryté sněhovou čepicí připadaly člověku najednou tak blízko centru města, že by se jich mohl dotknout prstem. Čirý vzduch v Lhasě přinášel po tolika desetiletích útrap a válek novou energii plnou víry v klid a mír

„Neuvěřitelné,“ pronesl tiše reportér losangeleských novin.

Před očima měl stále fotografii Šangri-la. Palác Potala se třpytil jako přízrak v mysli stoletého muže. Svahy kolem paláce rozkvetly červenými a modrými květy, které spadaly jako vodopády do údolí. Tisíc buddhistických mnichů ve žlutých hábitech lemovalo schody od shora dolů jako barevná stužka DNA. Zelené střechy budov byly v ostrém kontrastu s nově očištěnými bílými fasádami domů. V teplém vzduchu se kdesi ve výšce proháněl jestřáb.

Vyvolený se vracel domů.

Na velké louce, skoro dva kilometry pod Potalou, přistoupil mnich k velkému dvoumetrovému gongu v tmavém vyřezávaném rámu. Podíval se na dalajlámu. Ten seděl na pozlaceném trůnu pokrytém zlatavým hedvábím a v rozích se silnými pylony, za které trůn neslo šest obrovitých mnichů.

Šest mnichů předříkávalo jakousi modlitbu, když do gongu udeřilo velké dřevěné kladivo potažené kůží.

Zvuk gongu naplnil vzduch. Než se celé procesí dalo do pohybu, zazvučel gong celkem třikrát. Ngagpa nesl vpředu symbolické kolo života. Přímou za ním cválali tibetští jezdci s vykládanými postroji a ceremoniálními pokrývkami zobrazujícími slavné scény z tibetské historie. Jezdci naváděli koně sem a tam ve skvěle secvičené choreografii. V dlaních třímali krátké zdobené bronzové žerdi s trojúhelníkovitými praporci. Za kavalerií kráčely dva tucty lučištníků s luky přes ramena. Celé procesí působilo dokonale harmonicky. Vzápětí se objevil, tucet nosičů s klecemi. Zpěvní ptáci v nich cvrlikali svou píseň o svobodě a štěstí. Následovalo pětapadesát mnichů z dalajláma domovského chrámu v Namgjalu. Zpívali jednohlasně podle posvátných textů, které svírali v rukou.

Další skupinku v procesí představovalo celkem čtyřicet muzikantů v sedlech, s flétnami a strunnými nástroji. Koně vedli pouze stehny. Po jezdcích opět kráčela skupinka mnichů řádu *Cedung*, který reprezentoval tibetskou vládu. Po nich pak děti se zdobenými špičatými vlaječkami, které poletovaly vzduchem jako draci bez ocasu.

Vzadu cválala další skupinka jezdců s vážnými tvářemi, oděných v tibetských zelených armádních stejnokrojích a červených přilbách. Popojela dopředu a pak se zastavila. Znovu několik metrů a znovu se zarazili. Vojáci střežili tibetskou státní pečeť. V těsném sousedství uzavíralo celý pochod deset obyčejných mnichů ve žlutých róbách jdoucích naboso. Desítka vyluzovala hlasité bručení.

Pak se objevil Zlatý Buddha na jednoduchém kočáře taženém jediným koněm.

Těsně za ním se objevil dalajláma na trůnu.

Procesí lemoval po celé cestě k Potale dav dvou set tisíc Tibetánů. Lidé se tísnili po stranách upravené cesty přes louku pod Potalou. Den, ke kterému se po celá desetiletí modlili, konečně nadešel. Radost se nesla k velehorám. Když se objevil Zlatý Buddha, řev a aplaus nabraly na síle.

Hlas davu se postupně slil do jednolitého předříkávání plného víry a naděje.

Dalajláma projížděl davem a pozoroval slzy kanoucí po tvářích věřících. Ten pohled ho naplnil silným pocitem štěstí, cti i povinnosti. Široce se usmál.

Kolem trůnu kráčeli členové dalajláмова vnitřního kabinetu, kašag. Nechyběla ani garda *kusun depon*, osobní strážci v černých vyčpaných oděvech nesoucí zakřivené meče. Za tělesnými strážemi šel velitel armády Ma-čchi s rotou vojáků.

Ma-čchi a vojáci v obřadních uniformách, v modrých kalhotách a žlutých tunikách vykládaná zlatými epoletami, kráčeli v přesně vyváženém kroku s ohromnou lehkostí. Jejich boty zaduněly pokaždé, když došláply na zem. Za nimi se v průvodu pomalu sunuli vpřed dalajlámovi učitelé a mentoři následovaní rodinou a přáteli.

Nakonec projel vůz s tygrem v kleci, za kterým jel osamělý jezdec s kdysi zakázanou tibetskou vlajkou na desetimetrové žerdi. Průvod představoval oslavu návratu i ukázkou síly zároveň. Vycházel z tisícileté tradice a posílilo ho pětapadesát let dalajláмова exilu.

Procesí se přiblížilo k Potale.

PŘI ÚPATÍ SEDMADVACETIMETROVÉ kamenné zdi vyrostlo kamenné schodiště vedoucí z louky na samotný vrcholek zdi. Celou noc tu pracovaly čtyři stovky dělníků. Když procesí vystoupilo na první schod, dělníci se rozestoupili stejně jako rozvírající se hladina řeky tříštící se o břeh. Zaujímalí svou pozici podél provizorních schodů.

Deset mnichů ze svých paží vytvořilo jakýsi žebřík, na němž odnášeli Buddhu nahoru k předem určenému místu na zdi. Sešli dolů ve stejném okamžiku, kdy se nosiči s dalajládou zastavili. Trůn zůstal jen centimetry nad zemí, aby svatý muž mohl pohodlně vystoupit na tlustý vlněný koberec položený na zemi. Mnichové si vydechli úlevou, když se dalajláma zvedl z křesla, a čekali, dokud se dalajláma nepustí po schodech. Pak trůn položili a zvedli se.

Dalajláma plný své božské prozřetelnosti a tisícileté tradice začal vystupovat po schodech.

Došel nahoru, pomalu se otočil a hleděl na čekající dav. Všude kolem se nyní nesla vlna lidskosti a odpuštění. Uklonil se a zavřel oči. Pak promluvil.

„Všichni jste mi moc chyběli,“ řekl prostě.

Dav, ještě před chvílí tichý, vybuchl v jednolitém jásotu.

Dlouhých dvacet minut trvalo, než se lidé uklidnili natolik, aby dalajláma mohl konečně vyjevit vše, co měl dnes na srdci.

Život Clivea Cusslera je v mnohém podobný příběhu Dirka Pitta.

I on dosáhl při hledání ztraceného letounu

či při potápění ke starým vrakům nejednoho úspěchu.

S týmem specialistů NUMA objevil Cussier více než sedmdesát
vraků

historického významu, jako například ponorku z americké
občanské války Hunley.

Stejně tak jako Pitt i Cussier sbírá veterány.

Jeho sbírka dnes skýtá devadesát technických pokladů
minulých století. Cussier tráví svůj volný čas v arizonských pouš-
tích

nebo v coloradských horách.

Navštivte webové stránky NUMA